

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE anti-hero

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SARA CATE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Anti-kahraman

Gelişmiş İNCELEME KOPYASI - Dağıtım için değil

Goode Kardeşler

Birinci Kitap

Sevgili okuyucu

Bu, inancı ve babası tarafından ihanete uğrayan bir adamın hikâyesidir. Tanrı ve kilise ile ilişkisi karmaşık ve zaman zaman zehirli. Bu hikayede dini travma, homofobi, çocuk istismarı ve kadına yönelik şiddet unsurları var. Sayfada hem aldatma (ana karakterler arasında değil) hem de şiddet ve fiziksel saldırı var. Listelenen bu konulardan herhangi biri sizin için potansiyel olarak tetikleyici ise lütfen dikkatli okuyun. Ruh sağlığınız ve güvenliğiniz benim için önemlidir.

Kitaplarımda her zaman olduğu gibi, BDSM'nin sapkınlık ve unsurları tamamen kurgusaldır ve gerçek değil fantezi olarak okunması amaçlanmıştır. Aşağılama, mazoşizm, esaret ve prezervatifsiz seks vardır. Romanlarımdaki herhangi bir şeyin size ilham vermesi durumunda, siz ve partner(ler)iniz kendi araştırma ve güvenliğinizden sorumlusunuz.

Umarım Sage ve Adam'ın kendini keşfetme, keşif ve dini iyileşme yolculuğunu beğenirsiniz.

Eğer bir kilisede korkutulma fikri sizi heyecanlandırıyorsa, bu kitap tam size göre olabilir.

İyi eğlenceler!

Her zaman
sevgiler, Sara

ÖNSÖZ

Adam 12
yaşında

Isaac bana muzundan bir ısırık uzatıyor, bir avuç lapayı ağzıma doğru itiyor, tombul küçük parmaklarından salyalar damlıyor.

"Nom, nom," diyorum, bir ısırık alıyormuş gibi yapıyorum ve o da gülüyor. Artık tepesinde büyük ön dişleri var, bu yüzden gülümsediğinde komik görünüyor, ama yine de oldukça sevimli.

Sarı bukleleri ve iri mavi gözleriyle tıpkı anneme benziyor.

"Ah, Isaac, çok dağınıksın," diyor annem gülümseyerek, ellerini nemli bir kâğıt havluyla silerken. Sonra saçlarını karıştırarak başının tepesine bir öpücük konduruyor. "Adam, ikizlerin ayakkabılarını giymelerine yardım eder misin? Geç kalacağız."

Küçük kardeşimi mama sandalyesinden kaldırırken sesi telaşlı geliyor.

"Tabii ki," diye cevap veriyorum, ayağa kalkarken kahvaltımı itiyorum.

Tam o sırada

Oturma odasına doğru ilerlerken koluma dokunuyor, ben de ona doğru dönüyorum. Kurumuş jöleyle kalınlaşmış taranmış saçlarıma dokunurken gururlu ve sevgi dolu bir ifade takınıyor.

"Çok yakışıklı görünüyorsun." Sonra başparmağıyla ağzımın kenarındaki mısır gevreği sütünü siliyor. Masadan peçetemi kapıp hızla yüzümü kuruluyorum.

"Teşekkürler anne," diyorum gülümseyerek.

Bugün ev çok yoğun. Annem ve babam aylardır bugünü planlıyorlardı ama yine de çılgınca. Yedi yaşındaki ikizler üst katta bir şey için kavg ediyor, ayak sesleri evin içinde gürlüyor. Babam hâlâ ofisinde. Telefonda konuştuğunu duyabiliyorum, muhtemelen bugün ters giden bir şey yüzünden sesi hayal kırıklığıyla yükseliyor.

Kapının yanındaki raftan Caleb'ın ve Luke'un siyah mokasen ayakkabılarını alıp onları bulmak için merdivenleri tırmanıyorum. Daha iki adım atmıştım ki babamın bağırdığını duydum.

"Lucas! Lanet olsun! Bu boku pantolonuma bulaştırdın." Kaçınılmaz olanı -Lucas'ın uluyan çığlığını- beklerken donup kalıyorum, kanım korkudan donuyor.

"Melanie!" diye bağılıyor babam, neredeyse duvarları sarsarak. Şimdi koşuyorum, küçük kardeşimi babamdan uzaklaştırmak için can atıyorum, böylece daha fazla bağırmayacak.

Üst kattaki koridorda Lucas yerde yatıyor, avazı çıktığı kadar bağıyor, yüzü gözü kızarmış, yoğurt ve gözyaşlarına bulanmış.

"Hadi Luke. Ayağa kalk," diyorum nazıkçe, ayağa kalkmasına yardım ederken.

Ağlarken yanağını tutuyor ve ellerinin beyaz, yapışkan yoğurtla kaplı olduğu kesin. Kurallara aykırı olduğunu bildiği halde kahvaltıdan gizlice buraya getirmiş olmalı. Temizlenmesi için onu hızla banyoya doğru itiyorum.

Kıyafetleri darmadağınık ve saçlarını karıştırmış, ben de aceleyle düzeltmeye çalışıyorum. Arkamda, babam koridorda öfkeli bir şekilde yürüyor. Aynadaki yansımada, annemin kucağında Isaac ile sahanlığa ulaşmasını izliyorum.

Babası boş yoğurt kabını yüzüne doğru sallayarak onu azarlarken, o da babasının azarlayıcı sözlerini onaylarcasına başını sallıyor.

Üst katta yemek yemesine izin vermemeliydi.

Bu lanet çocukları kontrol etmeliydi.

O kadar çok çocuk yapmamalıydı.

İzlemesi zor ve Lucas'ın ona korkuyla bakması hiç hoşuma gitmiyor. Bu yüzden kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve Luke çok sert çektiğimden yakınlıkla ağlarken saçlarını yeniden tarıyorum.

"Geç kalacağız!" Babam yine bağıyor.

Herkesi minibüse bindirmeden önce bu beş kelimeyi en az dört kez daha haykırıyor. Ve kiliseye -yeni kiliseye- giderken yol boyunca hayal kırıklığı içinde bu sözleri tekrarlıyor.

Babamın yeni kilisesi.

Arkadaki otoparka girdiğimizde, devasa binaya bakıyorum ve bunun nasıl bir kilise olabileceğini merak ediyorum. Sadece tuğla, alçıpan ve boyadan ibaret. Son kilisemizin güzel pencereleri, gıcırdayan zemini ve dünyanın başka hiçbir yerinde bulamayacağınız rahatlatıcı bir kokusu vardı. Soğuk günlerde bile sıcak hissettirirdi.

Ama babam önümüzden arka girişe doğru yürürken gururlu görünüyor, o yüzden anneme gülümsediğinde ben de gülümsemeye çalışıyorum. Mutlu görünüyor. Bu herkes için iyi olabilir.

Sonra bir anlığına bana bakıyor, o ışıltılı gülümsemesini takınıyor ve artık sırtıtmak için kendimi zorlamama gerek kalmıyor. Binaya geri döndüğünde, onun yanında yürüyebilmek için hızımı artırıyorum.

Arka kapıyı açan ve içeri girdiğimizde bizi karşılayan tanıdığım bir adam var. Burası çok büyük ama büyük bir kısmı hala inşaat halinde. İleride büyük, açık bir yürüyüş yolu var ve buradan kilisenin önünü görebiliyorum.

Daha fazla insan bize katıldıkça hepimiz hızla yürüyoruz. Bunlar babamla birlikte çalışan insanlar, ancak isimlerini ya da görevlerini tam olarak bilmiyorum. Bizimle pek konuşmuyorlar. Babamla konuştuklarında, ona talimatlar verdiklerinde ve hatırlaması gereken şeyler söylediklerinde de pek dikkat etmiyorum.

Aile olarak kilisenin önünde buluşuyoruz. Önümüzde büyük siyah kapılar beliriyor ve ben şaşkınlıkla onlara bakıyorum. Bunlar kilise kapısı değil. Son kilisemiz gibi değil.

"Tamam, onları içeri almadan önce dışarıda karşılayacağız. Melanie, sen hanımları çocuk odasına götür. Oğullarını içeri alırken seni görsünler, sonra onlar da aynısını yapacaklar."

Babam omzuma dokunuyor ve bana bakıyor. "Adam, burada durmanı ve cemaati selamlamanı istiyorum. Anladın mı?"

"Evet baba," diye gururla başımı sallayarak cevap veriyorum. Gergin değilim. Son kilisemizde yüzlerce kez karşılama görevlisi oldum. Bunu uykumda bile yapabilirim. Ama çalışanlardan biri bana bir kutu program uzatırken, kafam karışmış bir şekilde onlara bakıyorum.

Bu ihtiyacımız olandan çok daha fazla.

Sonraki birkaç dakika boyunca herkes telaşla etrafta koşuşturuyor gibi görünüyor. Babamın uzun süredir birlikte çalıştığı adamlardan biri, Mark, onunla kapının yanında özel olarak konuşuyor. Yapacak daha iyi bir şey olmadığı için konuşmalarına kulak misafiri oluyorum.

"Caddenin aşığısında açılan yeni kulüp hakkında konuştuğunuzdan emin olun. Aile değerlerini teşvik etmeliyiz."

Babam Mark'ın ona verdiği kâğıdı okurken başını sallıyor. "Evet, evet. Günah evi... güzel şehrimize saygısızlık. Bu harika."

"Bu görev için cesaretlendirici haberler. Topluluk olarak o kulübü kapattırabiliriz," diye yanıtlıyor Mark.

Babam, "Onların bağışları, bu tasarımı yasalaştırmak için ihtiyaç duyduğumuz hukuk ekibini finanse edecek," diyor.

"Mükemmel," diyor Mark, omzuna vurarak.

Caleb'in kravatını düzeltmekle meşgul olan anneme doğru dönüyorum. "Anne..." Bana bakıyor.

"Babam neden bahsediyor?" Ben soruyorum. "Hangi kulübü devirmeye çalışıyorlar?"

Onlara doğru baktığında, yüz hatlarının sinirlenmiş gibi sertleştiğini fark ediyorum. "Seni ilgilendirmez, Adam. Endişelenme aşkım."

Bir süre sonra babam bize katılıyor ama Mark kenarda kalıyor. Görevliler nihayet kapıları açtığında, ailem hep birlikte Noel kartı için poz verir gibi ayakta duruyor, gülümsüyor ve el sallıyordu.

Gözlerim dışarıda bekleyen kalabalığı görmeye alıştığında gülümsemem kayboluyor ve gözlerim açılıyor. Bu, son kilisemizde sahip olduğumuz cemaatten çok daha büyük.

İlk olarak babam çıkıyor ve büyük, gururlu bir gülümsemeyle herkese el sallıyor. Tezahüratlar ve alkışlar azaldığında, ben şaşkınlıkla içeri girmeyi bekleyen herkese bakarken o küçük bir konuşma yapıyor. Babam son kilisemizde giderek daha popüler olmaya başlamıştı ama böyle olduğunu bilmiyordum. Bu onun yazdığı kitaptan mı?

Sonra bir baktım, kurdeleyi kesiyor ve cemaat içeri doluyor. Bana gülümsüyorlar, teşekkür ediyorlar ve teker teker programlarını alıyorlar. Sonra babam yanıma yerleşiyor ve programları dağıtmama yardım ederken omzuma ağır bir el koyuyor.

Bunu birlikte yapıyoruz ve tüm bu karmaşa sırasında bana baktığında gülümsüyor ve bu çok iyi hissettiriyor çünkü bana hiç böyle bakmıyor.

İnsan kalabalığı yavaşlıyor ve daha sessiz bir anda omzumu sıkıyor. Mutlu ve keşke sonsuza kadar böyle kalabilse.

Neden bilmiyorum ama ona artık yeterince büyüdüğümü göstermek istiyorum. Artık çocuk değilim ve onun yapmadığı şeylere beni de dahil edebilir.

genç çocukları da dahil etmek. "Mark'la ne hakkında konuşuyordunuz?" diye sordum.

Şaşkın bir ifadeyle karşılık veriyor, ben de devam ediyorum. "Kapatmak istediğin bir kulüp."

Genişlemiş burun deliklerinden nefes alırken çenesi sıkılıyor. Artık neredeyse onun kadar uzunum, bu yüzden beni kendisine doğru çevirdiğinde doğrudan gözlerinin içine bakabiliyorum. "Bu dünyada yakın tuttuğumuz değerleri tehdit eden insanlar var, Adam. Toplumumuzun maruz kalmaması gereken ayartmalar. Bu iyi insanları korumak bizim işimiz, Adam. Onların ruhlarını korumak bizim işimiz. Anlıyor musun?"

Sessizce başımı sallıyorum.

Sonra bu yeni kilisenin devasa girişine göz gezdiriyor. "Bunların hepsi bir gün senin olacak, Adam. Bunu istiyorsun, değil mi?"

Öyle mi? Bu o kadar da kötü olmazdı. Tüm bu ilgiye alışabilirim. Ayrıca insanların hepsi çok

iyi. "Evet, isterim."

"Güzel," diye yanıtlıyor omzumu tekrar sıkarak. "O zaman beni takip et."

O anda, babam yanımdayken, o kadar çok gurur ve umut hissediyorum ki hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum. Yepyeni hayatımın ilk günü gibi çünkü artık bir amacım var. Babamla birlikte bu şehri kurtaracağız. Onların ruhlarını kurtaracağız ve dünyayı daha iyi bir yer haline getireceğiz.

Babam iyi bir adam ve yaptığımız şey de iyi, *gerçekten* iyi.

Hayatımda ilk defa kendimi bir kahraman gibi hissediyorum.

NISAN

Oğul

Bir

ADAM

Sal's Diner'ın kapısını açtığımda zil çalıyor ve beni hemen kızarmış domuz pastırması ve kahve kokusu karşılıyor. Sal'ın Mekan tıka basa dolu ve ben de müşterilerin arasından sıyrılıp hostes standına ulaşırken homurdanıyorum.

Kabinin arkasındaki genç kadın beni kocaman gözlerle ve çapkın bir gülümsemeyle karşılıyor.

"Bay Goode," diye sesleniyor mutlu bir şekilde menüyü alırken. "Günaydın, Veronica," diye sırtarak cevap veriyorum.

Bakışları bir an için yüzümde uzun süre kalırken kızarıyor, belli ki adını hatırladığım için çok mutlu olmuş. Sonra bara doğru dönüyor ve benim her zaman oturduğum köşedeki tabure de dahil olmak üzere tüm taburelerin dolu olduğunu fark edince ifadesi değişiyor.

"Ben... özür dilerim," diye kekeliyor ama onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Sorun değil, Veronica. Bekleyebilirim."

"Gerçekten üzgünüm," diye tekrarlıyor, özür diler gibi bakıyor, ama ben başımı sallayarak sessizce kalabalık bekleme alanının köşesine çekiliyorum ve burada fark edilmemek için yüzümü yeterince gizleyeceği umuduyla telefonumu çıkarıyorum.

Görünüşe göre, Sal's son birkaç aydır popülerliğini artırmış. Austin'in ağzına kadar son moda brunch mekânlarıyla dolu olmasının da bir faydası yok - yağlı kaşık lokantaları geri dönmüş gibi görünüyor çünkü otuz mil yarıçapındaki her hipster turist ya da üniversite öğrencisi her hafta sonu bu küçük restorana doluşmaya başladı.

Her zamanki cumartesi sabahı lokantam.

Beni kurtaran tek şey, çoğu hipster turistin ve üniversite öğrencisinin kim olduğumu bilmemesi. Aileleri babamın Pazar sabahı programını izlemediyse, Adam Goode'u Adam Levine'den ayırt edemezler.

Cumartesi sabahı kahvaltım da bu şekilde sevdiğim tek zaman. Başka bir gün ya da saatte, selfie için gülümsemekten ya da Kral James Versiyonları, ama bu *benim* zamanım. Bu, yazımı tamamladığım, gerçekten odaklanabildiğim ve en iyi vaazlarımı yaratabildiğim zamandır. Kendi vaazımı yazmaya başlamadan önce genellikle telefonumdan eski vaazların kayıtlarını izlerim.

Kilisede kendi ofisim var ama başka bir yerde çalışmayı tercih ediyorum. Buradayken, kahvaltı müşterilerinin beyaz gürültülü konuşmalarıyla çevriliyken, gerçekten daha derin bir şeye dokunabileceğimi hissediyorum.

Bir gün bu seçeneğe sahip olmayabilirim. Kilise için vaaz yazmak yerine kiliseyi yönetmekle meşgul olacağım.

Eninde sonunda, Pazar sabahları o kürsüde ben olacağım. Ama şimdilik, hala o.

O zamana kadar waffle ve kahve.

Hostes standından sıcak bir ses "Sadece bir tane mi?" diye cıvıldıyor ve ben telefonumdan başımı kaldırıp ön tarafa yakın duran minyon bir çerçevenin üzerinde pembe dalgaların dağınıklığını görüyorum. "Yaklaşık otuz ila kırk beş dakika sürer."

Kadının omuzları çökerken, yüzündeki yenilgi ifadesi tüm duruşunu kaplıyor. "Ciddi misin? Mesaiden yeni çıktım ve çok acıktım. Sipariş verebilir miyim?"

Kız yüzünü buruşturuyor. "Dürüst olmak gerekirse, siparişi doldurmak muhtemelen o kadar uzun sürecektir."

"Hayatımı sikeyim," diye inliyor kadın.

Gözlerim parlak renkli saçlarından siyah botlarına kadar vücudunu incelikle tarıyor. Üzerinde fazla bir şey yok; göbeği, sırtı ve mürekkeple kaplı bacakları ortada. Vücudunun her yerinde çeşitli dövmeler var, sanki birisi derste sıkılmış ve vaktini güneşte kızarmış tenine bir şeyler karalayarak geçirmiş gibi.

Üzerindeki siyah crop top sırtının ortasında bir yerde duruyor ve mavi jean pantolonunun yüksek belinde bir beden büyük almış gibi bir boşluk bırakıyor.

Yüzümü buruşturarak, sapık bir avcı gibi kadının kışına baktığım için kendime lanet ediyorum. Alt dudağımı ısırarak dikkatimi tekrar telefonuma veriyorum. Geçen yılki yayını izliyorum, sol kulağıma takılı AirPods'da ahlakla ilgili bir vaaz çalıyor.

Dövmeli kız yanımdaki bankta otururken pembe bir bulanıklık çevremi sarıyor. Ona doğru bakıyorum ve telefonuma geri dönmeden önce kibarca gülümsüyorum.

Kız bir iç çekiyor, ardından alnını ovuştururken yumuşak bir inilti duyuyorum. Kan kırmızısı ojesini ve narin, uzun parmaklarının her birindeki minik dövme sembollerini görüyorum.

"Bay Goode," diye sesleniyor ev sahibesi tatlı bir sesle kürsüden. Beni son isimle çağırdığını kimin duymuş olabileceğini görmek için etrafıma bakınırken gözlerim açılıyor

Ama sadece karşı bankta oturan yaşlı bir çift duraksıyor.

Ön tarafa geçmeden önce onlara gülümsüyorum.

Hostes menüyü göğsüne bastırarak, "Yeriniz hazır," diyor. Ama boş koltuğa doğru adım atıp onu takip etmemi beklerken ayaklarım hareket etmiyor. Bu senaryoda bir doğru ve bir yanlış var ve midem açlıktan guruldarken bile ne yapmam gerektiğini biliyorum.

İçimden yüzümü buruşturarak banktaki pembe saçlı kıza dönüyorum. Başını yumruğuna yaslamış gözleri kapalıydı, ama ona doğru geri adım atarak uyandırmak için koluna hafifçe vurdum.

Gözlerini açtığı anda şok içinde bana bakıyor.

"Yerime otur," diyorum hışımla.

"Ne?"

"Barda bir koltuk açıldı. Buyurun oturun."

"Ciddi misin?" diye soruyor, sanki bu bir tür dolandırıcılıkmış gibi beni inceliyor.

"Evet, ciddiym." Geri çekiliyorum ve elimi uzatarak gülümsemesi gerginleşen hostesi gösteriyorum.

Pembe saçlı kız boş tabureye doğru ilerlemeden önce tereddütle ayağa kalkıyor. "Teşekkür ederim," diye sesleniyor, oturup dikkatini menüye vermeden önce gözleri kısa bir an için benimkilerle buluşuyor.

Köşedeki yerimi alıyorum ve önümden insan kalabalığı gelip geçerken telefonumu izliyorum.

Vaaz sona erdiğinde, uygulama hemen bir sonraki videoyu yükler. Ayinlerimiz ulusal çapta yayınlanıyor ve kaydediliyor; uydu radyosu, TV yayını ya da internet üzerinden tercih ettikleri her türlü yayın platformundan tüm ülkeye ulaşabiliyor. Bildiğim kadarıyla, bu restorandaki insanlar kendi kişisel AirPods vaazlarını dinliyor.

Bu haftanın teması erdem ve geçmişteki vaazlardan ilham almaya ihtiyacım var çünkü şu anda aklıma zekice bir şey gelmiyor. Ancak bu eski konuşmalarından bazıları personeli tarafından yazılmış ve çekicilikten yoksunlar. Sıkıcı. Bu yüzden babam vaaz yazma işini bana devretti. Her şeyi farklı ve herkesin anlayabileceği bir şekilde ifade ettiğimi söylüyor. Kendisi biraz eski kafalıdır, bu yüzden çiçekli düzyazılarla ve açıkçası sıkıcı metaforlarla büyümüştür. Ama Levililer'i Dallas Cowboys'un son büyük takasıyla ilişkilendirmek istiyor ve ben de bunun için buradayım.

"Bay Goode," diye sesleniyor tatlı bir ses ve başımı kaldırdığımda ev sahibesinin bana sırttığını görüyorum. "Barda bir koltuk daha boş."

Ona gülümsüyorum, mücver ve domuz pastırması vaadiyle midem gurulduyor, bekleyişim çok uzun sürmediği için şükrediyorum. Hızla arkasından giderken, boş bar taburesinin Bayan Pembe Saç'ın hemen solunda olduğunu fark ettiğimde sırtışıma kaşlarımı çatmaya dönüşüyor.

Yanındaki koltuğa oturup ona doğru bakıyorum, o da bana bakıyor. Önünde neredeyse boş bir tabak ve yarısı dolu bir fincan kahve var. Ayrıca yanaklarında daha fazla renk ve çok daha canlı bir ifade var.

Yerime oturduğumda "Aman Tanrım, bu sensin" diye bağırıyor. Yüzümde samimi bir sırıtışla ona başımı sallıyorum. Dürüst olmak gerekirse beni tanımasına biraz şaşırdım. Pek de öyle bir tipe benzemiyor-

"Bana koltuğunu veren sendin. Sen kelimenin tam anlamıyla bir cankurtaransın. O kadar acıkmıştım ki öleceğimi sandım."

Beni Austin'in en önde gelen papazının oğlu olarak değil de, koltuğundan vazgeçen iyiliksever olarak tanıdığını fark ettiğimde bir an için alçakgönüllülükle aşağıya bakıyorum.

"Daha iyi hissediyorsun o zaman?" Ona bakmadan soruyorum. Gözlerim hâlâ telefonumda, bir yandan da sırf kibar davrandığım için fazla havadan sudan konuşacak biri olmaması için sessizce dua ediyorum.

"Çok. Buradaki bisküviler ve sos, birini ölümden döndürmeye yetecek kadar güzel."

"Katılıyorum. Benim için bir zevkti. İyi bir kahvaltı yaptığınıza sevindim."

Ona doğru bakıp yakından incelediğimde, sol burun deliğinin bir değil iki kez delinmiş olduğunu fark ediyorum. Burnunun ortasından da altın bir halka sarkıyor. Sonra alt dudağının sağ tarafında bir tane daha var. Yazık gerçekten. Çok güzel bir burnu var.

Ve çok güzel dudaklar. Ve çok güzel delici mavi gözler.

Dürüst olmak gerekirse, elmacık kemiğinin hemen üzerinde duran minik yıldız dövmesiyle bile genel olarak mükemmel bir yüz.

Bu kadar yargılayıcı olmam yanlış ama kızın üzeri mürekkep ve metalle kaplı olmasaydı, ne kadar güzel olduğunu daha erken fark edebilirdim.

Garson gelip kahve siparişimi ve yanında mücver olan waffle kahvaltımı alıyor. Sonra dikkatimi tekrar telefonuma veriyorum ve vaaza odaklanmaya çalışıyorum, ilham arıyorum ama dikkatim dağılıyor.

İlk başta suçu solumdaki çift arasında geçen harareti sohbeti atıyorum ama aslında yanımdaki her hareketinden

Doğru. O çevik parmaklar, delinmiş yüz ve açıkta kalan göbekte odaklanmayı neredeyse imkansız kılan bir şey var.

Bu yüzden pes ediyorum ve telefonumu tezgâhın üzerine koyup AirPods'u kulağımdan çekiyorum. Onun yerine kahveme dört paket yarım buçuk koymaya odaklanıyorum. Sonra gözlerimin, o kahvaltısını bitirirken tezgâha vuran kırmızı tırnaklarda gezinmesine izin veriyorum. Tezgâhın üzerindeki metal sehpadan ketçap şişesini aldığı anda, çırpılmış yumurtasını onunla ıslatmasını dehşet içinde izliyorum.

Bastırılmış bir kahkaha attım.

Bana doğru dönerken pembe saçları dalgalanıyor. "Kahvaltıma mı gülüyorsun?" Ses tonunda bir parça şakacılık var, öyle ki hafif bir sataşmayla kendimi rahat hissettiriyor.

"O yumurtalara saygısızlık edeceğini bilseydim koltuğumu sana vermezdim."

Bir lokmanın etrafında gülüyor, mizah dolu gözlerini bana dikerken güzel pembe dudaklarını parmaklarıyla kapatıyor. "Denemeden eleştirme," diye mırıldanıyor, lokmasını bir yudum kahveyle kovalıyor.

"Ben iyiyim, teşekkürler."

Başını sallayınca yüz ifadesi muziplikle doluyor. Gözlerimiz bir an için buluştuğunda, bunu flört etmek olarak algılayabileceğini fark ediyorum.

En son ne zaman biriyle gerçekten flört ettim? Son birkaç randevumun hepsi arkadaşlarım ya da annem tarafından ayarlanan garip ayarlamalardı. Son beş ila on yıl içinde oyunumu tamamen kaybetmiş olabilirim.

Bu kızla flört etmem gerektiğinden değil. Benim hiç ilgim yok, olsa bile eve böyle birini getirdiğimde annemin yüzünün alacağı şekli ancak hayal edebilirim. Caleb karısını annemle tanıştırdığında ve onun bir Lüteriye olduğunu söylemek zorunda kaldığında neler olduğunu hatırlıyorum.

Sonra bir baktım, Pembe Saç peçeteye sarılı çatalımı tutmuş, bir arada tutan yapışkan kâğıttan çekip çıkarıyor.

"Sana söylüyorum. Çok şey kaçırıyorsun."

Sonra, büyük bir şokla, çatalı tabağının dokunulmamış kısmına sapladı ve bana uzattı. Mikroplar, onun tamamen yabancı olması ve bunun ne kadar uygunsuz olduğu hakkında büyük bir anlaşma yapabilirdim, ama hayır diyemeyecek kadar şok oldum ve eğlendim. Çatalı bana uzatan o tatlı, çevik parmakları reddedemeyeceğim kadar çekici.

Ben de öne doğru eğilip ağzımı tatlı ketçap kaplı yumurtanın iğrenç lokmasına kapatıyorum. Gerçekten de iğrenç ama beni izleyişi onu hayal kırıklığına uğratmamı imkânsız kılıyor. Bu yüzden peçetemi büzdüğüm dudaklarımın kenarına sürüyorum ve başımı sallıyorum.

"Fena değil."

Alaycı bir tavırla çatalı yere bırakıyor. "Fena değil mi? Sen delisin. Çok lezzetli."

Tam o sırada garson kız iki tabağımı önüme koydu; biri waffle ve üç parça tereyağı ile dolu, diğeri ise dumanı tüten mücverle kaplı.

İkimizin de kahve fincanlarını doldururken, ben ve sağımdaki kız arasında garip bir sessizlik oluyor. Garson gittiğinde Pembe Saçlı bana doğru dönüyor. "Ben Sage," dedi.

"Adam," diye cevap veriyorum, elimi uzatarak. Uzun, dövmele parmaklarını benimkinin etrafına doluyor ve sert bir şekilde sıkıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Adam. Yerinizi bana verdiğiniz için tekrar teşekkürler."

"Kahvaltınızı benimle paylaştığınız için teşekkürler." Yumurtalarına doğru başımı sallayarak gülüyorum.

Kızarıyor, yanaklarını kapatıyor ve gözlerini benden kaçırıyor. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama aslında biraz sevimli.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum. Bütün gece çalıştım, bu yüzden bazen uykusuz kaldığımda sarhoş da olabilirim. Özür dilerim."

Göğsümden bir kahkaha dökülüyor. "Özür dileme. Beni ketçap kaplı yumurtanın büyüğü hakkında aydınlattığın için sana teşekkür etmeliyim."

Kendi omzuyla omzuma vuruyor. "Kes şunu."

"Cidden, utanmana gerek yok. Normalde burada tek başıma oturur ve kahvaltımı yaparım. Daha önce kimse beni barda beslememişti."

Bu kez güldüğünde, kadınsı bir kıkırdama bu ve ben o kadar parlak gülümsediğinde yanaklarının oluşturduğu kırışıklıklarda kayboluyorum. Dirseğini bara dayıyor ve başını avucuna yaslıyor, bana doğru dönüyor ve ben waffle'larımı şurupla kaplarken bakışlarının yüzüme yerleşmesine izin veriyor.

"Şimdi de beni yemek yerken mi izleyeceksin?" "Ya öyle yapacaksın ya da uyuyacaksın?"

"Peki o zaman, elbette." Gülümseyerek iri bir lokmayı ağzıma götürüyorum ve şekerli tatlı şurup tat tomurcuklarına çarptıkça mırıldanıyorum. "Bir ısırık ister misin?" Ağzım doluyken mırıldanıyorum.

Yine kıs kıs gülüyor.

Kahvemden bir yudum aldıktan sonra bir lokma daha kesmeye başlıyorum ve ona doğru bakarak soruyorum: "Peki, ne iş yapıyorsun? Ne tür bir iş seni bütün gece ayakta tutar?"

"Bir gece kulübünde çalışıyorum. Genelde dörtte kapanır ama dün gece yoğundu, o yüzden açık kaldık. Bu da neredeyse yediye kadar çıkamayacağım anlamına geliyordu. Erkek arkadaşım kapatmak için geride kaldı."

Daha fazla kahve ve yakıcı bir hayal kırıklığı duygusu yutuyorum.

"Biraz dinlenmen gerek," diye cevap veriyorum çünkü aniden başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu erkek arkadaş haberi karşısında gafil avlanmış gibi hissediyorum, ki bu çok saçma. Bu kız benim tipim değil- erkek arkadaşım olsun ya da olmasın.

"Şaka yapmıyorum, ama asıl can sıkıcı olan uykuya dalamayacağımı bilmem. Gün içinde uyumaktan nefret ediyorum."

"O zaman gece vardiyasının senin için akıllıca olduğunu sanmıyorum."

Öfkeyle omuz silkiyor. "Biliyorum. Bu çok saçma." Neredeyse Tanrı'dan bir işaret gibi, dirseğiyle ağzını kapatarak esnedi.

"Bana şu kulübünüzden bahsedin. Eğlenceli mi?"

Gırtlaktan gelen bir kahkaha neredeyse kahvesiyle boğulmasına neden oluyordu. Bunu neden sorduğumdan bile emin değilim. Hesabı ödeyip eve gidip uyuması gerektiği açık olsa da bilinçaltımda kalış süresini uzatmaya çalıştığımдан şüpheleniyorum.

"Pek senin tipin değil," diye cevap veriyor peçetesiyle yüzünü silerken.

Patateslerimden bir ısırık aldıktan sonra başımı ona doğru çeviriyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

Bana sinsi bir gülümsemeyle bakarken parmakları alt dudağını sıkıyor. "Yani... kendine bir bak. Sen kulüp adamı değilsin. En son ne zaman bir kulübe gittin?"

Alınmış gibi yapıyorum. "Bana yaşlı mı diyorsun?"

"Hiç de değil," diye yanıtıyor. "Ben sana... muhafazakâr diyorum." "Hâlâ kırgınım," diye cevap veriyorum gülerek.

"Bu kulüp... muhafazakârlar için değil."

"Striptiz kulübü mü?" Fısıldıyorum, o kadar yakınına eğiliyorum ki saçlarındaki çiçek kokusunu alabiliyorum.

"Hayır," diye fısıldıyor, daha da yakına eğilerek.

İkimiz de birbirimizden ayrılırken bunu yavaşça, neredeyse isteksizce yaptığımızı fark ediyorum. Sadece bana mı öyle geliyor? Benimle gerçekten flört ediyor, değil mi? Ya da belki de herkese karşı böyledir? Bu güzelliği varsaymak benim için cesurca.

ve açıkça baştan çıkarıcı bir kadın sırf bana gülümsediği için benimle ilgileniyor.

Ve bunun önemli olduğunu düşünmem çok saçma. Bu kadar uyumlu olduğumuza göre bir ev kedisi de olabilirdi.

Kahvaltımın sonraki birkaç lokmasından sonra tereddüt ettiğini fark ediyorum. Alt dudağını ısıyor ve küçük seramik lokanta kupasının etrafına sarılmış ellerine bakıyor. Tam ne düşündüğünü soracaktım ki arka cebine uzanıp siyah bir kart çıkardı.

Ön taraftaki yazılar parlak ve pembe, doğal olarak arka taraftaki kenarlar ve logo da öyle.

Kulübün adını okuduğumda bir kahkaha attım.

Pemb

e.

İronik.

Web sitesi, adres ve telefon numarası dışında fazla bilgi yok.

"Bir ara bakmalısın."

Kartı arka cebime atarken "Atacağım," diye cevap veriyorum.

Sage yine esniyor, ben de garsonu çağırıyorum. Yaklaştığında, pembe saçlı arkadaşımın hesabını ödeyeceğimi hemen ona bildiriyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye

karşı çıkıyor. "Evine git. Biraz uyu,

Sage."

"Sen bugün benim parlak zırhlı şövalyem değil misin?" diye tatlı tatlı cevap veriyor.

"Daha çok haki pantolon gibi. Şimdi git."

Bar taburesinin üzerinde dönüyor, böylece dizleri neredeyse kalçamın yan tarafına bastırıyor. Gitmeden önce tereddüt ediyor. Tam tekrar gitmesi için ısrar edecekken eli usulca ön koluma konuyor. "Belki gelecek Cumartesi yine geç çıkarım ve bir kahvaltı daha yaparız."

Odak noktam gözlerinin esrarengiz kristal mavisi renginde kayboluyor. Ve bir an için pembe saçlarını, dövmelelerini ya da piercinglerini görmüyorum. Güzelliğe sarılmış bir gizem görüyorum ve altında ne olabileceğini merak etmeye başlıyorum.

"Belki..." Bakışlarımı onun yüzüne dikerek yumuşak bir şekilde cevap veriyorum.

"Hoşça kal, Adam." Bununla birlikte, eli kolumu terk ediyor ve bir zamanlar olduğu yerde serin, boş bir boşluk hissediyorum.

"Güle güle, Sage."

Ön kapıdan çıkışını ve sokakta kayboluşunu izledikten sonra yarısı yenmiş kahvaltıma dönüyorum.

waffle ve şurup.

Bir süre taburede oturup konuşmamızın her anını yeniden yaşıyorum, kokusunu ve gülümsemesini hafızama kazıyorum çünkü elime geçecek en fazla şeyin bu olduğunu biliyorum. Ondan gerçekten bu kadar etkilendiğime mi yoksa gerçekten tanıdığım en ilginç insan olduğuna mı karar vermek zor.

Her iki durumda da, benim bile anlayamadığım nedenlerle, sabahımın geri kalanında aklımdaki her düşünceyi çalıyor.

Sonunda telefonumu tekrar elime aldığım da, izlediğim vaazın bittiğini görüyorum.

iki

Sage

"Günaydın Gladys," diye sesleniyorum sabun kokulu çamaşırhaneden geçip arkadaki daireme açılan kapıya doğru ilerlerken. Altmış-Dokuz yaşındaki sahibi uzun tezgâhın arkasında oturmuş Tavandan sarkan son çalışan televizyonlardan birinde *Days of our Lives*.

"Günaydın, Sage," diye yanıtlıyor gözlerini pembe diziden ayırmadan. "Yoğun bir gece mi?"

Arkadaki buzdolabından bir kutu Mountain Dew çıkarıyorum. Endüstriyel makinelerden birine yaslanıp gözlerimi devirirken kutuyu açıyorum. "Çok meşgulüz. Yediye kadar kapatmadık."

Saatine bir göz atıyor. "Saat dokuzu geçti. Nerelerdeydin?" "Sal's'ta kahvaltı için durdum. Bana bisküvi alan sevimli bir adamla tanıştım. ve sos."

Gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Güzel. O ezik Brett'i terk et ve bu adamla çık. Eminim senin bisküvilerinle para ödemekten daha fazlasını yapmak istiyordur."

Gazozumu yudumlarken kıkırdıyorum. "Eh, o benim tipim değil."

"Neden? Arabası var mı ve kirasını zamanında ödüyor mu?"

Alay ediyorum ve sanki beni bıçaklamış gibi göğsümü tutarak yaralanmış gibi davranıyorum. "Bu acıttı." Sonra ayağa kalkıp televizyonu işaret ediyorum. "Spoiler. Stefano'nun bebeği değil. Bu bölümü çoktan izledim."

"Seni küçük kaltak," diye çıkışıyor ve ben gülerek arka taraftaki çıkışa doğru koşarken bana küçük bir deterjan kutusu fırlatıyor. "Seni seviyorum, Gladys!" Ağır kapıdan geçip kirli beton merdivenlerden daireme doğru koşarak gözden kaybolmadan önce sesleniyorum.

Bana gerçekten kızgın değil, kızgın olsa bile kapanış saatine kadar beni affeder. Gladys'in üst katındaki daireye on yıl önce taşındım ve o zamandan beri benim için bir anne gibiydi. Tamam, belki "anne" doğru kelime değil. Daha çok... ot içen, erkek arkadaşından nefret eden, kaba, kaba, acımasızca dürüst ve eksantrik teyze gibi. Her iki durumda da, aile olarak sahip olduğum tek şey o ve muhtemelen onsuz ölürüm.

Daireme ulaştığımda, küçük pençelerin ahşap zemine heyecanla vurduğunu duymadan önce anahtarımı kilide sokmam yeterli oluyor. Ben de

Kapıyı itip açtığımda Roscoe deli gibi havlamaya başladı. Altı kiloluk, üç bacaklı chihuahua'yı hızla kollarıma alıyorum ve başının yan tarafını öpüyorum.

"Hey, küçük adam. Gladys Teyze ile güzel bir gece geçirdin mi?"

Ben anahtarları girişteki masanın üzerindeki kaseye bırakırken o da yüzümün yan tarafını yalıyor. Oturma odamdaki sıcacık kanepeyi, yamalı perdelerin arasından odaya yayılan kırmızı ve morun sıcak sisini görür görmez birden ne kadar uykulu olduğumu fark ediyorum. Yere yığılıp önümüzdeki sekiz saat boyunca uyuyamadan önce Roscoe'yu yangın merdiveninden çıkarıp binanın arkasındaki çitlerle çevrili alana götürüyorum. Bahçemiz olmadığı için bir ustaya buraya küçük bir çit, sekize sekiz çim alan ve Roscoe'nun kullanması için bir kap su koydurduk.

Buna aldırıyor, özellikle de onu iki yıl önce tam da bu sokakta bulduğumdan beri. Gladys'i ona yemek artıklarını yedirirken yakaladım ve ondan sonra hiç gitmedi. Velayeti paylaşıyoruz, o ve ben farklı vardiyalarda çalıştığımız için bu da işe yarıyor.

O çimlerin üzerinde işini yaparken ben de metal merdivenlere oturup telefonumu çıkarıyorum. Hemen Adam'ı düşünüyorum, ne kadar güzel koktuğunu ve ona dokunduğumda kolunun elimin altında ne kadar yumuşak olduğunu hatırlıyorum. Tek kelimeyle kusursuzdu. Mükemmel bir şekilde taranmış neredeyse siyah saçları ve düzgünce kırpılmış sakalıyla bana J.Crew kataloğundan fırlamış bir şeyi hatırlatıyordu. Onu biraz süslemeyi çok isterdim. Eminim kirlendikçe daha da seksi oluyordur.

Endişe ve pişmanlık içime bir taş gibi sertçe oturuyor, vicdanımı ağırlaştırıyor. Yuva kurmaya çalışmam gereken adam bu mu? Gladys haklıydı. Görünüşüne bakılırsa, Brett'ten çok daha fazlası var. Eğer kendime karşı dürüst olursam, Brett'in benimle asla evlenmeyeceğini biliyorum. Üç yıldır çıkıyoruz ve birbirimizin yanına taşınmadık bile. Ya da bunun hakkında konuşmadık. Yirmi yedi yaşındayım. Yuva kurmak için acele ettiğimi söylemiyorum ama ne kadar beklersem, flört havuzu o kadar küçülecek.

Böyle bir adamla hayatım nasıl olurdu ki? Gece hayatım ne ile değiş tokuş edilirdi? Banliyölerle mi? Düzenli ve rutin bir monotonluk. Her gün saat 10'da yatakta, şansımız varsa haftada bir seks, hafta sonları birkaç içki ve tek arkadaşlarımız bizimle aynı sıkıcı hayatı yaşayan sıkıcı evli çiftler olurdu.

Böyle söyleyince... Hayır, teşekkür ederim.

Roscoe sokağın sonundan geçen ve anında tüylerimi diken diken eden bir adama tıslıyor, ben de köpeği kucağıma alıp aceleyle yangın merdiveninden yukarı çıkıyorum ve penceremi arkamdan kilitliyorum. Sonra Roscoe'nun tabağına mama ve su dolduruyorum, botlarımın bağcıklarını çözüp köşeye fırlatmadan önce başını okşuyorum. Oturma odasına doğru yürürken kot şortumun düğmelerini açıp bacaklarımdan aşağı sıyrıyorum ve rahat kanepeme sadece külotum ve bol kesim bluzumla uzanıyorum.

Başımı yastığa koyduğum anda vücudum kurşun gibi oluyor. Ağır bir yorgan kanepenin arkasına örtülüyor ve onu üzerime çekerek sıcak tenime karşı serin örtülere sarılıyorum.

Bir yatağım var ama aylardır içinde uyumadım. Belki de bir yıl olmuştur. Neden bilmiyorum ama kanepemde uyuklamanın daha doğal gelen bir yanı var. Belki de düzensiz uyku programımdan ya da *yatağa gitmenin çok* düzgün ve olgun bir davranış gibi gelmesinden kaynaklanıyor, oysa ben genellikle *yattığım* yerde uyuyakalıyorum.

Gece Brett'e gittiğimde onun yatağında uyuyorum ama bu artık pek sık olmuyor. Birbirimizi sürekli kulüpte görüyoruz, bu da genellikle orada seks yaptığımız anlamına geliyor. Çoğu gecenin sonunda ayrı dairelerimize gidiyoruz, o kadar. Zaten Roscoe'ya bakmam gerekiyor ve onu Gladys'le bıraktığımda kendimi kötü hissediyorum.

Telefonum sehpanın üzerinde vızıldıyor, ben de elime alıyorum ve ekranda Brett'in adını görüyorum.

Dün gece yirmi binden fazla içki sattık.

Mesajı okurken gözlerimi deviriyorum, parmaklarım cevap vermek için uçuşuyor.

Çünkü Penny patronları olması gerektiği gibi sınırlamıyor.

O yanıt verdikçe metin balonları açılır.

En büyük para kaynağımız buysa neden onları sınırlayalım ki?

Uyumak için çok fazla, neredeyse kanımın kaynadığını hissedebiliyorum.

Çünkü burası bir seks kulübü, Brett. Müşterilerimizin sarhoş olmasına izin vermek bir sorumluluktur.

Metni ortaya çıkmadan önce argümanını zaten biliyordum.

Onlar yetişkin, Sage. Ne yapacakları onlara kalmış. Kimse zarar görmesin diye güvenliğimiz var.

Rahatlaman gerek.

Telefonumu pencereden aşağıya, aşağıdaki kirli sokağa atma dürtüsüne direniyorum. Brett'in tüm kararları para ve kâr odaklı. Benim yaptığım gibi araştırma yapmıyor. Güvenliği ya da yükümlülükleri umursamıyor. Benim gibi diğer kulüp sahipleriyle bağlantı kurmuyor.

O kulübü ben yönetiyor olmalıydım ama bu başka bir günün kavgası.

Ona göre burası sadece insanların seviştiği ve zaman zaman sapıklaştığı bir kulüp, ancak müşterilerimizin güvenliğine veya yaşam tarzına hiç saygısı yok. Bu nedenle müşterilerimizin çoğu burayı seks kulübü değil de genelev sanan saygısız, azgın pislikler.

Cep telefonlarını kulübe sokmalarını yasaklamasının tek nedeni, bizi suçlayacak kanıtlar göndermelerini engellemektir.

kapattım. Her gün, bu gemiyle birlikte batmak zorunda kalacağıma dair yaklaşan kıyametle s a v a ş ı y o r u m , ama reddediyorum.

Adımın bu işin hiçbir yerinde olmaması iyi bir şey.
Pink'i ondan çok daha fazla önemsiyor.

Ben uyuyacağım. Burası senin kulübün. Ne istersen onu yap.

Telefonu bir hışımla yere atarken suçluluk duygusu üzerime saldırıyor. Onunla kavga etmekten nefret ediyorum, özellikle de kulüp konusunda. Ben kulübün sahibi değilim. Gerçek bir etkim yok. Teknik olarak, ben bir çalışanım ve yetkisi olan biri bile değilim.

Ama olmak istiyorum.

Aynı acıklı hikaye, farklı bir gün. Brett'i seviyorum ama o kulübü birlikte yönetme hayalim gün geçtikçe daha da bulanıklaşıyor. Ya ilişkimiz için ya da kulüp için savaşabilirim, ama ikisine birden sahip olamam.

Asıl üzücü olan hangisini seçeceğimden emin olamamam.

Telefonum tekrar çalıyor, ben de ekranı görmek için kaldırıyorum.

Bebeğim, böyle yapma.

Bana güvenmelisin. Ne yaptığımı biliyorum.

Kızgınlığımı bastırırken çenem sıkıca kenetleniyor. Bunun kulağa ne kadar küçümseyici geldiğini duymaması onun suçu değil.

Ben uyuyacağım.

Neredeyse telefonu masaya koyacaktım ki hızlıca "*Seni seviyorum*" diye ekledim.

Hemen cevap veriyor.

Seni seviyorum,
bebeğim.

Öyle. Öyle olduğuna inanıyorum.

Belki de bu yüzden bu kadar uzun süre kaldım. Gerçekçi olarak yürümediğini bilseniz bile sizi seven birini terk etmek zordur. Aşk böyle aptalca bir şey. Tadı güzel diye zehir içmek gibidir.

Roscoe kanepeye atlıyor, dizlerimin arkası ile kanepenin arasındaki boşluğa sokuluyor. Sonra kendini küçük bir armadillo gibi küçük bir topun içine yuvarlıyor ve kulağa hoşnutsuz gelen bir iç çekiyor.

Bir kahkaha atarak başını okşuyorum ve kendimi Brett ve kulüp hakkında düşünmemeye zorluyorum.

Bunun yerine kahvaltıyı anımsıyorum, Adam'ın bana gülümsediği anı yeniden yaşıyorum, göğüslerime ya da kıkırımaya değil, gerçekten gözlerimin içine bakıyor. Onun yanında kendimi nasıl hissettiğimi. Onun gibi bir adam benim gibi bir kızdan hoşlansa nasıl hissederdim.

Üç

ADAM

Annem haftada bir gün, doğal olarak Pazar günü yemek yapıyor. Babam evde aşçı ve hizmetçilerle dolu bir kadroya sahip olduğu için İhtiyacım var. Ama annem, ruhu şad olsun, Pazar yemeğini başkası yaptığında tadının aynı olmadığından şikayet eder.

Tüm bunları annemin eski kafalı olduğunu söylemek için söylüyorum.

Ve eğer benim acımasız, bencil kardeşlerim ona bu hayatta bir şey sunabiliyorlarsa, en azından haftada bir lazanya ya da tavuklu börek için gelebilirler.

"Cennetteki Babamız, bu yemeği ve bu masadaki aileyi kutsa. Tüm bu nimetler ve bu kutsal günde birlikte olma şansı için sana şükrediyoruz. Amin." Babamın sesi şükran duasını söylerken o derin, emredici vaaz tonuna bürünür - her hafta kilisede kullandığı sesin aynısı. Ama dua biter bitmez sağındaki kardeşim Caleb'e dönüyor ve ondan daha rahat ve tanıdık bir ses tonuyla tatlı çayı uzatmasını istiyor.

Çocukken babamın vaaz vermesini dinlemekten nefret ederdim. Ben yedi yaşına gelene kadar başlamamıştı ve bu bana çok garip geliyordu. Anne babanızın anne babanızdan başka bir şey olmasını izlemek gibi. Vaaz verirken kullandığı ses tonu, ses tonu ve hatta kullandığı kelimeler bile bana çok... prova edilmiş gibi gelirdi.

Zamanla bunun değerini anladım. İnsan olan babamı, Teksas'ın en ünlü papazı olan babam Truett Goode'dan ayırmayı öğrendim.

"Bugünkü vaaz çok güzeldi Adam," diye mırıldanıyor annem bisküvisinin üzerine tereyağı sürerken sessizce. "Sen harika bir yazarsın."

"Teşekkür ederim anne."

Kardeşim Lucas, "Kovboylarla ilgili kısmı sevdim," diye ekliyor.

Yan gözle ona bakarken alaycı bir şekilde kıkırdıyorum. "Kovboylardan nefret ettiğini sanıyordum."

"Evet, ama onların draft seçimini Kıyamet'le ilişkilendirmen hoşuma gitti." Boğuk kahkahalarım masanın etrafındaki ailemin bakışlarını üzerime çekti.

Karşımdaki Caleb kaşlarını çatarak, "Kıyamet mi?" diye soruyor.

"Orada olmalıydın," diye karşılık verdiğimde Caleb gözlerini deviriyor.

Biz dört çocuğuz, üçümüz bu masadayız. İkizler, Caleb ve Lucas, benden beş yaş küçükler. Ve ikisi de kendi yollarına gittiler.

Okul harçları ödenir ödenmez kiliseyle yolları ayrıldı ve resmen kendi başlarına kaldılar.

Caleb üniversiteden hemen sonra evlendi. Birkaç yıl sonra, o ve eşi Briar'ın bir bebekleri oldu-Abigail. Henüz beş buçuk yaşında olan bu kız, tüm ailenin gördüğü en sevimli çocuk. İri kahverengi gözleri ve sürekli karışan kahverengi saçlarıyla asla gülümsemiyor ya da istediği her şeyi elde etmek için geri kalanımızı bir şekilde manipüle etmiyor.

En küçük kardeşim Isaac yıllardır bu masada oturmuyor. Onun boş koltuğuna bakarken kafamda hızlıca hesap yapıyorum. Sekiz yıl. Yokluğu canımı yakıyor, bu yüzden anıyı yutuyorum ve yanık fark edilmeden önce başka tarafa bakıyorum.

Porselen kâseden bir bisküvi almak için masaya uzandığımda, birden geçen haftaki beklenmedik kahvaltı arkadaşımın ufak tefek yapısı ve parlak gülümsemesi aklıma geldi.

Dürüst olmak gerekirse, o günden beri neredeyse her gün onu düşünüyorum. Lokantada aldığım bir koku kıyafetlerime yapışmış gibi, her hareket ettiğimde ya da içime çektiğimde bir koku alıyorum.

Ve şaşırtıcı derecede hoş.

Çok tuhaf bir kadındı ama yine de çok doğal bir şekilde anlaşıyor gibiydik. Öyle ki keşke daha uzun süre konuşabilseydik. Günün geri kalanında memnuniyetle onun yanında oturur, ketçapla kaplanacak uygun kahvaltılıklar ya da gece kulüpleri için *fazla muhafazakâr olup olmadığım* hakkında şakalaşırdım.

Bu, kendimi daha fazla ortaya koymam gerektiğinin bir işareti miydi?

Eğer benim için daha uygun bir eş olsaydı -ve bir erkek arkadaşı olmasaydı- numarasını ister miydim? Onu bir randevuya davet eder miydim?

En son ne zaman kimyayı bu kadar güçlü hissettim? Ne kadar sarhoş edici olduğunu neredeyse unutmuşum. Bir kelimenin bir saatlik sohbete dönüşmesi. Ve sonra bir dokunuş. Ve sonra bir öpücük. Ve sonra uzun süre uykuda kalan açlığın patlaması.

Böyle bir kıvılcımı görücü usulü randevularda bulamayacağınızı bilecek kadar çok arkadaşlık uygulamasında bulundum. Daha çok şimşek gibi ve şimdi beklemek ve tekrar çakmasını ummak zorundayım - tercihen daha uygun bir eşleşme ile.

"Her şey yolunda mı tatlım?" Tabağımdaki kızarmış tavuktan başımı kaldırdığımda annemin endişeli bir ilgiyle beni izlediğini görüyorum. Yüzümde rahatlatıcı bir gülümseme beliriyor.

"Tabii ki anne. Ben iyiyim."

Memnun görünüyor, karşılığında sırtırken gözlerinin kenarları kırışıyor. Annem bir melektir, bazen hepimiz için fazla iyidir. Hatta ailede hepimiz arasında gerçekten dindar olan tek kişinin o olduğuna dair bir şaka bile var - sessiz ve tatlı Melanie Goode.

Annem herhangi biri hakkında olumsuz bir söz söylemeye cesaret etmeden önce kendi ağzını dikmeyi tercih ederdi.

"Lucy Clayborn bu sabahki ayinde seni sordu," dedi ağzını patates püresiyle doldurmadan önce hızla.

Başımı sallarken gülümsemem zoraki. "Oh? O nasıl?"

Doğal olarak, ağzı boşalana kadar bekledikten sonra nihayet cevap veriyor, "O iyi. Çok güzel bir kız. Henüz evlenmediğine inanamıyorum."

Zekice.

"Bir iş yürütüyor anne. Biriyle çıkmak için zamanı olduğundan şüpheliyim." "Biliyorum," diye yanıtlıyor. "Ama bir iş, bir kadın için arkadaşlık ve bir aile."

Son duyduğumda Lucy'nin bisiklet stüdyosunun üç yeni yer ve ünlü eğitmenlerden oluşan bir ekiple genişlediğini düşününce kaşlarım kalkıyor. Lucy'nin aklındaki son şeyin arkadaşlık olduğuna bahse girerim.

"Sanırım her zaman sana aşıkı," diye ekliyor annem. Lucas'ın gözlerini yüzümde hissediyorum ve ona hızlı bir *yardım* bakışı atıyorum.

Ama sadece kendi kendine güldüğünde, bana bu konuşmadan bir çıkış yolu sunmadığında, onu otobüsün altına atıyorum. "Luke bekar."

Tabii ki bu annemi rahatsız ediyor ve anında pişman oluyorum. Kilise arkadaşının kızını, sahip olduğu en az Hristiyan olan oğluya evlendirmek istemiyor. Ya da en azından odadaki filin bağırduğu şey bu.

"Ah, benim tatlı Luke'um da çok yakışıklı," diyor annem şarkı söyler gibi bir sesle, dalgali kahverengi saçlarını yüzünden süpürmek için dönerken. Sonra eğilip yanağına bir öpücük kondurmadan önce yanağını okşuyor.

Sessizce "Teşekkürler anne" demeden önce rahatsızlığını ifade etmek için dudaklarını sıkıca birbirine bastırır.

"Oğullarımın yuva kurduğunu görmek çok güzel olurdu, özellikle de senin, Adam."

O anda neden yeni gül saçlı arkadaşımı düşünüyorum? Onun bizimle masaya oturup annemle ya da Caleb'in karısı Briar'la sohbet edeceği düşüncesi o kadar saçma ki neredeyse beni güldürecek.

Yemek odamızdaki o küçük yırtık şortlar. Bu masadaki dövmeler ve piercingler. Hepsi aklımı kaçırdığımı düşünürdü, özellikle de masanın başındaki adam.

Eminim bu konuşma hem garip hem de komik olurdu. Annemin kızarmasına ve babamın kaşlarını çatmasına neden olurdu. Lucas ve Caleb, sırf evimizde yaratacağı kaos yüzünden ona kafayı takarlardı. Isaac burada olsaydı, ona bayılırdı.

Kafanı topla, Adam.

Belki de Lucy'i dışarı çıkarmalıyım. Başarılı bir kariyer kadınıyla çıkmanın daha kolay olacağına bahse girerim. Onu etkilemeye gerek yok. Her şey basit olabilir. Sadece hareketleri yapmak. Seks, yakınlık, şefkat. Hepsi yüzeysel ama bu mükemmel olurdu. Fazla bir şey gerektirmezdi. Gerekli tüm kutuları işaretlerdi.

Babam kesinlikle onaylardı.

İhtiyacım olan şey bu; kulağa pek heyecan verici gelmese de güvenli, pratik bir ilişki.

Ben tabağımdaki son lokmayı alırken annem ısrarla, "Belki onu gelecek ayki hayır yemeğine davet edebilirsin," diye ekliyor.

"Bunu düşüneceğim," diye cevap verdim, ancak anneme bunu koordine etmesini söyleyebilirdim. Küçük bir çöpçatan gibi, Lucy'nin annesini dakikalar içinde telefona bağlar ve benim zerre kadar çabam olmadan her şey titizlikle düzenlenirdi.

Ama ben yapamıyorum. Bir şey beni engelliyor.

Tam olarak ne olduğundan emin değilim. Belki de biriyle çıkmak için gereken enerjidir. Ya da Lucy Clayborn ne kadar güzel olursa olsun, kendimi ona özellikle çekici bulmuyorum. Bir kez olsun dudaklarının şeklini ya da sesinin eğlenceli ritmini anımsamadım.

Belki de beni gerçekten durduran şey cüzdanımdaki pembe folyolu kartvizit ve onun temsil ettiği fırsattır.

Dört

Sage

Brett ofise girerken, "Kıçımız bu şortun içinde çok güzel görünüyor," diyor.

Masanın üzerine eğilmiş, bu ayki harcamaların rakamlarını yüzüncü kez hesaplıyorum ama bir türlü tutmuyor ve bu da beni çok sinirlendiriyor.

Brett arkamdan gelip kıcıma sürtünüyor ama ona pek dikkat etmiyorum.

"Bebeğim, bu fazladan elli bin dolar nereden geliyor?"

Sorumu duymazdan geliyor ve burnunu saçlarıma gömüyor.

"Sana dün gece içki satışlarından tonla para kazandığımızı söylemiştim," diye cevap veriyor boynuma doğru mırıldanarak. Fermuarının arkasında sertleştiğini hissettiğimde omurgamdan aşağı sıcaklık damlıyor.

Cevap verirken kafam bulanıyor. "Ama bunun için makbuzlarım var. Satışlar muhasebeleştirildi."

"O zaman bir şeyleri kaçırıyor olmalısın," diye yanıtlıyor. Parmakları kaburgalarımın arasına giriyor ve ben de kıkırdanarak karşılık veriyorum. Ne kadar gıdıklandığımı biliyor ve benimle bilerek alay ediyor.

"Brett," diye sızlanıyorum, dikkatim masraf raporundan vücudumu ısıtmasına kayıyor.

"Sana ihtiyacım var, bebeğim." Derin sesi kulağıma doğru hırıltıyor ve katı kararlılığımı hızla kaybediyorum. Saniyeler içinde raporların izini kaybettim ve şortumu indirmesine izin verdim. Sonra arkamdan sertçe soktu.

Parmaklarım masanın üzerindeki kâğıtları kırııştırırken, kaldıraç görevi görmesi için yüzeye tutunuyorum.

"Bu lanet kulüpteki en iyi kıza sahibim. Kendine bir bak, prenses. Benim için çok iyi."

Seks sırasında her zaman konuşkan olmuştur ve içime girerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum, o orgazm olmadan önce kendi orgazmıma odaklanmaya çalışıyorum.

Onu övmeyi seviyorum, gerçekten. Sadece... cazibesini kaybetti.

Her seferinde aynı şey. *Prenses. Kulübün en iyisi.* Sanırım buna inansaydım ya da seks dışında başka bir zamanda duysaydım beni daha çok tahrik ederdi.

Kafamda çok fazla şey var ve ben farkına bile varmadan, o titreyerek ve inleyerek boşalıyor ve ben de kendiminkini dilemek zorunda kalıyorum.

Sikeyim.

Bunu yapmasından nefret ediyorum. Sırf beni hayal kırıklığına uğratmak için beni gaza getiriyor. Yani, bu onun hatası değil. Bilmiyor çünkü ona söylemiyorum. Birlikte seks kulübü işleten bir çift için yatak odasındaki iletişim eksikliğimiz bir suç olmalı.

"Lanet olsun, prenses. Sana karşı koyamıyorum." Ağzı omurgamdan aşağıya doğru akıyor, sonra çekiliyor ve döllerinin bacaklarımın arasına damlamasına izin veriyor. Masanın üzerindeki bir avuç mendile uzanıyorum ve iç çamaşırimi ve şortumu çekmeden önce kendimi temizliyorum.

Odanın köşesindeki sandalyeye otururken ben de dikkatimi masanın üzerindeki kâğıtlara veriyorum.

"Dediğim gibi..." Şakacı bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Hesapta fazladan elli bin dolar var ve benim bununla ilgili hiçbir kaydım yok."

Brett telefonunda geziniyor ve ben gerilmeye başladığımı hissediyorum. Onunla geçirdiğim yıllar boyunca öğrendiğim bir şey var ki, eğer olaylara çok fazla eleştirmeden ya da kınamadan yaklaşırsam, genellikle oldukça anlayışlı oluyor. Ama suçu ya da sorumluluğu asla ona yöneltemem.

"Bebeğim..." Dikkatini çekerek söylüyorum.

İç çekerek telefonundan başını kaldırıyor. "Evet, ne oldu?"

Nefes al. Nefes verin. Gülümseyin.

"Elli bin dolar. Nereden geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

Yüz ifadesi gerginleştğinde ve gözlerinde bir tereddüt belirtisi gördüğümde, bana bir şey söylemediğini anlıyorum. Gülümsemem kayboluyor ve omuzlarım dikleşiyor.

"Ne oldu?" İçimde bir endişe düğümünün sıkıştığını hissederek soruyorum.

Büyük bir hışımla telefonu yere atıp bana ters ters baktı. "Kızma. Ama sana söylemedim çünkü hoşuna gitmeyeceğini biliyordum."

Kendimi nefes almaya zorluyorum.

"Kulüp için kredi çektim," diyor.

Yüzüm düşüyor ve sesim alçak, sert bir ton alıyor. "Ne?"

Sandalyesinden kalkıyor ve ellerimi ellerinin arasına alarak beni masaya doğru götürüyor. "Rahatla prenses. Her şey kontrolüm altında."

"Borç mu aldın? Nereden? Hangi faiz oranıyla?"

Sorularıma cevap olarak kıkırdıyor ve kahkahasının sesiyle çenem sıkılıyor.

"Hadi ama Sage," diye alaycı bir şekilde cevap verir. "Bankaya gittiğimi mi sanıyorsun? Sanki o pislikler bana kredi verecekmiş gibi."

Ben de bunu sormaya çalışıyordum ama kırıcı olmadan bunu yapamadım. Brett geçmişte aldığı kötü krediler yüzünden kredisini mahvetti. Kulübün kirasını ödeyebilmemizin tek yolu, babam öldüğünde tazminat olarak aldığım paraydı.

Borcunu ödemesine yardım ettikten sonra tapuya kendi adımı da yazdıracak kadar aklım başımda mıydı?

Tabii ki hayır. Gençtim ve aşıktım... ve inanılmaz derecede aptaldım. "Peki... sana kim borç verdi?"

Alnımdan öpüyor ve sırtımı okşuyor. "Bu bir sır."

Ondan uzaklaşırken neredeyse kafamı omuzlarımdan koparacaktım. "Pardon? Gizli mi? Bir takım olduğumuzu sanıyordum."

"Gördün mü, yapacağını bildiğim gibi bu konuda sinirleniyorsun. Neden işleri benim halletmeme izin vermiyorsun? Bana güvenmelisin, Sage."

"Sana güvenmek mi? Benden bir şeyler saklarken sana nasıl güvenilebilirim? Bizim bir takım olmamız gerekiyordu, Brett." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına kıvrırırken derin bir iç çekiyorum. Bu konuşmanın hiçbir yere varmayacağı gerçeğini şimdiden hissedebiliyorum. Eğer onunla tartışırsam, çenesini kapatacaktır. Geçmişte bunu bilecek kadar çok yaptım. "Para ne için?" Elimden geldiğince nazıkçe soruyorum.

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Bir danışman tutuyorum." "Danışman mı?"

"Evet, başka kulüplerde çalışmış bir hatun ve bizimkini nasıl daha iyi hale getireceğini çok iyi biliyor."

Odadaki tüm hava çekiliyor ve bir sonraki nefesimi almam zorlaşıyor. Göğsüm sıkışıyor ve gözlerim sulanıyor. "Ne?" Küçük kelime dudaklarımın arasından kayıp gidiyor.

"İstediğin buydu prenses. Kulübü daha iyi hale getirmek için bir şeyler yapmamı ve sonunda gerçek bir iş çıkarmamı istediniz ve ben de bunu yapıyorum."

Aşırı tepki vermediğimden ya da olması gerekmeyen yerlere çok fazla duygu yüklediğimden emin olmak için kafamı başka yöne çevirip birkaç kez düşünmek zorunda kalıyorum. Ancak ne kadar düşünürsem düşüneyim, bu haberin bana bıçak gibi saplanmayan bir versiyonu yok.

Ağlamaklı gözlerle ona doğru dönüyorum. "Bu kulübü yönetmene yardımcı olması için başka bir *kadın* tuttun ama beni hiç ama *hiç* dinlemiyorsun."

Çenesi gerilir. "O bir profesyonel, Sage." Sesi düz ve ima acı veriyor.

"Ama o bu kulübü benim kadar tanımıyor. Burayı sıfırdan inşa etmene yardım etmedi. Müşterileri ve şehri benim kadar tanımıyor." Sinirlenmeye ve öfkelenmeye başladım.

Birden oda çok küçük geliyor ve ağlamak için yanıp tutuşuyorum. Boğazımda kurşun gibi birikiyor ve kırıldığımı görmesine izin vermeyeceğim. Ellerini kollarıma koymaya çalıştığında onu itiyorum.

"Buradan çıkmam gerek," diye bağıryorum, sesimin titremesini engelleyemiyorum. Beni durdurmak için elini dirseğimin üzerine koyduğunda, ona doğru dönüp nefret dolu, öfkeli, *sakın* bakma der gibi bir bakış *fırlatıyorum*. Saniyeler içinde bıraktı.

Ofisin kapısını yırtarak açıp dışarı fırladığım sırada arkamdan bir kez daha sesleniyor.

Beş

ADAM

Lucy masanın üzerinden bana kibarca gülümsüyor. Uçları kıvrılmış uzun sarı saçları kusursuz dalgalar halinde omuzlarına dökülürken gerçekten şaşırtıcı derecede güzel. Uzun boylu, zayıf, fit, eğitilmiş ve muhtemelen en önemlisi Hristiyan.

Keşke ben de ona annem kadar aşık olsaydım. Yemek boyunca, annem masanın başından sanki ilk randevudaki yeteneklerimi değerlendiriyormuş gibi beni izlerken, sohbeti devam ettirmek için ona soracak bir şeyler düşünmeye çalışıyorum - tabii buna böyle denebilirse.

Bu akşam yemeğe gittiğimde Lucy'nin Prius'unu uzun yolda park halinde görünce şaşırdım. Tatlı anneme ve onun iyi niyetli işgüzarlığına sessizce lanet ettim. Belli ki Lucy'yi gelecek ayki hayır etkinliğine davet etmemi sağlamaya çalışıyordu.

Masanın başındaki babam tek kelime etmeden izliyor ve ben onun sessizliğini bu gidişattan memnun olduğuna dair bir işaret olarak alıyorum.

Lucy çoğunlukla bisiklet stüdyosunu genişletme planlarından bahsederken, kendimi onunla birlikte görmeye çalışıyorum. Düğün fotoğraflarımız kusursuz olurdu. Çocuklarımız bile sevimli olurdu. Dışarıdan bakıldığında her şey tam da olması gerektiği gibi olacağından, hayatım mükemmel bir resim olacaktı.

Ama Lucy ve beni yalnız hayal etmeye çalıştığımda pek bir şey göremiyorum. Onun çıplak bedenini benimkinin altında hayal etsem bile, bir şeyler eksik kalıyor.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, seks benim için her zaman bir şeylerden yoksun olmuştur. Hoşuma gidiyor. İyi hissettiriyor ve zaman zaman kaşıntıyı kaşıyor, ama hepsi bu - tatmin edici. Ve belki de olması gereken tek şey budur. Uzun zamandır dünyayı sarsacak ve aklımı başımdan alacak bir şeyler bekliyordum, bu da otuz yedi yaşında neden hâlâ bekâr olduğumu açıklıyor.

Annem kendine bir bardak daha tatlı çay koyarken, "Adam, onun stüdyosuna gitmelisin," diyor.

"Bana şişman mı diyorsun?" Gülerek soruyorum. Lucy'nin tepkisi gergin, esprisiz bir gülümseme oluyor. "Stüdyonuza gelen herkes..."

Annem bana sert bir bakış fırlatarak, "Sana şişman demiyordum," diyor.

"Kastettiğim bu değildi," diye cevap veriyorum, aşırı düzeltmeye çalışarak. "Kötü bir şakaydı."

Lucy gülümseyerek, "Sorun değil," diye cevap verir.

Abigail bana "Aferin, *aptal*" anlamına gelen garip, geniş gözlü bir ifade gönderiyor. Masanın etrafındaki ailenin geri kalanı sessizlik içinde oturuyor. Onlar bile bu randevunun ne kadar acı verici olduğunu anlayabiliyor.

Tuzak bir randevuydu, gerçekten.

"Seni bir daha ne zaman vaaz verirken göreceğiz?" Lucy soruyor ve ben tabağımdan hızla kalkıp şaşkınlıkla ona bakıyorum. Sonra gözlerim masanın başında, ellerini çenesinin altında kavuşturmuş, mağrur bir sırtıyla oturan babama kayıyor.

Kürsüye çıkıp kendi yarattığım bir vaazı vermeyeli aylar oldu. Genellikle özel günlerde ya da babamın önceden verilmiş bir görevi olduğu için yapıyordum ama hiçbir zaman düzenli bir olaymış gibi konuşulmadı. Ve kesinlikle hiç talep edilmedi.

Boğazımı temizliyorum. "Emin değilim," diye cevap veriyorum

Lucy'ye. "Umarım yakında." Başını sallıyor, memnun görünüyor.

"Adam harika bir vaiz," diye ekliyor annem ve ben de karşımdaki kadının tepkisini merak ediyorum.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, orada bir ışıltı var ve içimde belli bir heyecan büyümeye başlıyor. Birdenbire geleceğimizi çok daha iyi görebiliyorum. Pazar günü yanımda durduğunu görüyorum. Vaazlarımdan önce cemaati birlikte selamlayabiliyoruz. Şükran Günü'nde yemek servisi yaparken. Birlikte dua ediyoruz.

Umut verici ama hâlâ dışarıdan bakıyoruz.

Caleb omzuma vurarak, "Ketçabı uzatır mısın lütfen?" diyor ve ben Lucy'nin yanında duran şişeye bakarken, aniden bir fanteziden koparılmış gibi hissediyorum. Ve bu hafta bininci kez, iki hafta önce on beş dakikalık bir yemeği paylaştığım kadının pembe saçlarını ve yontulmuş siyah ojelerini düşünüyorum.

"Evet," diye mırıldanarak şişeyi kaptım ve neredeyse kardeşime fırlatacaktım.

Lucy Briar'la sohbet ederken, zihnimi karşımdaki kadının olasılıklarına yeniden odaklamaya çalışıyorum ama bu ıslak kibritle ateş yakmaya çalışmak gibi bir şey. Hiçbir şey çıkmıyor.

Onun yerine Sage'in dudağındaki yüzükle nasıl oynadığını düşünüyorum. Ya da bana bir ısırık uzatırken gözlerinin bana doğru nasıl parladığını.

Kahvaltı.

Onunla ilgili her anının ardında sinirlilik kabarıyor çünkü iki hafta oldu ve ben hala mantıklı zihnimde bunun hiçbir şey ifade etmediğini ve onu bir daha asla göremeyeceğimi bildiğim o ana geri dönüyorum.

Ve yine de... onun hayal ürünü fantezileri dışarıdan bakıldığında biraz daha az mükemmel ama muhtemelen diğer yönden de biraz daha eğlenceli hissettiriyor.

Boş tabağıma bakarken Lucy'ninkinin de neredeyse boş olduğunu fark ediyorum. Çatalını bırakıp peçetesini köfteden geriye kalanların üzerine koyuyor ve ben de şansımı deniyorum.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye sordum.

Gözlerine ulaşmayan sıkı bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Elbette."

"Haydi, siz ikiniz," diye cıvıldıyor annem heyecanla, tabaklarımızı toplamak için yerinden fırlarken. Sonra Lucy'yi ön kapıya doğru yönlendiriyorum. Ilık bahar gecesi havasına adım attığımızda, ellerini uzun, pamuklu elbisesinin ceplerine sokuyor.

"Annenin beni yemeğe davet etmesi çok hoştu," diyor tuğla döşeli uzun yolda ilerlerken.

"Muhtemelen ben olmalıydım. Özür dilerim," diye cevap veriyorum. Elim onun sırtına ya da koluna dokunmak için kaşınıyor.

"Yemeğe gelmemi ister misin?" diye soruyor, bana bakarak.

Boğazımı temizliyorum. "Tabii ki istedim."

Cevap vermediğinde, kendi kendine başını sallayışını fark ediyorum ve keşke ne düşündüğünü bilseydim diyorum. Neden bu konuda bu kadar kötüyüm? Pembe Saçlı Kahvaltı çok kolaydı-

Hayır. Kes şunu.

"Gerçek şu ki," diye cevap veriyorum, samimiyetimi korumaya çalışarak, "o kadar meşgulüm ki özel hayatım olduğunu unutuyorum."

Sessizce kıkırdıyor. "Aynen."

"Ama senden gerçekten hoşlanıyorum," diyorum, konuşurken daha doğru hissetme umuduyla kelimeleri zorlayarak.

Öyle değil.

Lucy durdu ve bana doğru döndü. "Ben de senden hoşlanıyorum, Adam..." Sesi kesiliyor ve ben bir *ama* hissediyorum.

Onu beklerken kaşlarım çatıldı.

"Ama..." diyor sonunda, ayaklarını sürüyerek ve bana bakmak yerine uzaklara bakarak. "Seni gerçekten tanımıyorum."

"O zaman benimle tekrar yemeğe çık. Birbirimizi daha yakından tanıyabiliriz."

"Yapacak mıyız?" Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bu konuşma garip bir hal alıyor. Benim hakkımda bir şey.

"Neden yapmayalım ki?" Kafam karışmış bir halde soruyorum.

Bir elini koluma koyuyor ve bana doğru eğiliyor. "Sen iyi bir adamsın, Adam. Benimle çıkman anneni çok mutlu eder, tam da bu yüzden bunu yapacağını düşünüyorum."

Ben güldüğümde o gülmüyor... Bu da bunun bir şaka olmadığı anlamına geliyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"En son ne zaman sadece istediğin için bir şey yaptın?" diye soruyor ve bana meydan okuyan bir ifade takınıyor.

"Şu anda seninle yürüyorum," diye cevap veriyorum.

Eğilerek ekliyor: "Şu anda yapmak istediğin şey gerçekten bu mu?"

Bunu fırsat bilerek, dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce elimi sırtının alt kısmına götürüp onu kendime yaklaşıtıyorum. Yumuşak ve esnekler, sırf çıkaracağı sesleri duymak için dilimi aralarında kaydırmak ya da alttakini ısırma istiyorum. Ama kendimi tutuyorum.

Yumuşak bir gülümsemeyle aşağıya bakarak geri çekildiğimde, ağır bir iç çekti. "Demek istediğim de bu. Sen gerçekten iyi bir adamsın, Adam. Belki biraz... fazla iyi."

Sonra parmak uçlarına kalkıyor ve dudaklarını yanağıma bastırıyor. "Lütfen annene benden tekrar teşekkür ettiğini söyle."

Başka bir şey söylemeden arabasına doğru yürümeye devam ediyor ve sürücü koltuğuna tırmanıp uzaklaşmadan önce el sallıyor.

Onun gidişini izliyorum, gafil avlanmış hissediyorum ve bir insan nasıl bu kadar iyi olabilir diye merak ediyorum.

"Ondan hoşlanıyorum," diyor annem ellerini sabunlu suya daldırıp bir çatal çıkarırken.

Porselen tabağı dolaptaki yığının üzerine koyarken, "Gerçekten çok hoş biri," diye cevap veriyorum. Anneme Lucy'nin numarasını vermeden ya da beni tekrar görmeyi planlamadan gittiğini söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum.

Çünkü ben *çok iyiyim*.

"Bir içki için kal." Ellerimi omzumdan sarkan bulaşık havlusuna kuruladığım sırada babam sırtıma ağır bir tokat indiriyor.

Annemin bir başka nostaljik ritüeli de Pazar akşam yemeğinden sonra mutfağı temizlemektir - babamın bunu yapmaları için birilerine para ödemesine aldırmadan. Her seferinde bulaşıkları kurulamaya özen gösteririm.

Kardeşlerim hiç bu kadar uzun kalmazlar.

"Git," diye ısrar ediyor annem havlumu alırken. Sadece bir güveç kabı kalmıştı, ben de kabul ettim.

Babamı evin ikinci katındaki ofisine kadar takip ediyorum, kapıyı arkamızdan kapatıyor. Ben daha oturmadan iki bardak viski dolduruyor.

Böyle bir akşam yemeğinden sonra beni ofisine her davet ettiğinde, beklediğim haberi, yani istifa edeceğini nihayet vereceği anı bekliyorum.

Ve beni onun yerine koyuyor.

Babam yaptığı işte harikadır. Doğal bir hatip, karizmatik ve ilgi çekici. İnsanların hayatlarını daha iyiye doğru değiştiriyor.

Ama aynı zamanda altmış dokuz yaşında. Her geçen gün yeni nesille daha da temassız hale geliyor. Demografimiz rahatlıkla elli yaş üstü ve eğer yakında elli yaş altındakileri yakalamak için bir hamle yapmazsak, mirasımız onlarla birlikte ölecek.

Masasının karşısındaki koltuğa oturuyorum ve bakışlarımın yüzeye dağılmış kâğıt yığınınca kaymasına izin veriyorum. Ama o konuşmaya başladığında hiçbir şeye odaklanmıyorum.

Bir süre ileri geri konuşur, bu sabah kilisede söylenen bir şeye ya da kardeşlerimden birinin akşam yemeğinde yaptığı saçma şakaya güleriz. Babam ve ben, duyguların ya da sırların çok derinine inmeyen, biraz sığ bir ilişki paylaşıyoruz. Sakladığımı düşündüğümde değil. Kesinlikle saklamıyorum. Ama ona en yakın oğlu olduğum, onu gururlandırdığım ve doğru olanı yaptığım için kendimle gurur duyuyorum.

"Bu sabahki vaazın çok iyiydi, Adam. Üzerinde çok çalışıyorsun ve bu belli oluyor."

"Teşekkürler..." Babamın ses tonundaki uğursuzluğu hissederek cevap veriyorum.

"Her birine kalbini ve ruhunu koymuşsun ve dönüştüğün yazarla gurur duyuyorum."

Övgüsünün üzerimden akıp gitmesine izin verirken yüzümde kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor. Eğer babamı gururlandırmak bir sanat olsaydı, şimdiye kadar çoktan ustalaşmış olurdum. Dürüst olmak gerekirse, bu bir sanattan çok bir bilim gibi hissettiriyor, kardeşlerimin denemeyi hiç umursamadığı bir şey. Tam olarak onun yapacağını düşündüğüm şeyi yapıyorum ve karşılığını alıyorum.

Yine de... Bu geceki yorumlarında bir bit yeniği olduğu hissine kapılıyorum.

"Onları yazmayı seviyorum. Bunu biliyorsunuz. Ama eleştirmen gereken bir şey varmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum." Bardağımdan bir yudum alırken ona çarpık bir kaş ve yarım bir gülümseme gönderiyorum. "Kısacası, saçmalamayı kes."

Gülüyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Onları kendin için yazıyorsun, benim için değil."

Çenem geriliyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Düşündüğüm şeyi mi ima ediyor?

"Onları cemaat için yazıyorum," diye gururla cevap veriyorum.

Başını sallamadan önce alçak sesle bir kıkırdama daha duyulur.

"Ukala." "Peki, ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Şunu söylemeye çalışıyorum..." Viskisini bardağın içinde döndürdükten sonra geri atıp içindekileri boşaltıyor. İşte geliyor. Eğer durumu doğru okuyorsam, babam bana beklediğim pozisyonu teklif etmek üzere.

"Yeteneklerinizin kendi girişimleriniz için daha uygun olacağını düşünüyorum.

Vaaz yazma işini Mark'a geri veriyoruz."

Ben ona bakarken bir süre sessizlik oldu, bu şakanın can alıcı noktasını bekliyordum.

Ağzım kuruyor ve birden bacağımın zıpladığını fark ediyorum. Sözleri odayı zehirli bir gaz gibi doldururken bir süre daha gergin bir sessizlik içinde oturuyoruz.

"Yazıların çok iyi Adam ve bu enerjini vaazlara harcadığını görmekten nefret ediyorum. Neden kitabın üzerinde çalışmıyorsun? Ya da podcast için tekrar yaz."

Dizim şu an deli gibi zıplıyor. "Herkes vaazları seviyor. Gerçek insanlarla ve gerçek sorunlarla ilgililer. Alınma ama Mark'ın vaazları modası geçmiş değerlere dayanıyor."

"Mark'ın vaazları kutsal kitaplara dayanır."

"Peki benimkiler değil mi?"

Kaşları çatılır ama sessiz kalır.

Ciddi olamaz. Böyle bir şey olamaz ama şaşkınlığımı bastırıyorum. Babamın beni bocalarken görmesine izin vermeyeceğim.

Tanıdık bir his yeniden su yüzüne çıkmaya başladı. Yıllardır, belki de tüm hayatım boyunca derinlere gömdüğüm bir şey. Eminim bir adı vardır. Kızgınlık. Acı. Kin. Ama bunu hiç dile getirmedim ve hiç dikkat etmedim.

O geceden beri değil.

O benim babam. Bana ve kardeşlerime yıllardır bakıyor, ama sevgisinin lüksünün bir bedeli var ve bu bedel benim gururum.

"Ben sadece kilise için en iyisini düşünüyorum Adam," diyor rahat bir ses tonuyla ve bunun beni nasıl hissettirdiğini hiç umursamıyor. "Bunu kariyerinin daha önemli yönlerine odaklanmak için bir fırsat olarak kullan.

Gerçekten de hayatının geri kalanında benim vaazlarımı yazmayı mı planlıyordun?" Bir sonraki nefesimi verirken, biraz fazla hoşnutsuz bir iç çekiş gibi geliyor ama yanıt vermiyorum. Oturduğu yerden kalkıp içecek arabasının üzerindeki viski şişesine geri dönüyor, konuşmaya devam ediyor ama ben artık

Dinliyorum.

Beynimin içinde karanlık ve uğursuz bir şeyler kıpırdanıyor.

Keşke yüzüne karşı ona pislik diyebilseydim. Yumruğumla burnunun ortasına vurmanın nasıl bir his olabileceğini düşünüyorum. Ağladığını ya da merhamet için yalvardığını görmenin ne kadar keyifli olabileceğini hayal ediyorum.

Bu düşünceler iğrenç ve utanç duymalıyım.

Utanmalıyım ama utanmıyorum.

Bu kötü niyetli düşünceler ve imgeler ortaya çıktığında her zaman yaptığım şeyi yapıyorum, onları hızla geri itiyorum. Onları ilk etapta tetikleyen anılarla birlikte gömüyorum.

Odaklanmamış bakışlarım masasının üzerinde, ama sayfaların dağınıklığına yazılmış tek bir kelimeyi bile okumuyorum. Ta ki *Tapu* kelimesini görene kadar. Düşüncelerim sessizleşiyor ve gözlerim odaklanıyor.

Arkamda, babam hala konuşmaya devam ediyor ve ben tek bir satır bile yakalayamıyorum. Bunun yerine öne doğru eğilip belgenin okuyabildiğim kadarını okumaya çalışıyorum. Masasındaki diğer kağıtlar vaaz notları, basın bültenleri, basılı makaleler ve teklifler gibi şeyler gibi görünüyor.

Bu sayfa resmi bir belge, bir kenarı kırışmış, diğer kenarında kahve lekesi var. Buradan en fazla tanıyamadığım bir adres ve daha önce hiç görmediğim bir isim çıkarabiliyorum.

Arkama baktığımda babamın bana sırtını döndüğünü görüyorum, bu yüzden hızlı hareket ediyorum, telefonumu çıkarıyorum ve o arkasını dönmeden önce belgenin hızlı bir fotoğrafını çekiyorum.

"Beni dinliyor musun, Adam?" Keskin sesi dikkatimi kâğıttan uzaklaştırıyor.

"Evet, efendim," diye yalan söyledim.

"Peki, benimle tartışmayacak mısın? Kendini savun, Tanrı aşkına."

Burun deliklerim alevleniyor ve göğsümden hırıltılı bir iç çekiş daha çıkıyor. "Geç oldu baba. Yoruldum. Bütün gece *senin* vaazını yazmak için ayaktaydım, hatırladın mı?"

"Ses tonuna dikkat et, *evlat*."

Ayağa kalkıp onunla yüzleştüğimde, bu sefer öncekinden daha karanlık ve alaycı bir kahkaha daha atıyor. Bazen bana böyle baktığında babamın benden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyorum.

Bazen benden nefret edip etmediğini merak ediyorum.

Kardeşlerimi merak etmiyorum. İkizleri sevmediğini *biliyorum*.

Isaac'ten nefret ettiğini de biliyorum.

Nefret değil nefret.

Ama ben... Çocukluğumdan beri onun yanında durdum. Üzerine titredim ve hayatımı onun akıl hocalığına adadım. Çünkü istediği şeyin bu olduğunu düşündüm. Mirasını devam ettirecek bir oğul. Onun sevgisini kazanmanın tek yolu buydu.

Yine de ikimiz de yaşlandıkça, babamın mirasının kendisiyle birlikte ölmesini isteyip istemediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Ölümünden sonra bile spot ışıklarını paylaşamayacak kadar açgözlü.

Ve şimdi de bu. Hayatımın en büyük tokadı.

"Biraz dinlen oğlum," diyor babam, o ağır elini yine omzuma vurarak. Yüzündeki ifade yumruk atılacak kadar kendini beğenmiş, ama bunun mümkün olmadığını biliyorum. Bu yüzden kafasına bir yumruk atıyorum - onu bayıltacak kadar sert bir yumruk.

Sonra iyi bir evlat gibi gülümseyip kapıdan çıkıyorum.

ALTI

ADAM

Radyonun sesini kısmış durumdayım ve GPS beni şehrin karanlık sokaklarında yönlendirirken hedefime giderek yaklaşıyorum. Üzerindeki adres

Mülkün adı şu anda telefonumda güvenle saklanıyor ve onu bırakamayacak kadar merak ediyorum. Garip bir şekilde tanıdık gelen bir şey var ama beni bunu kendi gözlerimle görmeye asıl çeken şey, babamın kilise ve evi dışında herhangi bir mülke sahip olmaması.

Peki neden birdenbire elinde şehir merkezindeki bir deponun tapusu oldu? Ve neden bana bundan bahsetmedi? Genelde tüm iş anlaşmalarını bana anlatır - eminim daha çok övünmek için. Arada sırada bana görevler verir, örneğin bir imza günü düzenlemek ya da bir aşevinde halkla buluşmak gibi.

Ancak bu her neyse beni tamamen karanlıkta tutmak, ona karşı zaten hissettiğim acıyı daha da körüklüyor.

Bu gece onun ofisinde yaşananları tekrar hatırlarken elim direksiyonu sıkıyor. Vaaz yazma işini Mark'a verdiğinde yüzünde beliren o kendini beğenmiş ifade. Kendisine ve kiliseye olan sadakatimi görmezden gelişini. Çünkü içten içe, babamın bunların hiçbirini umursamadığını biliyorum. Cemaat değil. Ne Tanrı. Ne de ailesini.

Önemsediği tek şey *kendisi*.

Kardeşlerim bunu biliyor. Bunu benden çok daha hızlı kavradılar, bu yüzden yıllar önce gemiden atladılar.

Ben öyle değilim. Tüm yetişkinliğimi onun standartlarına göre yaşayarak geçirdim. Kardeşlerim partilere gidip yıllarını rastgele seks yaparak ve kendilerini keşfederek harcarken, ben evde onun vaazlarını yazıyor ve *iyi bir* evlat olduğum için sırtımı sıvazlıyordum.

Hiç gerçekten umursadı mı? Kariyerim ve geleceğim onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Etrafında olmama gerçekten değer verdiği tek zaman, onu iyi gösterdiğim zamanlardı. Kitabım *Footsteps'in* basımı sırasında bana destek olmak için değil, *kendi* reklamını yapmak için yanımda durdu. Bir vaizin oğlu olarak büyümekle ilgili bir anı kitabı olan kitabım en çok satanlar listesine girdiğinde değil, takipçileri arttığında beni tebrik etti.

Şehir merkezindeki bu bölge sessiz, ancak hedefime yaklaştıkça sokaklardaki insan vızıltısı yoğunlaşıyor. Parlak ışıklı bir taco kamyonu

Yan tarafta bir kuyruk oluşuyor ve orada duran insanları kontrol etmek için pencereden dışarı bakıyorum. Çoğu, kulüpte bir gece geçirmeyi bekleyeceğiniz türden giyinmiş - deri ve ten.

Sağ tarafta tel örgülerle çevrili bir park yeri var ve GPS bana varış noktama geldiğimi bildirdiğinde geri geri giderek park yerine giriyorum. Köşedeki siyah tuğlalı depoya bakıyorum, dışarıdaki kaldırımda dolaşan gençlere bakılırsa bir tür gece kulübü gibi görünüyor.

Karşımdaki boşluğa başka bir araba yanaşıyor ve dört kapılı sedandan bir çift çıkıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, yirmili yaşlarda bir çift değil, otuzlu yaşlarda görünen bir erkek ve kadın. Açık saçık da giyinmemişler. Hatta bir kulüpten çok kilise için uygun giyinmiş gibiler.

El ele binaya doğru yürürlerken yüz hatlarım şaşkınlıkla geriliyor. Adam siyah metal kapıyı çekerek açıyor, kadının içeri sokuyor ve birlikte deponun karanlık uçurumunda kayboluyorlar.

Neden babam şehirde bir yerin unvanını elinde tutuyor?

İnsanlar binaya girip çıkarken, kapının üzerindeki neon tabela gözüme çarpıyor. Şimdiye kadar görmemiştim ama *Pembe* kelimesi siyah tuğlaya karşı parlıyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Aceleyle, hâlâ cüzdanımda duran kartı bulmaya çalışıyorum. Kartı çıkarırken birden adresin neden tanıdık geldiğini fark ediyorum. İki hafta önce tam da bu kartta okumuştum.

Zihnim buna bir anlam vermeye çalışıyor.

Sage bu kulüpte çalışıyor.

Ve... tapu babamda mı?

Bu saçma bir tesadüf mü?

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve titreyen parmaklarımla kulübün adını Google'da aratıyorum. Arama sonuçlarına bakarken kafam karışıklık ve inançsızlık içinde dönüyor.

Pink, Austin, Teksas'ta bulunan önde gelen bir seks kulübüdür.

Kalbim göğsüme çarpıyor. Bu da ne?

Austin'in en önde gelen papazı olan babam neden bir seks kulübünün tapusunu elinde tutuyor? Bundan ne kazanabilir ki?

Bu, kapatılması için yaptığı planın bir parçası olmalı. Kendimi bildim bileli, babamın asıl amacı şehri tüm kulüplerden temizlemektir.

Bunun gibi. Kiliseyi kurduğundan beri iki kilise kapattı. Ama onun bu yolu seçtiğini hiç bilmiyordum... önce sahiplenmesini.

Normalde vaazlarında bunlardan bahsederdi. İçeride yaşanan skandalları ve suistimalleri ortaya çıkarırdı. Şehirde ona yardım edecek bağlantıları var.

Yani, bu hiç mantıklı değil. Kendini böyle bir yere bağlamasına imkan yok.

Parmaklarım telefonumun etrafında sıkışıyor. Neden o pislik bana bundan bahsetmedi? Buradaki planı her ne haltsa beni dahil etmedi ve bu beni her şeyden çok kızdırıyor.

Sage'le bir ilgisi olduğunu bilmek bile yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramaz. Onunla aramızda bir bağ vardı. Elbette, o sadece bir yabancı, ama bir anımız vardı ve şimdi kulübünün *bu* olduğunu bildiğim için her şey boka sardı.

Ne yaptığımı anlamadan arabanın kapısını yırtıp açıyor ve kulübe doğru yürüyorum. Görünüşe göre ya araba bekleyen ya da sosyalleşen gruplar halinde duran bazılarının gözlerini hissediyorum. Kapıya doğru uzanırken kimse beni durdurmuyor, zaten durdurmalarını da beklemiyordum. Soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yaparak kapıyı açıyorum ve loş lobiye giriyorum.

Bu kulübün içinde ilk fark ettiğim şey, beklediğim kadar gürültülü ve karanlık olmaması. Bir hostes standı ve sohbet eden iki genç kadın var. İçlerinden biri kafasını kaldırıp içeri girdiğimi fark ettiğinde, varlığımdan hafifçe rahatsız olmuş gibi görünerek elini uzatıyor.

Şaşkınlıkla açık eline bakıyorum. Kimliğimi mi görmek istiyor? Bu gerçek mi?

"Telefonuna ihtiyacım var," diye tersliyor

kızgınlıkla. "Benim telefonum mu?"

İçini çekti ve isteksizce vücudunu bana doğru çevirdi. "Kulübün içinde telefonlara izin verilmiyor. Üye misiniz?"

"Hayır, üye değilim," diye cevap veriyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Gözleri yavaşça vücudumda geziniyor ve o anda beni tanıyacağı korkusuyla geriliyorum. İhtiyacım olan son şey bir seks kulübünde görülmek ama aynı zamanda... Öfkeliyim ve itibarım umurumda değil. Aslında, şu anda, hepsini cehenneme çevirmek istiyorum.

"O zaman giriş ücreti 50 dolar. Ve telefonuna ihtiyacım var."

Kaşlarım çatıldı. Telefonumu ve cüzdanımı çıkarıp cihazı tezgâhın üzerine koyuyorum ve bir ellilik çıkarıyorum. Ona uzattığımda, ezbere okumaya başlıyor

Kulağa kural gibi gelen bir şey ama o kadar hızlı konuşuyor ve mırıldanıyor ki ne dediğini zar zor anlayabiliyorum.

Kesinlikle birkaç endişe verici kelime yakaladım - rıza, güvenlik ve ...
Prezervatif mi?

Neyin içine giriyorum ben?

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum sözünü bitirdiğinde, cüzdanımı cebime geri koyuyorum. Telefonumu diğerleriyle birlikte bir çekmeceye koymasını izliyorum. *İnanılır gibi değil.*

Köşeyi dönüp kulübün ana salonuna girdiğimde rahatsızlık hissim artıyor. Dev hoparlörlerden gelen müzik, benimkiyle aynı anda çarpan bir kalp atışı gibi daha yüksek sesle çarpıyor.

Karanlık atmosferi inceliyorum, barın etrafına yerleştirilmiş çok sayıda masa ve kabine bakıyorum. Arka tarafta rastgele bir kapı ve sağ tarafta bir koridor var. İkinci kat, diğer taraftan şeffaf olduğunu tahmin ettiğim aynalarla kaplı.

Ve odanın en ucundaki kabinde bir hareket yakaladığımda - bir oral seks olamayacak kadar oral sekse benzeyen bir hareket, midem endişeyle dönüyor.

Bir seks kulübündeyim.

Tüm mantığa göre, şu anda arkamı dönüp gitmeliyim. Eğer burada görülürsem, cehennem azabı çekerim. Ama çok heyecanlıyım. Daha önce babamla yaptığım konuşma ve şimdi de bu olay yüzünden hâlâ çok öfkeliyim. İçimde bir şey isyan etmek için can atıyor ve bu daha önce hiç hissetmediğim bir şey.

Böylece bara doğru yöneldim.

Geniş odayı gören boş bir bar taburesi bulup oturuyorum ve sabırla meşgul barmenin beni fark etmesini bekliyorum. Göz göze geldiğimiz anda bana beklenti dolu bir ifade veriyor ve ben de hızlıca buzlu Tullamore Dew siparişimi söylüyorum. Bana içkimi verdikten sonra kredi kartımı uzatıyorum ve hesabımı açık tutmasını söylüyorum.

Gözlerim odaya odaklanıyor ve tekrar Pembe Saç'ı düşünüyorum. Göğsüme bir hayal kırıklığı duygusu yerleşiyor. Benim dünyamı onunkinden ayıran uçurum az önce ay kadar büyüdü. Bu noktada iki farklı gezegende de olabiliriz.

İlk kadeh viski kolayca içildi. İkinciye sipariş edene kadar sadece on beş dakika geçti. Tüm bu süre boyunca zihnim kısır, öfkeli bir döngü içinde, şaşkınlıktan öfkeye, bu konuda bir şeyler yapma isteğine ve tekrar dönüp duruyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, barmen zil zurna sarhoş olmama izin veriyor ve barda bulunduğum süre boyunca, karanlık alanda etrafımdaki insanların odanın her köşesinde neredeyse birbirlerini becermelerini izlerken, Pink Hair'i görmüyorum.

Onu görsem bile ona ne derdim? Sadece anlamak istiyorum.

Başım ağırlaştı ve odadaki sesler ve müzik sarhoş beynimde bulanıklaştı.

Pembe bir ışık gözüme çarptığında viskimi yudumluyordum. Başımı telaşla kaldırdığımda Sage'in bir görev için aceleyle odanın bir ucundan diğerine koştuğunu görüyorum. Yan taraftaki bir kabinde oturan birine ulaştığında vücut dili değişiyor. Kollarını küçük bedeninin üzerinde kavuşturuyor ve konuşurken çenesini aşağı doğru eğiyor.

İki hafta önce tanıştığım güneş ışığı ve kıvılcımlarla dolu kız değil. Kızgın, mücadele ediyor, hüsrana uğramış.

Bu duyguyu bilirim.

Bas sesinin gürültüsünden ne dediğini duyamıyorum ama bir tür tartışma yaşadıkları açık. Koluyla bara doğru işaret ediyor ve adamın başı geriye düşerken kızgın bir ifade takınıyor. Sonra adam bir elini ona doğru uzatıyor, avuç içi bir dur işareti gibi açık ve kadının duruşu tekrar küçülüyor.

Adam ayağa kalkıyor ve ben onun görünüşüne bakıyorum. İnce, siyah pantolon, dar siyah düğmeli bluz, kulaklarına kadar uzanan koyu sarı saçlar ve boynuna kadar inen dövmeler. Ellerini Sage'in kollarına şefkatle koyduğunda, görünüşe göre onu sakinleştirmek için, başka tarafa bakıyorum.

Erkek arkadaşı olmalı.

Kulübün diğer ucundan ona bakarken çenem sıkıştı. Adamla hiç tanışmadım ve şimdiden ondan hoşlanmıyorum. Hem gerçek hem de mecazi anlamda onu aşağılıyor.

Sage hışımla çıkıp odanın yan tarafındaki dar koridora doğru ilerledikten sonra ben de harekete geçiyorum.

Sarhoşum ve kimseyle konuşacak durumda değilim, özellikle de kanımda viskiyle karışık kin ve öfke varken. Arkasından adımlarımı hızlandırıyorum, ofis olduğunu tahmin ettiğim bir odanın kapı tokmağına uzanırken sıcak bir şekilde yaklaşıyorum.

O daha kendini kapatamadan ben oradaydım. Elim gürültülü bir gümbürtüyle kapıyı kavırıyor ve gözleri yüzüme bakarken bir nefes veriyor.

"Ne-"

O cümlesini tamamlayamadan ben ofise girdim ve kapıyı çarparak bizi birbirimize yaklaştırdım.

Yedi

Sage

Ofisin kapısı çarptı ve birdenbire, iki hafta önce birlikte kahvaltı ettiğim adamdan başkasının yakınında durmuyordum.

önce. Bugün beni şaşırtmaya çalıştıysa, başarılı oldu.

Onun burada olmasından daha garip olan tek şey yüzündeki mutlak kin ifadesidir.

Bu adamın bana zarar vereceğinden tam olarak endişe etmesem de tehlike hissim arttı. Yüzündeki ifade, kahvaltıda bana yerini veren beyefendiyle uyuşmuyor ama ne kadar şaşkın olduğumu doğru düzgün dile getiremeyecek kadar sersemlemiş durumdayım.

"Bu da ne..." Kekeliyorum.

"Beni hatırladın mı?" diye mırıldanıyor ve sarhoş olduğunu hemen anlıyorum.

Alkol sınırı konusunda beni hiç dinlemediği için Brett'i sikeyim. İşte tam da bu yüzden bir tane olması gerekiyor.

"Evet, tabii ki. Burada ne yapıyorsun?" Odanın içinde biraz daha geri çekilip, silah olarak kullanabileceğim şeylere daha fazla erişimim olan masaya doğru ilerliyorum; zımba, makas, tekerlekli ofis koltuğu.

"Senin bir seks kulübün var" diye bağıyor.

Şaşkınlık yüz hatlarımı gerginleştiriyor. "Evet. Ne olmuş yani?"

"Bütün sabah küçük kulübünle övündün. O zaman nasıl bir kulüp olduğunu bilseydim-"

Yüzüm tiksintiyle buruştu. Bu adamla aramızda bir bağ olduğunu düşünüyordum ve şimdi beni kulübüme kadar takip ediyor, sadece beni pusuya düşürmek ve bu konuda kötü hissetmemi sağlamak için. Ona kartı vermemem gerektiğini biliyordum.

"Oh, altı dolarlık kahvaltımı almaz mıydın? Kendine gel."

Onu geçip kapıya doğru ilerlemeye çalışıyorum. Bütün gün boşa geçti ve buradan ne kadar çabuk çıkıp dairemde tek *başıma* ucuz birayla her şeyi yıkayabilirsem o kadar iyi.

Neden bütün erkekler bu kadar hayal kırıklığı yaratıyor?

"Kendini beğenmiş bir namus bekçisi olduğunu bilseydim, sana o kartı en başta vermezdim," diye çıkışıyorum ona.

"Senin farklı olduğunu sanıyordum," diye mırıldanarak yolumu kapatıyor. Ona dik dik bakarken gözlerim kısılıyor.

"Siktir. Seni."

Tam kapıyı açıp onu ofiste bırakmaya hazırlanırken, beni yolumda durduran iki kelime söylüyor.

"Truett Goode."

Elim düşmenin üzerinde ama çevirmiyorum. Onun yerine dönüp şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?" diye soruyor.

Truett'in kim olduğunu biliyorum elbette. Austin'deki herkes o kendini beğenmiş, ikiyüzlü piçi tanır.

Adam'a bakıp bir açıklama beklerken, beni burada köşeye sıkıştırdığı andakinden daha da sarhoş görünmeye başladı.

"O benim babam."

Çenem düştü.

Tabii ki öyle.

Sonra, her şey çok ironik olduğu için gülmeye başlıyorum. "Bu kadar komik olan ne?" Adam kırıgın bir ifadeyle soruyor.

"Yok bir şey," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Babam kulübünüzü kapattırarak," diye ekliyor ve ben yine gülüyorum.

"Bu bir uyarı mı... yoksa tehdit mi?" Espriyle soruyorum. Adam benim kahkahalarımınla daha da sinirleniyor. Bu kulübün sahibi olduğumu öğrendiğinde ne kadar sinirlendiğini görmek bana çok komik geliyor. Babasının en prestijli üyelerimizden biri olduğunu öğrenene kadar bekleyin.

"Ciddiyim," diye bağıyor. "Mülkün tapusu ofisinde duruyor. Bu binanın sahibi zaten o."

Kahkahalarım kesildi.

Ona ters ters bakarken yüzümdeki kan çekiliyor, mizah yerini öfkeye bırakıyor. Bu gece erkek arkadaşımınla yaptığım tüm konuşma zihnimde yeniden canlanıyor.

Parçaları bir araya getirdiğimde Brett'in kulübün tapusunu birlikte iş yapmaması gereken *tek adama verdiği*ni fark ederek kendi kendime "Lanet olası pislik" diye mırıldanıyorum.

Ne salak ama. Brett ona karşı güçsüz. Eminim Truett'in, Brett'in inşa etmek için çalıştığımız her şeyi ona vermesini sağlamak için kullandığı bir cazibe ve cazibe numarası vardı.

"Gitmem gerek-" Kapının koluna uzanarak söylüyorum. Bu ofisten çıkar çıkmaz Brett'i bulacağım ve ona ne kadar basiretsiz bir aptal olduğunu söyleyeceğim. Sonra da gideceğim.

Ama Adam'ın masanın yanındaki bir şeye odaklandığını fark ettiğimde elim donuyor. Bakışlarını takip ederken sözlerimin yarım kalmasına izin veriyorum. Baktığı şeyin bilgisayar ekranındaki güvenlik görüntüleri olduğunu fark ettiğimde tüylerim diken diken oluyor.

Çünkü ekrandaki adam çok net. Truett Goode şu anda kulüpte, VIP odasında genç bir kadınla ilişkiye giriyor. Hızla Adam'a dönüp bakıyorum, gözlerim kocaman ve tenim beklentiyle yanıyor. Ekranı ters ters bakıyor ve ben hiç bir şey olmamasına şaşırıyorum.

Kulaklarından gerçek duman çıkıyor. "Orospu çocuğu," diye homurdanıyor.

Sonra bir baktım, beni iterek ofisten çıkıp koridorda bir göreve doğru yürüyor.

Hassiktir. Hassiktir. Hassiktir.

Adam'ın peşinden koşuyorum, ona sesleniyorum, çılgınca bir şey yapmasını engellemek için kolunu tutmaya çalışıyorum ama onu durdurmak mümkün değil.

Ve koridorun sonundaki neon ışıkları bir alamet gibi beliriyor-VIP.

Siktir, siktir, siktir.

Bir güvenlik görevlisinin olması *gereken* noktayı hızla geçerek, genel nüfusu kulübün özel bölümünden ayıran siyah perdeden içeri süzülür. İçerisi daha gürültülü ve karanlıktır ama odanın diğer tarafındaki kabinde oturan ve yüzü masadaki kadının bacaklarının arasına gömülmüş olan adamı gözden kaçırmak mümkün değildir.

Adam neredeyse ona doğru koşuyor ve adamı gömleğinin yakasından tutup kabinde dışarı fırlatırken izlemekten ve irkilmekten başka bir şey yapamıyorum. Kadın çığlık atıyor ve VIP odası kaos içinde patlıyor.

Nerede bu fedailer?

Adam babasını gömleğinden tutup yerden kaldırırken ve yumruğunu geri çekerken ellerim yüzümü kapatıyor. Adam'ın yüzünde öylesine nefret ve öfke dolu bir ifade var ki, elini kaldırmış uçmaya hazır bir şekilde duraksıyor.

Ama yumruğunu asla babasının yüzüne doğru savurmuyor. Bunun yerine, yüz hatlarına kazınmış ham duygular ve acıyla ona bakıyor. Sanki olduğu yerde donup kalmış gibi, bir tür iç ses onu açıkça yapmak istediği şeyi yapmaktan alıkoyuyor.

"Sen..."

Saf bir nefret ifadesiyle söylediği sözler havada asılı kalıyor.

Sonunda, 1.80 boyundaki fedai Adam'ı kolundan tutup Truett'in yanından uzaklaştırıyor. Döndüğümde Brett ve diğer iki fedainin

aceleyle odaya girdi.

"Ne oluyor lan?" Brett kızgın gözlerini üzerime dikerek tersliyor.

"Görünüşe göre kulübümüzün yeni sahibi kışına tekme yi yemek üzereydi."

Brett'in ifadesi gerginleşir.

"Senin derdin ne be?" Truett ayağa kalkmak için masanın kenarından yardım alırken homurdanıyor, belli ki ayağa kalkmakta zorlanıyor. "Seni nankör küçük pislik."

"Bunu nasıl yaparsın?" Adam öfkeyle bağırır. "Bize. *Anneme!*" Truett takım elbisesini düzeltirken sadece güler. "Öğrenmen gereken çok şey var evlat." "Oğlum mu?" Brett'in nefes nefese kaldığını duydum.

"Bunu nasıl yapabildin?" Adam hâlâ fedainin elini sıkıca tuttuğunu söylüyor. "Onu indirmen gerekiyordu. İnsanlara bir söz vermiştin."

"İşte bu yüzden bu konuda çeneni kapalı tutacaksın. İnsanların bilmediği şey onlara zarar vermez. *İyi bir* vaiz istiyorlar ama iyi bir adama benzeyen birine sahip oldukları sürece özel hayatımda ne yaptığımın pek önemi yok. Çünkü beni seviyorlarsa, o kadar da kötü olmamalılar."

Adam fedainin kollarını tutmasına karşı mücadele ediyor. Yüz ifadesi öfkeden ıstıraba dönüşürken bir kez daha irkiliyorum, acı yüz hatlarında belirginleşiyor. Tüm dünyası yıkılıyormuş gibi görünüyor ve ben de öyle olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Tutun onu," diye homurdanıyor Truett.

Yaklaştığımda ciğerlerimdeki hava çekiliyor ama Brett'in kolumdaki eli beni durduruyor.

Neler oluyor?

Fedai Adam'ın kollarını arkasından daha da sıkıyor ve midem bulanıyor.

"Ben senin babanım, bu yüzden sana bir ders vermek benim işim. Ve ilk dersin biraz alçakgönüllülük çünkü o tatlı kızı korkuttun ve beni bu kulüpte utandırdın."

Truett yumruğunu geri çekti ve havaya kaldırdı. Adam'ın yüzüne sertçe inen yumruğun şakırtısı duyulabiliyordu ve ben bu sesle bir çığlık attım.

"Dur!" Bağırıyorum.

Truett sert bir yumruk daha indirirken Brett beni kendisine doğru çekiyor.

Adam başını kaldırıp babasıyla yüzleşirken yere kan tükürür.

"Asla adil dövüşmedin," diye homurdanıyor.

"Hayat adil değil, Adam. Büyü artık." Bununla birlikte, ileri atıldı ve yumruğuyla Adam'ın karnına sert bir darbe indirdi. Adam acı içinde yere yığıldı ve ben kendimi Brett'in elinden kurtardım.

Beni tekrar yakalamasına fırsat vermeden kendimi iki adamın arasına attım ve Truett'in bir yumruk daha atmasını engellemek için elimi uzattım.

"Yeter!"

Brett'e bakmadan önce bana yüzünü buruşturuyor. İki adamın sessiz bir sohbeti paylaştığını gördüğümde dişlerim birbirine çarpıyor ve şu anda gerçekten dışarıda olduğumu fark ediyorum. Bu kulübün dışında. İlişkimin dışında. Bir sürü paradan.

Truett bana arkasını dönerken karanlık bir sesle, "Onu buradan çıkarın," diyor.

Korumayı kapıya doğru itmeden önce Brett'e ters bir bakış gönderiyorum. Adam inlerken neredeyse onu sürüklüyor, bayılmak üzereymiş gibi görünüyor.

Siktiğim erkekleri.

Kulübün arka tarafına açılan ağır kapıyı iterek açtığımda, fedai Adam'ı dışarı fırlatıyor ve Adam bir iniltiyle kirli kaldırıma yuvarlanıyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Tartışıyorum, ama adam sadece omuz silkiyor.

kulübün içinde kaybolur.

"Pislikler!" Hayal kırıklığı içinde bağırıyor, yumruğumu ağır metal kapıya vuruyorum. Öfke içimde kabarıyor ve feryat figan bir çığlıkla hepsini dışarı atıyorum.

Arkamda, Adam yine inliyor.

Arkamı döndüğümde onu ayağa kalkmaya çalışırken buldum. Hâlâ sarhoş olduğu belli ve burnundan deli gibi kan akıyor. Ayakta durmaya çalışırken dişlerinin arasından bir nefes çekiyor, acıyla irkiliyor ve kaburgalarını tutuyor.

Muhtemelen bir kaçını çürütmüştür.

Burada birkaç seçenekle duruyorum. Truett ve Brett'le kulübe geri dönüp Adam Goode'u kendi başının çaresine bakması için bırakmak.

Ya da arabama atlayıp eve giderim, Adam Goode'u kendi başının çaresine bakması için bırakırım.

Kahretsin.

"Hadi," diyorum, elimi kolunun altından geçirip onu soldaki çalışan otoparkına doğru yönlendiriyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Arabama," diye cevap veriyorum.

"Neden?" Sesi derin ve çakıllı, belli ki yorgun ve acı içinde.

"Seni arabanın *direksiyonuna* oturtamam. Karın ya da evde sana bakabilecek biri var mı? Bok gibi görünüyorsun."

Küçük bir kıkırdamayı başarır. "Karım yok. Hiç kimse."

Kahretsin.

Arabama ulaştığımızda homurdanarak "İyi," diye cevap veriyorum. Gladys'in hiçbir yere arabayla gitmediği için ödünç almama izin verdiği eski bir Ford pikap. Görünüşe göre, ölmeden önce kocasınınmış. Adam için kapıyı açtığımda yolcu kapısı gıcırıyor. Başka bir şey söylemeden koltuğa kayıyor ve başını koltuk başlığına yaslıyor.

Sürücü koltuğuna oturduğumda gözlerini kısıyor ve bana doğru dönüyor. "Beni hangi cehenneme götürüyorsun?"

"Daireme dönüyorum," diye cevap veriyorum ona bakmadan. "Beni tanı mıyorsun bile."

"Ben de senden pek hoşlanmıyorum ama başka ne yapabilirim ki?" Kamyonu çalıştırırken omuz silkiyorum. Devreye girmeden önce birkaç tur atıyor.

Sonunda ona baktım. "Seni bu şekilde bir Uber'e bindiremem. Seni eve götürürsem, yanağındaki o iğrenç kesiği sarmana kim yardım edecek? Ya da yüzündeki kan lekesini temizlemene?"

Bana bakarken kaşları çatıldı, belli ki bunun için bir argüman bulmaya çalışıyordu.

Yorgun bir iç geçirdim. "Dinle, bu kısmen benim hatam. Babanı bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için kendimi kötü hissediyorum. O yüzden evimde bana tecavüz etmeyeceğine ve/veya öldürmeyeceğine söz ver, ben de ölmemeni sağlayayım."

Hoşnutsuz bir iç çekişten sonra başını sallar. "Peki."

Sekiz

ADAM

"Çamaşırhanede mi yaşıyorsun?"

Ön kapının kilidini açarken "Çamaşırhanenin *üstünde* oturuyorum" diye cevap veriyor.

ve beni içeri aldı. Babamın burnumu kırarken birinin beni tuttuğu o an olmasaydı, bu günümün en garip kısmı olurdu.

Kanamaya devam ettiği ve tamamen hissizleştiği için sadece kırıldığını varsayabilirim. Kamyonda Sage tişörtünü yırttı ve kanamayı durdurmak için bana verdi. Şimdi sutyenle etrafta zıplıyor ve ben de gözlerimi gövdesine ve göğsüne dağılmış dövmelelerden uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Gözümün şişmiş olması yardımcı oluyor.

Beni karanlık ve boş çamaşırhaneye doğru çekerken itiraz etmiyorum. Arka tarafta bir kapı var, onu açıp beni içeri itiyor. Sonra beton merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ki kulaklarım, zaten çarpmakta olan kafama çivi çakılıyormuş gibi hissettiren bir sesin saldırısına uğruyor.

Dairesinin kapısını açarken fısıltıyla "Roscoe, sus!" diye bağılıyor.

İçeri girdiğimizde küçük köpeği kucağına alıyor ama köpek durmak bilmeyen havlamalarını kesmiyor. Minik şeytani sevmeye çalıştığımda elime yapışıyor.

"Tanrım," diyorum yüzümü buruşturarak.

"Bu iyiye işaret değil," diyor yargılayıcı bir bakışla ve onu benden uzaklaştırıyor. Sanki köpekler kötülüğü hissedebilirmiş ve ben de sınavı geçememiştim.

"Kendimi savunmak için söylüyorum, çok kan kaybediyorum ve pis bir seks kulübü gibi kokuyorum."

Uzaklaşırken bir şeyler mırıldanıyor ve kulübüne hakaret ettiğim için muhtemelen kötü hissetmem gerektiğini fark ediyorum, ama şu anda umursamayacak kadar sinirliyim. Tanıştığımız o sabahki hoş sohbet ve kimya çoktan kayboldu ve bu noktada umursayacak enerjimi kaybettim. Üstüm başım kan içinde olmasaydı, geri dönüp beni eve bırakmasını söylerdim.

"Buraya gel," diye emrediyor ve ben de onu mutfağa kadar takip ediyorum. Eğer öyle diyebilirsiniz.

Daire bir stüdyo, uzun ve dar. Yastık ve battaniyelerle kaplı büyük kadife yeşil bir kanep, eski pencerelerle dolu bir duvara bakıyor

Şehre bakıyor. Fena bir manzara değil aslında.

Solumda küçük bir tezgah, mini buzdolabı ve lavabodan *oluşan bir mutfak alanı var*. Fırın yok. Ocak yok. Kahve fincanının yanında küçük bir mikrodalga var ve ona yaklaşık on inçlik kullanılabilir tezgah alanı bırakıyor.

O beni terslemeden önce kendimi bakarken buluyorum ve dikkatimi ona yöneltiyorum. Eski bir lokantadan çıkmış gibi görünen bir masanın etrafında uyumsuz sandalyeler var. Sandalyelerden birini işaret ediyor ve ben de göğüs kafesimdeki bıçak gibi ağrıdan irkilerek ona doğru ilerliyorum.

"Otur."

Otoriter.

Oturduğumda sandalye gıcırıyor ve Sage bacaklarımın arasına yerleşip başımı arkaya yatırarak burnuma bakıyor. Yüzünde acı dolu bir ifade belirdiğinde teşhisi anladım.

"İyi ve kötü haberlerim var," diye mırıldanıyor sessizce. "Dur tahmin edeyim. Kırılmış."

"Korkarım öyle." Köprüyü çimdiklediğinde o kadar acıyor ki irkiliyorum ve başımı tuttuğu yerden çekiyorum.

"Peki, iyi haber nedir?" diye sordum. Burnumdaki ağrı yüzünden gözlerim yaşıyor.

"Bunu daha önce de yapmıştım."

"Ne yaptı?" Parmakları tekrar yüzümde olmadan ve kıkırdağı yerine yerleştirmeden önce kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. O kadar acıtıyor ki, burnumu yüzümden koparmış bile olabilir.

"Siktir!" Yüzümü tutarken bağıriyorum.

Sage oturduğum yerden bir adım uzaklaşıyor ve ben gözlerimdeki nemi kırıştıranı kadar başımı kabaca arkaya yatırıp ılık, ıslak bir bezle silerek temizliyor.

Ona bakıyorum, kendimi kulüpte olduğumdan çok daha ayık hissediyorum. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Mm-hmm," diye cevap veriyor düz bir ifadeyle. "Kulüpte pisliğin tekiydim," diye itiraf ediyorum.

"Hepiniz pisliksiniz."

Bunun üzerine başımı salladım. O haklı. Hepimiz pisliğiz.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" Yanağımdaki kesiğin üzerine bastırırken soruyorum, o yaptıkça acıyor.

Omuz silkerek cevap veriyor. "Çocukken üvey babam öğretmişti çünkü çenesini tutamayıp yumruk yemek gibi bir alışkanlığı vardı."

Bu iç karartıcı.

"Annen neredeydi?"

"Çoğu zaman bunu yapan oydu," diye kıs kıs gülerek cevap veriyor.

Onun annesini düşününce aklıma hemen benimki geliyor. Babama asla el kaldırmazdı. Yine de, şimdi bildiklerimle... yapmalıydı.

Midem bulanıyor ve anneme duyduğum acıma kusma isteği uyandırıyor. Her gece ne yaptığını biliyor mu?

Kesinlikle olmaz.

Sage'in elleri yüzümden uzaklaşıyor ve bana doğru bir sandalye çekiyor. Bakışlarım yüzünde gezinirken, içimde hissettiğim melankoliyi gizleme zahmetine girmeden, hiçbir şey söylemiyor. İğneleyici, alaycı bir yorum yapmak yerine bana sempatik bir ifade takınıyor ve elini dizime koyuyor.

Bunun bu kadar rahatlatıcı ve beklenmedik olması çok garip. Tek bir kelime bile yok. Ne bir nutuk ne de bir dizi soru. Yalanlar ya da bilgelik sözleri yok. Sadece empati ve onun varlığı.

"Yanağın için kelebek bandajım var. Burada kal."

Ayağa kalkıp dairenin diğer tarafındaki banyoya girdiğinde, gözlerim onu takip ediyor. Onu son gördüğümde hissettiğim sıcaklığı bulmaya çalışıyorum ama yok. Onun yerine sadece acı ve kızgınlık var ve bu her iki taraf için de geçerli.

Bu kadar cahil bir zalim olduğum için özür dileyecek kadar içimde olsaydı, belki bunu düzeltebilirdim. Ama yok, bunu hak etmediği için değil. Çünkü o hak ediyor ve ben sadece gururlu bir hıyarım.

Bunun yerine, o banyodan döndüğünde bariz olana işaret ediyorum.

"Erkek arkadaşın sana kulübü sattığını söylemedi."

Bana bakıyor, anlamadan önce yüzünde bir anlık şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Teknik olarak, onu teminat olarak kullandı. Babandan borç almak için."

"O benim babam değil," diye cevap veriyorum, ses tonum kızgınlıkla damlıyor. "Artık değil."

Sage derin bir nefes alıyor ve sempatik görünüyor. "Görünüşe göre Brett, Truett'ten borç almış," diyerek kendini düzeltiyor.

Gülüyorum. "Erkek arkadaşın o unvanı geri alamayacak. Babam üstünlüğü ele geçirdiğinde, onu elinde tutar."

Omuzlarını silkmeden önce hüzünlü bir kıkırdama sesi çıkarıyor. "Oh iyi. Artık beni ilgilendirmiyor."

"Bu gece mi öğrendin?" Ben sordum.

"Siz gelmeden kısa bir süre önce. Evet. Parayı bir seks kulübü danışmanı tutmak için kullanacağını söyledi. Bu ironik çünkü beni hiç dinlemedi, bu yüzden onu neden dinlediğini bilmiyorum."

Ona dikkatle bakarken bir yandan da sessizce Brett denen adamın bu kadar kalp ağrısı ve acıya değecek neyi olduğunu merak ediyorum.

"Görünüşe göre bu gece ikimiz de ihanete uğradık." Bunu çok rahat bir şekilde söylüyor ama gözlerindeki acıyı görebiliyorum. Daha iki hafta önce bana kulübün kartını verirken yüzündeki gururu görmüştüm. Şimdi her şey elinden alınmış durumda ve bunun kaybettiği ilişkiden daha çok acı verip vermediğini merak ediyorum.

"Babanla ilgilenmekle o kadar meşgul ki, iyi olup olmadığımı öğrenmek için bana mesaj bile atmadı."

Ona üzgün olduğumu söylemek istiyorum ama söyleyemiyorum.

Bandajı açıyor ve derimin üzerine geriyor. Acıdan irkiliyorum, ama yerine oturduktan sonra kendimi yeni bir adam gibi hissediyorum. Artık burnum ağrııyor ya da kan damlamıyor.

Ama odağım artık acıyla çalınmadığından, tüm senaryoyu tekrar hayal etmek zorunda kalıyorum. Babam kulüpte rastgele bir kadını açık alanda acayip bir şekilde diliyle beceriyordu.

"Bu hiç mantıklı değil," diyorum ve Sage şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Ne?"

"Oraya gidip herkesin görebileceği bir yerde bunu nasıl yapabiliyor. Onları kapatma konusunda bu kadar ses çıkardıktan sonra. Neden kimse onu bunun için ifşa etmedi?"

Gülüyor. "Oh, VIP'leri mi kastediyorsun? Şu iyi çocuklar kulübü mü? Baban o yılanlar grubundaki en müthiş adam bile değil."

"Şaka yapıyorsun," diye cevap veriyorum, afallamış bir halde.

"Keşke. Baban orada kendini rahat hissediyor çünkü herkesin sırlarını sakladığı sürece kendi sırları da güvende."

"Peki Brett bunu ona karşı kullanmaz mı?" Her şeyi bir araya getirmeye çalışarak soruyorum.

"Tapu Truett Goode'un elinde olduğuna göre artık olmaz."

"Brett aptalın teki," diye cevap veriyorum kendimi durduramadan. "Özür dilerim."

"Hayır, haklısınız. Ama hepsi için bu birbirleri üzerinde bir güç oyunu. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen seksten çok bundan zevk alıyorlar. Onlar

Birbirlerine sahip olduklarını sanıyorlar ama aslında sahip oldukları şey bir oda dolusu güçlü adamın sadece taşaklarını tutması."

Bir kahkaha attım.

Küçük daire sessizleştğinde, karşımda oturduğu yere bakıyorum. "Gitmeliyim. Bir Uber yakalayabilirim."

"Geç oldu," diye yumuşakça yanıtlıyor. "Kanepeyi alabilirsin. Gerçekten rahattır. Neredeyse her gece üzerinde uyuyorum."

İfadesinde kalmamı *istediğini* düşündüren bir şey var. Ona başımı sallayıp sıkı bir gülümseme vermemin tek nedeni bu. "Tamam. Eğer eminsen."

"Tabii ki," diye yanıtlıyor sandalyeden fırlayarak. Dairenin içinde koşturuyor, benim için yeni bir yastık ve yeni battaniyeler koyuyor.

Kanepeye doğru ilerlemek için ayağa kalktığımda kaburgalarım yine acı içinde bağılıyor.

Fark etti ve bana doğru koştu.

"Şuna bir bakayım."

Parmaklarıyla tişörtümün eteklerini tutarak, tişörtü yukarı çekip sol tarafımdaki kaburgaları incelemeden önce ona onay vermemi bekliyor.

Üzerlerine bastırıldığında irkiliyorum. Sonra parmakları yavaşça alt kaburganın uzunluğundan aşağı iniyor ve tüylerim diken diken oluyor. Ona bakarken kendimi yutkunmaya zorluyorum.

Belki hâlâ biraz sarhoşum ama birdenbire yeni tanıştığım kızla hayatımdaki herhangi biriyle kurduğumdan daha fazla bağ kurduğumu hissettim. İkimiz de ihanete uğradık, gafil avlandık ve her şeyden çok güvenmemiz gereken kişiler tarafından incitildik.

"Sanırım sadece zedelenmiş ama kırık olsa bile yapabilecekleri pek bir şey yok. Sadece iyileşmesini beklemek ve önümüzdeki altı hafta boyunca öksürmek ya da hapşırma zorunda kalmamayı ummak zorundasınız."

"Çok güzel." İnledim. Gömleğimi aşağı çekerken gözlerimiz ateşli ve samimi bir bakışta buluşuyor.

O kadar yakınımda duruyor ki teninin sıcaklığını hissediyorum. Bana bakarken, aramızdaki yoğunluk yanıyor, ama daha önce olduğu gibi değil. *İyi* anlamda değil.

Parmakları kemerimin tokasına uzandığında nefes almayı bırakıyorum. Gözleri benimkilerde, deriyi metal tokadan yavaşça çekiyor. "Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum, bu konuda ne hissettiğimden tam olarak emin değilim.

Onu istemekle *istememek* arasında bir yerdeyim, şehvet ve erdem zihnimde üstünlük için savaşıyor.

Bu doğru değil. Doğru olmadığını biliyorum ve bugün onunla bunu istediğim bir an olmuş olabilir, ama şimdi... böyle değil.

Yine de pantolonumun düğmelerini açarken onu durdurmuyorum. "Bilmiyorum," diye cevap veriyor.

"Sadece... buna ihtiyacım var."

"Erkek arkadaşına kızgın olduğun için mi?"

Yine de onu durdurmuyorum. Başını sallayıp istediğinin sadece bir intikam sikişi olduğunu onayladığında bile.

Olduğum yerde donup kaldım, sikim boxerımın arkasında sertleşiyor ama aklım hâlâ bu her neyse onun etkisinde.

Şehvet. İhtiyaç. Nefret ve öfke birbirine karıştı.

Pantolonumu çıkardıktan sonra şortunu indirdi ve bir anda üzerinde sadece sütyen ve külot vardı ve ben şaşkın şaşkın bakıyordum.

Bana bakmadan ellerini göğsüme bastırıyor. "Hadi ama Adam. Lütfen şu anda iyi bir adam olma."

İyi bir adam mı?

Ben bu muyum? Her şeyi *doğru* yapan bir adam. Kurallara uyan.

İyi adamlar intikam için sevişmez.

İyi adamlar duygusuz sevişmezler. İyi adamlar hiç *sevişmez*.

İçimde bir şeyler kopuyor, belki alkolden ya da bu gece bir seks kulübünde olduğum gerçeğinden, ama istediğim şeylere hayır demekten gerçekten yoruldum. Bu yüzden onu ensesinden tutup yüzünü kendime doğru çektim.

Ağzlarımız birkaç santim ayrıyken dudaklarına karşı mırıldandım, "Ben iyi bir adam değilim."

Hınzırca gülümsüyor, neredeyse bir meydan okuma gibi. "O zaman kanıtla."

Boynunu sıkıca tutarak onu döndürüyorum ve kanepenin arkasına doğru eğiyorum. Kalçalarımı arka tarafına doğru sürüp sert uzunluğumu ona doğru sürttüğümde küçük bir çığlık ve ardından bir inilti çıkarıyor.

Boynunu serbest bırakıp ince saten tangasını bacaklarından aşağı sıyırdığımda pembe saçları yüzüne düşüyor. Onun eğilmiş ve ihtiyaçla inleyen görüntüsüne bakıyorum. Omurgasındaki her küçük omur, nefes nefese aldığı her nefesle birlikte hareket ediyor. Kendimi durduramayıp eğiliyor ve aşağıya doğru kabaca öpüyorum, sanki hayatta kalmak için onu yemem gerekiyormuş gibi hassas tenini ısırıyor ve kemiriyorum. Kıcının tatlı pembe küreciklerine ulaştığımda, etini sertçe ısırarak çığlık atmasına neden oluyorum. Dişlerimi bırakıp, bıraktığım izleri yalıyorum.

ve aynısını diğerk tarafa da yapıyorum. Bu sefer titriyor ve benim sikim de karşılık olarak seğiriyor.

Onun korkusu beni tahrik ediyor.

Bu yüzden dizlerimin üzerine çöktüm ve kokusunu içime çeken bir hayvan gibi onu genişçe açtım. Aklımı kaçırmıştım. Tamamen çözülmüş, parçalanmış ve kafadan sikilmiştim.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Hiç bu kadar ahlaksız ve iğrenç olmamıştım. Ve buna bayılıyorum.

Dilimi amına gömerek, sırf tekrar çığlık attığını duymak için onu sikiyorum. Sikimin ucu onun tadı ve kokusundan sızıyor.

"Sana ne diyeceğimi biliyorum," diye mırıldanıyorum kıcının yanaklarını kemirirken, sonra tekrar amına girip onu uzun uzun yalamak için aralıyorum. Ağzımı çekerken gülümsüyorum. "Şeftali. Çünkü tadın çok tatlı."

Kıcını havaya kaldırırken mırıldanıyor ve inliyor, boğuk ve muhtaç. "Lütfen sik beni, Adam."

"Daha bitirmedim," diye mırıldandım. Sonra bir ısırık daha alıyorum ve o yine çığlık atıyor.

Arkasında ayağa kalkıp sikimi boxer külotumdan çıkardığımda hâlâ titriyordu.

İyi bir adam muhtemelen prezervatif bulur ya da en azından önce ona sorardı. Ama sanırım şu anda benim böyle biri olmadığımı ve onun da böyle bir şey istemediğini çoktan anladık.

Ben de sikimin başını amının ılık, ıslak dudaklarının arasından kaydurdım, acımadan içeri sokmadan önce girişiyle alay ettim.

Bir çığlık attığında, tekrar sertçe sokuyorum. "İstediğin buydu, değil mi? Al o zaman."

Tekrar vuruyorum ve bu sefer yüksek sesle ve biraz da endişe verici bir şekilde bağılıyor.

Ama sonra nefes nefese "Evet. Becer beni." diye mırıldanıyor.

Birden kendimi duyuyorum ve ağzımdan çıkanlara inanmakta güçlük çekiyorum. Ben böyle değilim. Onu incitmek istercesine beceriyorum, ama hoşuna gidiyor, bu yüzden durmuyorum. Benim neyim var böyle?

Kalçalarımı kıcına çarparak, çekip geri itiyorum, onu acımasız itişlerle beceriyorum. Ve her biriyle, daha fazlası için yalvarıyor.

Tüm düşünceler zihnimden kayboluyor, tek bildiğim *onun* hissi ve duygusu oluyor. Vücudunu. Sesleri. Dokunuşu.

Yoksa benim mi? Şu anda aradaki farkı tam olarak bilmiyorum. Sadece çok iyi hissettiriyor. Onun içinde olmak. Bırakmak. Hayatımda hiç hissetmediğim kadar özgür hissediyorum. Sanki onu becermek bugün hissettiğim öfke ve hiddeti serbest bırakıyor. Sanırım bu yüzden buna ihtiyacı vardı ve görünüşe göre benim de vardı.

Çok geçmeden, omurgam gerildi ve aletim sıkılaştı ve tam zamanında çekip döllerimin sıcak fısıkiyeler halinde sırtına fişkırmasını izledim. Bıraktığımda içimden çıkan ses insandan çok hayvan sesi gibi. Bir canavar gibi geliyor ama özgürlük gibi hissettiriyor.

Uzun bir süre burada durup her damlanın serbest kalmasını bekliyorum, omurgasının yeniden nefes alışıyla birlikte hareket etmesini izliyorum. Utanç duygusunun içime işlemesini beklerken dakikalar geçiyor.

"Bana bir havlu getir," diyor nefes nefese bir komutla.

Banyoya gittiğimde, raftan bir havlu alıp sırtındaki pisliği silmek için geri dönmeden önce aynadaki yansımama bakmaya cesaret edemedim uyanmak gibi geliyor.

Sonra her şey sessizleşiyor ve garipleşiyor. Bunun utanç mı yoksa kendimle ilgili hayal kırıklığı mı olduğunu tam olarak anlayamıyorum ama kıyafetlerini geri çekerken ona bakıyorum.

Çok mu sert davrandım? Geldi mi? Doğru şeyi mi yaptım?

Pembe saçlarını at kuyruğu yapmış ve gözlerindeki akan makyajı silerken ona bakarken, Sage ve benim gerçekten iki farklı dünyadan geldiğimizi fark ediyorum. Daha az uyumlu olamazdık ve bunun statü ve zenginlikle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranmaya çalışırsam daha da büyük bir pislik olurum. Bu durum, asla göz göze gelemeyecek tamamen farklı iki insan yarattı.

Yatak odasına doğru ilerlerken beceriksizce, "Hâlâ kalabilirsin," diye mırıldanıyor.

Boğazımı temizledim ve pantolonumun fermuarını çektim.

"Teşekkürler, ama ben gidiyorum." "İyi," diye mırıldanıyor sırtı bana dönükken.

"Sen... iyisin, değil mi?" Ona ulaşmak isteyerek sordum.

Öfkeyle, hüzünlü bir gülümsemeyle bana doğru döndü. "Şimdi iyi adam olmaya çalışma."

Omuz silerken ellerimin yanlarıma düşmesine izin veriyorum. "Elimde değil."

"İyi geceler, Adam," diyor, dudaklarını birbirine kenetliyor ve geri çekilerek yatak odasına açılan kapıya doğru ilerliyor.

"İyi geceler, Sage. Tekrar teşekkürler." Beceriksizce burnumu gösterdim.

Kollarını vücudunun önünde kavuşturmuş, bakışlarının bir an yüzümde oyalanmasına izin veriyor ve zihninde ağır bir yük olduğunu anlayabiliyorum. Sonunda sessizce mırıldanmadan önce bir an bekliyorum.

"Keşke ikisine de bunu ödetmenin bir yolu olsaydı."

Kısa bir huff dudaklarımdan kaçıyor.

"İntikam alacak tipte biri değilim," diye cevap veriyorum.

"Bu intikam olmazdı," diyor. Kapıdan kaybolmadan önce usulca ekliyor, "Bu kefarete olur."

Dokuz

Sage

Rüyalarım bu *kelime-atonement* ile dolu. Uyuyan zihnimde çınlıyor.

Kendimi öfke ve güçle dolu hayal ediyorum.

Sadece bana değil, Adam'a da yapılanlar için bir tür intikam eylemi gerçekleştiriyor. Detaylar bulanık ama iyi hissettirdiğini söyleyebilirim.

Roscoe ertesi sabah sekiz civarında beni uyandırıyor, aslında benim yatağımda, bu da garip. Bir süre yatağıma uzanıp hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum, özellikle de dün gece Brett'i aldattığım gerçeğini görmezden gelerek.

Bunun için kendimi kötü hissetmeliyim. Hissetmeliyim... ama hissetmiyorum. Kulüpte beni bir kenara itip VIP'lerini benim önüme koymasından sonra olmaz. Beni otoparkta hırpalanmış bir Adam'la ilgilenmem için bıraktı. Ne bekliyordu ki?

Sanırım bu benim intikam alma yöntemimdi, ancak Brett'i gerçekten hiç etkilemedi.

Suçluluk duygusu içime işlemeye fırsat bulamadan yataktan kalkıp mutfığa gidiyorum.

Kahvemi hazırlarken ve Roscoe'yu beslerken, dün geceki olayları zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum. Brett'le ofiste yaşadığımız tartışmadan Adam'ın burnundaki kıkırdağın parmaklarımın altında tekrar yerine oturmasına kadar her şey.

Ve tabii ki, kanepemin arkasından hızlı bir sikiş. Aklımın takılıp kaldığı an bu. Uzun zamandır yaşadığım en tatmin edici seksti. Sadece bir düğmeyi nasıl çevirdiğini düşünmek bile kalçalarımın sıcaklıkla birbirine kenetlenmesine neden oluyor.

İki hafta içinde onunla tanıştım, kısa bir an için bir kıvılcım paylaştım, onunla kavga ettim ve onu becerdim.

O ihanete uğradı. Ben ihanete uğradım. Ve ikimiz de bu konuda bir şey yapamadık.

Kahvemi yaptıktan sonra, şehre taşındığımda bit pazarından aldığım kiraz kırmızısı ve krom masanın üzerine koyuyorum. Roscoe'yu yangın merdiveninden aşağı taşıırken, Adam'ın dairemin eklektik zevkini sessizce yargılayıp yargılamadığını merak ediyorum. Tek bir şey bile birbiriyle *uyuşmuyor*.

stil seçimi başlı başına bir *stil seçimidir*. Ama temiz tutuyorum ve evim olan hayvanat bahçesinin her bir uyumsuz santimetresine değer veriyorum.

Ev eşyaları mağazasında bir tasarımcının onlara ödediği paradan başka hiçbir değeri olmayan eşyalarla dolu kurabiye kesici bir model evde yaşadığını hayal ediyorum. Bunun için onu eleştirdiğimden değil. Eminim evi güzeldir.

Roscoe işini hallettikten sonra onu yukarı çıkarıp mama kabının önüne koyuyorum, bu sırada telefonumda gezinip kahvemi içiyorum. Çok geçmeden Adam'ın tam adını Google arama çubuğuna yazıyor ve sonuçlara derinlemesine dalıyorum.

Neden? Bilmiyorum. Onu bir daha görmeye hiç niyetim yok. Ama merak bazen baştan çıkarıcı bir sürtük oluyor.

Tüm Goode ailesinin tertemiz bir ünü olduğu ortaya çıktı. Melanie Goode ayrıcalıklı beyaz Hristiyan eşler kulübünün başkanı da olabilir. Bir sürü vakıf ve hayır kurumunun başkanlığını yapmış ve ellili yaşlarında olmasına rağmen otuzundan bir gün bile fazla görünmüyor.

Adam'ın üç kardeşi var: Lucas, Caleb ve Isaac. Hepsi de çekici ve tanınmış. Lucas üniversitede profesör. Caleb'in kendi hukuk firması var.

Çok fazla görünmeyen tek kişi Isaac. Söyleyebileceğim kadarıyla, sekiz yıl kadar önce aile fotoğraflarında görünmeyi bıraktı.

Ve masanın başında Truett.

Ailesinin onun hakkında gerçekte ne kadar şey bildiğini merak ediyorum. Melanie kocasının neredeyse haftanın her gecesi kulüpte seks için para ödediğini ve genellikle her seferinde farklı bir kızla birlikte olduğunu biliyor mu? Oğulları, kocasının dün gece am yalarken yakalandığı masanın üzerinde esrar çektiğinin bilindiğini biliyorlar mı?

Muhtemelen hayır.

Keşke öyle olsaydı. Keşke o kulübün sakladığı her kirli sırrı ifşa edebilseydim, sevişmek için gizli bir yere sahip olmalarına izin verilmemesi gerektiği için değil, Truett Goode gibi adamlar bu hakkı kötüye kullandıkları için. Platformunu, her gece katıldığı şeylerin tüm tehlikeleri hakkında vaaz vermek için kullanıyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en ikiyüzlü şey. Ve Brett ona izin veriyor.

Kulüp çok daha iyi olabilirdi. Sırlarını saklamak için geri kalanımızı manipüle eden zengin erkeklere hizmet etmek yerine, *gerçek* insanlar için bir kulüp olabilir. Patronluk taslayan pislikler ya da zehirli erkek egemen bir ortam yok.

Bu boş bir hayal.

Brett ve Truett'i tahtlarından asla indiremeyeceğim. Truett ve onun tertemiz, tamamen Amerikalı ailesi bu saf ve kutsal itibarı koruduğu sürece, Brett tüm güce sahip olacak. Eğer Truett'in sırlarını avucunun içinde tutmasaydı, tüm o kulüp ve onun pis VIP üyeleri paramparça olurdu.

Derin düşüncelere dalmıştım, zihnim uzak bir düşünceyle uğuldamaya başlamıştı ki kapı sert bir şekilde çalındı ve Roscoe havlamaya başladı.

"Benim," diye sesleniyor Gladys ön kapının dışından. "Televizyonu tamir etmek için yine yardımına ihtiyacım var. Sanırım birisi *Days of Our Lives*'in üzerine bant çekmiş."

Kıkırdarak sandalyeden kalktım ve ön kapıyı açtım. Gladys yüzünde umutsuz bir ifadeyle karşılama paspasımın üzerinde duruyordu. Uzun gri saçları ve batık tişörtüyle Gladys tam da altmış dokuz yaşındaki bir hippiden bekleyeceğiniz gibi görünüyor.

Nazik ve barışçıl olduğu kadar açık sözlü ve cesurdur.

Başımı sallayarak gülümsüyorum ve masadan anahtarlarımı alıyorum. "Sana söylemiştim. Kimse üzerine bant yapıştırılmaz. Dijital olarak kaydediliyor. Kaset yok."

"O zaman hangi cehennemde?" diye çıkışıyor.

Çamaşırhaneye doğru ilerlerken Roscoe önümüzde merdivenlerden iniyor. İçeri girdiğimizde, ön tarafta birkaç müdavim fark ediyorum. İnsanlar neredeyse her gün çamaşır yıkamak ya da ücretsiz televizyon ve klimanın keyfini çıkarmak için geliyorlar. Burada bulunduğum on yıl boyunca Gladys'in tek bir kişiyi bile geri çevirdiğini görmedim.

Roscoe müdavimleri selamlıyor, ben de onlara hızlıca bir merhaba gönderip tezgahı kumandayı alıyorum. Gladys'e kayıtlı bölümleri nasıl bulacağını gösterme zahmetine girmiyorum artık. Asla anlamayacağını bilecek kadar çok yaptım bunu. Ama öğrenmediği sürece bana ihtiyacı var demektir. Ve itiraf edeyim, ihtiyaç duyulmak güzel.

"Dün gece eve getirdiğin adam kimdi? Hâlâ yukarıda değil, değil mi?"

Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Kimse değildi!" Çok heyecanlı bir şekilde cevap veriyorum.

"Kimseye benzemiyordu. Arabası olan ve kız arkadaşlarına iyi davranan bir adam gibi görünüyordu."

Gladys Brett'ten *nefret ediyor. O kadar çok nefret ediyor ki onu yanıma almaya bile korkuyorum. Muhtemelen olduğunu söylemek için daha heyecanlı olmalıyım,*

kesinlikle resmin dışında. Ama bundan alacağım dersi zaten biliyorum.

Bu yüzden *bu* konuyu geçip doğrudan *yeni adamın kim olduğu* konusuna giriyoruz.

"Kulüpte bir kavgaya karıştı, ben de ona yardım ediyordum. Beni mi gözetliyordun?"

"Sabahın üçünde çamaşırhaneme gelen herkesi gözetliyorum. Peki, adı ne?"

Tezgâha yaslanırken gözlerimi deviriyorum.

"Adam." "Kulağa hoş geliyor."

İçimden bir kahkaha patladı. "Kulüpte kavgaya karıştığının söylediğim kısmı kaçırдың mı? Kelimenin tam anlamıyla kanıyordu."

"Brett'i dövüyor muydu?"

"Gladys," diye cevap veriyorum, bakışlarımla onu hizalayarak. "Hayır. Brett'i dövmüyordu."

"Çok kötü."

Bir noktada Gladys'e artık kulüpte çalışmadığımı söylemem gerekiyor, bu da gelirim bittiği anlamına geliyor. Söylemem tabii ki. En azından henüz değil.

Kira zamanı geldiğinde başka bir şey bulurum.

"Kızlar önümüzdeki Cumartesi kitap kulübü için çok heyecanlı," diyor, ayın müstehcen romantizm kitabının yıpranmış kopyasını tezgâha vururken.

"Mary'nin saldaki sahne hakkında ne düşündüğünü duymak için sabırsızlanıyorum," diye kıkırdayarak cevap veriyorum.

Gladys, "Bu benim en sevdiğim kısımdı!" diye cevap verirken gülmekten kırılıyor.

Yaklaşık altı ay önce Gladys'in birkaç arkadaşıyla birlikte bir aşk kitapları kulübü kurduk.

Ama herhangi bir aşk kitabı değil.

Kapağında Fabio'nun yer aldığı, *Romancing the Rogue* ve *Ravished by the Highlander* gibi başlıkları olan eski karton kapaklı romanlar. Açıkçası beklediğimden çok daha eğlenceliydi.

Özellikle de ilk ay, yan komşumuz olan dindar çiçekçi, *zonklayan üye* ifadesini yüksek sesle söylemek zorunda kaldığında ve kıkırdama krizine girip kendini yerde bulduğunda. O toplantıya hala "Mary'nin Uyanışı" diyoruz.

"Sabırsızlanıyorum," diye yanıtlıyorum.

Telefonum arka cebimde titriyor, ben de çıkarıp bakıyorum ve ekranda Brett'in adını görüyorum. Mesajına bakarken gözlerim kısılıyor.

Neden bana mesaj atmadın?

Öfkeyle gözlerimi deviriyorum. Sonra hızlıca cevabımı yazıyorum.

Neden bana mesaj atmadın?

Çünkü sinirli olduğumu biliyordum. Daha iyi bir ruh halinde misin?

İnanılır gibi değil.

Ona milyonlarca farklı şey yazmak istiyorum, ancak son birkaç yılda birçok kez ayrılıp tekrar bir araya geldikten sonra, resmen her şeye karşı uyuşmuş durumdayım. Onunla kavga etmek ya da beni nasıl incittiğini anlatmak istiyorum ama bunun bir anlamı yok.

Bunun yerine, sadece cevap veriyorum:

Yeter artık. Bitti artık. Kulüpte iyi şanslar. Ben yoluma devam ediyorum.

Çok nihai bir his ve parmağım çok uzun bir süre gönder düğmesinin üzerinde geziniyor. Kafamı kaldırıp Gladys'in beni izlediğini gördüğümde, nihayet ekrana dokunmadan önce bana cesaret verici bir baş işareti yapmasını bekliyorum.

Acımıyor. Muhtemelen acımalı. Brett ve ben son üç yıldır seks arkadaşı ve arkadaştan biraz daha fazlasıydık, ama her zaman rahat bir ilişkinin böyle olduğunu varsaydım. Birlikte gülebileceğin ve zaman zaman düzüşebileceğin biri.

Ama beni hiç takdir etmedi ya da görüldüğümü hissettirmedi. Brett ilişkimize *hiçbir* yatırım yapmadı ve beni memnun etme standardı o kadar düşüktü ki yeraltında da olabilirdi.

Onun için ben bir
kolaylıktım. Benim içinse, o
benim dünyamdı.

İlişkimizin her gününde hissettiğim bir dengesizlikti bu, öyle ki onun ilgisine aç kalmıştım ve ilgisinin en küçük kısıntısını bile yutuyordum.

"Özgürsün, tatlım."

Gladys'in kollarını bana doladığını ve göğsüne yasladığını hissedene kadar ağladığının farkında bile değilim. İçimden dumanlar yükselirken onun tanıdık paçuli kokusunu içime çekiyorum.

Söyleyebileceğim her şeyi söyledim ve savaşabileceğim
her şeyle savaştım. Ve o haklı. Artık özgürüm.

MAYIS

Centilmen

On

ADAM

"Pazar yemeğini yine mi kaçırıyorsun?" Hattaki Luke'un sesi hem şaşkın hem de endişeli geliyor.

Küçük kardeşim tutarlılık ve geleneklerle büyür. İyi formüle edilmiş bir kalıptan herhangi bir sapma onu çılgına çevirebilir. İşte bu yüzden ona bu akşam masaya oturmayacağımı söylemek için bir hafta bekledim.

"Henüz onunla yüzleşemem," diye cevap veriyorum. Yalan söylemeyi reddediyorum, özellikle de kardeşlerime. Ama tüm gerçeği bilmesine gerek yok. O ve Caleb'in bildiği kadarıyla, kilisedeki yazarlık görevimden azledildim. Bunu söylemenin güzel bir yolu.

Kulüp hakkında ya da orada ne olduğunu bilmelerine gerek yok.

Ve o zamandan beri nasıl bir karmaşaya dönüştüğümü görmelerine gerek yok. Hayatım tamamen rayından çıkmış gibi hissediyorum. Önceden bir amacım ve yönüm vardı. Şimdi hiçbir şeyim yok.

"Peki ya annem?" diye soruyor ve ben irkiliyorum.

Annem, aklımdan her geçtiğinde bana tam anlamıyla acı veren bir konu. Beni her hafta arıyor ama ben detayları anlatmıyorum ve en iyi sahte iyimserliğimi takınıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, annemin babamın gerçekte neyin peşinde olduğunu bilmesini asla istemem.

"Onu arayıp özür dileyeceğim. Sen ve Caleb zaman zaman birkaç akşam yemeğini kaçırmadınız değil."

"Evet ama siz ben ve Caleb değilsiniz," diye yanıtlıyor ve ne söylemeye çalıştığını anlıyorum. "Ve bu üst üste üç oldu."

Restorana vardığımda duraklıyorum, Lucas telefonda konuşurken dışarıda oyalanıyorum.

"Dinle, Luke. Benim gitmem gerek. Annemi sonra ararım, tamam mı?"

"Tamam." Tereddüt ediyor ve hikâyede daha fazlası olduğunu sezdiğini biliyorum ama ayrıntıya girmiyorum.

Aslında, son zamanlarda pek bir şey yapma havasında değildim. Son üç haftayı yazı yazacakmışım gibi davranarak geçirdim. Kendimi toparlayacakmışım gibi. Ama hiç toparlanma olmadı. Kendimi kurşun bir balon gibi yere düşmüş gibi hissediyorum. Sadece işimi kaybetmedim. Sahip olduğum her şeyi kaybettim.

başarmak için çabaladı. Artık asla onun yerine geçemeyeceğim ve bunu istediğimden de emin değilim.

Ama hayatıma devam etme fikrinden nefret ediyorum.

Bu yüzden her Cumartesi sabahı saat gibi Sal'ın yerindeyim. Eski alışkanlıklar zor ölür derler.

Lokantanın kapısını açtığımda gördüğüm ilk şey parlak pembeydi.

Şeftali.

Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor ve yanaklarım utançtan yanıyor.

Ama dönüp kaçmak için çok geç.

Lobiye iki adım kala duraklıyorum, bakışlarım onunkilerle birleşiyor ve birkaç uzun, gergin an boyunca birbirimize bakıyoruz.

Onu görür görmez evindeki o geceye dair anılar sel olup akıyor. Ve bu anılarla birlikte, o anda içimden geçenleri hatırladıkça bir utanç seline kapılıyorum. Sapık, aşağılık, ahlaksız. Çaresizce o olayı kilitlemek ve hiç olmamış gibi davranmak istedim.

Yine de, bunu düşünmemeye çalıştığım kadar sık düşünüyorum.

"Günaydın Bay Goode," diyor ev sahibesi samimi bir selamlamayla. "Bardaki yeriniz bugün açık." Kız gülümseyerek standdan bir menü alıyor ve ben onu durdurduğumda bara doğru ilerliyor.

Bundan sonra ne yapacağıma dair iyi bir nedenim yok.

"İki kişilik masa aslında," diyorum gözlerim Sage'de.

Bana bakıyor, dudakları ayırık ve gözleri merak dolu.

"Oh, tamam," diye cevap veriyor garson, ikinci bir menü alıp beni lokantanın arka tarafına yakın iki kişilik küçük bir kabine yönlendiriyor.

Sage benimle birlikte hostesi takip etmek için ayağa kalktığı anda, damarlarımda bir zafer duygusunun dolaştığını hissediyorum.

Ne yapıyorum ben?

Koltuklarımıza ulaşip karşılıklı oturana kadar sessizce arkamızdan takip ediyoruz.

"Seni bir daha burada görüp görmeyeceğimi merak ediyordum," diyorum.

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Artık gece vardiyası yapmıyorum ve normalde bu kadar erken kalkmam, yani bugün şanslısın."

"Sanırım yaptım." Kendimi dudağındaki halkaya ve şu anda olduğu gibi gergin olduğunda bazen onu ısırma şekline bakarken buluyorum.

Sonra, birdenbire, o gece nasıl davrandığımı hatırladım. Ve bu kadına bir özür borçlu olduğum gerçeği.

"Sage, özür dilerim... o gece olanlar için." Kekeliyorum, kendimi rahatsız hissediyorum.

"Hangi kısmı?" diye soruyor tek kaşını kaldırarak.

Öne doğru eğildim, sesimi neredeyse sessiz bir fısıltı olarak tuttum. "Koruma kullanmadım. Ve ayrıldım..."

"Oh," diye cevap veriyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor. Sonra öne doğru eğilip fısıldayarak karşılık veriyor. "Düzenli olarak test yaptırıyorum ve doğum kontrol hapı kullanıyorum, yani sorun değil. Ama özrünüz için minnettarım."

İç çekerek arkama yaslanıyorum ve nefes veriyorum. Bu bilginin verdiği rahatlama kemiklerimdeki endişenin bir kısmını yatıştırıyor. Şu anda ihtiyacım olan son şey bir yabancıyla istenmeyen bir hamilelik yaşamak.

Sage ve ben biraz garip bir sessizlik içinde otururken, restoranın karşısından bir çift gözün üzerimde olduğunu hissediyorum. Babam yaşlarında bir adam gazetesinin üzerinden beni izliyordu ve gözlerinin ileri geri gidip gelmesinden beni tanıdığı anlaşıyordu.

Ağızındaki hoşnutsuzluğa bakılırsa, benimle birlikte olmayı onaylamıyor. Bir ay önce umursayabilirdim.

Garson kız bize kahve doldurmak ve siparişlerimizi almak için aceleyle yanımıza geliyor ve o gider gitmez dikkatimi tekrar Sage'e veriyorum. Neden bugün onunla oturmak istedim ki? Burada ne kazanmaya çalışıyorum?

Ve neden tanıştığımız günden beri onu düşünmeden edemiyorum?

"Senin... nasıl?" Yanağını işaret ediyor ve ben de parmaklarımı kendiminkine götürüp oradaki yara izini hissediyorum. Çoğunlukla iyileşmiş ama hala pembe ve taze.

"Bu iyi. Senin sayende."

Yanıt olarak omuz silkiyor.

"Ee, nasılsın-" diye sormaya başlıyorum ama o hemen sözümü kesiyor.

"Düşünüyordum da." Kelimeler ağzından bir çırpıda dökülüyor ve bana bakarken yüzündeki telaşlı ifadeyi hemen fark ediyorum.

"Tamam..." Dikkatlice cevap veriyorum.

"Kulağa çılgınca gelecek ama bunu söylemem gerek yoksa pişman olacağım." "Devam et. Ne istiyorsan söyle."

Yüzüklerle kaplı parmakları kahve fincanını sıkıca kavırıyor, gergin bir şekilde sıkıyor. "O gecedен beri bunu düşünüyorum. Bu yüzden buradayım. Cumartesi sabahları geri gelebileceğini düşündüm ve seninle iletişime geçmek için yeterince gizli olabilecek başka bir yol bulamadım."

Yeterince gizli mi?

"Babanla aranızın hâlâ bozuk olduğunu varsayıyorum," diyor, aramızdaki sessizliği korumak için öne doğru eğilerek.

Etrafıma bakıp kimsenin beni dinlemediğinden emin olduktan sonra başımı sallıyorum.

"Ve hala ona çok kızgınsın ve biraz acı çekmesini mi istiyorsun? Hatta belki de... itibarını mahvetmek?"

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Öne doğru eğildim. Burada sadece onunla yeniden başlayabileceğimiz ve hatalarımı düzeltebileceğim umuduyla güzel bir kahvaltı randevusu istemiştim. Ama o tüm bu toplantıyı bir intikam planı için mi manipüle etti?

"Eğer ima ettiğiniz şey buysa, onu ifşa etmekle ilgilenmiyorum. Bunu düşündüm ve bunun bana daha fazla zarar vereceğini düşünüyorum."

"Hayır," diyerek tekrar sözümü kesti. "Onu dışarı çıkaramam. Hiçbirini ifşa edemem. Bu kulüpteki çalışanlara çok pahalıya mal olur. Bu onların suçu değil."

"Doğru," diye tereddütle cevap veriyorum. Merakımdan Sage'in söylediği her kelimeye lazer gibi odaklanmış durumdayım. Aklımın bir köşesinde, önerdiği şey her ne ise, ona uymayacağımı zaten biliyorum. Şu anda intikam almak ya da babamın çöküşünü hayatımın amacı haline getirmekle ilgilenmiyorum, ama aklında ne olduğunu bilmek için can atıyorum.

Dudağını çiğnerken parmaklarına bakıyor ve ben devam etmesini bekliyorum. Gözlerini yukarıya çevirdiğinde, gözleri bir amaçla yenileniyor.

"Nasıl tepki vereceğini ya da ne yapacağını kontrol edemezsiniz. Brett'i de öyle. Kontrol *edebileceğimiz* tek şey ne yaptığımızdır."

Ona bakarken kaşlarım çatılıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ailenin iyi bir ünü var, değil mi?" diye soruyor ve Sage'in ailemden bahsetmesi beni biraz rahatsız ediyor. Bu rahatsızlığı yutarak başımı sallıyorum.

"Evet."

"Brett'e tüm gücünü veren de bu."

Eğildiğimde alnım daha da kırışıyor. "Anlamıyorum."

Argümanını yeniden toparlamaya çalışırken sandalyesine geri oturur. "Goode'ların ne kadar iğrenç olduğunu herkes bilseydi, Truett'in bir seks kulübü sahibi olduğunu duymak kimseyi şaşırtmazdı. Ve eğer kimse şaşırmazsa, o zaman Brett'in babanın kafasında tutacak hiçbir şeyi yok demektir. Ve eğer Brett'in babanın başında tutacak bir şeyi yoksa, tapuyu asla geri alamaz ve sonsuza dek elinden çıkar."

Ona bakarken dudaklarımdan ağır bir nefes geçiyor. O anda garson

tabaklarımızı masaya getiriyor ama ikimiz de yemek için hareket etmiyoruz. O sırada

Sözleri havada asılı kalırken aramızdaki boşluk sessizlik içinde kalıyor.

Sage'in tamamen aklını mı kaçırdığını yoksa manipülatif bir dahi mi olduğunu merak ederek onları tekrar oynatıyorum.

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra ve hâlâ vardığım sonucun ne kadar doğru olduğunu düşünürken, duvarın yanındaki tepside ketçap şişesini aldım.

Ona uzatırken mırıldandım, "Az önce Goode'lara... sümüklü mü dedin?"

O anda elimde olmadan bu yemeği bir kadınla paylaştığım son yemekle, Lucy'nin yemeğe geldiği günle karşılaştırıyorum. *Burada* gerçekten olmaması gereken bir şeyin olması büyük haksızlık.

"Varsayımsal olarak," diye yanıtlıyor, şişeyi alıyor ve hemen yumurtalarını şekerli kırmızı karışımla ıslatıyor.

Waffle'larımı şurupla kaplarken "Benim kardeşlerim sümüksü değil" diye cevap veriyorum.

"Bunun bir önemi yok. Goode'lardan sadece biri halkın gözündeysen..."

"Ve bu ben mi oluyorum?" Cümlesini bitiriyorum. Bir lokma bisküviyle başını sallıyor. "Mm-hmm."

"Benden... ailemin itibarını zedelemek ve böylece babamın bir yılan olduğunu ifşa etmek için alenen iğrençlik yapmamı istiyorsunuz ve... Sonunda kayboldum."

Omuzları hayal kırıklığı içinde çöküyor. "Tamam, çok uzak bir ihtimal. Biliyorum."

Kıkırdayarak kahve fincanımı dudaklarıma götürdüğümde, yüzünde bir gülümseme belirtisi arıyorum. Tekrar bana baktığında, ağzının köşesinde küçük bir irkilme yakalıyorum.

"Önce ne yapmalıyım?" Ona takılarak soruyorum. "Banka mı soyayım? Bir rahibeyi soymak mı? Köşede uyuşturucu mu satayım? Cesurca bir fikir ama bunların hiçbirinin erkek arkadaşını can evinden vuracağını sanmıyorum."

"Eski sevgilim," diye düzeltti beni. "Ve haklısın. Bunların hiçbirisi olmaz."

Kahvaltısından bir ısırık daha aldığı anda, erkek arkadaşının canını neyin acıtacağı konusunda bir fikri olduğu şüphesine kapılıyorum.

O çiğneyip yutarken ve kahvesini yudumlarken tek kelime etmiyorum. "Bekliyorum," diyorum sırtarak.

"Ne için?" diye karşılık veriyor.

"Ne işe *yarar*? Bir fikrin var, değil mi?"

Gözlerim yine parmaklarının narin hareketlerine takılıyor, özellikle de pembe dalgalarını yüzünden uzaklaştırıp çenesini ellerinin arasına alıp dirseğini masaya dayadığında.

"Oh, işte burada ben devreye giriyorum."

Dolgun dudaklarının teatral bir şekilde büzülüşünü izleyerek tekrar gülümsemeye çalışıyorum. "Devam et," diye cevap veriyorum, arkama yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum, elimden geleni yapıyorum. İfadeyi sert ve ciddi tutmalıyım.

"Peki... Ailenizin tertemiz itibarını benden daha fazla ne sarsabilir?"

Dudaklarımdan bir alay fişkırıyor.

"Aileme ne yapmayı planlıyorsun?" "Seninle çıkmayı tabii ki."

Kahve fincanıma uzanıyorum, kolum havada donmuş. *Randevu mu?*

O anda aklımda bir sürü düşünce dönmeye başlıyor. Bunlardan ilki, Sage'in bu ayrıntılı planı beni tekrar yatağa atmak için bir strateji olarak kullanıp kullanmadığını sorgulamam. Gerçi ilk seferinde gerçekten bir yatak söz konusu değildi. Ama bu noktada işler karışıyor ve yanlış gidiyor, o yüzden bu düşünceyi geçip doğrudan diğerine geçiyorum.

Onunla çıkmamanın ailemin imajını zedeleyeceğine inanacak kadar kendini küçük mü görüyor?

Öyle mi?

Geçtiğimiz ay boyunca Sage'i düşündüm ve bir kez bile onunla iletişime geçme girişiminde bulunmadım. Nerede yaşadığını biliyorum. Onu aramak, randevulaşmak, onunla ilgili beni büyüleyen her şeye bakarak kendimi şımartmak için o çamaşırhaneyi kolayca ziyaret edebilirdim. Ya da geçen ay dairesinde olanların tekrarlanması için çabalayabilirdim.

Ama ben yapmadım.

Çünkü ben bile Sage'in yuvarlak, benimse kare bir delik olduğumu biliyorum. Yoksa tam tersi mi?

Yüzümdeki düşünceli ifadeyi fark ettiğinde, "Sakin ol, *gerçek bir* randevudan bahsetmiyorum," diyor. Muhtemelen içten içe paniklediğimi düşünüyor ki sanırım öyleyim. Ama onun düşündüğü sebeplerden dolayı değil.

"Peki, neden bahsediyorsun?"

"Birlikte görülmek," diye yanıtlıyor kahvesini yudumlarken.

Lokantanın etrafına bir göz attım. "Birlikte görülüyoruz."

Sevimli bir huff atıyor. "Yani ailenizin ve halkın bizi gerçekten göreceği bir yerde. Gerçek bir açıklama yapacak bir yer. Sizin balolarınız, galalarınız falan yok mu?"

Kıs kıs gülüyorum. "Bazen galalarımız falan oluyor. Üç hafta sonra bir hayır yemeğimiz var."

"Mükemmel!" diye cıvıldıyor. "Kolunda benimle ortaya çıktığında babanın yüzündeki ifadeyi bir düşünsene."

"*Seninle çıkmanın* itibarımı zedeleyeceğini düşündüren ne?" Merakla sordum.

"Öncelikle, ben tam anlamıyla bir ateistim. Kilise, Tanrı ya da bunların hiçbirisi umurumda değil. İkincisi, bana bir bak."

Kaşlarını çatıldı. "Ve?"

Dövmelerini ve yüzündeki piercingleri işaret ediyor. "Bana benzeyen biriyle çıkmış gibi mi davranacaksın?"

Cevap vermeyince kaşlarını kaldırarak bir ifade takındı. "Gördün mü, üç hafta sonraki gala için mükemmelim."

Onu durdurmak için ellerimi kaldırdığımda, bu plan hakkında daha da heyecanlandıkça endişemin arttığını hissediyorum. "Şimdi, bir dakika bekle. Bu fikre henüz katılmıyorum..."

"Elbette," diye yanıtlıyor, duruşu kamburlaşıyor. "Yani, bir düşünsene. Bizi birlikte görmek ikisini de çıldırtır."

"Bu konuda haklısın," diyorum, gözlerimi onda hoşuma giden tüm küçük şeylere odaklayarak. Gergin küçük alışkanlıkları ve dövmelerinin tüm narin çizgileri. "Ama sence bu yeterli mi? Bir hayır yemeği?"

Dili dışarı çıkıyor ve dudağındaki halkanın üzerinde geziniyor. "Benim de başka fikirlerim var ama ufaktan başlayabiliriz."

Garson kız bizi kontrol etmek için masaya yaklaştı ve hesabı yüzüstü bıraktı. Sage daha kıpırdamadan ben onu kaptım.

Kahvaltının sona erdiğini hissettiğimde ruh halim bozuluyor. Bu tesadüfi karşılaşmayı ne kadar uzun zamandır dört gözle beklediğimi, sadece onun burada olacağı umuduyla yaşadığımı şimdi anlıyorum. Tüm bunların olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Benim için saçma sapan bir plan hazırladığını ve bunu hemen reddedeceğimi bilmeme imkân yoktu.

Çünkü bunu yapmayacağımı zaten biliyorum. Belki geçen hafta, öfkem henüz tazeyken teklif etseydi, bu fırsatın üzerine atlardım. Ama şimdi fark ediyorum ki bu intikam kutusunu bir kez açtığımda bir daha kapatamayacağım. Asla geri alamayacağım.

Bu kadar hesaplı bir işe kalkışmadan önce olduğum adam. Aileme yalan söylemek. Olmadığım biri olmak.

Ve belki de en kötüsü, babamın başarı seviyesine ulaşma şansına veda etmek. Tabii artık istediğim buysa. Berbat durumdayım ve şu anda yapmam gereken son şey, ne kadar istesem de, hiç tanımadığım bir kızla sahte bir ilişkiye atlamak.

On bir

ADAM

Sage'in bir köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar şehrin boş caddesinde yürümesini izliyorum. Zihnimde, biliyorum... işte bu.

O ve benim artık birlikte işimiz yok. Artık ona değil, hayatımda ne yapacağıma odaklanmalıyım ve bunun da sırf babamı kızdırmak için biriyle çıkıyormuşum gibi davranmak olmadığı kesin. Bu lise değil. Çocuk değilim.

Ters yöne dönüp daireme doğru yavaş adımlarla yürümeye başladığımda, onunla geçirdiğim o geceyi tekrar düşünüyorum.

O ben değildim. Ona davranış şeklim kötüydü. Ahlaksız. Zayıftı. Yıllar süren Kutsal Kitap çalışmaları ve vaazlar bana ayartmanın iyi bir insanın erdemi için zehir gibi olduğunu öğretti.

Ama aynı zamanda... Sonunda gerçekten bırakmanın nasıl bir şey olduğunu hissettim.

Sonunda hep yapmak istediğim şeyi yapmak için.

Ve iyi hissettirdi.

Babam bana bunun şeytanın işi olduğunu söylediler. Bu tür şehve ve sadist dürtülere boyun eğmenin cazibesi insanı sadece mahveder.

Tabii ki bu adam, kendi *cinsel* dürtülerini tatmin ederken yakaladığım ve hiç pişmanlık duymayan adamla aynı kişi. Özür dilemeden ya da düşünmeden. Sanki onun için hiçbir anlamı yokmuş gibi. Sanki hayatım boyunca bana öğrettiği her şey bir yalanmış gibi.

Ben aptal değilim. Otuz yedi yaşındayım ve zaman zaman kötü alışkanlıklara düşkünlüğümün beni iyi bir adam olarak mahkûm etmediğini bilecek kadar özdüşünüm sahibiyim.

Ama ben *iyi* bir adam mıyım?

Daha önce hiç anlamsız tek gecelik ilişkilerim olmamıştı. Ve aldatan bir kadınla yatmayı asla hayal etmezdim. O gece bana bir şey oldu. Ahlaksızdım ve davranış biçimimden daha kötü olan tek şey bundan ne kadar zevk aldığımı.

Ona ne kadar kayıtsız davrandığımdan, boşaldıktan hemen sonra gittiğimden ve onun zevkini asla benimkinin önüne koymadığımdan bahsetmiyorum bile. Onu *kullandım*.

Tanrım, babamdan daha iyi değilim. Olmak istiyor muyum?

Binama ulaşıp asansörü üçüncü kata çıkarırken bu düşünceler dönüp duruyor. Asansörden indiğim anda, kendimi adamın kendisiyle yüz yüze bulduğum için duraksıyorum.

Anında kanım kaynamaya başladı.

Üç haftadır babamla yüzleşmedim. Kilisede ya da pazar yemeğinde bile. Şu an onu görmek bile hazır olmadığımı kanıtlıyor.

"Burada ne işin var?" Diğer taraftaki kapıma ulaşmak için yanından geçmeye çalışırken karanlık bir şekilde mırıldanıyorum.

Babam kolumdan tutup yüzüme vurdu. "Medeni bir konuşma yapacağız. Anladın mı?"

"Siktir git," diye cevap veriyorum, gözlerinin içine bakarken nefretle kaynıyorum. Gözümün altında hâlâ hafif bir morluk ve yumruğuyla yanağımın derisini yırttığı yerde bir yara izi var.

"Kapıyı aç, Adam."

Anahtarı deliğe sokarken kolumu tuttuğu yerden çekiyorum, bir klik sesiyle çeviriyorum ve içeri girmeden önce kapıyı açıyorum. Arkamdan gelip kapıyı kapatıyor, böylece aniden yalnız kalıyoruz.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," diye sesleniyorum ona arkamı dönüp mutfığa doğru ilerlerken. Lanet olası bir içkiye ihtiyacım var.

"Çok kötü. Nasıl olsa dinleyeceksin."

Kaşlarım çatılmış bir halde ona döndüm. "Babam olduğun için benimle böyle konuşabileceğini mi sanıyorsun? Defol git evimden."

Yüzünü yumruklamak istediğim kendini beğenmiş bir sırıtişla alay ediyor. "Senin için aldığım daire."

İçimde bir şeyler koptu. "Senin için kışımı yırttım. Hayatımı kilisenize adadım. Mesajına. Kariyerine."

Gözlerini deviriyor. "Hâlâ yazarlık işi yüzünden sinir krizi geçiriyorsun. Tanrım, Adam. Büyü artık."

"Annem biliyor mu?" Buzluktan bir şişe votka çıkarırken soruyorum, doğrudan bir bardağa döküyorum ve yüzümü buruşturarak geri içiyorum.

Babam sorumu duymazdan geliyor, boş bir ifadeyle bana bakıyor. "Her gece yirmi yaşındaki çocuklarla yattığını biliyor mu?"

"İşin bitti mi?" diye mırıldanıyor, sıkılmış görünüyor.

"Siktir git." Gözlerim ona dikilirken bir kadeh daha atıyorum.

"Buraya gelmemin nedeni, yarın Pazar yemeğine geleceğini ve bu konuda kimseye tek kelime etmeyeceğini açıkça belirtmek Adam. Ne annene, ne kardeşlerine, ne de kilisedeki herhangi birine."

"Ya da ne?" Alay ederek cevap veriyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzündeki i f a d e d e hesapçı ve soğuk bir şey var.

Birdenbire yürüyüşümde tartıştığım her şey kristal berraklığına kavuştu. Eğer gerçekten onun gibiysem ne kadar iyi bir adam olduğumu ve ilk kez şunu fark ettim

-Eğer iyi bir adamsa, o zaman bununla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Sanki prangalarım çözülmüş gibi
hissediyorum. İstedğim kadar *kötü*
olabilirim.

"Oğlum," diye başlar iç çekerek. "Seni incinmiş ya da mücadele ederken görmek istemiyorum. Ama inşa ettiğim her şeyi mahvetmeye çalışırsan, başka seçeneğim kalmaz. Eğer bu duyulursa, gerçekten zarar vereceğin kişiler onlar olur. Ailen. Cemaatimiz. Şu andan itibaren aile yemeklerine ve kilise için düzenlenen etkinliklere geleceksin ama bu konuda tek kelime etmeyeceksin."

Dişlerimi öyle sıktım ki çenem ağrıyor. Ondan *nefret* ediyorum.

Onu tekrar yumruklamak istiyorum ama yapamıyorum. Sage haklıydı. O çok güçlü ve ben ona inanıyorum. Dedikodularla kilisedeki yerini karıştırmaya çalışırsam, hayatımı cehenneme çevirecek kadar gücü var. Bunu yapacağını biliyorum.

Başka bir şey söylemeden doğruca ön kapıya gittim ve kapıyı açtım. Sonra çenemi kaldırıp ona bakıyorum. "Söylemek istediğini söyledin. Şimdi çık dışarı."

"Bir anlaşmamız var mı evlat?" diye cevaplıyor kıpırdamadan.

Yere bakarken çenem tekrar sıkılıyor. "Evet," diyorum nefretle kaynayarak. "Kulüpten ya da senin gerçekte kim olduğundan kimseye bahsetmeyeceğim. Ama bu kadar. Sen ve ben bittik."

"Elma sandığın kadar uzağa düşmedi evlat. Biz işimizi yapıyoruz ve insanlara yardım ediyoruz. Başka şeyler için endişelenmeyi bırak."

Kendinden emin bir şekilde dairemden çıkarken dudaklarını sıkı bir gülümsemeye bastırıyor.

Kapıyı çarparak kapatmadan önce onun asansöre binmesini beklemiyorum. Zihnim hızla çalışıyor ve kanım pompalanıyor, ona duyduğum nefretle kaynıyor ve şimdi dinlenmesine izin veremeyecek kadar huzursuzum.

Bu yüzden on beş dakika boyunca dairemde volta atıyorum, anahtarlarımı tezgahıtan alıp kapıdan çıkmadan önce gittiğinden emin olana kadar bekliyorum.

Yürüyemeyecek kadar heyecanlı ve araba kullanamayacak kadar

sarhoşum, bu yüzden cadde seviyesine ulaşmadan önce kendime hızlı bir araç sipariş ediyorum. Sonra da endişeli adımlarla yanaşmasını bekliyorum. Yaklaşık beş dakika içinde orada oluyor ve biniyorum.

Yol boyunca tüm konuşma kafamda tekrarlanıyor. Bu yeni enerji içimde dalgalanıyor ve zihnimde yanan fikirler ateşe benzin dökmek gibi geliyor.

Şoför çamaşırhaneye yanaştığında ona hızlıca *teşekkür edip* arabadan fırlıyorum. Kapıyı açıp çamaşırhaneye girdiğimde kapının üstündeki zil çalıyor. Yumuşatıcı ve tütsü gibi kokuyor ve tezgahın arkasında ince, kır saçlı bir kadın duruyor, gözleri duvardan sarkan televizyona yapışmış.

Sage'in dairesine açılan ağır siyah kapının olduğu arka tarafa doğru ilerliyorum. O beni durdurana kadar neredeyse sonuna kadar geldim.

"Umarım bir öncekinden daha iyisindir."

Kadına döndüğümde, yüzüm şaşkınlıkla geriliyor ve ona sert bir el sallıyorum. Başka bir şey söylemeyince, bu garip karşılaşmadan sıyrılıp merdiven boşluğuna giriyorum ve apartman kapısının önünde durana kadar basamakları hızla çıkıyorum.

Tahtaya vuruyorum ve Roscoe hemen havlamaya başlıyor.

"Biraz sakın olur musun?" diye çıkışıyor kapıyı açmadan önce. Sonra şok içinde bana bakıyor. "Adam."

"Siktir et. Ben varım." Sözcükler ağzımdan aniden çıkıveriyor çünkü ne kadar çabuk söylersem, geri adım atma şansım o kadar azalıyor.

"Um...tamam. Harika!" diye yanıtlıyor sevimli çıplak omuzlarını heyecanla kaldırarak.

"Ancak galada görünmek yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacımız var. İşimiz bittiğinde itibarımdan geriye hiçbir şey kalmasın istiyorum."

Şaşkınlıkla bana bakarken dudakları aralanıyor. "Emin misin?"

"Yüzde yüz. Hayatımın geri kalanında onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum ve bu kadar iyi olmaktan bıktım. O yüzden bana planını anlat."

"Tamam..." Beni içeri almak için kapıyı daha geniş açıyor. Roscoe ayaklarımın etrafında zıplarken küçük alana adım atıyorum. Uzanıp minik başını usulca okşuyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, bu sefer elimi ısırmaya çalışmıyor, bunu küçük bir zafer olarak kabul ediyorum.

"Peki, aklında ne var?" Sage'e dönerek soruyorum. "Bunun için içkiye ihtiyacımız olacak."

"Kahve olabilir mi?" Cevap veriyorum. "Bu benim için düşüncesiz olmakla ilgili değil. Bunu ciddiye almak istiyorum."

Küçük mutfağına doğru ilerlerken kaşları birbirine çarpıyor. "Elbette. Seni gördüğümünden beri ne değiştiğini sorabilir miyim... yaklaşık bir saat önce?"

"Eve geldiğimde babam dairemdeydi. Bana bu konuda sessiz kalmamı söyledi. Beni tehdit etti. Bu beni çok sinirlendirdi."

Küçük makinesinde bir demlik kahve hazırlarken beni izliyor. "Seni tehdit mi etti? Tanrım. Baban her zaman böyle bir pislik miydi?"

Kollarımı kavuşturup tezgâha yaslanıyorum. "Evet, öyle. Ama bakanlığının arkasına saklandı. İçinde bir şeyler olduğunu hep biliyordum ve açıkçası bugün gözlerinde öyle bir bakış vardı ki... Sanki damarına basmamı istiyormuş gibi geldi bana. Sanki ne kadar sert ve güçlü olduğunu kanıtlamak istiyordu."

"Aptal zehirli erkeklik," diye mırıldanıyor makineye su doldururken.

Kendi kendime sessizce gülüyorum. "Onunla ilgili her şey zehirli."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, senin ondan çok daha iyi bir insan olduğunu söyleyebilirim."

Çevik parmakları sürecin her adımında beni hipnotize ediyor ve sonunda kırmızı yanan düğmeye basıyor. Bir an sonra fışkırmaya ve fokurdamaya başlıyor. Sonunda bana baktığında, dilimde asılı duran kelimeleri tam olarak söylemek için cesaretimi topluyorum.

"Mesele de bu, Sage. Artık iyi bir insan olmak istemiyorum."

Bana bakarken yüz hatlarında şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... Hayatım boyunca hep dürüst davrandım. Dürüst, erdemli, kutsal, Tanrı'dan korkan ve sadık oldum. Bakın bana ne kazandırdı. O bunların hiçbirisi olmadı ve hayatındaki herkesi manipüle edecek kadar gücü var."

"Ama bu değil-" diye başlıyor ama sözleri orada kesiliyor.

"Ben de bunu istiyorum, Sage. O hiçbir kurala uymadı ve Tanrı yine de onu kutsadı. Tüm bunları geride bırakmak istiyorum. Ve bana yardım etmene ihtiyacım var."

Sessizlik içinde yıkanıyoruz ve ben ona bakmaktan o kadar büyülenmişim ki ne kadar zaman geçtiğini bile fark etmiyorum. Kahve makinesi bip sesi çıkarıyor ve o da dönüp ikimize birer fincan dolduruyor.

Kupalarımızı alıp kanepenin karşılıklı iki yanına oturduğumuzda, ağzından öyle iki kelime kaçırdı ki, kahvemi anında boğazıma tıkadım.

"Seks kasetleri."

Kendimi toparlamaya ve aynı zamanda ne demek istediğini anlamaya çalışırken sıcak sıvının nefes borumda yarattığı yanmayı hissederek öksürüyorum.

Yani, tabii ki ne ima ettiğini biliyorum. Sahte randevudan bir adım ötesi nedir? Sahte seks kasetleri. Bu çok mantıklı.

Ama *sahte* seks kasetleri demedi. Sadece *seks kasetleri* dedi.

"Özür dilerim," diyor ve gömleğime bulaşan kahveyi temizlemem için bana bir kâğıt havlu uzatıyor. "Sanırım bunu senin üzerine yıkmamalıydım."

"Sorun değil," diye cevap verdim. "Dürüst olmak gerekirse... aynı fikirdeydik. Ya da en azından ben öyle düşünüyorum."

Gözlerimde çaresizlikle ona bakarken, imamı anlamış gibi görünüyor ve teslim olmak için serbest elini kaldırıyor. "Oh, seninle tekrar yatacağımızı kastetmemiştim... Yani, *gerçekten* değil. Aslında, bence bunun işe yaraması için ellerimizi ve diğer parçalarımızı kendimize saklamalıyız."

Neden birden bire hayal kırıklığına uğradım? Biz zaten seviştik. Neden tekrar yapmıyorsunuz, ama bu sefer kamera için?

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Elbette, ne demek istediğinizi anlıyorum. Onları gerçekmiş gibi gösterebiliriz."

"Evet, aynen öyle."

Kahvemden ikinci bir yudum almaya çalışırken bir an için bu fikir üzerinde düşündüm. Bu fikirde zayıf hissettiren bir şey var. Seks kasetleri ulusal bir hazine ya da büyük bir ünlüyseniz harikadır, ama ben Austin'de pek tanınmıyorum, hele onun ününe herhangi bir etkide bulunacak kadar uzakta hiç tanınmıyorum. Twitter'da birkaç yerel başlık açılırsa şanslıyım.

"Bilmiyorum, Sage. Kimse beni umursamayacak."

"Görecekler. Eminim onları pek kimse görmeyecektir ama görmelerini sağlarsak birbirlerinin suratlarını tırmalarlar. Brett'i tanırım. Truett'in oğlunun kız arkadaşını becerdiğini öğrenirse aklını kaçırrır."

Kahvemden bir yudum alırken bir an onu inceliyorum, eski kız arkadaş yerine *kız arkadaş* kelimesine takılıyorum. "Sadece kaos yaratmak istiyorsun, değil mi?"

Kupasının üzerinden sinsî bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Evet, biliyorum."

On iki

Sage

"Lanet olsun." Adam arkamda duruyor ve gözlerinin yatak odamdaki dolabımı incelediğini hissedince irkiliyorum. Burada dolap terimini hafifçe kullanıyorum

Çünkü burası daha çok içinde yatak da olan, giysi raflarıyla kaplı bir oda.

"Evet, çok fazla," diye cevap veriyorum askıları elbise rafına kaydırıp aklımdaki parlak pembe mini elbiseyi ararken.

"Küçük bir insanın nasıl bu kadar çok kıyafeti olabiliyor?"

"Odaklan," diyorum ona sert bir bakış fırlatarak. "Pekâlâ, bu gala ne kadar süslü?"

"Bilmiyorum..." diye yanıtlıyor siyah dantel bir bluz çıkarırken. "Ben smokin giyiyorum. Bayanlar balo elbisesi giyer."

"Hmm..."

Birkaç dakika önce bu etkinlik için giyeceğim kıyafete karar vermek üzere buraya geldik ve açıkçası olay çıkarmakla babasını gizlice kızdırmak arasında kaldım. Adam'ın kolunda benimle içeri girdiğini gördüğü an yeterince tatlı olacak. Adam bunu ne kadar ileri götürmek istiyor bilmiyorum.

Üçüncü rafın sonundaki neon renkli elbiseyi gördüğümde, bunun doğru seçim olmadığını hemen anlıyorum.

Aynı askıya uzanırken Adam'ın kolu benimkine değiyor ama hemen geri çekildiğini, elini çektiğini fark ediyorum, sanki bana dokunmak ona bulaşıcı bir hastalık bulaştıracakmış gibi.

Videoları önerdiğimde yüzünü gördüm. Endişesi gün gibi ortadaydı çünkü zihninde benimle tekrar seks yapmak zorunda kalacağı düşüncesi bile onu panikletiyordu - sanki o kısacık gece zaten çok çılgıncaymış gibi.

Bundan rahatsız olmadım. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok ve her şey, iyi Hristiyan kadınların, aletinın yanıt vermesine izin verilen tek insanlar olduğuna inanmasına neden olan tüm beyin yıkamayla ilgili. Şaşkınlıkla başka bir askılı elbiseye baktığımda, gülerek askıyı ondan alıyorum.

"Tamam, birkaç şey denememe ne dersin?"

Bu şey için ne giymemi istiyorsun?"

İç çekerek başını sallıyor ve kanepeye doğru ilerliyor.

İki dakika sonra parlak pembe mini elbisemle dışarı çıktığımda çenesi balık gibi açıktı. Ve bu pek de iyi bir şey değil. Sağ kalçamdaki denizkızı dövmesi görünüyor, güzel göğüsleri de öyle.

"Bunu giymene izin verirler mi bilmiyorum. Biraz daha resmi olması gerekiyor."

"Yeterince makul," diye cevap veriyorum ve odaya geri dönüyorum.

Köşedeki en kullanılmayan raftan mor bir elbise çekiyorum. Kulübün resmi gecelerinden birinde giymiştim ama çok kötü pazarlandığı için bu kadar güzel giyinen tek kişi bendim. Şimdi bu elbiseden nefret ediyorum, ama bu durumda işe yarayabileceğini düşündüm ve giydim.

Bu sefer dışarı çıktığımda Adam telefonuna bakıyordu. Gözleri bu seçeneği değerlendirmek için yukarı doğru kaydığında, tepkisi biraz eksik. Omuz silkiyor. "Güzel ama seni bunun içinde tanıyabilir mi bilmiyorum."

"Pembe saçlarım var," diye cevap veriyorum gülerek.

"Yeterince... şiddetli değil. Onu kızdırmaya çalıştığımızı *bilmesini* istiyorum."

Parmaklarım elbisemin payetlerine vururken, böyle bir şeyi başarabilecek neye sahip olduğumu düşünüyorum. Kısa bir süre önce aldığım *mükemmel* parçayı hatırladığımda farkına varıyorum.

"Anladım," diye haykırıyorum, yatak odama geri dönerken elbisenin eteğini kaldırıyorum.

İçine girmek birkaç dakika alıyor, çoğunlukla tüm kayışlar ve koşum takımları yüzünden, ama kendimi boy aynasında gördüğümde, bunun o olduğunu anlıyorum. Zarif ve sapıkça. Dominatrix gelinlik titreşimleri veriyor.

Omuzlarımdan ve kalçalarımdan sarkan siyah, ışıltılı kumaşla, şık olmak için yeterince örtüyor ama kışkırtıcı olmak için yeterince gösteriyor. Gövdem ve kalçalarım boyunca siyah deri kayışlar ve göğüslerimi seksi gösterecek kadar ortaya çıkaran derin bir yaka var.

Elbisenin eteğinin her iki yanında yırtmaçlar var, böylece yürürken bacaklarım kumaşın içinden görünüyor. Ve hayal gücüne çok az şey bırakacak kadar transparan.

Oturma odasına doğru yürürken, "Sanırım aradığım kişiyi buldum," diyorum. Adam'ın gözleri iki kez bakıyor, önce sadece bir saniyeliğine yukarı bakıyor, sonra hemen vücuduma geri dönüyor. Ben bir şey söylemesini beklerken bakışları her santimimi tarıyor.

Dudakları aralanıyor ve sinirle yutkunmadan önce dilini hızla alttakinin üzerinde gezdiriyor. "Bu iyi bir seçim."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bir kez dönerek soruyorum. Tekrar dönüp onunla yüzleştiğimde, yemin ederim koltuğunda kaydığını ve kendini yeniden ayarladığını fark ediyorum. Vücuduma bakıyor ve dövmeleme mi yoksa göğüslerime mi ya da denizkızı dövmeleme mi baktığını anlayamıyorum.

Bu konuda ne kadar zorlandığını anlayabiliyorum, o yüzden aklıma bir fikir geliyor. "Ayağa kalk," diyorum ve bunu yapmadan önce kaşlarını çatıyor. Dar siyah tişörtü ve dar kot pantolonuyla üzerimde yükselirken, o gece beni kanepeye doğru eğdiğini hatırlayınca içimde bir sıcaklık patlaması hissediyorum.

Bunu mu istiyorsun? Al o zaman.

Artık onu neredeyse tanıyamıyorum.

Ona yaklaşırken, saçlarımı yana doğru tararken sırtımı dönüyorum. "Fermuarımı aç lütfen."

Başımı ona doğru eğdiğimde parmakları enseme okşuyor. Elbisemin arkası duyulabilir bir *fermuarla* açılıyor, ama onu yerinde tutmak yerine yere düşmesine izin veriyorum, böylece önünde ince pamuklu bir tangadan başka bir şey olmadan duruyorum.

Nefesini içine çekiyor ve arkamda gerildiğini hissediyorum. Arkamı dönüp ona bakarken çıplak bedenimde tüylerim diken diken oluyor. Bakışları ağır ağır göğüslerime iniyor ve yüz ifadesinde bir şeylerin değiştiğini izliyorum. Utanç, şehvet ve arzuyla savaşıyor. Adam'ın tepkisinde birkaç kez yakaladığım bir şey var, sanki bir parçasını saklamaktan o kadar endişeleniyor ki bu onu parçalıyor.

Ve bunu onu baştan çıkarmak için yapmamış olsam da, şimdi kendime itiraf ediyorum ki, eğer bu kısmı tekrar ortaya çıkarırsa, onu durdurmazdım.

Ama plan bu değil.

Onun yerine çıplak ellerini tutup göğüslerime bastırıyorum.

Gözleri açılıp şaşkınlık ve şok içinde yüzüme baktığında konuşuyorum. "Dinle, eğer bunu yapacaksak, benim yanımda bu kadar rahatsız davranmayı bırakmalısın. Mücadele ettiğini görüyorum."

"Ben mücadele etmiyorum," diye karşılık veriyor sertleşmiş yüz hatlarıyla.

"Öylesin. Zaten sikiştik, Adam. Yarım saat boyunca yüzünü amıma gömdün. O yüzden bunun olduğunu kabul edelim ama bu sadece bir kerelik bir şeydi. Şimdi bana dokunmaktan korkma çünkü gözlerimin içine bakamaz ya da göğüslerime dokunamazsan kimse bizi çift olarak kabul etmez."

"Göğüslerine dokunuyorum."

"Çünkü seni onlara dokunduruyorum."

"Daha önce hiç kimse *bana* göğüslerini elletmemişti," diye yakınıyor, bakışlarını kaçırarak.

"Öyleyim çünkü neşelenmeni istiyorum. Üç hafta içinde senin kız arkadaşın olacağım. Ve eğer kasetlerle devam edersek, o zaman göğüslerime dokunmaktan çok daha fazlasını yapman gerekecek, bu yüzden şimdi garipliği aradan çıkaralım."

"Sen tanıdığım en çılgın insansın," diye cevap veriyor ve ben ciddi mi yoksa alay mı ettiğini tam olarak anlayamıyorum.

Her iki şekilde de, biraz acıtıyor. Deli denmesinden nefret ederim. Belki de Brett'in bana yaptığı buydu. Kendimi o kadar uzun süre deli gibi *hissettirdi* ki buna inanmaya başladım. Bazen kendime bile inanmamamı sağladı.

"Ben deli değilim," diye cevap veriyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Gözleri benimkilerle buluşurken eli göğsümü sıkıyor. İçlerinde bir şey kararıyor. "Çılgınlığı severim. Çılgınlığa *ihtiyacım var*."

Sıcaklık tekrar merkezime saldırırken kalçalarım sıkıştı. Ve sanki onun yakınlığıyla uçuyormuşum gibi hissediyorum, bununla neyi başarmaya çalıştığımdan ya da neden aniden üzerimde biraz çıldırmasını dilediğimden tam olarak emin değilim.

Onun yerine ellerini göğüslerimden çekip aramıza mesafe koydu. "Bunu yaptığına sevindim. Gerginliği biraz azalttı. Ve bence şimdi her şeyi ortaya koymamız iyi oldu."

"Tamam..." Geri adım atarak cevap veriyorum.

"Her zaman tam şeffaflık. Sana güvenebileceğimi bilmem gerekiyor." "Elbette. Aynen."

"Ve bunun uydurma olduğu konusunda hemfikir olmalıyız. Hiçbiri gerçek değil. Yapamayız... Özellikle de böyle..."

Aramızda eliyle işaret ettiğinde, mesajı açık ve net bir şekilde alıyorum, ama gözlerim son kısımda *böyle* daralıyor. İçimden bir ses Adam Goode'un bu kadar kirli olmaya alışık olmadığını söylüyor ama konuyu zorlamak yerine başımı sallıyorum. "Elbette," diyorum, kendimi tekrarlayarak. "İşlerin karışmasını istemeyiz."

"Aynen öyle."

"Ama tabii ki aynı anda başka insanlarla yatamayız, yoksa her şey mahvolabilir." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, hala onun önünde, çoğunlukla çıplak bir şekilde duruyorum.

"Anlaştık," diye başını salladı. "Üç ay. İşe yaramazsa, bırakırız. Bitiririz." Kendine güvenen havası bulaşıcı ve biraz da silahsızlandırıcı.

Biraz önce göğüslerime dokunmakta zorlanan bir adam için Adam'ın iç gözlemci doğasını canlandırıcı buluyorum. Onun yaptığı gibi gözlerimin içine bakabilen ve küçümseyici bir şey söylemeden söyleyeceklerimi dinleyebilen pek fazla erkekle karşılaşmıyorum. Dairemdeki o vahşi, çılgın gece bir yana, Adam gerçekten bir beyefendi - gizliden gizliye sapkın bir beyefendi.

"Üç ay dayanabilirim."

Gözleri bir an dairemde gezindikten sonra tekrar yüzüme geliyor. "İşini kaybettiğinden beri yardıma ihtiyacın var mı?"

Çok da ince olmayan bu iğneleme karşısında gözlerimin dolmasını bile engelleyemiyorum. "Benim için endişelenme. Kendi başımın çaresine bakabilirim. On yedi yaşımdan beri bunu yapıyorum."

Saf kahverengi gözleri sanki bana inanmıyormuş gibi bir an yüzümde uzun süre kalıyor. Ben de elbiseyi yerden alıp odama doğru yürüyorum. Siyah elbiseyi askıya astıktan sonra üzerime bir tişört ve kot pantolon geçirip salona geri dönüyorum.

Adam Roscoe'yu kucağında tutuyor, ikisi de oturma odamdaki büyük pencereden dışarı bakarken başını okşuyor. Öğleden sonra ışıqla aydınlanan Roscoe'ya bir an hayranlıkla bakıyorum. Siyah saçları ve kesilmiş sakallarıyla neredeyse fazla mükemmel görünüyor. Ama Adam'la ilgili her şey mükemmel görünüyor ve sakladığı kusurlu bir şey olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ve kendimi, onun bu kusurları görmesine izin verdiği kişi olmayı dilerken buluyorum.

ON üç

ADAM

Bu küçük planın başlamasından bu yana üç hafta geçti ve o konuyu açtığından beri her gün iptal etmeyi düşündüm. Ne zaman otursam Yazı yazmak ya da gizemli ve kasvetli görünen geleceğim için bir hedef belirlemek üzere masama oturduğumda, intikam hırsıyla yanıp tutuşan iki liseli gibi kurduğumuz bu plana kendimi kaptırıyorum. Neredeyse her gün, Sage'e iptal etmesi için bir mesaj yazdım. Ben yetişkin bir adamım, Tanrı aşkına. Sırf babamı kızdırmak için bir kadınla çıkıyormuş gibi davranmak şöyle dursun, hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmaya bile ihtiyacım yok.

Ama yine de buradayım.

Audi'mi çamaşırhanenin önüne park ediyorum ve Sage'e mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum. Sadece iki kelime yazabildim ki ön kapı açıldı ve o dışarı çıktı.

Lanet olsun.

Elbise -bu terimi gevşek kullanıyorum- üç hafta önce evinde olduğundan on kat daha iyi görünüyor. Pembe saçları bir omzunun üzerinde kıvrıkcık dalgalar halinde ve açıkta kalan teni sanki ince bir sim tabakası giymiş gibi parıltıyor.

Aptal gibi arabadan atlayıp kapısını açmak için arka tarafa koşuyorum ama ben oraya vardığımda o çoktan içeri girmiş oluyor.

"Ne yapıyorsun?" Gülüyor. Dudakları koyu, Merlot rengine. Ve gözleri, yelpaze gibi kalın kirpikleri ve kapaklarının üzerindeki gümüş pırıltılı göz farı ile normalde olduğundan daha da fazla ortaya çıkıyor.

"Centilmenlik yapıyordum," diye cevap veriyorum ellerimi açarak.

Kapıyı kapatırken bana el sallıyor. Sürücü tarafına geri dönerken, pantolonumun içinde kalınlaşan sikimi ayarlamam gerekiyor. Sage'in üzerimdeki bu etkisi artık can sıkıcı olmaya başladı. Bunların hiçbirini ona yakınlaşmak ya da sevişmek için yapmıyorum. Mesele o ve ben değiliz. Babama ve eski sevgilisine mümkün olduğunca çok acı ve keder vermekle ilgili. Bu yüzden aklımı oyunda tutmam gerekiyor.

Keşke göğüslerinin hissi aklıma kazınmasaydı ve o günden beri her gün beni rahatsız etmeseydi.

Arabaya bindiğimde düşünceli bir ifadeyle bana doğru döndü. Anında arabam tatlı ve çiçekli kokuyor ve bu benim alet durumuma yardımcı olmuyor.

"Kahretsin, Peaches. Güzel görünüyorsun."

"Sen de, Kilise Çocuğu. Takım elbiseni beğendim."

Arabayı sürerken "Teşekkürler," diye cevap verdim.

Şehir merkezinin hemen dışındaki bir botanik bahçesinde düzenlenen galadan çok uzakta değiliz. Yaklaşık on beş dakika geç varacağız, ki tam da planladığımız gibi. Bir giriş yapmam gerekiyor ve kolumda Sage ile içeri girdiğimde Truett'in yüzündeki ifadeyi gerçekten görmek istiyorum.

Annemin tepkisi beni daha az heyecanlandırdı.

Keşke ona her şey hakkında ipucu verebilseydim, ama onu incitmeden bunu yapmanın bir yolu yok. Beni böyle davranırken görmenin onu hayal kırıklığına uğratacağını biliyorum ve her gece bunu düşünmekten uykularım kaçıyor. Annem yanlış bir şey yapmadı. Ona yalan söylenmesini hak etmiyor.

Bunu iptal etmem gerektiğini biliyordum.

Sage telefonunda bir şeyler yazarken gözlerim ona kayıyor. Bacakları kalçasına kadar açıkta ve o küçük, güzel kalçalarının belime dolanacağını düşünerek tekrar yerimde kayıyorum. O kadar küçük ki, bahse girerim onu bir duvara dayayıp sikimden başka hiçbir şey olmadan yerinde tutarak sikebilirim.

Yani, tabii ki hayır, ama bu fikri sevdim.

Onun yanındayken düşüncelerimin ne kadar iffetsizleştiğine engel olamıyorum ve aynı zamanda kendim için bu kadar endişelenmeseydim ona yapmak istediğim tüm iğrenç ve pis şeylerden daha çok gurur duyardım. Ben böyle biri değilim.

"Gergin misin?" diye soruyor ve gözlerim yüzüne kayıyor.

"Hayır," diye yalan söyledim. Gerçek şu ki, çok gerginim. İçeri girdiğimizde babamın bizi hemen dışarı çıkarma ihtimali çok yüksek. O zaman bütün bunlar boşa gitmiş olur. O noktada, planın ikinci aşamasına geçmemiz gerekecek ki ben de aynı derecede gerginim.

"Yani, içeri giriyoruz. Zengin insanların konuşmalarını dinleriz. Yemeğimizi yeriz. Dans ederiz. Ve gideriz." Sage bu planın üzerinden o kadar çok geçti ki, gergin olanın kendisi olup olmadığını merak etmeye başladım.

"Neden bu kadar endişeleniyorsun? Bu gece işin kolay kısmı sende. Brett orada olmayacak."

"Kolay kısmı mı?" diye soruyor ve bana gergin bir bakış fırlatıyor. "*Bu şekilde* giyinmiş dev bir oda dolusu insanın içine girmem gerekiyor."

İçimi bir suçluluk duygusu kaplarken neredeyse frene basacaktım. "Bu senin fikrindi. Bundan rahatsız mısın?"

"Bu konuda rahatım," diye savunuyor. "Ben sadece... gerginim."

Derin bir nefes verirken yükselen utancımı yutuyorum. "Eğer teselli olacaksın," diyorum ona bakarak, "oradaki en güzel kadın sen olacaksın, açık ara farkla."

Gözleri benimkilerde oyalanırken bakışları yumuşuyor. "Çok tatlısın."

Etkinliğe yaklaştıkça endişem daha da artıyor. Bu benim için o kadar alışılmadık bir durum ki, tamamen uzaklaşmaya çalışıyorum. Normalde bu tür etkinliklere ya tek başıma ya da annemin benim için ayarladığı kiliseye giden hoş bir kızla gelirim. Bu yüzden *iyi çocuk Adam* kişiliğimden sıyrılmak için elimden geleni yapıyorum.

bir gece. O yanımdayken, o kadar da doğal gelmiyor.

Audi'yi vale sırasına çekiyorum ve Sage ellerini kucağında birleştiriyor. "Hazır ya da değil," diyor.

Hazır ya da değil.

Bir dakika sonra kapılarımız aynı anda açıldı ve her ikimiz de sıcak Teksas gecesi havasına adım attık. Ayağa kalkarak smokinimi yeniden ayarlıyorum, kolumu ona uzatmadan önce kravatımı boynumdan çekiyorum. O da kendi kolunu benimkine doluyor ve girişe doğru ilerlerken kendini bedenime iyice yaklaştırıyor.

İnsanların baktığını şimdiden hissedebiliyorum. Dışarıda çoğunlukla konuklar ve vale görevlileri var ama kapıya yaklaştıkça babamın ekibinin üyelerini tanımaya başlıyorum. Menajeri, reklamcısı, etkinlik koordinatörü, asistanları. Her biri bana gülümsüyor ve sonra gözlerini Sage'e çeviriyor. İşte o zaman gülümsemeleri kayboluyor.

Bakıyorlar. Ve iyi anlamda değil.

Endişeli bir bakış bu ve kanımın kaynamaya başladığını hissediyorum. Onu gözleriyle sessizce yargılıyorlar. Bu yüzden onu kendime daha sıkı sarıyorum.

Ben usulca "İşte başlıyoruz" diye mırıldanırken binaya adım atıyoruz.

"Bar nerede?" diye soruyor ve balo salonuna girdiğimizde kendimi gülümserken buluyorum.

Herhangi bir büyük etkinlikte, etrafını saran meraklı insanlar nedeniyle babamı fark etmek her zaman kolaydır. Bu gece de farklı değil. Salonun ön tarafında bir kalabalık var ve onun gür sesini buradan duyabiliyorum. Kibirli kahkahalar ve kendini beğenmiş bir kibir, odaya zehirli bir gaz gibi nüfuz ediyor.

"Bir içki iyi fikir." Sage'i soldaki bara doğru çekiyorum. Sıraya giriyoruz, ön tarafa ulaşana kadar garip bir sessizlik içinde duruyoruz ve ben sipariş veriyorum

Ben buzlu viski, o da votka martini. Tam içkilerimizi alırken, kardeşim Caleb ile karısı Briar'ı görüyorum, her ikisi de ellerinde içkiler ve odanın kenarında mutsuz görünüyorlar.

Gözleri yanımdaki Sage'e takılırken yüz ifadelerini inceliyorum. Caleb anında şaşırmış ve ilgisini çekmiş görünüyor, yüzündeki şaşkınlığı gizleyemiyor. Kaşları birbirine kenetlenmiş, beni nereden tanıdığını anlamaya çalışır gibi bana bakıyor.

Briar bir an için Sage'e bakar ve sonra hızla uzaklaşır, asla yüzleşmeyi sevmez.

Onlara yaklaşırken Sage yanımdan ayrılmıyor. Kardeşimi selamlamak için elimi uzatıyorum. Eğlenen bir bakışla elimi sıkıyor. "Neyin peşindesin?" diye mırıldanıyor sessizce ama sorusunu duymazdan geliyor.

"Caleb, bu benim..." Kelimeler boğazımda düğümlenirken boğazımı temizliyorum. "Randevum... Sage."

Sikeyim.

Bunu berbat ettim. Ona kız arkadaşım demeliydim, *flörtüm* değil. Sadece dalga yaratmaya çalışmıyoruz; bir tsunamiye neden olmak istiyoruz. Ama sorun değil. Bu sadece ilk denemeydi. Daha iyi olacağım.

Kolumda, Sage'in "*İyi iş çıkardın, pislik*" dercesine beni sıkıldığını hissediyorum.

Sonra kardeşime kibarca gülümsüyor ve ben tanıştırmaya devam ederken onun elini tutuyor.

"Sage, bu kardeşim Caleb ve karısı Briar."

Sage dövme eli ellerini teker teker onlarınkinin içine sokarken göğsüm endişeyle sıkışıyor. Caleb'ın tereddüt ettiğini fark ediyorum, sanki bir şeylerin ters gittiğini sezmiş gibi. Sanki her şeyin yalan olduğunu biliyor gibi.

Ama ona bunun bir yalan olduğunu söyleyemem. Sage ve ben onun dairesinde kuralların üzerinden geçtik ve o zamandan beri onları kafamda tekrar ediyorum.

Kural 1: Kimse gerçeği bilemez. Herkes bizim gerçek bir çift olduğumuza inanmalı.

Bu kardeşler, arkadaşlar, yabancılar, herkes demek. Normalde kardeşlerimden sır saklamam ama Caleb ve Lucas'a yalan söylemek kolay olmalı. Benim endişelendiğim annem.

Bunun etkili olmasını istiyorsak, bunu satmalıyız. Herkese.

Caleb'ın dikkatli bakışları yüzümü buluyor. "Peki... siz ikiniz nerede tanıştınız?"

Kural 2: Hikayeyi doğru anlatın.

"Bana lokantada kahvaltı ısmarladı. Geçen hafta." Sage'in yüzünde parlak bir gülümseme var ve itiraf etmeliyim ki ikna edici. Kendini göğsüme yaslariken kolu sırtımda kayıyor, başı kolumun kıvrımına yerleşiyor. Mükemmel uyuyor ve kötü bir oyuncu değil. Ya da kötü bir yalancı değil, nasıl baktığınıza bağlı.

Sage ile ilk kahvaltımızı bir ay önce yaptığımızı bilmelerine gerek yok. Tanışma tarihimizin babamın beni kovduğu günle aynı güne denk gelmesini önlemek için sahte bir yıldönümü ayarlamak benim fikrimdi.

"Geçen hafta mı?" Briar şampanyasından bir yudum alarak soruyor. "Hızlı hareket ediyorsun," diye ekliyor Caleb.

Bakışlarım Sage'in yüzüne kayıyor. "Ne diyebilirim ki? Anında kimyamız uyuştı."

Burnunu kıvrıp bana gülümserken yanakları çukurlaşıyor. Şimdiye kadar çok iyi. Kendi adıma söylemem gerekirse, işi bitiriyoruz.

Kural 3: PDA anahtardır. Mümkün olduğunca halka açık olun.

Bu da onu öpmem gerektiği anlamına geliyor. Kesinlikle eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırmam gereken anlardan birindeyiz, ama bir an fazla tereddüt ediyorum ve Sage'in gülümsemesi kayboluyor. Arkasını dönüp votka martinisini dudaklarına götürüyor ve bir yudum alıyor.

Boğazımı temizleyerek, bana hâlâ alnımda bir penis filizlenmiş gibi bakan kardeşime bakıyorum. Gözlerini kısmış ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırılmış, saçmalık demesine iki saniye kalmış gibi görünüyor. Ateşim yükselmeye başladı.

Tam o sırada gözleri omzumun üzerinden geçiyor ve tavrı değişiyor. Ağzının gevşemesinden ve omuzlarının gerilmesinden babamızın arkamda bir yerlerde olduğunu anlayabiliyorum. Gözlerini başka tarafa çeviriyor ve bardağından büyük bir yudum alıyor.

Ve arkamı döndüğümde, Truett Goode'un odayı geçip Be

n. Bu geri dönüşü olmayan bir nokta. Önce beni görüyor ve öfkeli görünüyor. Sonra onu gördü ve dehşete düştü.

On dört

Sage

Truett'in yüzündeki ifade muhtemelen Adam için yeterlidir. Bu küçük maskaralıktan başka bir şey çıkmazsa, saf panik ifadesi ve Babasının sergilediği terör muhtemelen tüm bu olanlara geliyor.

Truett yaklaşırken Adam'ın beni biraz daha yakınına çekip yanına sıkıştırmasında bunu hissediyorum.

"Oğlum," diyor adam bize ulaştığında selam vererek. Bu da tam olarak sıcak bir selamlama değil, daha çok duygusuz bir onaylama.

"Baba," diye cevap veriyor Adam, başını sallayarak.

"Kim..." diye başladı, soğukkanlılığını yeniden kazanmak için boğazını temizledi, "kim bu?"

Elbette, Truett kim olduğumu çok iyi biliyor. Onu neredeyse her gece o kulübe girerken izledim. VIP odasında biriyle ilk kez seviştiğinde oradaydım ve oğlunun onu başka bir kadının kalçaları arasında yakaladığı gece de oradaydım.

Truett'i tanıyorum, o da beni tanıyor.

Adam'a doğru bakıp adamın sorusuna vereceği cevabı beklerken, yine bocalamasını bekliyorum. Tereddüt etmesini ve rahatsız bir şekilde bana randevum demesini bekliyorum.

Ama hiç tereddüt etmiyor.

"Bu benim *kız arkadaşım*, Sage," diyor Adam kendini beğenmiş bir özgüvenle; başı dik, kolunu gururla arkama atmış, gözleri lazer gibi karşısındaki adama odaklanmış. Bu kelimeyi söylerken babasının yüz ifadesinde bir irkilme var.

"Kız arkadaş mı?" Truett şaşkınlıkla cevap veriyor. Yüzümdeki sırıtışı zor zaptediyorum.

"Memnun oldum," diyorum olabildiğince tatlı bir şekilde ve elimi ona doğru uzatıyorum. Adam'ın babası bir süre elime bakıyor, sonra Melanie Goode olduğunu anladığım uzun boylu, zayıf, sarışın bir kadın onun yanına geliyor. Onun tepkisi diğerlerinininki kadar eğitilmiş değildi. Bana şaşkınlıkla bakıyor, gözleri pembe saçlarımdan siyah topuklu ayakkabılarıma kadar beni taniyor.

Ama tam beni sözlü olarak tiksintiyle ya da çekişmeyle aşağılamasını beklerken, tatlı tatlı gülümseyerek beni tamamen şaşırtıyor. "Sen bir hayal değil misin? Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Melanie."

Mükemmel manikürlü elini uzatıyor ve ben de Adam'ın tanışma faslına geçmesini bekleyerek gergin bir şekilde elini sıkıyorum. Yapmayınca ona bakıyorum ve ilk kez yüzünde bir endişe olduğunu fark ediyorum. Yüz hatlarında yumuşaklık ve pişmanlık ifadeleriyle annesine bakıyor.

Melanie'ye "Ben Sage," diyorum ama bu kez gülümsemem zoraki değil.

Truett'in küçümseyen bakışları bana yöneldi ve tam bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada hoparlörden gür bir ses duyuldu. Sahnenin önünde mavi takım elbiseli bir adam tüm katılımcıları sıcak bir şekilde karşılıyor ve hepimizi koltuklarımızı bulmaya davet ediyor.

Melanie tek kelime etmeden, arkasını dönüp kocasını odanın önüne doğru çekmeden önce bana sıkıca gülümsüyor.

Tekrar Adam'a baktığımda, yüzündeki güven ve memnuniyetin kaybolduğunu fark ediyorum.

Odanın ortasındaki masalara doğru ilerliyoruz. Masalar büyük ve yuvarlak, her birine sekiz kişi sığacak kadar büyükler, yani Adam'ın anne babası, erkek kardeşi ve karısıyla aynı masada oturuyoruz ve iki boş koltuk var.

Diğerlerinin bize katılmasını sessizce beklerken Adam yanımda gergin. Melanie Goode sürekli bana bakıyor ve onu her bakışında yakaladığımda kibarca gülümseyip gözlerini kaçırıyor.

Briar Goode herkesten önce sarhoş olmayı kendine görev edinmiş gibi görünüyor. Yeni bir kadeh şarabı yarıladi bile.

Daha çok Adam ve Melanie'ye benzeyen bir adam Briar'ın diğer tarafında oturuyor. Kimse onu selamlamıyor ve o da konuşmuyor. Sanki çoktan sıkılmış gibi sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve etkinlik henüz başlamadı bile.

"O benim kardeşim Luke," diye fısıldıyor Adam kulağıma. "O bu şeylerden nefret eder."

"Bunu görebiliyorum," diye cevap veriyorum nefesimin altında. Sonra boş sandalyeye bakıyorum. "O koltuk kimin için?"

Adam'ın çenesindeki kaslar geriliyor ve ben de hassas bir konuya değindiğimi hissediyorum. "En küçük kardeşim Isaac."

"Geliyor mu?" Ben soruyorum.

"Hayır." Sonra bir yudum alıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Artık hiçbir şeye... gelmiyor."

Bununla birlikte konuyu kapattım. Bu gece yapmak istediğim son şey Adam'ın sınırlarını bozmak. O benim can simidim, bu inin içinde güvenebileceğim tek kişi.

Kurtlar.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor. Dudakları kulağıma o kadar yakın ki saçlarımı okşadıklarını hissedebiliyorum. Başımı çevirecek olsam dudak dudağa gelirdik. İçimden bir ses Caleb ve Briar'la tanıştıktan sonra beni öpmek üzere olduğunu söylüyor. Ama bir saniye fazla tereddüt etti ve o an geçti.

Bu geceden önce öpüşme alıştırmaları yapmadığım için kendime lanet ediyorum. Göğüslerime dokunmasını sağladım. Neden onu da öpmedim, sistemlerimizden çıkarmak için? Çünkü bu gece bitmeden önce en az bir kere öpüşmemiz gerekecek. Anlaşmamız buydu.

"Daha fazla alkole ihtiyacım var," diye fısıldayarak cevap veriyorum, neredeyse boş bardağıma dudaklarıma götürerek. "Herkes bana bakıyor."

"Amaç bu, unuttun mu?" Sesi alçak ve otoriter, omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası gönderiyor. Ne kadar güzel koktuğundan ve onunla görülmenin ne kadar güzel hissettirdiğinden nefret ediyorum. Onun *gibi* görünmek.

Adam her zaman temiz ve iyi giyimli görünür, ama bu gece bir üst seviye. Koyu kömür rengi takım elbisesi ve mercan rengi kravatıyla neredeyse bana uygun giyinmiş gibi görünüyor. Boynundaki ipeğin pembesinin gözlerinin sıcak kahverengi tonlarını ortaya çıkardığından bahsetmiyorum bile. Ve dudaklarının yumuşak pembe tonunu.

"Beni çok içmekten alıkoymayacaksın, değil mi?" Martinimi bitirirken nazlı bir sırıtişla soruyorum.

"Sikerler, hayır," diye tersliyor. "İstediğin kadar sarhoş ol. Onlara bir gösteri sunun." Bununla birlikte garsona el sallar.

Aslında o kadar da sarhoş olmuyoruz. Her ne kadar birbiri ardına zengin beyaz adamlar vakıf hakkında konuşmak için sahneye çıktığında, neredeyse kendilerinden ve ne kadar *cömert olduklarından bahsettikleri kadar*, o garsonun gezilerini biraz daha sıklaştırmasını diliyorum.

Saatler süren işkenceden sonra akşam yemeğini servis ediyorlar ve müzik çalıyor. Yemeğimi zar zor seçiyorum. Ceviz kabuklu bir tavuk göğsü, yavan ve tadı buranın hissiyatına biraz fazla benziyor; kendini beğenmiş ve züppe. Destekledikleri hayır kurumu kelimenin tam anlamıyla üçüncü dünya ülkelerindeki çocukları beslemek için çalışıyor, onlar ise burada oturup üç çeşit yemekle karınlarını doyuruyor ve ne kadar yardımsever oldukları için sırtlarını sıvazlıyorlar.

Ne kadar uzun süre oturursam, o kadar acı ve alaycı oluyorum.

Etrafımızdaki konuşmaların sessizleştiğini fark ettiğimde Adam'a döndüm. Dudaklarımı kulağına dayayıp fısıldıyorum, "Sıkıldım. Hadi biraz

sahne."

Bir gülümsemeyle savaşırken kaşları seğiriyor. Masanın karşısında yaşlı bir adamla konuşan babasına dik dik bakarken gözlerinde kin var.

Adam'ın gözleri peçetesini bırakıp elimi tutmadan önce bir an için benimkileri buluyor.

"Hadi dans edelim," diyor yüksek sesle.

Ayağa kalkıp dans pistine doğru ilerlerken masadaki herkes bize bakıyor. Orada zaten birkaç çift var, ama çoğunlukla çok yaşlı ve çok sıkıcılar. Müzik isimsiz, enstrümantal, bilmediğim bir şarkı ve kesinlikle kimsenin dans etmesi gereken türden bir melodi değil.

Adam'la birbirimize *sürtündüğümüzden* değil ama vücudumu kendine doğru çekerken sağ bacağım elbisemin yırtmacından kayıyor ve dövmele bacağımı tamamen ortaya çıkarıyor - denizkızı göğüsleri ve hepsi. Dans pistinde nazik daireler çizerek sallanmaya başladığımızda neredeyse onun kalçasına binmiştim.

şaşırtıcı bir şekilde, Adam aslında oldukça iyi bir dansçı. Ritmi ve zarafeti var, beni güçle yönlendiriyor, bu yüzden gerçekten tek yapmam gereken ona tutunmak ve yolu göstermesine izin vermek.

Hareket ederken odayı tarıyorum, insanların bize şaşkınlıkla bakıp sonra da dedikodumuzu yapacakmış gibi birbirlerine doğru eğildiklerini fark ediyorum. Onların tüm bu aptal maskaralıklarını bozduğumu bilmek bana garip bir tatmin duygusu veriyor.

"İnsanlar izliyor," diyorum Adam'a. Ama ona bakmak için başımı çevirdiğimde, onun bana usulca baktığını görüyorum. Kınayarak ya da yargılayarak değil. Sanki bana *hayranlık duyuyor gibiydi*.

Göz açıp kapayıncaya kadar bakışları kaybolur, ifadesi gerginleşir ve çenesi kenetlenir.

"Seni tanıdığında babamın yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Korkudan altına sıçtı."

"Güzel. Bırak biraz terlesin," diye cevap veriyorum. "Sence sahte olduğundan şüpheleniyor mudur?"

Başını hafifçe sallayarak, "Hayır, sahte olduğunu düşünmesi için bir neden yok ama bunu biraz daha fazla satmamız gerekebilir" dedi.

"O zaman öp beni," diye açık açık cevap veriyorum. Adam'ın gözleri ciddileşiyor ve yutkunurken adem elmasının zıpladığını fark ediyorum.

"şimdi mi?"

"İzliyorlar mı?"

Babasının masasına bir göz atıyor. "Evet," diyor korkuyla. "O zaman yap," diyorum, onu cesaretlendirmeye çalışarak. Kolunu babasına doladı.

Sırtımın alt kısmı hala müzikle uyum içinde hareket ediyor ama Adam'ın bu bölümde zorlandığını söyleyebilirim. Ve nedenini anlamıyorum.

Bir tur daha atmak için odanın içinde dolanıyoruz ve onun doğru zamanı bulmaya çalıştığını görebiliyorum. Tam o sırada şarkı sona eriyor ve etrafımızdaki dansçılar oldukları yerde donup kalıyor, sahnedeki orkestrayı alkışlıyorlar.

"Şimdi," diyorum durduğumuzda. Sırtımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve beni daha sıkı sıkarken göğsünün sert düzlemlerini göğüslerime karşı hissediyorum. Pantolonunun içindeki aletin kabarıklığını da hissediyorum, her ne kadar sertleşmemiş olsa da yumuşak da sayılmaz.

Gözlerimiz buluştuğunda ve bana doğru eğildiğinde, öpücük için hazırlandım

-

"Araya girebilir miyim?"

Hareketimiz duruyor ve ikimiz de donup kalıyoruz, dudaklarımız sadece bir santim açık.

Adam'ın parmakları benimkileri öyle sıkıyor ki neredeyse acıtacak.

Arkamdaki adamın açık, Güneyli tınısı omurgamdan aşağı akan soğuk bir korku damlası gibi hissettiriyor ve vücudum kaçmamı, kaçmamı ve saklanmamı söylese de yapamıyorum.

Bunun yerine Adam'la kısa ve yoğun bir göz teması kurduktan sonra elimi tutmayı bekleyen babasına doğru döndük.

Adam sırtımı sıkıca kavradığında midem bulanıyor. "Bu sadece bir dans," diye mırıldanıyor Truett karanlık bir sesle.

Babasına hayır diyemez. Yüzlerce insan izlerken olmaz. Burada olay çıkarıp Truett'i kurban olarak gösteremez. Bu planın bir parçası değil.

Babasına "Hayır" diye cevap verirken göğsündeki gerginliği duyuyorum.

"Elbette," diyorum Adam'ın sözünü keserek. Gülümsemem hiç olmadığı kadar yapmacık ve muhtemelen istediğimden daha küskün görünüyor. Ve Adam beni tekrar sıkıldığında, yüzleşmenin kaçınılmaz olabileceğinden korkuyorum.

Ellerini sırtımdan çekip gözlerinin içine bakıyorum. "Elbette," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bu sadece bir dans."

Adam isteksizce elimi Truett'in elinin içine koyup uzaklaşırken azı dişleri gıcırdıyor. Yaşlı adam tüylerimi diken diken eden mide bulandırıcı bir gülümsemeye bana bakıyor. Ağır kokulu kolonyası, Truett'in tatlı ve hafif kokusunun yerini alıyor.

Adam beni kendine doğru çekerken. Müzik tekrar çalmaya başladığında doğal görünmek, gülümsemek ve ayaklarımı hareket ettirmek için kendimi zorlamam gerekiyor.

Yüzlerce insanla dolu bir salonda çiftlerle çevrili bir dans pistinde olmamıza rağmen, Truett ile yalnız hissediyorum ve bu hiç de hoş bir duygu değil.

Vücudum onunkiyle aynı hizaya gelsin diye beni daha yakına çekiyor ve boğazımda safra yükseliyor. Korku ve panik kemiklerimin derinliklerinde bir titreme yaratıyor ve o bana sırtırtırken gözlerimi odaklamıyorum.

"Sadece gülümsemeye devam et," diyor alçak bir ses tonuyla.

"Öyleyim," diye cevap veriyorum. Sıkı dudaklı ifadem muhtemelen hiçbir şey satmadığını ben bile biliyorum. Ama şu anda umurumda değil.

"Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi? Oğlumu baştan çıkardığın o amcık ne kadar iyi?"

O anda anladım ki yalan söylediğimizden şüphelenmiyor. Adam ve benim gerçek olduğumuza inanıyor, yani Adam'a inanıyor... ve beni suçluyor.

Sadece hikayeye bağlı kal, Sage.

"O kadar uğraşmama bile gerek kalmadı," diye cevap veriyorum, gözlerinin içine bakmayı başarırken gülümsemem daha da büyüyor. "Sen onu neredeyse bayılttıktan birkaç saat sonra bana tapmasını sağladım."

"Eminim öyledir."

"Onu ne kadar kolay kazandığımı bilmek seni hasta ediyor mu? Oğlunu Tanrı'nın önüne am koymaya ne kadar çabuk ikna ettim?"

Sırtımı çimdikliyor ve gözlerimden yaşlar akarken bağırma isteğimi bastırıyorum.

"Kendine dikkat et, seni küçük sürtük," diye mırıldanıyor alçak sesle, bana hakaret ederken yüz ifadesini sıcak ve nazik tutuyor.

"Hayır, tercih etmem," diye cevap veriyorum, Adam'ı bulmak için etrafıma bakıyorum. Ama dans pistindeki kalabalık yüzünden onu bulamıyorum.

Beni bu canavarla terk etmediğinden emin olmak istiyorum, ama aynı zamanda biraz haydutluk yaptığım bir sonraki bölümü duymasını istemiyorum.

"Biliyor musunuz, Peder Goode," diyorum, sesimi nazik kalmaya zorlayarak. "Adam'la görüşmeyi keserdim... bir bedel karşılığında."

"Fahişelerin her zaman bir fiyatı vardır," diye yanıtlıyor. "Adını sen koy."

Bakışlarımı onunkilere diktiğimde yüzüm ciddileşiyor. Bu kadar

yakınken, televizyonda görüldüğünden çok daha kırılgan ve yıpranmış görüldüğünü fark ediyorum. Kürsünün arkasındayken, sahnede, seyircilerin önünde

Kalabalıkta yok edilemez görünüyor. Ama onu böyle görünce, öyle olmadığını hatırladım. O, kırılgan bir egosu olan ve kendini koruma gücünden çok kaybedecek şeyi olan savunmasız küçük bir adam.

"Tapuyu istiyorum," diyorum ve ben bu sözleri söylerken gözlerinde bir irkilme oluyor. Yemi yutmayacağını zaten biliyorum ama denemek zorundayım.

"Kulübün tapusu demek istiyorsun," diye yanıtlıyor.

"Elbette. Oğlunuzun erdeminin değeri bu kadar mı?"

Şarkı sona eriyor ve Truett bana sadece gülümsüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum göz kırparak. Ama ben uzaklaşmaya başladığımda beni belimden yakalıyor ve kendine doğru çekiyor. Beni olduğu yerde tutarken kanım donuyor, karanlık bir şeyler mırıldanırken ağzını kulağıma dayıyor.

"Sakın beni tehdit etmeye cüret etme, seni aşağılık sürtük. Kiminle uğraştığının farkında değilsin. Eğer oğlumu rahat bırakmazsan, seni mahvetmenin bir yolunu bulurum, anladın mı beni? Seni bir daha onunla görürsem, bir dahaki sefere bu kadar nazik davranmam."

Beni tutmayı bırakıp geriye doğru tökezlememe izin verdiğinde neredeyse titriyorum. Ne olduğunu anlamadan Adam'ın kollarındaydım ve yüz hatlarına kazınmış bir endişeyle bana bakıyordu.

"Dans için teşekkürler güzelim," diyor Truett ısıltılı bir sırıtışla. Etrafımızdaki insanlar takdirle izliyor ve o benden uzaklaşırken hepsi alkışlamaya başlıyor.

Adam yüzümü ona dönmem için beni çeviriyor, başparmağı yanağımı okşuyor. "İyi misin?" diye soruyor sessizce.

Bir an için öylesine öfke ve kızgınlıkla doluyorum ki, oracıkta ağlayabilirim ama Adam'ın gözleri beni o ana bağlıyor. Ağlamak yerine kollarını tutup onu kendime çekiyorum. Kaç kişinin izlediğini bilmiyorum ama yüzüme kocaman sahte bir gülümseme yerleştirirken bir izleyicimiz olduğunu biliyorum.

Sonra eğilip dişlerimin arasından mırıldanıyorum: "Ondan nefret ediyorum ve ona acı çektirmek istiyorum."

Adam'ın yanaklarında bir gülümseme belirirken gözlerinden memnuniyet akıyor. "Ben de," diye yanıtlıyor.

"O zaman öp beni ve iyi yap."

Bununla birlikte, en ufak bir tereddüt ya da şüphe duymadan dudaklarını dudaklarıma çarptı.

Oyun başladı.

On beş

ADAM

S age'in dudakları yumuşak ve tadı biraz votka ile çikolata gibi. Bunun göstermelik sahte bir öpücük olduğunu düşünürsek, bana garip geldi. ilk fark ettiğim Şey bu. Ama bana karşı eriyip ağırlığını kollarıma verdiğinde, kendimi öpücüğü dudaklarda bir öpücükten daha derinleŐtirmek isterken buluyorum.

Etrafımızdakilerin gözleri sırtımda yanıyor, onu tutuşumu, ağzımı onunkine bastırışımı izliyorlar. Keşke kalbimin takım elbisemin altında çılgınca attığını ve aletimin kendini kontrol etmek için mücadele ettiğini bilselerdi. Şık davetlerde öpüşmek ve ereksiyon olmak kesinlikle hoş karŐılanmıyor ama umurumda değil.

Babam onu avucunun içine almıŐken boş boş durmak zorunda kalmak beni sinirlendiriyor ve aklımı kaçırmama neden oluyordu. Ne konuştuklarını ya da ona ne vaat ettiğini bilmiyordum. Döngünün dışında olma ve ona ulaŐamama hissi kanımı ateş gibi kaynatıyordu.

Bu yüzden Şu anda kendimi bu kadar çaresiz ve çılgın hissediyorum.

Bir süre sonra öpücükten yavaŐa çekiliyorum ve gözlerim onunkilerle buluşuyor. Sıcak gök mavisi küreler bana bakıyor ve zaman ve mek n algımı kaybediyorum. Etrafımın ailemin arkadaŐlarıyla çevrili olduğunu unutuyorum. Planı unutuyorum. Sadece bir saniyeliğine onu tekrar öpmek istiyorum.

Ben de öyle yapıyorum.

Ellerim yüzünün iki yanında, ağzını tekrar kendime doğru çekiliyorum ve dilimi dudaklarının kenarına bastırıyorum. Bir an için bana karşı koyacağını sandım. Bunun yerine zarıfe açıyor ve ağzına girmeme izin veriyor. Hafif bir mırıltı çıkarırken dillerimiz yumuşak bir sürtünmeyle birbirine sürtünüyor.

Sırtımda, parmakları ceketimi sıkıca kavırıyor, beni daha yakına çekiyor. Ve aklımın bir yerinde, kendime bunun göstermelik olduğunu hatırlatıp duruyorum. Bunu kalbimle ya da aletimle ilgisi olmayan bir nedenden dolayı yapıyoruz.

Ancak aletim bu mesajı almamıŐ gibi görünüyor. Ona sürtünüyor ve sıcak bir uyarılma vızılıtsı vücuduma yayılıyor. Ne kadar sert olduğumun ve bana karşı ne kadar kaymaya devam ettiğinin acı verici bir Şekilde farkındayım, bu da onu tam burada dans pistinde becermek istememe neden oluyor.

O zaman babamın yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterdim.

Parlak bir flaş ikimizin de dikkatini öpücükten uzaklaştırıyor. Sage ve ben aynı anda irkilerek birbirimizden ayrıldık ve tepesinde flaş ampulü olan büyük bir kamera tutan genç bir adamın gözlerinin içine baktık. Bize garip bir şekilde sırttı.

"Yayın için isimlerinizi alabilir miyim?"

Kaşlarım çatılıyor ve o da bunu fark edip içine kapanıyor.

"Sage Astor," diyor gururla ve ben sıkılı çenemi gevşetmek zorunda kalıyorum. "Adam Goode," diye ekliyorum.

"Kim olduğunu biliyorum," diye garip bir kıkırdamayla cevap veriyor.

İstedüğimiz buydu, değil mi? Tanıtım. Kanıt. Teşhir. Peki neden hala bu kadar garip geliyor? O fotoğrafı bir yere koyacak ve tüm dünya öğrenecek. Pembe saçlı, piercingli ve dövme bir kız arkadaşım var. Sanki çocukluğumdan beri kaçınmam gereken bir şeymiş de ben farkında değilmişim gibi geliyor. Tüm bu süre boyunca annem bana tırnak içinde "iyi Hristiyan kızlar" ayarlamaya çalışıyordu, ama aslında başardığı şey bana Sage gibi bir kıza asla iki kez bakmamayı öğretmekti.

Ve şimdi bu kuralı bilerek çiğniyorum.

Sage ve ben bir an garip bir sessizlik içinde durduktan sonra onu hâlâ şefkatle tuttuğumu fark ediyorum. O bir adım geri çekilince ellerimi bıraktım.

"Artık gidebilir miyiz?" diye fısıldıyor, bakışlarını benimkilerden kaçırarak. Sesindeki soğukluğa bakılırsa, beklenmedik fotoğrafçı neşesini kaçırmış.

"Evet," diye cevap veriyorum.

Vedalaşmak için onu masamıza doğru yönlendirirken elim sırtının alt kısmına gidiyor. Dokunuşum onu geriyor. Ailemin yanına vardığımızda, ayrılacağımızı duyuruyorum ve babamın yüzündeki kendini beğenmiş zafer ifadesini fark ediyorum. Bir şekilde kazandığını düşünmesinden nefret ediyorum.

Onu yakasından tutup kaldırmak ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu söylemek istiyorum. Yüzüne tükürmek ve ona ne kadar asil bir pislik olduğunu hatırlatmak isterdim ama bunu burada yapamam.

Bunun yerine annemi yanağından öpüyorum ve sevgilime çıkışa kadar eşlik ederken kardeşlerime veda ediyorum.

"Açlıktan ölüyorum," diye mırıldanıyor yolcu koltuğunda. Arabayı ana yola çekerken ona bakıyorum ve midemin sanki o çağırması gibi guruldadığını hissediyorum.

"Tavuğu yemedin mi?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Tavuk iyiydi ama pilavın tadı çürümüş pislik gibiydi." Yüzünü tiksintiyle buruşturuyor ve ben bir kahkaha atıyorum.

"O trüflü risottoydu," diye cevap verdim. "Ben yer mantarının çikolata olduğunu sanıyordum."

"Trüf mantarı bir tatlıdır, ancak trüf mantarı egzotik bir mantardır ve evet, tadı biraz çürümüş pislığe benzer."

"Zengin insanlar tuhaftır," diye yanıtlıyor telefonunda gezinirken. Bir kahkaha daha atarak yan gözle ona bakıyorum ve arama çubuğuna hayır kurumunun adını yazdığını fark ediyorum.

"Şimdiden o resmi mi arıyorsun? Biraz erken."

"Biliyorum. Sadece herhangi bir fotoğrafta yer alıp almadığımızı görmek istiyorum."

Dairesine giden kavşağa geldiğimde hala kaydırmaya devam ediyordu. Şehrin bu kısmında hiç iyi restoran yok. Çoğunlukla iş yerleri ve kulüpler var. Onun yerine sağa döndüm.

"Hamburger sever misin?" Sesim alçak, sanki beni duymasını istemiyordum gibi.

"Ha?" diye soruyor, yukarı bakarak.

"Şurada iyi bir burgerci biliyorum."

Peynirle kaplı yağlı kıymayı düşününce midem bu kez daha yüksek sesle guruldamaya başlıyor ve Sage yanımda kıkırdıyor.

"Beni hamburger yemeye mi götürüyorsun?" diye soruyor inanması çok zor bir şeymiş gibi. "Biraz yiyecek *alacağım*. Aç olduğunu söylemiştin.

Benimle gelmek ister misin, istemez misin?" Ona çıkışırken sesim biraz fazla yüksek çıkıyor,

ama o sadece gergin bir gülümseme ve gözlerinde mizahla tepki veriyor. "Evet, lütfen."

Sesli bir oflamayla, Caleb'ın birkaç yıl önce beni tanıştırdığı yerin köhne otoparkına giriyorum. Belli ki popüler çünkü içerisi ağzına kadar insanla dolu. Park edecek bir yer bulduktan sonra

dışarı çıkıyorum ve kapısını açmak için Sage'in yanına doğru ilerliyorum, ama ben oraya varmadan o çoktan dışarı çıkmış oluyor.

Birlikte pencereye doğru yürüyoruz ve iki çizburger, bir soğan halkası ve iki çikolatalı shake siparişimizi veriyoruz. Yemeğin çıkmasını sessizce beklerken Sage hevesle ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. Ve numaramızı söylediklerinde, kese kağıdından yayılan kızarmış soğan kokusunu içine çekerek hırıltılı bir mırıldanma çıkarıyor.

İçeride masa kapmak için uğraşmak yerine arabaya doğru yürüyoruz ve yiyeceklerimizi bagaja yerleştiriyoruz.

"Buyurun," diyorum yüzeyi okşayarak. "Oturun."

Dudaklarının arasında bir soğan halkası ile zıplamaya çalışıyor ama küçük boyu ve garip topukları nedeniyle başarısız oluyor. Kendi kendime sırtarak ellerimi kollarının altına yerleştiriyorum ve bacakları sarkık bir şekilde arkaya oturana kadar onu kaldırıyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor sırtarak.

Sessiz bir baş sallamayla cevap veriyorum. Sonra birlikte gece yarısı yağlı yemeğimizi yiyoruz. Çizburgerini yerken çıkardığı sesler sikimin seğirmesine neden oluyor, ben de bu gece dans pistinde olanların tekrarlanmasından korkarak bedenimi onunkinden uzaklaştırıyorum.

"Oh! Bak!" diye bağılıyor, kocaman gözlerle telefonuna bakıyor.

Onun yanında durmak için ilerlerken ekrana bakıyorum ve barın yanında birlikte durduğumuzu fark ediyorum. Biz kardeşim ve karısıyla konuşurken o kolumun altında mükemmel bir şekilde sıkışmış durumda.

"Altın çocuk Adam Goode, ilk kez kendine ilginç bir kız arkadaş bulmuş gibi görünüyor!"

"Öyle mi yazıyor?" Daha da yaklaşıp soruyorum ve fotoğrafı başka bir kaynaktan ekran görüntüsü almış gibi görünen birinin Instagram gönderisi olduğundan emin oluyorum. "Yorumlar ne diyor?"

Sage telefonunu kucağına bıraktı ve bana ters ters baktı. "Adam, biz yorumları asla okumayız."

"Neden?"

"Çünkü troller orada," diye yanıtlıyor.

"Şimdiden yirmi yorum var. Ne dediklerini görmek istiyorum." "Al bakalım," diyor ve telefonunu bana fırlatıyor.

Herkesin yorumlarını gösteren düğmeye bastığımda ne aradığımı bile bilmiyorum. Sanırım bu sahte buluşma planının

olmasını istediğimiz gibi tartışmalı. Benim görmem gereken kargaşa ve şok. Bunun yerine yorumlardan aldığım cevaplar kanımı donduruyor.

Daha iyisini yapabilirdi.

Onu ne kadara kiraladı? Ne

yapıyor bu?

Neden, Adam. Neden?

Yüzüm düşüyor ve bu pisliklerin her birine cevap verme dürtüsüyle savaşıyorum. Ne diyebilirdim ki?

Yüz hatlarımı sertleştiriyorum ve uygulamayı kapatıp telefonu Sage'e geri veriyorum. Bir elinde hamburgerini tutuyor, yanağında ketçap lekesi var. Ketçabı silmemek için elimi büküp cebime sokuyorum.

Yemek yerken kaydırmaya devam ediyor. Omuzlarının nasıl gerildiğini ve tüylerinin diken diken olduğunu fark ettiğimde ceketimi çıkarıp küçük bedenine sarıyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor ve ses tonundaki belirsizlikle bana bakıyor. "Peki, bizimle ilgili başka yazılar var mı?" Çantamdan hamburgerimi çıkarırken gelişigüzel soruyorum. Kaydırırken biraz okuyor.

Görünüşe göre birlikte olduğumuzla ilgili çok fazla gönderi var, bu da medyada oldukça cömert dalgalar yaratıyor. Goode kilisesi ve Austin topluluğu. Sanırım ihtiyacım olan doğrulama buydu.

Ama bir sonraki adıma geçmeye hazır mıyım? Çünkü birlikte görülmek ve *kamera karşısında sevişirken görülmek* çok farklı şeyler.

Cebimde bir titreşim var, burgerimi diğer elime geçirip telefonumu çıkarıyorum. Caleb'dan bir mesaj ve mesaj midemin taşaklarına kadar inmesine neden oluyor.

Kız arkadaşından
hoşlandım.

İçimde bir suçluluk duygusuyla nasıl karşılık vereceğimi düşünüyorum. Gerçek kız arkadaşım olsaydı ne derdim? Teşekkür mü ederdim? Ayrıca Caleb söz konusu olduğunda ciddi olup olmadığını tam olarak anlayamıyorum. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve bir dakika sonra tekrar mesaj atıyor.

Babam kızgın
görünüyor.

Ve işte bu. Caleb bu yüzden yeni kız arkadaşından hoşlanıyor, çünkü babamın tüylerini diken diken ediyor ve Caleb bunu kendisi yapacak cesareti hiç bulamamış olsa da, babamızı kızdıran her şeye bayılır. Keşke başından beri planımın bu olduğunu bilseydi. Keşke ona babamın kızgın olduğunu söyleyebilseydim çünkü yeni flörtüm onun adını ve itibarını tehdit ediyor. Ama söyleyemem. Kurallara uyacağıma söz verdim, yani herkes bunun doğru olduğuna inanmak zorunda.

Güzel. Açıklama yapmadan cevap veriyorum.

"Haklıymışsın," diyor Sage, dikkatimi çekerek. "Burası en iyisi."

Telefonumdan başımı kaldırdığımda onu arabamın üzerinde, ceketimin içinde, yüzünde ketçapla otururken, aynı anda hem çıldırtıcı derecede sevimli hem de seksi görünürken görüyorum.

Gergin bir iç çekerek bagajdan bir peçete alıyorum ve eğilip yanağındaki pisliği siliyorum. "Berbat durumdasın," diye mırıldanıyorum.

O da gülümsüyor, gamzeleri yanaklarını deliyor. O gülümserken yüzümü buruşturarak gözlerimi ona dikiyorum.

Bunu yapmasından nefret ediyorum.

ON altı

Sage

Adam amaşıranenin önüne yanaştığında araba sessizdi. Ceketini hâlâ omuzlarıma sarılı. Saat on biri geçti, ama ben

O kadar uzun zamandır gece kuşuyum ki geç saatler artık beni pek etkilemiyor.

Arabayı park ediyor ve ellerini kucağına koyuyor. Henüz arabadan inmedim. Bir şey söylemek istediğini hissediyorum ve bir yanımda bunun onun plandan vazgeçmesi olup olmayacağını merak ediyor.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Sesim düz ve sessiz bir şekilde soruyorum.

"Eminim." Cevabı hiç beklemediğim kadar hızlı oldu. Karanlık arabadaki silüetine bakmak için başımı çeviriyorum, yüzünün yarısı sokak lambaları ve neon tabelalar tarafından aydınlatılmış.

Adam her zaman çok soğukkanlı. Sanki öfkesini içinde tutuyor, derinlere gömüyor ve artık DNA'sına kazınmış gibi. Nasıl olacağını bildiği tek yol bu, bu da başparmağımı kaşlarının arasındaki kıvrıma sürtmek istememe neden oluyor, ta ki o endişe ve kaygının eriyip gitmesine izin verene kadar.

Bazen çok tatlı oluyor. Karizmatik. Sabah lokantada ya da bu gece beni gururla yanında tutarken olduğu gibi. İçimde *gerçek* Adam'ın o olduğuna dair bir his var, ama hayatı boyunca görev ve zorunlulukla o kadar çelişti ki; olmadığı biri olduğunu düşünmesi için kandırıldı. Ve şimdi babası ahlaki halıyı altından çektiği için Adam patlamaya hazır bir barut fıçısına dönüştü.

Keşke onu yaydığı tüm acılardan kurtarabilseydim.

"Bu seni daha iyi hissettirecek mi?" diye sordum. Bana doğru bakınca devam ediyorum: "Ona inat itibarını mahvettiğinde. Bu seni mutlu edecek mi? Hayatına devam edebilecek misin?"

Alnındaki kırışıklık derinleşiyor. "Fark eder mi?"

Ses tonu soğuk, bana o küçük nezaket jestlerinden ve bu geceki kemik eriten öpücüklerden sonra bile Adam Goode'un hala beni içeri almayı reddettiğini hatırlatıyor. Bu gece babasını gördüğünden beri tüm ruh hali karardı ve ben onu geri getiremiyorum.

"Tabii ki öyle," diye cevap veriyorum.

"Bunu kendimizi iyi hissetmek için yapmıyoruz, Peaches. Bunu onun itibarını zedelemek için yapıyoruz."

Koltuğun diğer ucuna uzanarak elimi koluna koyuyorum, parmaklarım siyah smokininin zengin kumaşı üzerinde kayıyor. "İyi hissettirdiği için bir şeyler yapmakta sorun yok. Bu sizi kötü bir insan yapmaz."

Önce elime, sonra yüzüme bakıyor. Az önce söylediklerimi duyunca, ona nasıl dokunduğumla birlikte... Şimdi bir şey talep ediyormuşum gibi görüldüğünü fark ediyorum. Bu yüzden hemen elimi çektim.

Boğazımı temizleyerek konuşurken pencereden dışarı bakıyorum.

"Yarın çekime başlayacağız. Benim evimde yapabiliriz."

"Tamam," diye cevap veriyor ve ona tekrar baktığımda kızgın kırıksıklığın yumuşadığını fark ediyorum.

"Öğlen," diye ekliyorum. O da başıyla onaylıyor. "İyi geceler, Adam."

O daha inip kapımı açmaya çalışmadan ben dışarı çıkıyorum. Kapı kapanmadan ve sokakta yalnız kalmadan önce *iyi geceler* dediğini zar zor duyuyorum.

Çamaşırhanenin önüne doğru ilerleyip anahtarımın kilidi açarken, arabayı sürüp gitmesini bekliyorum. Ama gitmedi. Gecenin karanlığına karışmadan önce içeride güvende olmamı bekliyor.

"Neden çamaşırhanemde porno izliyorsun?"

Gladys omzumun üzerinden **e ğ i l i p** telefonumun ekranında oynayan videoya şok içinde bakarken neredeyse Mountain Dew'umu tükürecektim.

Benim parmak kaydırmalar ve uygulama kapalı olarak benim yanaklar ısı utançla.

"Erkek arkadaşın olmadan bir ay geçirdin ve şimdiden bu kadar azgın mısın?"

Telefonumu cebime koyup bozuk paraları ayıklama makinesine yerleştirmek üzere işimin başına dönerken bir kahkaha attım.

"Eğlenceli bir gerçek, Gladys. Ben her zaman azgıyım."

Saçlarımı okşarken içten ve sıcak bir kahkaha atıyor. "Buna inanıyorum." "İkincisi, o porno değildi. Bu bir uygulama.

kendi videolarını yüklüyor ve insanlar bunları izlemek için para ödüyor."

"Oh... porno gibi," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor. "Artık para için bunu mu yapacaksın?" Sonra teslimiyetle ellerini kaldırır. "Hey, hayır.

karar. Seks işçilerini destekliyorum."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. Tanrım, Gladys'i seviyorum.

"Aslında... belki." Bir tepki vermesi için yüzünü izlerken gözlerim tedirginlikle kısılıyor. Kulüpten ayrıldığımdan beri yeni bir iş arıyordum ama şu anda kimse işe almıyor. Onun yerine çamaşırhaneye yardım ediyorum ve Gladys de iş aramam için bana daha fazla zaman tanımak adına kira konusunda esnek davranıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, yeni iş girişiminin porno olabileceği haberinden sadece hafifçe rahatsız görünüyor.

"Ama tek başıma değil," diye devam ediyorum. "Şu... görüştüğüm yeni çocuk-" "Zengin, yaşlı olan," diye yanıtlıyor.

"Evet, o. O ve ben birkaç video çekmek istiyoruz. Eğlence için."

İğrenç, bu zorlama ve rahatsız edici hissettiriyor. Bunları yutuyor mu ki? Demek istediğim, bir seks kulübünde çalıştım, bu yüzden beni şimdi bunu yaparken görmek onun için o kadar da zor olamaz.

Havluları katlarken bir yandan da az önce söylediklerimi zihninde çiğniyor gibi görünüyor. Bana doğru bakıp omuz silkmeden önce yüzü dikkatle geriliyor.

"Hey, yapabiliyorsan onunla para kazan, sanırım. Harold ve ben sürekli kendimizi kaydederdik. Ama onları hiçbir yerde yayınlamama asla izin vermezdi. En azından onlardan biraz para kazanmak güzel olurdu."

"Oooh, çok sapıkça, Gladys. Hala sende mi?" Hoppa bir gülümsemeyle sordum.

"Bir kutunun içinde bir yerde, eminim. Eğer ben ölürsem ve sen bir video kaset bulursan

Hawaii tatili, yak onu."

Gladys ve ben o kadar çok gülüyoruz ki ikimiz de ön kapının zil sesini duymuyoruz. Adam'ın burada olduğunu ancak bir metre ötemde dolaşan hüzünlü varlığını hissettiğimde anlıyorum. Tanrım, babası dün gece ona gerçekten bir numara yapmış.

Ona bakmak için döndüğümde kahkahalarım kesiliyor. Onun ani varlığı midemde keleklerin uçuşmasına neden oluyor çünkü bundan sonra ne olacağını çok iyi biliyorum.

"Oh, merhaba," diye mırıldandım.

"Merhaba," diye cevap veriyor.

Üzerinde koyu gri bir eşofman altı ve göğsünü ve omuzlarını saran V yakalı bir tişört var. Koyu renk saçlarının uçları biraz ıslak görünüyor, sanki duştan yeni çıkmış ve doğruca buraya gelmiş gibi. Buram buram kokusunu alabiliyorum.

Kolonyası buradan geliyor, misk kokulu ve zengin. Feromonlarla mı dolu yoksa sadece pahalı kolonyanın etkisi mi bilmiyorum ama bugün onun ne kadar gülünç derecede yakışıklı olduğunu fark ettim.

Ve yüzümü onun göğüs kaslarına sürmeyi ne kadar çok istiyorum. Ve o kalın pazuların beni sardığını hissetmek.

Tanrım, belki de Gladys haklıydı. Çok azdım.

"Hazır mısın?" diye soruyor, kapıya doğru başını sallayarak. Bunu bir çift olarak satmamız gerektiğini tamamen unuttu mu?

Gladys'in bana baktığını hissedebiliyorum, bu yüzden gözlerimi ona dikiyorum ve bir izleyicimiz olduğunu hatırlatmak istercesine Gladys'e doğru bakıyorum.

Odayı geçerken soğuk ve mesafeli tavrı anında zoraki bir gülümsemeye dönüşüyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Hızlı bir öpücüktü ama beni şaşırttı. Ayağa kalkarken Gladys'e gülümsüyor.

"Tekrar merhaba."

"Tekrar merhaba," diye yanıtlıyor Gladys yüzünde muzip bir sırıtişla. "Bunları sonra bitiririm," diyorum sandalyemden kalkarken. "Git. İyi eğlenceler," diyerek bizi uğurluyor.

"Roscoe'yu aşağı göndermemin sakıncası var mı?" Ben sorarım.

"Hayır, ben ona bakarım," diye cevap veriyor ve bana göz kırptıyor. Bir an için, küçük, zararsız bir yalan olsa bile ona yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyorum.

"Teşekkürler, Gladys!"

Adam'ı kolundan tutup daireme çıkan kapıya doğru çekiyorum. O da benim bugün hissettiğim kadar gergin görünüyor ki bu iyi bir şey sanırım. Bu senaryodaki tek gergin kişi ben olmak istemiyorum.

Daireme ulaştıktan sonra Roscoe'yu merdivenlerden aşağı taşıyorum, onu yere bırakıp merdiven boşluğuna kapatmadan önce Gladys'in ona seslendiğini duyuyorum.

Sonra sadece ben ve Adam, yüksek dozda beklenti ve gariplikle dairemde baş başa kaldık.

"İçecek bir şey var mı?" diye soruyor.

Mutfağa doğru koşuyorum. "Bira iyi mi?"

Her birimiz için birer tane olmak üzere iki tane çıkarırken "Evet," diye yanıtlıyor.

Uzun bir içkiden sonra kararlı ve çalışmaya hazır görünüyor. "Peki, bunu nasıl yapacağız?"

"Tamam, düşünüyordum da," diyorum telefonumu çıkararak. "Klipleri

FanVids'e yükleyebiliriz - bunu duymuştunuz, değil mi?"
"Şu amatör porno uygulaması mı?"

"Evet. On beş ila otuz saniyelik kısa kliplerle başlayabiliriz. Sonra bunları sosyal medyada anonim olarak paylaşır ve abone kazanmaya çalışırız. Biraz ses getirdikten sonra daha uzun videolar yayınlarız. *Gerçek* videolar. Şey...*gerçek gibi*." Telefonuma bakarken kaşları birbirine çarpıyor.

FanVids uygulamasını açarak insanların akışı nasıl kaydırabileceğini gösteriyor. Yüzündeki şaşkınlıktan, uygulamaya aşina olmadığını ve bunun nasıl çalışacağını tam olarak bilmediğini tahmin ediyorum, ama sorun değil. Dağıtımı ben hallederim; sadece onun *kendisi olmasını* ve rolünü oynamasını istiyorum.

"Yani insanlar bu kısa klipleri ücretsiz olarak izleyebilecekler mi?"

"Temel olarak. Ama yüzünü göstermeliyiz. İnsanların sen olduğunu görmesi lazım."

Uygulamada gezinirken video üstüne video çıkıyor, tenim ısınmaya başlıyor. Belki kliplerin müstehcen doğasından, belki de *bizim* de böyle şeyler yayınlamak üzere olduğumuzun farkına varmamdan. Her iki durumda da, bu noktada sabit durmakta bile zorlanıyorum.

"Hadi yapalım," diyor sonunda ve ben ona bakarken dudakımı ısıırıyorum.

Gözlerimiz bir anlığına buluşuyor ve kolonyasının kokusunu tekrar alıyorum, vücudum ona tekrar dokunabilme ihtimaliyle heyecanlanıyor. İkimiz de hareket etmezken oda gerginlikle doluyor.

Sonunda boğazımı temizledim ve kanepeye doğru yürüdüm. Gözleri beni takip ettikten sonra kurduğum sehpayı takılıyor.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Yani, bu şekilde değil. Bunu sadece işleri kolaylaştıracağını düşündüğüm için aldım." Sonra ona telefonumu tripodda nasıl bağladığımı ve kanepeye nasıl doğrulttuğumu gösteriyorum. Birdenbire video çekmek için eller serbest bir cihazımız oldu.

Bana doğru hareket etmeden yutkunuyor. Kesinlikle gergin. "Peki, şimdi ne olacak?"

İkimiz de biralarımızdan uzun uzun içerken duyulabilir bir sessizlik oluyor, ikimizin de bunu yapmak için sıvı cesaretine ihtiyacı olduğu açık. Ağır bir iç geçirdikten sonra omuzlarımı geriye atıyorum.

Eğer bunu yapacaksak, bir an önce bitirmeliyiz, değil mi?

"İlk klip için kanepede olabiliriz diye düşünüyorum, ben sana sarılırım." Tripodu alıp kanepeye bakacak şekilde ortaya yerleştiriyorum. "İşte, otur."

Tereddüt ediyor.

Sonra derin bir iç çektikten sonra tişörtünün arkasını ensesinden kavırıyor ve hızlı bir hareketle kafasına geçiriyor. Göğsüne bakarken ağzımın kurduğuna yemin edebilirim, hafifçe siyah saçlarla tozlanmış, karın kaslarının dalgalarına ve gri joggers'ına doğru uzanan V şekline kadar.

Kahretsin, ona bakarken içimden sessizce küfrediyorum. "Pantolon da mı?" diye soruyor.

Kendimi yutkunmaya zorluyorum. "Belki sadece... bu çekim için iç çamaşırı," diye kekeleyorum. "Kadrajda olmayacaklar ama olsalar bile ben senin üstünde olacağım." Sesim çatlıyor.

Neden bu kadar gerginim?

Teker teker ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıyor. Sonra eşofmanlarını bacaklarından aşağı indiriyor ve ben arkamı dönüyorum. Adam Goode neden bu kadar mükemmel bir erkek örneği olmak zorunda? Neden babası kadar itici olamıyor?

"Sıra bende," diye fısıldıyorum kendi kendime, Van Halen tişörtümü başımdan çekip şortumu çıkarmadan önce. Birdenbire iç çamaşırlarımızla duruyoruz, ikimiz de sanki daha önce bu kanepede sevişmemişiz gibi beceriksizce kendimizi örtmeye çalışıyoruz. Bu neden şimdi daha garip geliyor?

"Pekâlâ, otur," diyorum, kanepeyi işaret ederek. Sinirlerini bastırarak kanepenin etrafını dolaşıyor ve ortasına çöküyor.

Telefonumdaki kamera uygulamasını hızlıca açıyorum ve yüzünün kesilmemesi için onu ortaladığımdan emin olarak ona nişan alıyorum. Daha sonra daha fazla kırabilirim.

Bununla birlikte, bir bacağımı kalçalarının her iki yanına koyarak kucağına tırmanıyorum. Bir an için beynim bu yakınlıktan dolayı kısa devre yapmış gibi görünüyor. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim ötede ve kesinlikle külotuma baskı yapan yarım bir ereksiyona sahip.

Ama bu konuda profesyonel kalmam gerekiyor. Derin bir nefes alarak odaklanmaya çalışıyorum.

Siktir, çok güzel kokuyor.

"Sen önde olursan kamera yüzümü göremez," diyor. Bu iyi bir nokta - kamera kafamın arkasına doğrultulmuş durumda. Ben de tripodlu alıp yana doğru manevra yapıyorum ve bizi belli bir açıyla yakalıyorum. Hâlâ yüzünü hafifçe kapatıyorum ama başımı biraz geriye eğiyorum, böylece açıkça görebiliyor.

"Böyle arkana yaslanacak mısın?" diye soruyor alnını kırıştırarak.

"Umm...hayır. Bu çok garip. Al, saçımı tut" diyorum, elini kaldırıp kafa derimin arkasına koyuyor. Hemen bir avuç alıp çekiyor, böylece omurgam eğiliyor ve başım sarkıyor.

İkimiz de ekrana bakıyoruz. Mükemmeldi. Adam çerçevenin çoğunu kaplıyor, benim vücudum ekranın sadece üçte birinde, sadece müstehcen ve dürüst olmak gerekirse, cehennem gibi seksi olmaya yetecek kadar.

"Tamam, şimdi *kayda* basacağım ve sevişiyormuşuz gibi hareket edeceğiz. Saçımı çekmeye devam et, ama seksi bir surat yaptığından emin ol."

"Seksi bir yüz mü?" diye soruyor gülerek.

"Evet. Öyle ölü gibi durma. Bana kaşlarını çatmalısın."

"*Kaşlarımı çatmak* mı?"

Bıkkın bir şekilde içimi çektim ve o da saçımı bıraktı. "Dinle, Adam. Eğer bunu yaparsak, beni iyi bir Hristiyan çocuk gibi sikmeyeceksin. Benden nefret ediyormuşsun gibi becereceksin. Beni öyle pis becereceksin ki torunların bunun için tövbe etmek zorunda kalacak. Üzerime tükür. Saçımı çek. Tokatla beni. Şimdiye kadar yaptığın en pis şey olsun. Tamam mı?"

Yüzü bir an donuyor, göz bebekleri yavaşça büyüyor ve o yarım asa sağlam bir asaya dönüşüyor - sanırım bu da mesajı aldığı anlamına geliyor.

"Tamam," diyor sesinde bir çatlakla.

"Tamam," diye cevap veriyorum, kayda basmak için arkama yaslanıyorum.

"Bekle," diyerek beni durdurdu. Sonra sırtıma doğru uzanıyor ve bir eliyle hızlıca sütyenimin kopçasını sıkıştırıyor ve sütyen zahmetsizce serbest kalıyor. Odanın diğer ucuna fırlatmadan önce kaydırarak çıkarıyor.

Göğüslerime hızlıca bakarken, meme uçlarımın zaten sert ve sıkı olmasından bir an için utanıyorum - ve daireme girdiğinden beri çok güzel görünüyor ve kokuyor.

Utançtan sıyrılıp arkama uzanıyorum ve telefonumun kayıt tuşuna basıyorum.

"Aksiyon," diyorum yüzümü ona dönerek.

İlk çekimimiz tam bir karmaşa. O saçlarımı karıştırıyor, ben de ellerimi nereye koyacağımı şaşıyorum. Kucağında zıplamaya başlıyorum, ama ritmim bozuk ve onun itişleri benimkilerle uyuşmuyor. Şu anda bu konuda hiçbir şey sıcak değil.

"Tamam, kes," diyorum, dik oturuyorum ve kaydı durdurmak için telefonumdaki kırmızı daireye basıyorum.

"Korkunçtu," diye cevaplıyor umutsuz bir iç çekişle.

"Evet, öyleydi."

"Videoda bizi duyabilecekler mi?"

"Bunu müzikle kapatabilirim ya da sesi açık bırakabiliriz."

"Açık kalsın," diye yanıtlıyor, aniden kendi planı varmış gibi görünüyor.

"Tamam... İki tane al."

Telefonumdaki kırmızı düğmeye basar basmaz, kamera kayda başlamadan önce üç saniye boyunca bip sesi çıkarıyor. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, Adam'ın eli tekrar saçlarımda, ama bu sefer o kadar sert çekiyor ki bir çığlık atıyorum.

Kalçaları yukarı doğru sarsılarak beni göğsüne doğru gönderiyor. Sonra ağzı kulağımın yanında.

Kontrollü bir şekilde, "Sür amına koyayım," diye mırıldanıyor. Tavrındaki ani değişimin şokuyla neredeyse nefesim kesiliyordu. Bu da nereden çıktı şimdi?

Kalçamı morartıcı bir şekilde kavrayarak, hareketlerimi yönlendirirken beni sıkıca sıkıyor ve kucağında zıplatıyor.

Dudaklarımdan bir nefes daha ve bir çığlık daha kaçarken bir an için nutkum tutuluyor. Başımın açısı nedeniyle yüzünü tam olarak göremiyorum ama bu sefer gerçekten sahnede olduğunu anlamak için görmeme gerek yok. Açıkça satıyor ve ben hazırlıksız yakalandım, bu yüzden rolü yeterince iyi oynayıp oynamadığım konusunda endişelenmeye başladım.

"Daha hızlı," diye homurdanıyor ve ivmem hızlanıyor.

Lanet olsun, bu beni çok azdırıyor. Gerçek gibi hissettiriyor.

Sert uzunluğuna her indiğimde bacaklarımdan arasında uyarılma çiçekleri açıyor ve kesinlikle kurallara aykırı olan bir şeye doğru yavaş bir yapı hissediyorum, ama yardım edemiyorum. Ağzımdan çıkan sesler rol yapmıyor. Ve saçlarımdaki el boğazıma dolanana kadar hareket ettiğinde, sessizliğe gömülüyorum.

Ne halt ediyor bu?

Ve daha da önemlisi, neden hoşuma gidiyor?

Yüzümü kendine doğru çekiyor ve dudaklarımızı birbirine yaklaştırarak alay ediyor. "Ne dedin sen? Senden nefret ediyormuşum gibi seni becermemi mi istiyorsun? Al bakalım."

Gözlerimi kocaman açıp onunkilere bakıyorum, zıplama ritmimi sürdürürken ellerim kolunu ya da omzunu kavırıyor. Dudaklarımızı birbirine çarpmadan hemen önce son bir çığlık atmayı başarıyorum, boynumun kenarlarındaki tutuşunu sıkılaştırırken beni sertçe öpüyor.

Dili ağızımı işgal ediyor ve nasıl nefes alacağımı unutuyorum. O anın içinde erirken, vücudum havasızlıktan karıncalanıyor ve tam bayılacakmışım gibi hissetmeye başladığımda her şey duruyor.

Eli düşüyor ve öpücüğünden uzaklaşıyorum.

"Bu yeterli olmalı, değil mi?" dediğinde nefes nefese kalmış, görüşümün odaklanmasını bekliyordum.

"Ha?"

"Tanrım, iyi misin? Bana sert olmamı söylemiştin."

Sanki bir hız treninin tepesinde sallanıyormuşum ve hiç gelmeyecek bir rüzgârı bekliyormuşum gibi hissediyorum. Anında kendime geliyorum ve videoyu durdurmak için telefonumu almak üzere arkamı dönüyorum.

"Um...evet, bu mükemmel olmalı."

Titreyen parmaklarımla videoyu tekrar izliyorum. Kalbim hâlâ göğsümde çarpıyor ve bacaklarımın arasında hâlâ hafif bir zonklama ihtiyacı var. Adam gider gitmez, onu rahatlatmayı planlıyorum. Belki birden fazla kez.

İkimiz de videoyu görmek için telefonun üzerine eğildik ve izlemek biraz rahatsız edici. Ama gerçekten... mükemmel.

Yüzü o kadar şehvetli ve erotik ki, televizyonda gördüğümüz erdemli kilise çocuğuna hiç benzemiyor. Ve sözleri o kadar iç gıcıklayıcı ki, her yeniden izlediğimde, *lanet olsun* dediğini duyduğumda, külotumun daha fazla nemiendiğini hissediyorum.

"Evet..." Boğazımı temizleyerek, "Sanırım bu yeterli olacaktır" dedim.

On yedi

ADAM

"Çok seksi görünüyorum," diyorum telefonumdaki videoyu izlerken.

Sage, bir filtre ekleyerek, kırparak ve videodaki aksiyona uyması için arka plana ağır ritimli yumuşak bir müzik koyarak on saniyelik kısa klibi düzenlemek için etkileyici bir iş çıkardı.

Sözlerimle alay ediyor, odanın diğer ucundan gözlerini deviriyor.

O sahneyi çeker çekmez ikimiz de giyindik ve ben onun dairesine teslim edilmek üzere Çin yemeği siparişi verdim. O kanepeye kıvrılmış, kutudan çıkardığı lo mein'i yerken, ben de bir kutu kızarmış pilavla mutfağındaki uyumsuz masada oturuyordum.

"Kaç görüntülenmesi var?" diye soruyor.

"Şimdiden dört bin. Bu iyi mi?"

"Fena değil," diye yanıtlıyor ağzı dolu bir şekilde. "Vızıltıyı arttırmak için bazı brülör hesaplarında paylaşıyorum. Bakalım bunu viral hale getirebilecek miyiz?"

Onu odanın diğer ucundan izlerken, sahneyi zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum. Kamerada ne kadar ateşli görünüyorsa, o an daha da ateşliydi. Vücudunun ona bu şekilde hükmetmeme verdiği tepki beklediğimden de fazlaydı. Çıkardığı sesler sikimi hiç olmadığı kadar sertleştirmişti.

Dostum, gerçekten daha sık sevişmem lazım. Ve eğer dört numaralı kural olmasaydı, yapardım.

Kural 4: Önümüzdeki üç ay boyunca başkasıyla yatmak yok.

Kural mantıklı, ama üç ay zor geçecek. Yatakta kadınlara karşı hiç sert olmadım. Genelde yattığım kadınlar *beni boğacak, bana şaplak atacak, saçımı çekecek* tipler olmadığı için. Ve bu, sormadan varsayabileceğiniz türden bir şey değil.

Kahretsin, şimdi de bu boka mı bulaştım? Ben o adam değilim. Sage'i *incitmek* istemiyorum, o zaman neden sikim onun inleme sesini seviyor gibi görünüyor?

Bu boku seviyor mu?

Külotunun ne kadar sıırıslıkam olduğuna bakılırsa, oldukça istekli görünüyordu. Kucağımda ne kadar iyi hissettiğini hatırlayınca sikim pantolonumun içinde seğiriyor,

O güzel küçük kalçaları etrafımda kenetleniyor ve sikime biniyormuş gibi yaparken şımarık küçük göğüsleri zıplıyordu.

O gecedan beri ilk defa Sage'i tekrar becermeyi düşündüm. Yani... neden olmasın? Gerçek bir randevuya çıkacak değiliz ya, bari sevişelim ve kameraya gerçek bir şey yansıtalım, değil mi?

Sonra beşinci kuralı hatırladım.

Kural 5: Sahte olsun.

Kuralı önerdiğimizde mantıklı gelmişti. Üç ay boyunca bir ilişkiyi taklit etmek, işlerin karmaşıklaşmasını önlemek için asla gerçeğe dönmesine izin vermemek. Nihai hedefi aklımızda tutmalıyız. Truett ve Brett'le biraz uğraşmak, aralarında gerginlik yaratmak ve bu süreçte kulübü babamdan uzaklaştırmayı ummak. Truett'in oğlu Brett'in eski sevgilisini alenen becerdiğine göre bu kolay olmalı.

"Sence Brett bunu gördüğünde ne yapacak?" Ben soruyorum.

Sage hemen kıpırdanır ve rahatsız görünür. "Umm...Bilmiyorum. Muhtemelen beni arayıp ne kadar sürtük olduğumu söyleyecektir. Ya da kendi özgür irademle yapmayı seçtiğim şey yüzünden kendimi bok gibi hissetmemi sağlayacak bir yol bulacaktır."

"Sana... zarar vermez, değil mi?"

Karton kutudaki erişteleri karıştırırken kaşları birbirine çarpıyor, başını sallarken bana bakmıyor. "Hayır. Yapmaz."

Endişelerim artmaya başladığında Sage'e bir şeyler söylemek üzereydim ki telefonum masada çaldı. Ekranda kardeşimin adını görüyorum, bu garip çünkü Caleb beni hiç aramaz.

Teredditle telefonu elime alıyorum ve cevaplamak için ekranı kaydırıyorum. "Hey, Caleb-"

"Lanet olsun, Adam," diye bağılıyor telefonda. "Bana bunun derin bir sahte fotoşop saçmalığı olduğunu söyle."

Gözlerim büyürken elimdeki yemek kutusunu masaya bırakıyorum. Neden bilmiyorum ama yerimden fırladım ve ağabeyimin suçlamasına bir yanıt bulmaya çalıştım.

"Dostum, cevap ver bana," diye bağılıyor. "Bu gerçek, Caleb."

"Ne oluyor, Adam? Bu boku bilerek mi sızdırdın?"

Odanın diğer ucunda, Sage yüzünde endişeyle bana bakıyor. İstedığımız buydu, değil mi? İnternete seks kaseti koyarsan böyle olur. İnsanlar görür.

"Evet, bunu bilerek yaptım," diye cevap veriyorum. Odada volta atmaya başlarken kalbim göğsümde çarpıyor. Telefonum bip sesi çıkarıyor ve yüzümden çektiğimde bu kez babamın reklamcısından gelen başka bir arama olduğunu görüyorum. Hemen reddet tuşuna basıyorum.

"Bunu neden bilerek yaptın ki? Neyin var senin?"

"Çünkü bıktım usandım Caleb. Mükemmel olmaktan ve *onun* imajı, itibarı, bakanlığı için yapmamızı istediği her şeyi yapmaktan yoruldum."

"Tanrım, Adam. Bu seni yazarlıktan kovmasıyla mı ilgili?"

"Bir sürü şey hakkında, Caleb. Senin anlayamayacağın şeyler. Bizi yeterince manipüle etti ve benim işim bitti. O videoyu yayınladım çünkü istedim. Sage'le çıkmaya başladım çünkü istedim. Dün geceki galaya onu ben getirdim çünkü ben istedim."

Hat bir süre sessiz kalıyor ve arka plandaki gürültüden Caleb'in arabasında olduğunu anlıyorum. Bir süre sonra cevap veriyor.

"Lanet olsun. Kendini kaybedecek, Adam. Buna hazır mısınız?" Sesi şimdi daha yumuşak, sanki beni biraz daha anlıyormuş gibi, ama endişe de var.

"Evet, ben hazırım. Ve eğer bunu tekrar yapmayacağımı düşünüyorsa, yanılıyor."

Caleb iç çekti. "Bu sen değilsin."

"Hayır, kardeşim. Bu benim. Şu ana kadarki tüm hayatım... *o* ben değildim. O yaptı."

Yine sessizlik. Bu ana kadar kardeşlerimi ne kadar yanımda istediğimi fark etmemiştim. En azından birinin o orospu çocuğundan ne kadar nefret ettiğini söylemesine ne kadar ihtiyacım var ki bu kadar yalnız olmayayım. Sadece benim için değil. Isaac için de.

"Aferin sana, Adam. Siktir et o pisliği."

O kadar uzun süre nutkum tutuluyor ki görüşmenin bittiğini bile fark etmiyorum ve telefonum mesajlarla dolup taşıyor.

Sage telefonuna bakarak sessizce, "Video şimdiden iki milyon kez izlendi," diyor.

"Güzel," diye cevap veriyorum, kendimi motive olmuş ve biraz hasar vermeye hazır hissediyorum. "Yarın bir tane daha çekebiliriz."

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Tamam..." Sesi uzadıkça, başka bir şey söylemek üzere olduğunu anlıyorum. "Her şey yolunda mı?"

"İyiden de öte. Video çalışıyor ve biz daha yeni başladık."

Odayı geçip kapıya gidiyorum ve pembe saçları öğleden sonra güneşiyle parlayan, kanepede oturan ona bakıyorum. Bu açıdan çok güzel görünüyor ve şimdi onunla gurur duyuyorum. Başardığımız şeyle gurur duyuyorum.

O kadar gururluyum ki neredeyse gülümseyecektim. Ama bu kurallara aykırı. Kurallarımızdan biri değil, ama *benim* kurallarımından biri.

Peaches'in onu ne kadar sevdiğimi bilmesine izin verme.

Böylesi daha kolay. Duygu yok. Bağ yok.

Gülümsememe izin vermeden önce yüzümü buruşturuyorum. Kapının tokmağını çevirirken ona bakıyorum ve dairesinden çıkmadan önce sessizce soğuk bir *veda* mırıldanıyorum.

On sekiz

ADAM

Uygulamayı kullanmak takıntı haline geliyor. Görüntülenme sayısının artmasını izlemek bir tür ecstasy etkisi yaratıyor ve çok geçmeden bir bağımlıya dönüşüyorum. Her beğeni, Yorum yapmak ve paylaşmak, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir serotonin takviyesi.

Bu yorumlar gala gecesi yapılan Instagram paylaşımlarından çok daha farklı. Belki de utançtan çok övgüyle dolu oldukları içindir.

Tanrım, bu çok ateşli.

Goode'un içinde böyle bir şey olduğunu kim bilebilirdi?

Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum ama bende tekrar kiliseye gitme isteği uyandırıyor.

Ayrıca videonun kendisini de yaklaşık yüz kez izledim. Övünmek gibi olmasın ama ne kadar iyi görüldüğümü, birlikte ne kadar ateşli *olduğumuzu* unutamıyorum. Sage gerçekten de sikime biniyor ve bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Ve yüzümdeki o iğrenç ifade, yapabileceğimi bile bilmediğim bir şeydi.

Daireme döndüğümde aklım başımdan gitmişti. Deli gibi mesajlar, DM'ler ve aramalar geliyordu. Görünüşe göre bu video hızla viral olmuş. Bu kadar çok insanın umursadığını bile bilmiyordum ama Truett Goode'un en büyük oğlunun FanVids'te bir seks kaseti çektiği ortaya çıkınca medya çılgına döndü. Bugüne kadar kim olduğuma dair hiçbir fikri olmayan insanlar aniden sosyal medya hesaplarımı sürü halinde takip etmeye başladı.

Skandalları herkes sever.

Henüz haber alamadığım tek kişi - ki alacağımı umuyordum - babam. Ve belki de en çok merak ettiğim telefon bu. Onun tepkisini beklerken, korku ve heyecan kafamın içinde kontrol için savaşıyor.

Bir yandan, ne kadar kızgın olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum.

Diğer yandan... Tüm hayatımı onu memnun ederek geçirdim. Mükemmel evlat olmak. Onun çırağı. Her şeyi doğru, onun istediği şekilde yapmak. İyi huylu evlat rolünü oynamak benim tüm kimliğim. Bildiğim tek şey bu.

Yani evet... Bu sorumluluğu üzerimden atmak, kendi derimden sürünerek çıkmak gibi bir şey.

Gelen mesaj bildirimleri bunaltıcı oluyor, bu yüzden evimdeki kanepeye uzanırken telefonumu Rahatsız Etmeyin'e koyuyorum ve

videoyu tekrar izle. Keşke bunun neden bu kadar bağımlılık yaptığını ve neden izlemeden duramadığımı bilseydim.

Sage ile kısa mesaj dizimi açarak, yüzümde bir gülümsemeyle bir mesaj yazıyorum.

Üç milyon
görüntülenme.

Hemen yanıtını yazıyor.

Kötü yola düşen iyi çocukları herkes
sever.

Mesajına sırtarak bakarken bir şey dikkatimi çekiyor - doğru olmayan bir şey.

O videodaki davranışım yüzünden. Kötü olduğun için değil.
Bunu biliyorsun, değil mi?

Yüzüm
kızarıyor.

Çok tatlısın, Church Boy.

Sadece bunu bildiğinden emin olmak istedim.

Merhaba.

Duh, Bay "Kahrolası Ride It."

Şimdi kızarma sırası bende.

Cevap veriyorum. Mesajlarına bakarken gülümsemem yüzüme yayılıyor ve bunları onun sesinden duyuyorum.

İçinde olduğunu bilmiyordum.

Cevap veriyor.

Ben de öyle.

Anladığım kadarıyla daha önce bir kıza hiç sert davranmamışsın.

Öyle değil.

Denemelisin.

Bozulma konusunda yetenekli olduğun belli.

Cevabımı yazmadan önce tuşların üzerinde geziniyorum. İleri mi gidiyorum yoksa bunu sormak uygunsuz mu bilemiyorum. Ama metin üzerinde yazmakla ilgili bir şey tartışmayı kolaylaştırıyor.

Böyle mi seviyorsun?

Yazdığını gösteren baloncuklar ekranda zıplarken, ben koltuğumda kayıyorum. Bunu düşündükçe sikim pantolonumun içinde kalınlaşıyor. Bugün açıkça gergindim ve şu anda kendimi çok gergin hissediyorum. Aletime degecek serin bir esinti beni uçurmaya yetebilir.

Sonra verdiği yanıt beni neredeyse koltuğumdan ediyordu.

Vibratörüm elimdeyken iki kez izlediğimi düşünürsek, sanırım cevap evet.

Ekrana bakarken ağzım açık kaldı. Bu kadın bana ne yapıyor böyle?

Cevap vermiyorum çünkü ne diyebilirim ki?

Şey, aslında... bu doğru değil. Eski Adam'ın ne diyeceğini bilemeyeceğini biliyorum, ama bugün seks kasetini ilk kez yayınlayan bu yeni Adam ne diyeceğini çok iyi biliyor.

Şeytani bir sırtışıla cevabımı yazıyorum.

Bana bunu kaydettiğini söyle.

Üzgünüm, bu özel bir gösteriydi.

Birkaç dakika daha kalsaydın.

Bunu kastetmediğini biliyorum. Bu kuralları çiğnemek olurdu. Ama yine de... bu fikirle flört etmek eğlenceli.

Sen gerçekten azgın bir sürtüksün, değil mi?

Yani henüz bir tanesini ovmadın mı?

Hayır.

Yalan söylüyorsun.

Kimse o kadar iyi
değil.

Öyleyi
m.

Hayır, değilsin.

Pek
sayılmaz.

Çok uzun zamandır rol yapıyorsun.

Mesajlar bir süre sessiz kalıyor. Alt dudağımı ısırarak oturduğum yerde huzursuzlanıyorum.

Ben de videoyu tekrar açtım.

Başparmağım ekranda göğsünün kıvrımını okşuyor ve attığı o küçük çığlık bugün yüzüncü kez kulaklarıma çarptığında, her şeyi zihnimde yeniden oynatmama izin veriyorum. Sikim pantolonumun içinde seğiriyor ve bana bu öğleden sonra onu bu kadar zorladığımdan beri ihmal edildiğini hatırlatıyor. Kucağымda zıplarken ne kadar sert olduğumdan utanmıyorum. Demek istediğim, her erkek böyle bir durumda sertleşirdi.

Belli ki o da hissediyordu. Meme uçları çok sertti ve dairesinde soğuk *değil*.

Bir an için telefonumda bir porno sitesi açmayı düşünüyorum ama bu klibi izlemeden duramıyorum. Kahretsin, kendimi onu boğarken izlemek açıkça işi hallediyor çünkü aletim şimdiden ağrıyor.

Eşofmanımın içine uzanarak, elimi sert uzunluğumun etrafına sarıyorum ve boğazımdan derin bir inilti çıkarıyorum. Kuru bile olsa, bu çok iyi hissettiriyor.

Pantolonumun üst kısmını aşağıya doğru sıyırarak sikimi rahatça dışarı çıkarıyorum. Sonra, okşamaya başlarken videoyu duraklatıyorum. Başımı kanepeye yaslayıp hayal gücümün bazı porno sitelerinin asla çizemeyeceği bir resim çizmesine izin veriyorum.

Bugünün sahte olmadığını hayal ettim ve sikimi Sage'in sıcak amına sokmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamama izin verdim. Bugün olduğu gibi bana bindiğini hissetmek, onu o kadar derinden becermek, her itişte çığlık atması, zevk ve acı arasında parçalanması.

Zihnimde, boğazını tekrar sıkıyorum, korku ve uyarılma kan dolaşımına karışırken yüzünü izliyorum. Hoşuna gidiyor. Kullanılmayı seviyor.

Boşalmak için kullandığım şey olmayı seviyor.

Hayal gücüm onun az önce yatağında bizim videomuzu izlerken kendini boşalttığını resmediyor ve neredeyse boşalıyorum. Sonra ekranda ondan gelen başka bir mesaj beliriyor.

Uh-oh. Sessizleştin.

Ne yapıyorsun?

Bir inilti çıkardım. Sikimin başı gergin, ucundan bir damla precum kayarken zonkluyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, sanki ondan gelen bir mesaj yeterliymiş gibi yukarı doğru sıkıyorum. Çok yaklaştım. Ama kafamdaki görüntü kaybolmaya başladığında ona mesaj atıyorum.

Videomuzu izliyorum.

Şu anda mı?

Evet.

Elim şimdi hızlı hareket ediyor ama doruk noktamı uzak tutmaya yetecek kadar yapıyor, kaçınılmaz olanı sürüklüyor ve her işkence saniyesinin tadını çıkarıyor. Mesaja vereceği yanıtı beklerken videoyu tekrar açıyorum. İzlemek yerine hoparlörü kulağıma yakın tutuyorum ve sadece onun inlemelerine ve çığlıklarına odaklanıyorum. Sonra hayal gücümün tekrar devreye girmesine izin veriyorum.

Şu anda kucağında.

Meme ucunun sert tomurcuğu ağzımda ve ıslak sıcaklığı elim yerine sikimin etrafını sarıyor. Her itişte daha da yaklaşıyor ve kendi orgazmıyla titreştiğini hissettiğimde boşalıyorum, boşalırken onu dolduruyorum.

Senden nefret ediyormuşum gibi seni becermemi mi istiyorsun?

Kendi sesim videoda yeniden tekrarlanırken kulaklarım parazit gibi uğulduyor. Uygulamayı kapatarak telefonumu kanepeye bırakıyorum ve az önce yaptığım dağınıklığa bakıyorum.

"Tanrım." Gömleğimin her yerinde, neredeyse boynuma kadar uzanan ve hâlâ sikime sarılmış olan elimi kaplayan beyaz sperm topakları vardı.

Umutsuzca sevişmeye ihtiyacım var. Ama evet... yapamam.

"Uzun bir üç ay olacak," diye mırıldanıyorum sehpadan bir mendil alıp elimdeki pisliği silerken. Önceden bu kadar çok seks yapmıyordum ama tüm bu ön sevişmelerle çok daha zor olacak.

Telefonum bir mesajla çalıyor. Gülümseyerek açtım ve cevabını okudum.

Bitti mi?

Kaydettin mi?

Kızlar bunun için iyi para öderdi.

Cevabımı yazarken gülüyorum.

Ciddi misin?

Sen yapar
mıydın?

Oh, evet. Bu bok çok ateşli.

Alaycı bir tavırla başımı sallıyorum. Kadınların b u n u istediğine inanmak zor görünüyor.

Ayağa kalkıp gömleğimi yırtıyorum ve elimi yüzümü yıkamak için lavaboya giderken çamaşır odasına atıyorum. Tam ellerimi havluya kuruluyordum ki, kapı sert bir şekilde vuruldu. Şok olmuş bir sessizlik içinde orada dururken kalbim neredeyse boğazıma doğru fırlayacaktı.

"Adam, aç kapıyı," diye bağılıyor babam diğer taraftan.

Kapıya doğru ilerlerken, kendimi geleceğini bildiğim şeye hazırlıyorum. Sıradan bir sohbet için burada olma ihtimali oldukça zayıf.

Ben kilidi açmak için sürgüyü çevirmeden önce tekrar vuruyor. Sonra kapıyı açıyorum ve buruşuk yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş bir halde kapıyı arkasından çarparak daireme giriyor.

"Seni orospu çocuğu." Öfkeyle homurdanıyor ve odada adımlarken yumruklarını iki yanında sıkıldığını fark ediyorum. "Ne düşünüyorsun lan sen?"

Onun söylevi sırasında yüzüm pasif ve ilgisiz kalıyor. Kollarımı hâlâ çıplak olan göğsümün üzerinde kavuşturarak, onun öfkelenmesini memnuniyetle izliyorum.

"Bir şey söyle, Adam! Lanet olsun."

"Sorun ne baba? Sen beni döverken zapt etmek için hiç fedai getirmedi mi?"

Gözleri kısıldı. "Oh, yani bu benimle mi ilgili? Bu senin intikam alma şeklin mi, Adam? Bunun annene ne yaptığından haberin var mı?"

Gülüyorum. "Yani şimdi onu önemsiyor musun?"

"Benimle başlama, evlat." Parmağını yüzüme doğrultuyor ve parmağının nasıl titrediğini fark ediyorum. "Önce o sürtükle yardım etkinliğinde boy gösteriyorsun, şimdi de ikinizin sevişme görüntülerini internete mi koyuyorsun? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Aslında hayatımda ilk kez oldukça net düşünüyorum."

Soğukkanlılığım onu daha da sinirlendiriyor ve ben onun üzerinde bu güce sahip olmayı seviyorum. Onun öfkesi içimde bir şeyleri körüklüyor, beni karşılık vermeye itiyor. Hayatımda ilk kez, özür dilemek ya da iyi çocuğu oynamak istemiyorum. İsyanımın onu nasıl öfkeliendirdiğini görmek, bunu daha çok yapmak istememe neden oluyor.

"Bunun ailemize ne yaptığına dair bir fikrin var mı? Bana? Senin itibarına? Ben öldükten sonra görevi devralma şansın artık yok evlat. Bunu anlıyor musun?"

"Umurumda değil," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla, yalan gibi gelse de. "Ne benim ne de ailemin itibarı umurumda değil. Hele de senin." Tezgâha yaslanıp ona mizahla bakarken kıkırdıyorum.

"Peki ya senin o küçük sürtüğün? Onu önemsiyor musun?"

Sage'den bahsedince içimde bir Şeyler geriliyor.

"Sadece biraz eğleniyoruz," diye cevap veriyorum sırtarak. "Ve senin sayende tanıştık, bunun için teşekkürler."

"Fazla bağlanma Adam," diyor tehdit eder gibi. Bunun zerine tekrar güldüm.

"Bırak da aşk hayatım hakkında endişeleneyim, ihtiyar."

fkesi çok daha tehditkâr bir Şeye dönüşüyor. "Eğer onu biraz olsun nemsiyorsan, buna Şimdi bir son verirsin. Çünkü seni mahvedemem ama onu mahvedebileceğime eminim."

Ne olduğunu anlamadan ona doğru saldırdım. Sırtını gürültüyle n kapıya çarptı, n kolum nefes borusuna bastırdı.

"Bu da çok kolay olurdu," diye mırıldanıyor beni üzerinden itmeye çalışırken. "Onun kimsesi yok, Adam. Ailesi yok. Parası yok."

Kolumu boğazına dayayarak serbest bırakıyorum ve yumruklarımı sıkarak onu bayıltacak kadar sert bir yumruk atma arzusu duyuyorum.

Ama beyni yıkanmıŐ bir korkak gibi bunu yapmıyorum.

"Yap Şunu," diyor zalim bir cesaretle. Yumruğumun yanımdan ayrılmayacağı belli olduğunda gülüyor. "Sen her zaman bir korkaktın. Kendi başına dŐnemezdin. Kendi başına dvŐemezdin. Kendi başına bir bok yapamazdın. En azından Isaac'in gitmeye cesareti vardı."

fkem yüzeye çıkınca onu gömleğinin arkasından tutup n kapıyı yırtarak açtım ve tek bir hareketle dışarı fırlattım. Kapıyı yüzüne çarpmadan hemen önce güldüğünü duyuyorum ve bu ses beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Sonra öfkeyle evimi arŐınladım. Bana ulaŐmasına izin verdim. Ve bunu yapmayacağımı söyledim.

Neden bir Şey söylemedim? Neden lanet ağzımı açıp onu tehdit edemedim? Ve neden ona yumruk atamadım? Sanki beni o kadar eėitmiŐ ki ona karşı tek bir kelime bile edemiyorum ya da ona tek bir el bile kaldıramıyorum. Ve bu yüzden ondan *nefret ediyorum*.

Srgy kapattıktan sonra telefonumu açıp Sage'i arıyorum. İlk alıŐta açtı. "Ne oldu?"

"Bir tane daha çekelim," diyorum aceleyle. Kaygımı hemen anlıyor.

"Şimdi mi?"

"Evet, hemen Şimdi. Tripodunu al ve buraya gel."

"Şu anda yapamam" diye cevap vermeden önce bir saniye sessizlik oluyor.

"Neden?" Karanlık bir mırıltıyla cevap veriyorum.

"Çünkü planlarım var." Sesi zayıf, biraz da tatlı. Ve bu benim sinirlerimi bozuyor.

"Ne planı?" Dişlerim kenetlendi ve ilk cevabının "*Evet, Adam*" olmaması canımı sıkıyor. *Yola çıkıyorum.*

Boğazını temizliyor. "Kitap kulübü toplantım var."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Katılabilirsiniz," diye şakayla karışık cevap veriyor. "Bu hafta *The Rake and His Reluctant Bride*'ı tartışıyoruz."

"Şu anda benimle taşak mı geçiyorsun? Çünkü hiç havamda değilim."

Onun da karşılık vermesini bekliyorum. Bana esprili, iğneleyici bir cevap vermesini, -farkındayım- tavrım berbat olsa da konuşmayı onun tarafında hafif tutmasını.

Ama yapmıyor.

Onun yerine hat kesiliyor.

On dokuz

Sage

Gladys, Mary, Sylvia ve ben çeşitli soslar ve tek atıştırma malzemelerimizle kart masasını kurarken margarita makinesi arkamızda yüksek sesle vızıldıyor, *The Rake and His Reluctant Bride*'in ortak kopyası ortada.

Sylvia, kitabın ortasında duran mavi ve altın renkli danteli ördü. Gladys margaritaları hazırlıyor, o kadar sert olacak ki birkaç dakika içinde sarhoş olacağımı şimdiden biliyorum. Mary de sanki İngiltere kralına sunacakmış gibi patates kabuklarını tepsiye diziyor.

Bana gelince, siyah katlanır sandalyeye kıvrılmış oturmuş, üçünün hazırlanışını izliyorum, yüzümde bir gülümseme var çünkü kitap kulübü gecesi ayın en sevdiğim gecesi. Ve günümün başlangıcı da o kadar kötü değildi.

Az önce kendini beğenmiş, otoriter bir pislik olduğu için Adam'ın suratına telefonu kapatmak zorunda kalmış olsam bile. Bunun yerine, bu sabah kanepede elini boğazıma doladığı ve kaba sözlerini kulağıma söylediği o an, bütün gün tekrar tekrar çaldı.

Ve evet, o gittikten sonra tüm o birikmiş gerginliği sihirli değnekle dışarı attım ama üzerimdeki etkisi hâlâ sürüyor. Brett yatakta hiçbir zaman çok *sert olmadı*, ama yine de... Brett yatakta hiçbir zaman hiçbir *şey olmadı*. Ne yazık ki, aynı şey yattığım neredeyse diğer tüm erkekler için de geçerli. Arada bir kıcıma tokat atar ya da saçımı çekerdi ama müstehcen konuşmalar hiçbir zaman "İşte bu" ve "Durma"dan öteye gitmezdi.

Ama Adam'ın gözlerimin içine bakıp *benden nefret ediyormuş gibi beni becermek* istediğini söylemesi beynimin kimyasını değiştirdi. Gerçek olmasa bile. O sözleri iliklerime kadar hissettim.

Daha önce hiç bu kadar *kullanılmak* istememiştim. Dairemdeki o gece gibi, onun boşalmasından zevk aldım. Ve bu Brett için asla söyleyemeyeceğim bir şey. Bunun Adam'ın yavaş yavaş yozlaştığı gerçeğiyle bir ilgisi var mı? Onu bozan ben miyim?

Olmak istiyor muyum?

Karnımdaki keleklerin uçuşması bu soruyu yanıtlıyor.

Gladys ellerini birbirine vurarak, "Pekâlâ, başlayalım," diyor. Diğer hanımlar da sandalyelerini toplayıp masanın etrafında dönüyor. Sonra,

Gladys, her ay yaptığı gibi, hemen kitapla ilgili kişisel beğenilerine ve beğenmediklerine dalıyor.

The Rake and His Reluctant Bride'a gelince, bayılmıştı. Ama yine de, Gladys her zaman karamsar alfaları sever.

Mary biraz tedirgin görünerek, "Ona karşı çok... acımasızdı," diye yanıtlıyor.

Sylvia, "Sadece öyle davranıyordu ama içten içe onu gerçekten seviyordu," diye ekliyor.

"Sadece nedenini anlamıyorum. O kadar uzun süre o gemide kaldıysa, döndüğünde neden ona bu kadar kötü davrandı? Bu hiç mantıklı değil."

Gladys ağzına bir cips atarak, "Erkekler mantıklı değil," diyor. Sylvia kaşlarını çatarak, "Çatışma yarattı," diye cevap veriyor. "Eğer o ona mutlu ve evlenmeye hazır bir şekilde dönseydi, ortada bir hikaye olmazdı."

Bir kahkaha attım. "Bence bundan daha derin."

"Nasıl yani?" diye soruyor.

Ancak hikâyedeki çapkını ve onun kadın kahramana karşı ne kadar acımasız ve küçümseyici olduğunu hatırladıkça, aradığım derinliği bulmakta zorlandığımı itiraf etmeliyim. "Bilmiyorum. Bence onun acımasız tavrında uyduruk bir hikâye aracından daha fazlası vardı. Düşünceli ve sertti ama *kötü* bir adam değildi. Ayrıca... sanırım barones bundan hoşlandı."

Gladys göz kırparak, "Evet, iyi şeylerden bahsedelim," diye ekliyor. "Bahçedeki o sahne gibi."

Hepimiz bir ağızdan mırıldanıyoruz.

Margaritamdan uzun bir yudum alarak, "Bu oldukça ateşliydi," diyorum.

"Düğün geceleri kadar ateşli değil," diye yanıtlıyor Sylvia. "Onu iplerle yatağa bağlama şekli."

Mary karşımda kızarıyor, ben de dudaklarım bardağımın etrafında kahkahamı bastırıyorum.

"O düğümleri atmayı korsan gemisinde öğrenmiş olmalı," diye şaka yapıyorum ve hepimiz kahkahalara boğuluyoruz.

Gladys, "Kocam yirmi yıl boyunca donanmadaydı ve bana bunu hiç yapmadı," diye ekliyor. Şimdi hepimiz uluyoruz ve benim yanaklarım gülmekten yanıyor. Gözlerimden akan yaşları silerken, Mary'nin hızla kendini toparladığını ve gözlerini dikmiş omzumun üzerinden bir şeye baktığını fark ediyorum.

"Size yardımcı olabilir miyiz?" diye soruyor küçük bir sesle.

Gladys masanın altından dizimi dürtüyor, ben de hemen dönüp Adam'a bakıyorum, ekstra büyük kurutucuların yanında duruyor ve şaşkınlıkla bizi izliyor.

Telefonda ne kadar kaba olduğunu hatırlamadan önce onu gördüğümde ruh halimin anında parlaması garip, heyecan ve acının zehirli bir karışımı gibi.

"Hey," diye mırıldanıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, etrafımdaki kadınlara bakarak.

"Sana söylemiştim. Kitap kulübü."

Buna verdiği tek yanıt kaşlarını çatmak oldu. "Yukarı çıkabilir miyiz lütfen?"

"Hayır," diye cevap verdim sertçe, "Bir şeyin ortasında'yım." "Şey..."

"Neden bize katılmıyorsun?" Sylvia o tatlı Güneyli ses tonuyla soruyor.

"Evet, bir sandalye çek." Gladys'in sesi biraz daha dumanlı ve daha az samimi, ama davet hâlâ orada.

"Hayır, teşekkürler hanımlar. Sage..." Bana bakarken gözleri delici. Bu toplantı bitmeden beni bu sandalyeden kaldırıp merdivenlerden çıkarması için tek bir şans bile yok. Aklımın bir köşesinde bunu ona söylemek var ama vereceğim sert tepkinin yaşadığımız eğlenceyi mahvetmesine izin vermek istemiyorum.

Gladys, Adam'la aramızdaki gerginliği bozarak, "Haydi, senin görüşlerine ihtiyacımız var," diye ekledi.

"Benim katkım mı?" Kaşlarının arasında derinleşen bir kırışıklık var.

"Evet. Bunu bize açıklayacak bir adama ihtiyacımız var, bu yüzden tam zamanında geldiniz."

Sylvia ayağa fırlayıp Adam'a bir sandalye getiriyor, sandalyeyi açıp yanıma yerleştiriyor. Bu arada Mary de kağıt tabağa yemek dolduruyor ve Adam tereddütle boş sandalyeye doğru ilerlerken ona uzatıyor. Adam beceriksizce yerine otururken ve kendisine yaltaklanan kadınlara kibarca gülümserken dudağımı ısırarak onu eğlenerek izliyorum.

Masanın diğer tarafında Mary'nin Adam'a hayatında gördüğü en harika şeymiş gibi baktığını fark ediyorum. Adam da fark etmiş olmalı, çünkü bir süre sonra Mary'ye dudak bükerek sırıtıyor.

"Beni tanıdın, değil mi?"

"Babanın tüm kitapları bende var," diye cevap veriyor ve tam bir fangirl moduna giriyor. "Ve seninkiler de!"

"Teşekkür ederim."

"Bir kitap yazdığını bilmiyordum," diye cevap veriyorum, margarita bardağımın üzerinden ona bakarak.

"İki," diye yanıtlıyor.

"Ne hakkında bunlar?" İlgimi çekti. Sanırım Adam'ı uzun zamandır babasının oğlu olarak görüyordum ve kendi başına ne yaptığını merak etmeyi unutmuştum. Google'da arama yaparken bir şekilde ailesiyle o kadar ilgilenmişim ki kişisel başarılarını gözden kaçırmışım.

"Onlar ibadete yönelik," diye yanıtlıyor, umurumda değilmiş gibi geçiştiriyor ama Mary hemen sözünü kesiyor.

"Oh, onlar bundan çok daha fazlası. İlk kitabınız olan *Prodigal*'ı Afganistan'dan döndüğünde oğluma verdim. Bu onun hayatını kurtardı."

Arkamızdaki kurutucularda çamaşırların yuvarlanmasını saymazsak, hepimiz ya Adam'a ya da Mary'ye bakarken oda sessizliğe gömülüyor. Sanki onun yepyeni bir yönünü görüyor gibiyim; nazik, sıcak ve alçakgönüllü. Birden Adam Goode hakkında muhtemelen anlamadığım çok şey olduğunu fark ediyorum.

Meryem'i başıyla selamlayarak, "Lütfen oğlunuza hizmeti için teşekkür edin. Bunu benimle paylaştığınız için de teşekkür ederim. Yardımcı olabildiğine sevindim."

Ona bakıyorum, ona sıcak bir şekilde gülümserken gözlerinden süzülen yaşları görüyorum. Mary her zaman gülümser. Nereye giderse gitsin sıcacık parlayan bir ışık gibidir, ama Adam'a bu şekilde tepki verdiğini görmek, sanki ışık yayan oymuş gibi... içimde bir tuhaflık hissetmeme neden oluyor.

Adam boğazını temizlemeden önce oda bir süre daha sessiz bir gerilimle yılanıyor. "Peki, bu gece hangi kitabı tartışacaksınız?"

Sylvia ona yıpranmış ciltsiz kitabı uzatıyor ve o da ilgiyle inceliyor. "Çocukken kaçırılan ve korsanlar tarafından yetiştirilen bir baron hakkında.

Bir erkek olarak evine döndüğünde, nişanlandığı kadınla evlenmek zorunda kalıyor ama birbirlerinden nefret ediyorlar," diye açıklıyor Sylvia.

Adam hafifçe bakıyor

kitabın arkasını okurken ilgileniyor.

Mary, "Ama anlayamadığımız şey, tıraşçının baronesten *neden bu kadar nefret ettiği*," diye ekliyor.

Gladys bir avuç cips alır ve tabağına bırakır. "O yapmadı *Her zaman* ondan nefret ediyormuş gibi davranırdı," diyor gülerek.

"Belki anlamamıza yardımcı olabilirsin," diyorum ona şakacı bir bakış atarak. "Bir erkek bu kadar etkilendiği bir kadından neden nefret eder?"

Adam'ın alnı kırışır. Sonra kitaba bakıyor ve bir an derin düşüncelere dalıyor.

"Belki de onu anlamıyordur. Yani... farklı dünyalarda büyüdüler, değil mi? Görünüşe göre hayatındaki her şey onun kontrolü dışında, evleneceği kadın bile. Yani kontrol edebileceği tek şey duruma nasıl tepki vereceğidir."

Masanın etrafındaki kadınlara bir göz atıyor ve devam ederken bana bakmadığını fark ediyorum.

"Bu yüzden, evlenmeye zorlandığı kadının kendisinin de evlenmek istediği biri olduğunu görünce oldukça hayal kırıklığına uğradığını tahmin ediyorum. Kendi hayatında hiçbir gücü yokmuş gibi hissettiğinden eminim. Ve bunun acısını çıkarabileceği tek kişi de o kadındı."

Sonunda bakışları bana doğru yöneliyor ve ben gözlerimi aşağıya çevirmeden önce gözlerimiz kısa bir an için kilitleniyor.

"Yani ondan hiç nefret etmedi. Pek sayılmaz," diyor Mary hüzünle.

"Bilmiyorum. Ben okumadım ama onun okumadığına bahse girerim," diye yanıtlıyor Adam.

Gladys, "Erkekler kendilerini ifade etmekte her zaman berbattır," diyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Yanımdaki Adam da kıkırdıyor.

"Katılıyorum," diyor tabağındaki patates kabuğundan bir ısırık alarak. Bir an derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor ve bir şeyler içmek için uzandığında ona margaritamı uzatıyorum. Bir yudum alıyor ve gücünden dolayı yüzünü buruşturuyor. Sonra bir yudum daha alıyor.

Masanın etrafına bakıyorum, kadınlar ona hayran görünüyor. Gladys bile sırtlıyor. Bir kez olsun, insanların gerçekten *hoşlandığı* bir erkek arkadaşına sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hissedebiliyorum.

Ama sonra suçluluk duygusu devreye giriyor çünkü Adam benim erkek arkadaşım *değil*. Yalan söylemek bu kadar derine indiğinde çok daha kötüdür. Yalan söyleyen sözlerimiz değil, eylemlerimizdir. Ve bu yanlış hissettiriyor.

"Pekâlâ," diyor Adam, sırtarak içkimi bana geri uzatırken. "Şimdi bana şu bahçe sahnesini anlat."

Sylvia hemen kitaptaki en sevdiği sahneyi çok açıklayıcı bir şekilde anlatmaya başladı.

YIRMI

ADAM

Nihayet iskambil masasındaki yemek artıklarını temizlediğimizde saat akşam on olmak üzereydi. Gladys'in onları odadaki dolaba yerleştirmesine yardım ettim.

sandalyelerle birlikte.

Sylvia biz vedalaşmaya çalışırken sohbet etmeye devam ediyor ve Mary bana üçüncü kez sarılıyor. Ama sonunda onları kapıdan çıkarıyoruz ve ben de dikkatimi, elinde bir tabak kurabiye tutan ve gülümsediği her halinden belli olan çakırkeyif Sage'e veriyorum. Tökezleyerek omzunu endüstriyel büyüklükteki bir çamaşır makinesine çarpıyor.

"Onu yatağa götürsek iyi olur," diye mırıldanıyor Gladys nefesinin altında.

"Tamamdır," diye cevap veriyorum hışımlla. Onu kolundan tutup dairesine çıkan kapıya doğru yönlendirirken Peaches bana kıkırdıyor.

"Kaşlarını çatmıyorsun," diyor sesini kısarak ve ilk basamağa takılıp kurabiyeleri yere fırlatıyor.

Gözlerimi devirerek almasına yardım ediyorum ve bir tanesini ağzına atarken yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum.

"Berbat durumdasın," diyorum. "Ve kaşlarımı çatıyorum."

"Hayır, değilsin," diye gülerek cevap veriyor. "Gülümsüyorsun. O galadan beri gülümsemeyi bıraktın."

Bir an duraksadım ve bunun aklıma kazınmasına izin verdim. Tabii ki doğrudu ve ben bunu fark etmemiştim bile. Ruh halimi mahvetti. Ve o zamandan beri biraz pislik gibi davranıyorum.

Ama benim istediğim de bu, değil mi? Mesafesini koruması, asla çizgiyi aşmaması ya da aramızda bir şeylerin büyümesine izin vermemesi. Beni ne kadar uzun süre kara kara düşünen bir pislik olarak görürse o kadar iyi. Değil mi?

Kurabiyeleri topladıktan sonra merdivenleri tırmanmayı bitiriyoruz ve Roscoe'nun diğer tarafta ciyakladığını duyar duymaz onun haklı olduğunu anlıyorum; gülümsüyorum.

Bunun için tekilayı suçlayacağım.

"Roscooooooe," diye mırıldanıyor Sage ön kapı açıldığında ve üç bacaklı fare büyüklüğündeki köpek bacaklarımıza çarpmaya başladığında. Onu kucağına alıyor ve yüzünü sevgiyle öpmeye başlıyor.

Bana tekrar baktığında durdu ve geniş gözlerle işaret etti. "Gördün mü! Yine gülümsüyorsun."

"Kes şunu," diye homurdanarak kurabiyeleri mutfğa götürüyorum ve o daha fazla yiyemeden çöpe atıyorum.

"Dışarı çıkması gerekiyor," diyor yangın merdivenine doğru yürürken. Tam tekrar tökezlerken önüne çıkıyorum.

"Onu ben alırım," diye bağırarak köpeği onun kollarından alıyorum. "Tanrıya şükür," diye cevap veriyor hıçkırarak. "Çok fena işemem lazım."

Çocuk kollarından kurtulur kurtulmaz dönüyor ve dairesinin diğer tarafındaki banyoya doğru koşuyor, koşarken pembe dalgalar zıplıyor. Beni göremeyeceğini bildiğimde, sanki bu bir sırmış gibi gülümsememe izin veriyorum.

Sonra Roscoe'yu yangın merdiveninden aşağı taşıyorum ve işini yapmasını bekliyorum. O ve ben daireye geri döndüğümüzde, Sage sutyen ve külotundan başka bir şey giymeden kanepenin yanında dururken mutfak alanında donup kalıyorum.

"Bu sefer nerede yapalım?" diye soruyor kayıtsızca. "Ne yapalım?"

"İstediğin sahneyi çek," diye masumca cevap veriyor. Alay ederek Roscoe'yu yere bırakıyorum. "Kesinlikle olmaz." "Neden?"

"Sarhoşsun."

"Yani? Bunu gerçekten yapmıyoruz."

Hemen başımı sallamadan önce bunu sadece bir an düşünüyorum. "Hayır. Hâlâ doğru gelmiyor."

Kollarını kavuşturup omuzlarının öne doğru düşmesine izin verirken yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi açıkça görülüyor. Sonra kanepeye dönüp minderlerin üzerine çöküyor ve battaniyeleri çekerek üzerini örtüyor.

Orada durmuş ona bakarken, gidebileceğimi fark ettim. Ama gitmedim.

Onun yerine kanepede karşısına oturuyorum. Başını yastığa koymuş uzanıyor ve bana bakıyor.

"Neden bana bir kitap yazdığını söylemedin?"

"Hiç sormadın ki," diye cevap verdim. "Ayrıca, birbirimizle kişisel şeyler paylaştığımızı düşünmüyordum." Bu da yalan gibi geliyor. Bu ilişki ne kadar sahte olursa olsun, onun hakkında her şeyi bilmek için ölüyorum. O lokantaya girdiği andan beri ilgimi çekiyor.

"Sen benim erkek arkadaşımın," diyor esnemedi önce. "Peki, başka ne bilmek istiyorsun?" diye soruyorum. "En sevdiğim yemek Waffle. Ben oğlak burcuyum. Hiç köpeğim ya da evcil hayvanım olmadı. Ve benim

en iyi arkadaşım kardeşim Caleb." Ona doğru dönerek ekliyorum, "Peki ya sen?"

Derin düşüncelere dalarken dudakları bükülüyor. Burnunun kırışmasını izleyerek gülümsememi geri alıyorum.

"En sevdiğim yemek Mary'nin yeşil şili enchiladas'ıdır. Ben bir Aslan burcuyum. Roscoe benim ilk evcil hayvanım ve dürüst olmak gerekirse muhtemelen en iyi arkadaşım."

Ağzımın kenarı çarpık bir gülümsemeyle kalkıyor. Sarhoşken daha da sevimli olması nasıl mümkün olabilir? Sonra ne kadar yalnız olduğunu fark ettiğimde gülümsemem kayboluyor. Alt kattaki çamaşırhane sahibi ve üç bacaklı sokak köpeği sahip olduğu tek aile. Kulüpteki işini benim yüzümden kaybetti.

"Yazmayı seviyor musun?" diye sorarak dikkatimi iç karartıcı gerçeklerden uzaklaştırıyor. Ama dürüst olmak gerekirse... bu soru beni biraz rahatsız ediyor. Sanki çok kişiselmiş gibi.

"Yazmayı seviyorum."

"Başka bir kitap yazar mısın?" Yine esniyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

"Güzel." Gözleri usulca kapanıyor ve bacaklarını uzatıyor, ben de ayaklarını kucağıma çekip soğuk parmaklarını ellerimle ovuyorum. Sonra ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı sedirin üzerine koyuyorum.

Uyurken bir süre ona bakıyorum ve ilk tanıştığımızda onun hakkında ne hissettiğimi hatırlamaya çalışıyorum. Onun hakkında yaptığım tüm yanlış anlamalar ve varsayımlar, onun olduğunu keşfettiğim kişiyle karşılaştırıldığında çok düz ve sığ geliyor.

Sonra kollarında gezinen dövmelere bakarken, *gerçekten* Sage'in dövmesi olmanın nasıl bir his olacağını hayal ediyorum. Hayatım neye benzerdi?

Ya internette fotoğraflarımızı yayınlarsam ve herkesin içinde elini tutarsam? Sahte bir kız arkadaş olarak da değil. Bunu zaten yapıyorum, ama gerçek olsaydı gerçekten nasıl hissederdim?

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, uymuyor. O benim hayatıma uymuyor. Ama bu noktada, ben kendi hayatıma bile uymuyorum.

Belki ben ben olmasaydım ve dünyam babamın kariyeri tarafından tanımlanmasaydı, onu kendime uydurabilirdim. Eğer Sage'e karşı gerçekten bir şeyler hissediyor olsaydım, kendimi onu herkesin içinde öperken görebilirdim. Onu kolumun altında tutarken. Her gün onun yanında uyandığımı.

Hayatlarımız kilise, dövme dükkanları, seks kulüpleri ve Pazar

yemeklerinin eklektik bir karışımı olacaktı. Çok kaotik ve garip olurdu...
ama olurdu

Benim.

Tamamen uyuduğunda telefonumu çıkarıp kamerayı açıyorum. Sehpanın üzerine koyup uyuyan yüzüne doğrultuyorum ve kayda başlıyorum. Sonra koltuktan kalkıp onun üzerine sürünüyorum ve yüzümü aşağı eğip dudaklarımı yanağına bastırıyorum.

Çok güzel kokuyor ve kısa bir an için burada onunla birlikte uzanıp kollarımda uyuyabilmeyi diliyorum. Başparmağımı çenesinde gezdirdikten sonra doğruluyorum ve telefonun durdurma düğmesine basıyorum.

Videoyu hızlıca kırıp birkaç yumuşak filtre uyguladıktan sonra beş saniyelik klibi sosyal medyada "*Beyefendi*" başlığıyla paylaşıyorum.

Gönder tuşuna basarken kendime bunun sahte olduğunu hatırlatıyorum. Ama sahte olsa bile, dünyanın görmesi için bu kadar kişisel bir şey göndermekten duyduğum kırılganlık hissini bastırıyorum. Bütün bunların amacı bu olsa bile.

Herkesin benden beklentilerini her seferinde bir video ile yıkıyorum. Her şey çok özgürleştirici ve korkutucu hissettiriyor.

Klip yayınlandıktan sonra telefonumu sehpanın üzerine koyuyorum ve Sage'in ayaklarını tekrar kucağıma çekiyorum. Bacaklarımı destekleyerek başımı kanepenin arkasına yaslıyorum ve kolaylıkla uykuya dalıyorum.

Yirmi Bir

Sage

Gözlerimi açmadan önce fark ettiğim ilk şey zengin kolonyanın tanıdık kokusu. Fark ettiğim ikinci şey ise yalnız olmadığım.

Normalde bu derin kanepede yerim var ama bugün sert bir bedenle minderlerin arasına sıkışmış durumdayım.

Gözlerimi açtığımda onun tanıdık koyu renk sakalını ve bronz tenini görüyorum. Sonra neredeyse çıplak olduğumu, sütyenim ve külotumdan başka bir şey giymediğimi fark ediyorum.

Adam'ın ayaklarımın dibinde oturduğunu hayal meyal hatırlasam da gece hareket etmiş olmalı. Şimdi uyurken beni kollarında sıkıca tutuyor ve dün geceki olaylar aklıma geliyor.

Kahretsin, Gladys ve onun güçlü margaritaları.

Çok dikkatli bir şekilde oturma pozisyonuna geçmeye çalışıyorum ama yer yok ve onu uyandırmak istemiyorum. Bu yüzden teslim olup vücuduna yaslanıyorum, kanepede ve uzun gövdesi tarafından yutuluyorum.

Sessizlik içinde yatarken Adam'a bakıyorum ve uyandığında nasıl bir versiyonuyla karşılaşacağımı merak ediyorum. Sanki dünya başına yıkılıyormuş gibi görünen halini mi? Yoksa gülümseyen, gamzeleri olan ve kaşlarının arası yerine gözlerinin etrafında yumuşak kırışıklıklar olan versiyonunu mu?

Yoksa onun elini kolye gibi takmama izin veren karanlık taraf mı?

Güvenmesi gereken biri tarafından o kadar kırıldı ki. Her ruh hali değişiminde, her yüz buruşturmada ve her gülümsemede ondan yayılan azabı görebiliyorum. Dünyası elinden alınmış, kendisiyle özdeşleşmiş ve ben yardım edemiyorum ama keşke kollarımı ona dolayabilsem ve onu tekrar bir araya getirebilsem.

O da kıpırdanmaya başlayana kadar sadece birkaç dakika geçti. Ve gözlerini açıp yarı çıplak bedenimi fark ettiğinde bu beklenmedik uyku düzeninden o da şaşkın görünüyor.

Arkasına yaslanıp bir an bana baktıktan sonra esnedi. "Günaydın."

"Günaydın," diye cevap veriyorum. "Dün gece benimle ilgilendiğin için teşekkürler."

"Elbette," diyor. Koltuktan kalkıyor ve bedenini benden uzaklaştırıyor.

"Bu... ilginçti."

"Kitap kulübünü mü kastediyorsun?" Ben soruyorum.

"Evet."

Görünüşe göre, duygularını duvarlarla örüp gizleyen, boş bir ifade ve düz bir tonda tek kelimelik cevaplarla ulaşılan temkinli Adam'ı alıyorum.

"Eğlenceliydi diyebilirsin Adam," diyorum koltuktan kalkıp mutfığa doğru giderken.

Sadece iki adım atmıştım ki bir el kolumu kavradı ve beni ona doğru çevirdi. Sanki bir şey söylemeye hazırmış gibi gözlerimin içine bakarken yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Sonunda pes edip sessizce mırıldanmadan önce birbirini ardına uzun saniyeler bekliyorum: "Eğlenceliydi. Burada kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Gözlerinde kayboluyorum, ruhuma baktıklarını hissediyorum.

"Bir çift gibi görünmeliyiz, değil mi?" Sessizce söylüyorum. Gözlerim onun gözlerinden dudaklarına ve tekrar yukarıya doğru dans ediyor. Sabah nefesine lanet olsun. Sanırım şu anda beni öpebilir ve bu konuda ne hissettiğimden tam olarak emin değilim.

Ne bekleyeceğimi bilmem gerek. Belki de bu yüzden bu kadar uzun süre boktan erkek arkadaşlarla takıldım, sürpriz yoktu. Basit, tahmin edilebilir ve duygularımı tanımlamayı kolaylaştırıyorlardı.

Ama Adam'la hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Arzu ve çekim her zaman tek taraflı olmuştur. Tabii ki ondan hoşlanıyorum. Tabii ki onu istiyorum. Ona bir baksana.

Ama beni istemesine asla izin vermiyor, açıkça istese bile. Ve şimdi... çizgiler bulanıklaşıyor ve bu beni panikletiyor.

Geriye doğru adım atarken eli kolumdan çekiliyor. "Bu doğru. Herkesi buna inandırmak zorundayız."

Sessizce yatak odasına gidip giyiniyorum.

Kahve yapmaya başladığımda daire gergin ve sessizdi. Adam tuvalete gitti ve kucağında Roscoe ile geri geldi. Sonra benim sormama bile gerek kalmadan yangın merdiveninin penceresine tırmanıp onu dışarı çıkarıyor.

O yokken telefonumu çıkardım. Kaydırmaya başladığımda demlenen kahvenin kokusu odayı dolduruyor. Ve ilk fark ettiğim şey, normalden daha fazla bildirim aldığım oluyor. Bunun etiketlendiğim için olduğunu anlamam sadece bir an alıyor ve etiketlendiğim şeye tıkladığımda kalbim neredeyse duracak gibi oluyor.

Kanepemde uyurken çekilmiş bir video. Köşedeki küçük lambadan hafif bir ışık süzülüyor. Sonra Adam'ın yüzü kadrāja giriyor ve eğilip dudaklarını yanağıma bastırıyor.

Çenem neredeyse yere çarpacaktı.

Adam bunu ben uyurken çekmiş. İnsanlar bunu paylaşıyor, beni etiketliyor, açıkça ilişkimize yatırım yapıyorlar.

Sahte ilişki, Sage. Sahte.

Bunu kendime sürekli hatırlatmak zorundayım çünkü yemin ederim kalbim böyle şeyleri gördüğünde aradaki farkı anlamıyor ve her şeye rağmen heyecanla çırpınmaya başlıyor.

Adam'ın hesabına girince birdenbire sayfayı kaydırmaya başladım ve her seferinde çok yakışıklı görünen Adam'ın fotoğraflarının önünden geçerken gülümsememi engelleme nin ne kadar zor olduğunu fark ettim. Fotoğrafların bazıları açıkça bir fotoğrafçı tarafından modellenmiş, bazıları ise onun, kardeşlerinin ya da annesinin samimi fotoğrafları.

Bir tanesi açıkça selfie, koyu renk güneş gözlüğü takmış, açık hava kafesinde elinde bir fincan kahve tutuyor. Süper modellerin uğruna kavga ettiği türden bir adama benziyor ve benim çıktığım erkeklere *hiç benzemiyor*. Vücudunda tek bir dövme bile yok.

Hiçbir neden yokken o fotoğrafın ekran görüntüsünü alıp film rulomda saklıyorum. Sonra biraz daha ilerliyorum ve onun akışında bir videoya rastlıyorum. Hemen oynat tuşuna basıyorum.

Adam'ın üzerinde koyu mavi düğmeli bir gömlek ve koyu kahverengi bir pantolon var. Kilisenin önünde ayakta duruyor ve elinde bir mikrofon tutuyor. Yürürken vaaz veriyor ve ben onun sözlerine çok fazla odaklanmasam da, gözlerimi onun bu rolde nasıl görüldüğünden alamıyorum. O kadar doğal ki, sahnede volta atıyor, doğru kelimeleri seçiyor ve dinleyicilerin dikkatini üzerinde tutuyor. Topluluk önünde konuşma konusunda yetenekli olduğu açık. Bunu dinledikten sonra ben bile Tanrı'ya inanmak istiyorum.

"Ne dinliyorsun?" diye soruyor pencereye geri tırmanıp Roscoe'yu yere bırakırken.

Ona göstermek için telefonumu kaldırdım. "Senin de bir vaiz olduğunu bilmiyordum."

Yüzü buruşarak geriliyor. "Ben değilim."

"Bu bana vaaz vermek gibi geliyor."

İfadesinin gevşemesine izin vermeden bana doğru yürüyor ve telefonumu alıyor. Kendi videosuna bakarak bir süre inceliyor. "Bunu sadece birkaç kez yaptım."

"Beğendin mi?" Ben sordum.

Başını sallamadan önce bir süre sessizlik oldu. "Evet, yaptım."

Sonra başını kaldırıyor ve sanki aklına bir fikir gelmiş gibi bana bakıyor. "Biliyor musun... Düşünüyordum da," diyor Adam. "Bir yerde film çekmeliyiz farklı."

Telefonumu arka cebime koyuyorum. "Evimin nesi var?"

"Dairen iyi, ama ben sadece ortalığı karıştırmamız gerektiğini düşündüm. Onlara gerçekten konuşacak bir şeyler vermeliyiz."

Tezgâhtaki fincanların her birine kahve koyuyorum, sonra her birine biraz krema koyup Adam'inkini ona uzatıyorum. "Aklında bir şey varmış gibi konuşuyorsun," diyorum şakacı bir sırıtışla.

"İstiyorum."

"Ve?"

Kahvemi onun çoktan oturmuş olduğu muşamba masaya götürüyorum. "Bu bir sürpriz," diye mırıldanıyor kahvesine üflerken.

"Sürprizleri severim," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

"Sahte randevular ve seks kasetleri yapmak yeterli değil. Onu gerçekten canının yandığı yerden vurmak istiyorum. Sevdiği her şeyin yüzüne tükürmek istiyorum."

Konuşurken sesi karanlık ve ciddi ve onu bu kadar mücadele ederken görmek kalbimi sızlatıyor. Adam büyük bir sorun yaşıyor. Geçen ay bana kahvaltı ısmarlayan o iyi adam asla böyle tehditkâr bir şey söylemezdi. Masanın öbür ucuna uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Dün ne oldu?" Panik içinde beni nasıl aradığını hatırlayarak soruyorum, belli ki bir şeye üzülmüştü.

"Buraya geldi."

"Ve?" Nazikçe kurcalıyorum.

Kahveye doğru bakarken yüz ifadesi kararıyor. "Onu bayıltmak istedim. Beni tehdit etmeye, kontrol etmeye, gözümü korkutmaya çalıştı."

"Yaptın mı?"

Bana bakıyor ve ifadesinde yanan bir şey var, başını sallayıp ayağa kalkmadan önce bakışları bir an için benimkini tutuyor. "Hayır, yapmadım. Ama belli ki benim damarıma basmayı biliyor, o yüzden ben de onun damarına basmak istiyorum."

Kalbim yine onun için kırıldı.

Kahvesinden bir yudum alıyor, fincanı tezgâha bırakıyor ve başıyla yatak odamı işaret ediyor. "Temizlen ve gidelim."

"Çok otoriter," diye cevap veriyorum, bir içki daha alarak.

Birkaç dakika içinde giyindim ve ikimiz de kapıdan çıktık.

Yirmi İki

Sage

"Şaka yapıyor olmalısın."

Adam bağlantı yolundan aşağıya dönerken, uzun araba kuyruğundan kaçınarak Trafik ilerleyince, aslında beni babasının kilisesine götürdüğünü fark ediyorum.

Bir pazar sabahı.

"Değilim," diye yanıtlıyor.

Vizörüne uzanıp lamine edilmiş bir kart çıkarıyor ve kilisenin arka tarafına girişi engelleyen bir güvenlik istasyonuna yanaştığımızda camını indiriyor.

"Günaydın," diye selamlıyor orada bekleyen muhafızı.

"Günaydın Bay Goode," diye cevap veriyor adam. Ben koltuğumda eğilmeye çalışırken Adam kartını ona doğru sallıyor. Pencereden gizlice güvenlik görevlisine baktığımda bana sert ve çatık bir bakış fırlatıyor.

"Günaydın hanımefendi," diyor kibarca.

"Günaydın," diye cıvıldıyorum, kendime güveniyormuşum gibi davranmaya çalışıyorum.

Burada olmam gerekiyordu ama değilim.

Bir anlık tereddütten sonra, bar yükselirken adam nihayet bize el sallıyor. Adam arabayı kilisenin arkasındaki büyük otoparka çekiyor.

"Pazar günü fark edilmeden buradan nasıl geçeceğiz?" diye sordum.

Tam *A. Goode* yazan yere yanaştığında bana dönüp şeytani bir sırıtış attı. "Fark edilmek istemediğimi kim söyledi? Ne yapacak ki? Cemaatin önünde beni dövecek mi?"

O binaya girdiğimi hayal ettiğimde midem bulanıyor. On üç yaşımdan beri kiliseye gitmemiştim ve beden eğitimi sırasında tuvalette bir çocuğu öptüğüm için okulda başım derde girince teyzem beni Pazar okuluna sürüklemişti.

İsa'ya ihtiyacım olduğunu düşündü. Sanki o bir şekilde sevişmeyi bu kadar sevmememi sağlayabilirmiş gibi.

İşe yaramadı. Onun yerine Pazar okulunda bir çocukla ikinci aşamaya geçtim.

"Peki bu videoyu tam olarak nerede çekeceğiz?" Ben soruyorum.

Adam bu konuda fazla ukala görünüyor ve ben bu planın rayından çıkmasından biraz endişeliyim. Sanki onun kızgınlığı

Babası kararlarını gölgeliyor.

"Bir fikrim var..."

Şoför kapısını açıyor ve dışarı atlıyor. Bu sırada ben de onu takip etmeden önce uzun ve derin bir nefes alıyorum. Kilisenin arka girişine doğru yürürken, ona yetişmek için koşturuyorum.

"Lütfen bana bunu Pazar sabahı ayini sırasında sunakta yapmayacağımızı söyleyin" diyorum.

Kartını kapı kilidine okutuyor ve kapıyı çekip açmadan önce bir klik sesiyle kilit açılıyor.

"Buna kürsü deniyor ve hayır. Keşke" diye gülerek yanıtlıyor.

Bu açıdan bakıldığında kilisenin içi, her iki yanında *Pazarlama Direktörü, Sayman, Sosyal Yardımlar yazan* kapıları olan bir ofis binasına benziyor. Tavanlar muazzamdır ve giriş alanına tek başına büyük, hayattan daha büyük bir hava verir.

Bu beni anında rahatsız ediyor.

Şimdilik etrafta başka kimse yok ama uzaktan konuşmalar duyuyorum. Sonunda bir köşeyi döndüğümüzde, kilise için giyinmiş ama anlayamadığım bir şey hakkında çılgınca konuşuyor gibi görünen kulaklıklılı bir grup insan görüyorum.

Adam elimi tutuyor ve beni ters yöne çekiyor.

Çok geçmeden, bir kadının şaşkınlık dolu sesiyle "Bay Goode!" diye bağırıldığını duyuyoruz.

Adam arkasını döner ve onlara doğru el sallar. "Günaydın Beverly. Bugünkü törende iyi şanslar."

Tereddüt ediyor ve bana baktığını anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Buradaki insanlardan herhangi birinin şu anda viral olan videolarımızı görmüş olma ihtimali nedir?

"Ah, teşekkürler," diye sesleniyor.

Elim Adam'inkini sıkıyor. Bundan nefret ediyorum. Hemen gitmek istiyorum.

Önce saatine, sonra da bana baktı. İki kez baktı ve sonra durdu.

"Sorun nedir?"

"Neyin var?" Fısıltının biraz üstünde bağıriyorum. "Ben buraya ait değilim, Adam. Kendimi bir ucube gibi hissediyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

Beni bir koridora çekip duvara doğru iterken ve nefes almayı zorlaştıracak kadar yaklaşırken ifadesi yumuşuyor.

"Burası bir kilise, Sage. Elbette sen de oraya aitsin. Herkes ait."

"Sen böyle düşünüyorsun, Adam. Sen neredeyse burada doğdun. Herkes burada senin hissettiğin rahatlığı hissetmiyor."

"Burada kendini gerçekten rahat hissetmiyor musun?" diye soruyor, sanki bende bir sorun varmış gibi. Öfkem yükseliyor.

"Hayır. Bu insanlar benden *nefret ediyor ve biliyorum*, biliyorum... amaç da buydu zaten. Ama bana nasıl baktıklarını görmek iyi hissettirmiyor."

Biraz daha yaklaştığında, dikkatimi kendi kafamdan çıkarıp onun üzerine çekiyor. Dar gömleğinin içindeki göğsünün düzlemlerine ve ellerinin kollarımdaki hissine odaklanıyorum.

"Bu insanların senin hakkında ne düşündüğü neden umurunda ki?" diye soruyor. "Umursamıyorum," diye kekeliyorum, göz temasından kaçınmak için yere bakıyorum.

Parmağını çenemin altına koyuyor ve ben gözlerinin içine bakana kadar kaldırıyor. Sonra bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama ağzından hiçbir şey çıkmıyor. Gözleri bir an benimkileri arıyor ve ben nefesimi tutmuş bir şey bekliyorum, *herhangi bir şey*.

Sonunda sessizce "Derin bir nefes al" dedi.

Ağır ve zor gelmesine rağmen ciğerlerime hava çekerek itaat etmeye çalışıyorum. Çırpındığımı görünce tekrar söylüyor, bu sefer derin ve otoriter bir ses tonuyla.

"Derin bir nefes al, Sage."

Donup kalıyorum, şaşkınlıkla ona bakıyorum. Birdenbire göğsüme uzun, yavaş nefesler çekebiliyorum ve paniğim yavaş yavaş azalıyor.

Adam bana ilk kez böyle *emrediyordu* ve sanırım ben de ilk kez *birine* itaat ediyordum. Ama ses tonunda öyle rahatlatıcı ve güvenli bir şey vardı ki itaat etmemek neredeyse imkânsızdı.

Sakinleşmeye başladığımı fark edince daha yakına eğildi ve usulca fısıldadı, "Senin bir ucube olduğunu düşünmüyorum."

"Evet, öyle," diye gülerek cevap veriyorum. "Ama ne düşündüğün *gerçekten* umurumda değil."

Ben ona gülümserken, o bana karşılık vermiyor. O zaman söylediğime pişman oluyorum.

"Sen bir ucube değilsin," diyor, bu kez yine o soğukkanlı otoritesini kullanarak.

Ve bir aptal gibi buna inanmaya başladım.

"Tamam," diye cevap veriyorum, sırf onu memnun etmek için, bakışlarının yoğunluğunu yüzümden çekeceğini umarak.

"Eğer gitmek istiyorsan, gidebiliriz."

"Hayır," diye cevap verdim. "Hadi istediğın çekimi yapalım."

Bir anlık tereddütten sonra elimi tutuyor ve beni koridora doğru çekiyor. Uzakta bir ses mırıltısı var, sanki bir insan kalabalığı düşük bir enerji uğultusu yaratıyor. Koridorların kesiştiğı bir noktada duruyoruz ve Adam dümdüz devam etmeden önce endişeyle etrafına bakıyor. Ağır ahşap bir kapıya ulaştığımızda, üzerindeki altın levhada yazan ismi fark ettiğimde midem bulanıyor.

Peder Truett Goode.

Hay sikeyim.

Adam cebinden bir dizi anahtar çıkarırken elim Adam'inkini sıkıyor, anahtarı kapıya sokup kilidi açmak için çevirmeden önce son bir kez koridoru tarıyor.

"Burada olmayacağını nereden biliyorsun?" Fısıldıyorum.

"Çünkü tören otuz dakika içinde başlayacak. Makyaj yapıyor."

"Geri gelmeyeceğinden emin misin?" Sesim paniklemiş gibi çıkıyor, çünkü paniklemiş *durumdayım*.

Adam bana doğru bakıyor ve şakacı bir gülümsemenin dudaklarını bükmesine izin veriyor. "Haydi, Peaches. Biraz yaşa."

Sonra kapı açıldı ve beni içeri çekti. Dönüyor ve arkamızdan kilitliyor.

Truett'in ofisi devasa. Süslü bezemeleri olan devasa bir meşe masa ve önüne kazınmış dev bir haç var. Masanın arkasında taht benzeri bir sandalye ve odanın arka tarafındaki duvarda İsa'nın çerçeveli büyük bir fotoğrafı var.

Adam masaya doğru koşar ve masanın arkasına yerleşir. "Ofisini tanımasını istiyorum, o yüzden belki telefonunu oraya koyup belli bir açıdan kayıt yapabilirsin."

Aceleyle kamera uygulamasını açıyorum ve telefonu masanın önüne yerleştirilmiş ağır, süslü sandalyelerden birinin üzerine koyuyorum. Bu, Adam'ı açıkça görmemi ve Truett'in isim levhasını masanın üzerinde öne ve ortaya koymamı sağlıyor.

Ve...şey, İsa.

Lanet olsun, cehenneme gidiyorum.

Çok fazla düşünmeden kayda basıp üstümü çıkarıyorum, böylece sadece bir sütyen ve dar bir kot şortla kalıyorum. Adam'ın gözleri aşağı kayıyor, sonra kendini tutup tekrar yüzüme bakıyor.

"Beni nerede istiyorsun?" diye sordum.

"Buraya," diye cevap veriyor ve bana kendisiyle masa arasında durmamı işaret ediyor. İlk başta yüzümü ona dönüyorum, kolonyasının kokusunu içime çekiyorum ve bal rengi gözlerinin sıcaklığında bir anlığına kayboluyorum.

Ellerini kalçalarımaya koyup beni döndürmeden önce bir an bana bakıyor.

"Seni... masanın üzerinde böyle becereceğim," diyor, sesinde bir titreme. Sonra kendini arkama bastırıyor ve sıcaklık içime hücum ediyor. Bu kadar çok seks yapıyormuş gibi yapıp hiç gerçek seks yapamıyor olmamız çok acımasızca. Kendimize üç ay boyunca tarihin en kötü mavi taşaklarını garanti ettik.

Gömleğini çıkarmak için hamle yaptığında onu durduruyorum.

"Üzerinde kalsın," diyorum. Durakladı. "Ne? Neden?"

"Çünkü benim çıplak olup senin olmaman daha sıcak." Bununla birlikte arkama uzanıp sütyenimi çözmeye çalışıyorum. Parmaklarım bir saniyeden daha uzun bir süre beceremeyince, kendisi çözerken dokunuşu omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Sütyenim masaya düşüyor ve uzanıp şortumun düğmelerini açarak bacaklarımdan aşağı indirirken bunu çok uzun süre düşünmemeye çalışıyorum.

Tangam üzerimde kalıyor ama kameradan görüntüyü kontrol ettiğimde ekranda görülebildiğini fark ediyorum.

"Onu çıkarman gerecek," diye mırıldandı sessizce.

Bu konuda çok fazla düşünecek ya da yeni bir plan yapacak zamanımız yok. İğneyi ne kadar çabuk yaparsak, o kadar çabuk gidebiliriz. Ben de başımı salladım. İç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı indirirken parmaklarım titriyor.

Bu sefer geçen seferkinden farklı bir şey var. Birincisi, kendimi çok daha açıkta hissediyorum ve bu sadece çıplak olduğum ve bir masanın üzerine eğildiğim, onun için her şeyi ortaya çıkardığım için değil.

Ama aynı zamanda *onun* bölgesinde olduğumuz için. Ben burada yabancıyım.

Ve en önemlisi, Adam'a karşı hislerim çok hızlı değiştiği için kendimi savunmasız hissediyorum. Yüzümdeki arzuyu okuyabilmesinden korkuyorum. En ufak bir dokunuşta meme uçlarımda titremesi ve bana her baktığında karnımın ısınması sanki tüm vücuduma yazılmış gibi. Ve şu anda, o arkamda dururken ve beni burada ve şimdi becerme düşüncesi beni o kadar tahrik ediyor ki, bunu görebileceğinden korkuyorum.

Masanın üzerine eğildiğimde parmaklarım masayı kavırıyor, küçük göğüslerim Truett'in masanın üzerine serpiştirdiği çeşitli kâğıtların üzerinde gezinirken karnım serin yüzeye değişiyor. Ve Adam'ın kemerinin çözülme sesi, biriken uyarılmayı daha da kötüleştiriyor.

Boxer külotunun ipeksi kumaşı kıcıma baskı yapıyor ve parmaklarım masayı daha sıkı kavıyor. Orada yarattığım karmaşayı hayal ettikçe irkiliyorum.

İkimiz de kamera ekranına baktığımızda bir anlık garip bir sessizlik oluyor, çünkü boxer külotu gün gibi ortada.

"Açıyı değiştirelim mi?" diye soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum ona bakmadan. "Bu açı mükemmel." "Onları çıkarmamı ister misin?"

"Sadece yap," diyorum.

Boxerını çıkarırken, ne kadar sıcak ve gerçek göründüğünü görmek için ekrana bakıyorum, ama hala bana tamamen bastırmıyor.

"Sertleşeceğim ve buna engel olamayacağım." "Sorun değil," diye mırıldanarak cevap veriyorum.

"Emin misin?" diye fısıldıyor. Ses tonundaki endişeyi duyabiliyorum. "Daha kötüsünü de yaptık zaten," diye cevap veriyorum. "Sadece iğneyi yapalım." Boğazını temizliyor.

"Motor."

Kamera zamanlayıcısı bip sesi çıkarıyor. Üç, iki, bir.

Bununla birlikte, ikimiz de hareket etmeye başladık. Bana doğru itiyor, yarı sert horozunu arka tarafıma çarpıyor ve zevkle inliyorum. Ama hareketleri hızlanmaya ve yoğunlaşmaya başladıkça, ona daha çok bağlandığımı hissetmeye başlıyorum. Kalçalarını her itişinde, inlemelerim giderek daha az rol yapıyormuşum gibi geliyor.

İçimde değil ve klitorisimin yakınında bile değil ama yine de... bununla ilgili bir şey *çok iyi* hissettiriyor.

"Daha sert," diyorum soluk soluğa ve Adam arkama öyle bir kuvvetle vuruyor ki bir yığın kâğıdı yere düşürüyorum.

Kendimi utandırmamak için dudağımı ısırırken kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Sevişmeye ne kadar ihtiyacım olduğu artık çok açık. Sahte bir kuru seksle boşalacakmışım gibi hissediyorum ve bu çok aşağılayıcı.

Ama sonra parmakları kalçalarımın derinliklerine giriyor ve yumuşaklık artık o kadar da yumuşak değil. Sertleşiyor ve kalçalarının hareketinin daha az sahte, daha gerçek bir ritim aldığını fark etmekten kendimi alamıyorum.

Kalçalarım daha da sıkılıyor.

"Devam et, Peaches. Babamın masasına gel." Sesi boğuk ve gergin.

"Evet," diye haykırarak kalçalarımı tekrar ona doğru bastırıyorum.

Aniden, sert uzunluğunun kalçalarımın arasından kaydığını, ağrıyan klitorisime sürtündüğünü hissediyorum ve çok, *çok* gerçek olan bir nefes ve inilti çıkarıyorum.

Kamera ekranına bakarken, videodaki ifadesini görüyorum. Yüzünde vahşi bir kararlılık ifadesi var. Kalçalarımındaki tutuşu sıkılaşıyor ve her nefes verişinde bir homurtu ile nefesi sığılıyor.

"Devam et," diye fısıldıyorum, kalçalarımı onun sikinin etrafında daha sıkı kenetliyorum.

"Çok ıslaksın, Peaches," diyor hırlayarak ve ben utanmadan alnımı masaya dayayıp ona doğru geri itiyorum. Bacaklarımın arasındaki boşluğu sikerken uyarılmamın nemi sikini kaplıyor.

Ve klitorisime her vuruşumda, doruk noktama daha da yaklaşıyorum.

"Durma," diye yalvarıyorum.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Sikime o kadar muhtaçsın ki."

Onun iğrenç sözleri karşısında daha yüksek sesle haykırıyorum. Kalçalarımındaki kasları sıktıkça yanıyor, sikinin sertleşmesi beni tahrik ediyor. Bu da onun da boşalmak üzere olduğu anlamına geliyor.

Uzaktan çalan kilise müziğiyle, ikimiz de nefessiz kalana ve salıverilmelerimizi titretene kadar vücutlarımızı birbirine sürtüyoruz. Aletin bana karşı nabzının attığını hissettiğimde yüksek sesle inliyor, döllerini bacaklarımın ve babasının masasının üzerine döküyor. Kendi doruk noktam vücudumun her noktasına zevk veriyor.

Birkaç uzun an boyunca, o anın sıcaklığından kurtulmaya çalışarak o pozisyonda kalıyoruz. Adam kalçalarımındaki pençe gibi tutuşunu bıraktığında, başımı kaldırıyorum ve doğrudan telefonumdaki video kaydına bakıyorum.

Adam masanın üzerindeki kutudan bir mendil alırken uzanıp telefonumu alıyorum ve kaydı durduruyorum. Adam benden uzaklaşıp üstünü başını temizlerken hâlâ sessiz. Ben de aynısını yaptıktan sonra kıyafetlerimi alıp yeniden giyinmeye başlıyorum.

Hiçbir şey bu yeni arzuyu bastırmadı. Aksine, sanırım daha da kötüleştirdi.

Adam boğazını temizliyor ve döl lekeli mendili odanın köşesindeki çöp kutusuna atıyor ve sonra gözlerimiz ilk kez buluşuyor.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ve neden ondan önce konuşma ihtiyacı hissettiğime dair hiçbir fikrim yok. Belki de özür dilemesini beklediğim ve bir özür duymak istemediğim içindir. Az önce olanlarla ilgili hiçbir şey benim gözümde bir özür gerektirmiyor.

"İzleyiciler buna bayılacak," diyorum gülümseyerek.

Bir gülümsemeyle savaşıırken ağzı kapanıyor. "Yapman gereken çok fazla düzenleme olacak."

Bununla birlikte beni kapıya doğru çekti. Yerdeki kağıtları toplamaya çalıştığımda omzuma dokunuyor.

"Yapma," diyor, "burada olduğumuzu bilmesini istiyorum."

Masasında bıraktığımız dağınıklığa tekrar bakarken gülerek "Oh, bilecek," diye cevap veriyorum.

Yirmi Üç

ADAM

Arabadayız, Sage'in evine dönüyoruz, o sırada onu akşam yemeğine götürmek istediğimi fark ediyorum - ailemin evine. Parmaklarım direksiyonu kavradı.

Aklıma bir fikir geliyor ve çılgınca olsa da bu fikrin peşini bırakmamın mümkün olmadığını anlıyorum.

Yolcu koltuğunda ona bakarken, vücudunun ellerimde nasıl hissettirdiğini hatırladığımda sikim pantolonumun içinde seğiriyor. O küçük kıçının ne kadar mükemmel olduğunu ve sadece sikimi ona sürterek ne kadar sertleştiğimi.

Seks yaptığımız geceyi alkol ve adrenalinden dolayı hatırlamıyorum. Sikimi onun içine gerçekten sokmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak istiyorum. Ne kadar sıkı, ne kadar sıcak, ne kadar tatlı ve ne kadar kirli olduğunu hissetmek istiyorum.

Az önce babamın ofisinde olanlar sınırı aşmaktı ama en azından birlikte aşmıştık. Yüzündeki ihtiyaç ve arzu ifadesini okuyabiliyordum. Benimle aynı anda boşaldı. İşte bu kadar uyumluyuz. Kendimizi gerçekten bıraksaydık seks ne kadar akıl almaz olurdu?

Bu kıza benim için hızlı bir sikişten başka bir şey ifade etmiyormuş gibi davranırsam bu beni nasıl bir adam yapar? Onu bu kadar uzun süre göz ardı etmişken birden kendimi onun içinden nasıl hissettiğini bilmek isterken buluyorsam.

Bu beni bir bok parçası yapar. Beni *ondan* daha iyi yapmaz.

Gerçekten buraya odaklanmam gerekirken kafam suçluluk duygusuyla dolup taşıyor. Truett'i alaşağı etmek. Benden her şeyimi alan adamı mahvet.

İşini mahvettim. Şimdi de evini sikmeye hazırım.

"Benimle yemeğe gelir misin?" Yan gözle ona bakarak soruyorum. Gözlerim, yumuşak pembe dalgalarının yüzünde dalgalanışına ve boynunun kenarındaki takımyıldızı dövmesini ortaya çıkarışına takılıyor.

"Akşam yemeği?" diye soruyor, saçlarını kulağının arkasına kıvrarak. "Elbette." "Mükemmel."

Dairesine yanaşıp bir süre sessizce oturuyoruz ve sanki ofisteki o an havada gergin bir şekilde duruyor.

Pencereden dışarı bakarken usulca "Yukarı gelmek ister misin?" diye soruyor. "Uygulama için videoyu düzenleyeceğim."

Bir şey beni onun dairesine çekiyor. Seksten daha fazlasını vaat eden bir güç. Bana nasıl baktığını görüyorum. Beni nasıl *düzeltilmek* istediğini. Beni rahatlatmak. Bana ailemin sunabileceğinden fazlasını sunuyor.

Lanet olsun. Gerçekten kafamı karıştırıyor. Ve kafamı karıştırmak planın bir parçası değil.

"Hayır, eve gideceğim ama akşam yemeği için seni saat beşte almaya hazır ol."

Ben daha cümlemi bitirmeden kapıyı açıyor. Açık kapının üzerinde durup sempatik bir ifadeyle başını sallayarak içeri eğiliyor. "Tamam, Adam. Görüşürüz o zaman."

Sonra kapıyı kapatıp uzaklaşıyor.

Öğleden sonramı kanepemde dönüp durarak geçirdim, uyku benden kaçtı, ta ki zihnimin onun tenindeki dövmelerde dolaşmasına izin verene kadar, her birini kendi meditasyon biçimim gibi kafamda izledim. Sonunda uyuklamama yardımcı olan şey buydu ve o kadar derin uyudum ki onu akşam yemeğine götürmek için zar zor uyandım.

Evinin önüne geldiğimde telefonumu çıkarıp Caleb'a mesaj atıyorum. Son zamanlarda onunla daha fazla konuşmadığım için pislik bir kardeş gibi davrandım ama onu bu işe bulaştıramam.

Bu akşam kız arkadaşımı yemeğe getireceğim.

Neredeyse hemen mesaj atıyor. O cevap verirken ben şaşkınlıkla telefonuma bakıp sırtıyorum.

Aynen öyle.

Ondan gerçekten hoşlanıyor gibisin. Bu da annemin onu seveceği anlamına geliyor.

Birdenbire kendimi çok gerçekçi hissetmeye başladım. Yolcu kapısı açılıp Sage yanımdaki koltuğa kayarken bu his içime bir korku gibi çöküyor. Üzerinde bir çift siyah kalın çizme, kısa yeşil kadife bir etek... ve bir sütyen var.

"Gömleğini unutmuşsun," diye mırıldanıyorum gözlerim yolcu koltuğumdaki minyon bedenini tararken. Sütyenini örten tek şey, kolları bileklerine sarkacak kadar uzun, açık bir flanel gömlek. İğrenç bir kıyafet... ve gerçekten de içinde bu kadar iyi görünmemeli.

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm," diye cevap veriyor, bembeyaz dişleriyle bana gülümseyerek. Beni bir an fazla uzun bakarken yakalayınca gülümsemesi kayboluyor. "Ne?"

İleriye bakarken çenemi sıkıyorum, arabayı sürerken gülümsemeye karşı koyuyorum. "Yok bir şey. Ben sadece..." Sesim titriyor.

"Sadece ne?"

"Sadece neye benzediğini merak ediyordum," diyorum ve düşüncemi yüzümü buruşturarak bitiriyorum.

"Neye benzeyeceğimi... ne?"

Yan gözle ona bakarken, bu konuyu açtığım için bile kendimi kötü hissetmeye başlıyorum ama artık bu konuyu kapatmama izin vermeyeceğini biliyorum.

"Eğer... normal olsaydın," diye cevap veriyorum utangaç bir şekilde.

Surat asmak ya da kızmak yerine gülüyor. "Yani, *normal* görünseydim beni çekici bulur muydun diye merak ediyorsun," diyor tırnak işareti kullanarak.

Senden etkilendim, sanırım ama söylemiyorum.

"Hayır," diyorum, bu suçlamadan hızla kaçınarak.

"Evet, biliyorsun," diye ısrar ediyor. "İşte." Telefonunu çıkarıyor ve ben arabayı sürerken bazı uygulamalarda geziniyor. Sonra bir kırmızı ışığa geldiğimde telefonunu yüzüme doğru itiyor. Ekranda sarı saçlı, düğme burunlu, çukur çeneli ve düz beyaz dişleriyle sevimsiz bir sırıtışa sahip genç bir kadın var. Büyük boy yeşil bir kazak ve altından zar zor görünen minik bir şort giyiyor. Elinde bir anahtarlık tutuyor.

"On yedi yaşındaydım. İlk dairemin anahtarlarını almıştım. Annemin evinden çıkmıştım ve ilk kez kendi başımaydım."

Fotoğraftaki kıza bakıp Sage'i gördüğümde yüzümde isteğim dışında bir gülümseme beliriyor.

Bir soru cevaplandı. *Normal görünseydi yine de* ondan etkilenir miydim? Evet.

Dilinin sürekli oynadığı dudağındaki halkayla her şeyi berbat etmek zorunda kalması çok kötü. Boynundan ayak parmaklarına kadar güzel teninin her yerinde dövmeleer var. Ve güneş ışığında pamuk şeker gibi görünen o pembe saçları.

"Soruna cevap vereyim mi?" diye soruyor bana muzip bir sırıtışla. Boğazımı temizliyorum ve direksiyonu daha sıkı kavriyorum.

"Korkunç muydu?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Bu kadar genç yaşta tek başına taşınmak?"

Şakacı bir şekilde alay ediyor. "Korkutucu mu? Hayır."

Yolcu koltuğunda yan gözle ona bakarken, telefonundaki fotoğrafa göz kırparken gözlerim kalın kirpiklerine takılıyor.

"Hiç mi?" Ben soruyorum.

"Hayır. Elbette bir mücadeleydi ama benim için mücadele özgür olduğum anlamına geliyordu." "Annenle yaşamak o kadar kötü müydü?"

Omuz silkiyor. "Çok kavga ettik. Onun sevgisi için savaşmak zorundaymışım gibi hissederdim. Sanki en basit şeyler için bile ona minnettar olmamı istiyordu, beni sevdiği için yapması gereken şeyler. Ben de onsuz daha iyi olacağıma karar verdim."

Yola bakıp az önce söylediklerini düşünürken araba bir an sessizleşiyor. Sadece babamla ilgili değil, belki de inancımınla ilgili de ne kadar çok şey söyleyebileceğimi fark ettim.

"Ee, nereye gidiyoruz?" diyor hevesle. Muhtemelen bu heyecanı bastırmak üzere olduğumu biliyorum.

"Ailemin evi."

Gözleri şaşkınlıkla açılırken kafasını bana doğru çeviriyor. "Ne? Neden?"

"Çünkü her Pazar gidiyorum. *Eskiden* giderdim. Altı haftadır Pazar yemeğine gitmedim ve sanırım geri dönme vaktim geldi... tatlım," diyorum ve alaycı bir gülümsemeyle romantik takma adımı ekliyorum.

Yüzündeki şaşkınlık yavaş yavaş hayal kırıklığına dönüşüyor. Bana bakarken kaşlarının arasında sevimli küçük bir çukur beliriyor. Kendini zorladığını söyleyebilirim ve Sage'in kendini tutmamasına bayılıyor. O, benim gibi

Çıktığım kadınlar: sessiz, uyumlu, yüzleşmekten kaçınmak için duygularını bastıran.

"Adam, *canım*," diye cevap veriyor sert bir sesle. "Bütün plan senin itibarını lekeleyip babaninkini mahvetmekti. Ama sen onu kızdırmak için beni kullanıyorsun. Planın bu olduğunu biliyorum ama işi çok ileri götürüyorsun. Sahte ilişkimizle eski sevgilime işkence etmeye ne zaman başlayacağız? Şimdiye kadar her şey seninle ilgiliydi."

Dümdüz önüme bakıp sözlerinin içime işlemesine izin verirken suçluluk ve utanç duyguları omurgamdan yukarı doğru süzülüyor. Sonra elimi kalçasına götürüp gözlerinin içine bakarken orada dinlendiriyorum.

"Bu sadece sıradan bir aile yemeği," diyorum usulca, parlak mavi gözlerinin beni bağladığını hissederek. "Annem için gerçekten çok özel ve ben bunu özledim."

Kaşlarının arasındaki kırıksıklık yavaşça kayboluyor. Omuzlarındaki gerginlik eriyor ve koltuğa doğru kayıyor.

Sempatî kazanmaya çalışmıyordum ve onu manipüle etmeye de çalışmıyordum. Söylediklerim doğru. Aile yemeklerini özleyorum ve yalnız gitmek istemiyorum. Yanımda biri olmadan ailemin incelemesiyle yüzleşmek istemiyorum.

Evin önüne geldiğimizde arabayı Caleb'in cipinin arkasına park ediyorum. Sinirlerimden kurtulduktan sonra kapıyı açıyorum ve Sage de aynısını yapıyor. Garaj yolunda buluşuyoruz, ben elimi uzatıyorum ve o da kendi elini uzatıyor.

Ön kapıya vardığımızda, her zaman yaptığım gibi, güvenlik kamerasının gözlerini sırtımda hissederek kapıyı açıyorum. Pazar günleri ön kapıyı kilitlemeden bırakmak annemin sağlıklı geleneklerinden bir diğeri. Normalde burası bir hapishane gibi kilitlidir, ama haftada bir kutsal gün kapıyı açık bırakmakta sembolik bir şey buluyor, üstelik sadece çocukları için değil, herkes için. Elbette kimse kilidin açık olduğunu bilmiyor ama o biliyor. Ve önemli olan da bu.

Büyük fuayeye adım attığımızda yemek odasından gelen konuşmalar duyuluyor. Sage elimi sıkıyor, kendini örtmek için ekose gömleğini göğsüne doğru biraz daha sıkı çekiyor. İçeriye iki adım attığımızda, girişteki masanın üzerindeki dev aynada yansımamızı görüyorum.

Sage de görüyor, çünkü ikimiz de duruyoruz. Bir an için öylece durup bakıyoruz. Birlikte görüntümüzde ilgimi çeken bir şey var. Sanki başka tarafa bakamıyorum. Sanki yanımdaki görüntüsünü seviyorum. Renklerle dolu ve teni sanatla beneklenmiş, benim siyah üzerine siyah sıkıcı görünüşümden çok daha ilginç.

Telefonumu arka cebimden çıkarıp onu çenemin altına sıkıştırıyorum, fotoğraf çekerken ikimiz de aynaya bakıyoruz. İkimiz de gülümsemiyoruz ve dürüst olmak gerekirse ikimiz de üzgün ama bir o kadar da güzel görünüyoruz.

Telefonumu cebime geri koyarken "Sosyal faaliyetler için," diye fısıldıyorum. "Biri mi geldi?" diye sesleniyor annem kapıda belirmeden hemen önce.

koridorun sonunda. Gözleri önce Sage'e sonra da bana takılınca olduğu yerde donup kaldı.

"Adam," diye mırıldanıyor usulca.

"Merhaba anne," diye cevap veriyorum. Onu görmek bile karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettiriyor. "Sage'i hatırlarsın."

Annemin tepki vermesi biraz zaman alıyor, uzun zaman sonra ortaya çıkmamın ya da genel olarak Sage'in varlığının şokunu hala yaşıyor. Ama karşımda duran kadının vücudunda kaba bir kemik bile yok.

"Elbette." Sage'i gülümseyerek selamlıyor ve kollarını açarak bize doğru yürüyor. "Geldiğine çok sevindim, tatlım."

İlk önce annem sevgilime sarılıyor, hiç de rahatsız edici ya da zorlama gibi görünmeyen sıcak bir kucaklaşma. Aslında, Sage bile annemi neredeyse sürpriz gibi görünen bir şekilde sıkarak karşılık veriyor.

Sonra annem bana sarılıyor, parmak uçlarına uzanıp yanağımdan öpüyor. Birden onun kollarında olmak beni daha küçük hissettiriyor ve sadece son bir ay içinde yaptığım tüm iğrenç ve nefret dolu şeyler bir utanç tsunamisi gibi zihnimden akıp gidiyor.

"Geleceğinizi umuyordum. En sevdiğin yemeği yaptım," diyor gülümseyerek, ellerimizden tutup bizi evin içinde yemek odasına doğru çekerken. Bunu yaparken kendi kendime gülüyorum çünkü en sevdiğimin onun lazanyası olduğunu düşünüyor ama gerçek şu ki, hepsi benim favorilerim. İstese de kötü bir yemek pişiremez.

Yemek salonuna ulaştığımızda, tüm nazik konuşmalar kesiliyor ve çatalların tabaklara çarpma sesi konuşmalarının yerini alıyor. Sage'i kolumun altına çekerken babamın sıcak bakışlarını yüzümde hissediyorum.

Abigail, "Adam Amca," diye bağırarak dikkatimi çekiyor ve yüzümde bir gülümsemeye neden oluyor.

"Selam Abby," diye cevap veriyorum, dağınık kahverengi saçlarını karıştırarak. Sonra sahte kız arkadaşımın henüz gerçek yeğenimle tanışmadığını fark ediyorum. "Sage, bu benim yeğenim Abigail."

"Merhaba," diyor Sage, beceriksizce önce ona sonra da tüm masaya el sallıyor. Kardeşlerim selamlarına karşılık verirken, annem masada başka bir yer hazırlamakla meşgul. "Umarım çok fazla sorun olmaz," diye mırıldanıyor Sage nazikçe.

"Tabii ki hayır," diye karşı çıkıyor annem. "Masada her zaman yer vardır." Bu sırada babam ve ben nefret dolu bir bakışmanın içindeyiz, onun burun delikleri öfkesinden alev alev yanarken benim yüzüm bir cesaret gibi metanetli ve sakin kalıyor. İsteddiği kadar sinirlenebilir. Zaten bütün mesele de bu. Ama ben reddediyorum

kırmak için.

Sage ve ben Abigail ve Luke'un arasında yan yana yerlerimizi alırken annem "Lütfen oturun," diye sesleniyor.

Yeğenim bana heyecanla sırtıyor ve ben altı hafta boyunca bunu kaçırdığım için bir suçluluk duygusu daha hissediyorum.

Sage yumuşak bir özürle, "Pazar yemeği için giyinmediğim için özür dilerim," diyor. "Adam geleceğimizi söylemedi."

Annem gülüyor. "Çok güzel görünüyorsun." Sonra bana sert bir bakış attı. "Adam Matthew Goode, bir dahaki sefere flörtünle biraz daha iyi iletişim kur. Ben sana daha iyisini öğrettim."

Dudaklarıma yerleşen gülümseme beni rahatlatıyor. "Evet, hanımefendi," diyorum başımı sallayarak.

"Biz de tam şükranlarımızı sunmak üzereydik," diyor masanın başındaki karanlık bir ses, zalim ve mırıltılı bir tonda. En iyi sahte gülümsemesini takınırken hepimiz dikkatimizi ona çeviriyoruz. "Belki de misafirimiz bu gece bize önderlik etmek ister."

Sage başını sallarken gözleri büyür. "Oh, yapamam. Teşekkür ederim, yine de-"

"İsrar ediyorum," diye savunuyor.

"Ben söyleyebilirim," diye araya giriyorum, ama o sadece elini kaldırıyor. "Oğlum, biz misafirlerimizin dua etmesine izin veririz. Bunu biliyorsun."

Herkes Sage'e bakarken tüylerim diken diken oluyor ve vücudumdaki her kemiğin gerildiğini hissediyorum. Çılgınca onu korumanın bir yolunu bulmaya çalışırken tüylerim diken diken oluyor. Onu buraya asla getirmemeliydim ve tam sandalyemi itip onu bu masadan çekip almak üzereyken, ellerini önünde birleştiriyor.

"Daha önce hiç dua etmedim ama deneyebilirim." "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor annem.

Sage yan gözle bana bakıyor. Gözlerimiz bir an için buluşuyor ve gözlerini aşağıya çevirip boğazını temizlemeden önce ona güven verici bir baş selamı veriyorum.

"Ailemle birlikte hiç yemeğe oturmamışım. Daha önce *hiçbir aileyle* böyle bir yemeğe oturmamıştım" diyor ve masadakilerin gözlerini kaldırıp ona doğru baktıklarını fark ediyorum. Ama Sage devam ediyor: "Ve burada olduğum için inanılmaz derecede minnettarım. Bu lezzetli yemeği pişirdiği için Bayan Goode'a minnettarım. Burada sizinle birlikte oturmama izin verdikleri için tüm Goode ailesine minnettarım ve yabancı olmama rağmen bana bu kadar iyi davrandıkları için Adam'ın kardeşlerine minnettarım. Ve en çok da Adam için minnettarım."

"Bu kadar yeter," diye bağıyor babam masanın ucundan.

Abigail yanımda irkiliyor ve babama ters ters bakarken öfkem artıyor.

"Truett!" Annem sert bir fısıltıyla onu azarlıyor.

Yine de Sage şöyle devam ediyor: "Adam'a bana yargılamadan ve ikiyüzlülük yapmadan gerçek bir iyi adamın ne olduğunu gösterdiği için minnettarım."

"Yeter dedim!" Truett yine tersledi.

"Teşekkür ederim," diye bitiriyor ve babam daha fazla araya girmeden masanın öbür ucundan Luke'un sesini duyuyorum.

"Amin."

"Amin," diğerleri de onu takip eder.

Yeğenimin küçük sesi son olarak usulca "Amin" diye mırıldanıyor.

Bir yumruk masaya büyük bir gürültüyle iniyor, bardakları ve tabakları sallıyor. Sonra parmağıyla Sage'i işaret eder. "Genç bayan-"

"Yapma," diye çıkışıyorum, sert bakışlarımı yüzüne dikiyorum. "Kız arkadaşımın böyle konuşma. Sen ne istediysen onu yaptı."

Beni görmezden geliyor ve ona bakıyor. "Dua, hayatımızdaki nimetler için Tanrı'ya ve yalnızca Tanrı'ya şükretmek anlamına gelir. *Ailem* bunun çok iyi farkında," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, gözleri odayı tararken.

"Söylememi sen istedin, ben de öyle söylüyorum," diye yanıtlıyor çenesini dik tutarak. Bu manzara karşısında göğsüme sıcak ve sevecen bir şey yerleşiyor.

"Çok güzeldi," diye yanıtlıyor annem.

"Evet, öyleydi," diyorum elimi Sage'in sandalyesinin arkasına koyarak. Elimi omurgasının üst kısmına, boynunun hemen altına koyuyorum ve sadece içgüdülerimle hareket ediyorum. Onu nazikçe kendime doğru iterken zihnim ne yaptığımın farkına bile varmıyor. Bana bakmak için döndüğünde, gözlerimiz buluşuyor. Sonra dudaklarımız.

Kısa bir öpücük ama muazzam hissettiriyor.

Yüzlerimiz ayrılırken, bakışları benimkine bağlı kalıyor. Sonunda yüzümü öne döndüğümde, ailemin geri kalanının meraklı ve şaşkın bakışlarından kaçıyorum.

"Hadi yiyelim," diyorum gerginliği azaltmak için. Masanın ortasındaki lazanyaya uzanırken, şu anda özellikle memnun olduğumu hissediyorum. Truett çılgına dönmüş, tamamen hazırlıksız yakalanmış ve her zamankinden daha öfkeli. Ve bunun sorumlusu da yanımdaki güzel kadın.

Yirmi Dört

ADAM

"Burası senin odan mı?" Büyük koridorun sonundaki geniş yatak odasının ışığını yaktığımda Sage soruyor.

"Burası benim çocukluk odam," diye cevap veriyorum ikimiz de içeri girerken. Kapıyı arkamızdan kapatıyorum, çoğunlukla beş dakika nefes almak ve rollerimizden çıkmak için. Gerçi dürüst olmak gerekirse, sahte randevu senaryosuna girip çıkmak giderek daha az değişiklik gibi geliyor.

"Vay canına," diyor odayı tararken, her bir duvara gidip orada asılı olan fotoğrafları incelerken. Çoğu benim ve kardeşlerimin hayatımızın çeşitli evrelerindeki hallerimiz. On iki yaşındayken kucağımda bebek Isaac'i tutarken çekilmiş bir fotoğrafıma rastlayınca gülümseyerek "Ne kadar tatlıymışsın" dedi.

Annemle babamın onu eve getirdiği o günü hatırlıyorum. İkizlerin arasında uzun süre kendimi garip hissettikten sonra nihayet kendime ait bir kardeşim olmuştu. Ya da en azından öyle hissettim. Onu korumak, güvende tutmak, onunla eşit olmak benim görevimdi.

Aklımın bir köşesinde, acaba onu hayal kırıklığına mı uğrattım diye düşünüyorum; bu, gittiği günden beri beni rahatsız eden bir düşünce. Bunca yıl boyunca onu korumam gereken tek kişinin öz babamız olduğunu hiç fark etmemiştim. Şimdi güvende mi, hayatta mı ya da mutlu mu hiçbir fikrim yok. Ölmüş de olabilir, ama ölümle bile bir kapanış yapabiliriz. Isaac kaçtığında, elimizdeki tek şey boşluktu.

Sage yatağa doğru dönüp gülümseyerek bakıyor ve beni kasvetli düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "O yatakta kaç kızın kalktığını hissettin?"

Gülüyorum. "Sıfır."

"Saçmalık," diyor kıkırdayarak. "Bu devasa evde kendinize ait bir kanadınız var ve buraya bir kez bile kız getirmediniz mi?"

Kıçımı şiltenin üzerine bırakırken muzip sırıtışımı gizleyemiyorum. "Tamam... iki. Ama hepsi bu kadar."

Alaycı bir gülümsemeyle yanıma oturdu. "Bu hayal kırıklığı."

"Biliyorum ama o zamanlar tek istediğim babam gibi olmaktı. Doğru yolda olduğumu sanıyordum."

Bir an için iç geçiriyor ve sonra elini kalçama koyuyor. "Yemekte olay çıkardığım için özür dilerim. Dua etmekte yanlış bir şey yok. Sadece onu kızdırmaya çalışıyordum."

"Aynen öyle yaptın," diye cevap veriyorum orantısız bir sırtışla. "Zarafetiniz gayet iyiydi ve özür dilemenize gerek yok. Ama Sage..." Başımı çevirip ona bakıyorum. "Hiç aile yemeğine oturmadığın doğru mu?"

Oflayıp pufluyor ve gözlerimi kaçırıyor. Sonra dirseklerinin üzerine yaslanıyor. "Sayılır. Lisedeyken bir arkadaşım beni akşam yemeğine davet ederdi. Böyle bir masada otururduk. Bazen Gladys ve ben de birlikte yeriz."

"Peki ya ailen?" Yanına doğru eğilerek soruyorum. "Annem beni çok gençken doğurmuş ve ben lisedeyken Okuldan sonra yeniden evlendi ve birkaç çocuğu daha oldu. Yeni kocası pisliğin tekiydi ve benden nefret ediyordu, ben de on yedi yaşında kendimi özgür bıraktım ve taşındım. Sonra da irtibatı kaybettik. Beni bu kadar kolay bırakabilmesi biraz üzücü."

O konuşurken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Bana doğru döndüğünde gözlerimiz buluşuyor ve yüzlerimiz inanılmaz derecede yakınlaşıyor. Bakışlarımın onun büyüleyici mavi gözlerinden, düğmeli burnunun hafif eğiminden, dudağındaki halkaya doğru gitmesine izin veriyorum. Ve kendimi yutkunurken buluyorum, sanki... gerginim.

Birbirimize sadece birkaç santim mesafeden bakarken gerilim artıyor. Ve tam dayanılmaz hissettiğinde, arkasını dönüyor.

"Yalan söylemeyeceğim, Kilise Çocuğu. Ailenin bunca zaman sonra odanı bu kadar tertemiz tutması biraz garip."

İçimi çektim ve yatakta kaydım. "Annem. Bir gün tekrar ihtiyacımız olacağını düşünüyor. Bu yüzden tüm odalarımızı biz ayrıldığımızda oldukları gibi tutuyor. Isaac'inkini bile."

Gözleri yine benimkileri buluyor ve konuyu ona getirdiğim için anında pişman oluyorum. *Lütfen bana onu sorma.*

"Bir sahne çekmek ister misin?" diye soruyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. Tam o anda, gerginliği bozdu.

"Burada mı?"

"Evet. Biraz ateşli. Çocukluğunun yatak odasında sevişmek."

Onu burada gençmişiz gibi becerebileceğimi düşündükçe sikime kan hücum ediyor. "Hayır..." Kapiya bakarak söylüyorum. "Biri içeri girebilir, o yüzden kıyafetlerimizi çıkarmayalım."

Alt dudağını ısıyor. "Şimdi kendimi gerçekten odana gizlice soktuğın bir kız gibi hissediyorum."

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. "Sadece bir çift azgın genç."

"Öyleyse öpüşelim. Lisedeki kızlarla yaptığın gibi beni okşamana izin vereceğim."

"Ciddi misin?" Birdenbire benimle öpüşmek mi istiyor? Bu da nereden çıktı şimdi?

Sonra telefonunu kaldırıyor. "İzleyiciler için."

Oh. Tabii ki.

İzleyiciler için.

Tanrım, Adam. Aklını başına topla.

"Elbette," diye rahatça cevap veriyorum.

Heyecanla, başı yastıkların yanına gelene kadar yatakta ilerliyor. Sonra kamerasını açıyor ve komodinin üzerine yerleştiriyor, sırt üstü uzanıp beni beklemeden önce iyi bir aç buluyor.

Bu aynı anda hem yanlış hem de doğru hissettiriyor. Demek istediğim, gerçekten öpüşüyormuş gibi yapmanın bir yolu yok, bu yüzden, hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu gerçek olacak.

Yatağında uzanmış beni beklerkenki görüntüsünü sonsuza dek hafızama kazımak istiyorum. Yirmi yıl önce burada öpüştüğüm kızların isimlerini bile hatırlayamıyorum ama Sage'in şu anda o siyah sütyen ve yeşil etekle bana bakışını sonsuza dek hatırlayacağım.

Zihinsel bir resim çektikten sonra, Sage'in vücudunun üzerinde sürünüyorum ve kendimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum. Gülümseyerek fısıldıyor, "Motor."

Ama onu öpmedim, hemen değil. Onun yerine başparmağımla yanağındaki bir tutam saç okşuyorum ve bir süre gözlerinin içine bakıyorum. Akşam yemeğinde şükran duası sırasında bana teşekkür ettiği o anı düşünüyorum ve kendimi tutamıyorum.

"Bu gerçek miydi?"

diye sordum. Yüzü

düştü. "Ne?"

"Sana iyi bir adamın ne olduğunu gösterdiğim için şükran duası sırasında bana teşekkür ettiğinde? Dürüst müydün?"

Yüzünde bir tanıma beliriyor. Ve cevap vermesi bir anını alıyor.

Kahretsin, ben bir aptalım. *Tabii ki gerçek değildi, seni moron. Ona yaptığın onca şeyden ve onu kullanmandan sonra, neden bunun için sana teşekkür etsin ki?*

Ondan bir cevap alamadan tırmanmaya başlıyorum ama bir bacağını kalçalarım doluyor ve beni yerimde tutuyor. Sonra bir elini kalçalarım

gezdiriyor.

yanağıma ve enseme kadar indi.

"Evet, tabii ki doğruydu, Adam."

Yalan söylemesi umurumda değil. Gerçekten umurumda değil.

Başka bir şey söylemeden, dudaklarımı onunkilere bastırarak içeri dalıyorum. Bana doğru açılıyor ve dilimi dudaklarının arasından kaydırarak, karşılık olarak mırıldanana kadar onunkilere doğru kayıyorum.

Ve gerçekmiş gibi davranıyorum.

Kolumu başının üzerine koyarak onu içtenlikle öpüyorum. Sahte değilmiş gibi.

Parmakları gömleğimin kumaşını kavırıyor, ben açlıkla onun ağzını bir tutku seliyle yutarken beni daha da yakınına çekiyor. Bir an için telefonun bizi kaydettiğini unutuyorum.

Sadece tadına *bakıyorum*. Onu hissediyorum. Ona ihtiyacım var.

Alt dudağını emiyorum ve sonra küçük bir ısırık için dişlerimin arasına çekiyorum. Dudağını bırakıp oradaki altın yüzüğü yalıyorum ve tekrar mırıldanıyor.

"Adam," diye fısıldıyor dudaklarıma, öpüşmemiz daha da yoğunlaşırken.

Eteğini yukarı kaldırıp diğer bacağını etrafıma dolayarak beni lezzetli bir sürtünmeyle kendine bastırırken ağzım dudaklarından boynuna doğru ilerliyor. Hassas tenine çizilmiş takımyıldızı boyunca yolumu öpüyorum, kollarımda titreyene kadar her yıldızı yalıyorum.

Sıkı yumrukları gömleğimi yukarı çekiyor, sırtımın açıkta kalan derisini buluyor, tırnaklarını göğüs kafesim boyunca yavaş, işkenceli çizikler halinde geçiriyor. Onu takip ederek göğüslerini örten sütyeni yırtıyorum ve esnek göğüsleri ortaya çıktığında, ağzımı meme ucunun sıkı tomurcuğuna kilitliyorum ve onu çığlık attıracak kadar ısııyorum.

Tırnaklarını saçlarıma geçirip beni kendine çekerken parmakları kafa derimi çiziyor. Sonra taraf değiştiriyorum, cildinin her santiminde tüylerim diken diken olana kadar karşı meme ucunu ısııyorum. Ona sürtünürken sikim acı verici bir şekilde sertleşiyor.

Yolumuzda çok fazla kumaş var, ya da sikim öyle diyor.

Ama bir yerlerde gerçeklikle bağlantımı kaybettim. Böyle bir şey olmayacak. Onu burada, çocukluk yatağımda, ailem alt kattayken becermeyeceğim.

Onu *hiçbir yerde* becermeyeceğim. Çünkü bunların hepsi göstermelik. O ve ben asla böyle birlikte olamayacağız. Asla.

Bu çok iyi ve doğru hissettirse bile.

"Şeftali," diye fısıldıyorum tenine karşı, ağzım tekrar onun ağzına doğru ilerlerken.

"Evet?" diye nefes alıyor.

"Bana bunun gerçek olduğunu söyle." Çene çizgisi boyunca kulak memesine kadar ısırıyorum ama hemen cevap vermiyor. Bunu sormam bile aptalca ama onun söylediğini duymaya ihtiyacım var. Sadece benim hissetmediğimi bilmem gerek. "Bana sen de hissettiğini söyle."

Tereddüt ediyor ve neredeyse umudumu kaybediyorum. Ama sonra elimi bacaklarının arasına götürüyor, parmaklarımı külotunun nemli merkezine bastırıyor ve cevabımı alıyorum. "Ne kadar gerçek olduğunu hisset."

Boğazımdan alçak, aç bir ihtiyaç ve ezici bir şehvet hırıltısı yükseliyor ve kapı çalındığında çoktan külotunu kenara çekmiş, onun uyarılmışlığını kendim için hissetmeye hazırım.

Bedenimi onunkinden çekerken ellerim donuyor. Kardeşimin sesi kapıdan içeri girerken gözlerinde endişeyle bana bakıyor.

"Hey, Adam, annem seni arıyor." Arayan Luke.

"Teşekkürler," diye yüksek sesle cevap veriyorum. "Hemen geliyorum."

O koridorda geri çekilirken koridordan bir kıkırdama sesi geliyor ve ikimiz de kahkaha krizine girmeden önce Sage'e bakıyorum.

"Şimdi kendimi gerçekten bir genç gibi hissediyorum."

"Ben de," diye yanıtlıyor yanakları kızarak.

Üzerinden indikten sonra, o eteğini düzelterip yerine oturturken gözlerimi ondan kaçırarak pantolonumdaki sertleşmeyi yeniden düzenlediğimde, çizgiyi aşmaya ne kadar yaklaştığımızı fark ediyorum.

Kendimizi bunu yapmaktan alıkoymak için kurallar koyarız, ancak o anda gerçekten istediğimiz şeye hayır demek çok zordur.

Ailemin beklediği oturma odasına geri dönmeden önce, çoğunlukla aletimin yumuşamasını beklemek için kendimizi toparlamak için biraz zaman ayırıyoruz. Babam hariç herkes orada, o da genellikle bizimle sosyalleşmek yerine ofisine çekiliyor. Normalde ben de ona katılmak için oradaydım.

"Baban ofisine gelmeni istedi," diyor annem elinde bir fincan çay ile.

Ona bakarken, gözlerindeki rahatlığın ardında ağır bir şey görüyorum ve başımı sallamaya karar veriyorum.

"Sage ve benim gitmemiz gerekiyor."

Yüz ifadesi değişiyor. Telaştan mı yoksa şaşkınlıktan mı bilmiyorum ama ona itaatsizlik ettiğim gerçeğini düşünürken biraz tedirgin görünüyor.

Otuz yedi yaşımda bile onun isteğini görmezden geliyorum. Hayatımda hiç yapmadığım bir şey, en azından son zamanlara kadar.

Başka bir şey söylemeden sandalyesinden kalkıyor. "Tamam, tatlım. O zaman başka zaman."

Bana eskisinden daha sıkı sarılıyor ve ben ilk kez annemle dürüst bir konuşma yapabilmeyi diliyorum. Keşke ona babam hakkındaki gerçeği söyleyebilseydim.

Ama yapamam. Henüz yapamam. Bu yüzden sarılmasını kabul ediyorum ve benden sonra Sage'i kucaklamasını izliyorum.

"Seni ağdırlamak çok güzeldi," diyor annem ona. Ne kadar gerçekçi görüldüğüne şaşıırıyorum.

Sage, "Lazanyanız çok lezzetliydi ve burada hepinizle birlikte olmayı çok sevdim," diye cevap veriyor - yine çok iyi satıyor.

"Ne zaman istersen, canım."

Sonra Sage ve ben başka bir şey söylemeden ön kapıdan çıkıyoruz. Arabaya ulaştığımızda tatlı tatlı "Çok güzeldi," diyor. "Gerçekten hoşuma gitti

Anne."

Sürücü tarafının kilidini açarken duraksıyorum. Sonra ona bakıp cevap veriyorum: "O da senden hoşlanıyor. Bunu söyleyebilirim."

Ki bu yalan değil.

Sage bu yanıtıtan memnun görünüyor. Kapıyı açıp içeri tırmanırken yüz hatlarını sıcaklık ve gurur renklendiriyor.

Haziran

Anti-kahraman

Yirmi Beş

Sage

"Son videolarımızın görüntülenme sayısı neden bu kadar düşük?"

Ben tezgâha yaslanırken Adam omzumun üzerinde geziniyor, beslememizde geziniyor. Beslememiz şimdiye kadar videolarla doldu, ama o haklı

-İzlenme oranları düştü. İlk viral olan, babasının ofisindeki sahne ve çocukluk odasında öpüştüğümüz sahne. Son iki haftanın hiçbiri beklediğimiz kadar popüler değil.

Ve sanırım nedenini biliyorum.

"Şey..." Ekrana bakarken yüzümü buruşturarak söylüyorum. "Bir fikrim var."

"Ne?" Tezgâha yaslandı ve kollarını kavuşturarak bana baktı.

İlk videoyu açıyorum, özellikle de beni önden boğduğu kısmı. "Bu," diyorum, görüntüyü işaret ederek.

Yemlere bakarken kaşları çatılıyor ve bir an sonra yüzünde bir farkındalık belirliyor. "Oh. Bu mantıklı."

O zamandan beri beni boğmadı ya da kıcıma şaplak atmadı ve izleyiciler aşağılanmayı özlüyor.

Ve dürüst olmak gerekirse, ben de öyle.

"Bence bugünkü videoda bundan biraz daha koymalıyız. Gerçekten hoşlarına gidiyor gibi görünüyor," diyorum odayı geçip tripodun çoktan kurulmuş olduğu kanepeye doğru ilerlerken.

Bunları çekmeye başladığımızdan beri Adam burada giderek daha fazla zaman geçiriyor. Hatta bazı geceler kanepede bile uyuyor. Yatağındaki o kafa karıştırıcı öpüşme seansından beri aramızda hiçbir şey olmadı. Gerçekti, tabii ki gerçekti. Ama kafam hala biraz karışık ve bunun sadece fiziksel olarak mı gerçek olduğunu yoksa burada daha fazlasını hisseden tek sanrılı kişinin ben mi olduğumu tam olarak anlayamıyorum. Her iki durumda da, her şeyi kafamda tutuyorum.

Adam da daha iyi bir ruh halinde. Sanki yavaş yavaş, her seferinde bir parça olmak üzere kendini toparlamasını izliyorum gibiyim.

"Ama ya sen?" diye sorarak beni şaşırttı. Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki asıl soruyu kaçırdım.

"Ha? Ne yapayım?"

Yavaşça bana doğru geliyor. "Hoşuna gitti mi? Aşağılanmak? Seni boğmam, saçını çekmem, sana isimler takmam?"

Sinirlerimi yutuyorum, yüz ifademi gizlemeye çalışırken bakışlarımı aşağıya ve ondan uzağa çeviriyorum. "Fark eder mi? Bu gerçek değil."

"Yeterince gerçek," diye yanıtlıyor.

Burada benim iyiliğim için gerçekten endişeleniyor mu, yoksa cinsel ilgilerimi anlamaya mı çalışıyor?

"Öyle mi?" Dikkati tekrar ona çevirmeye çalışarak soruyorum. "Önce ben sordum," diye yanıtlıyor.

Rahatlamayacağı belli olunca bir of çekiyorum ve omuzlarımı geriye atıyorum. Ona bakarak bıkkın bir ifade takındım. "Peki, tamam. Evet, bazen hoşuma gidiyor. Bazen hoşuma gidiyor. Bunun için beni yargılama."

"Seni neden yargılayayım ki?" diye soruyor, sesi kırıgın geliyor.

"Çünkü senin yaptığın bu, Adam. Beni yargılıyorsun. Görünüşümü beğenmiyorsun. Giyim tarzımı. Davranışlarımı. Yaşama biçimimi, yani sevişme biçimimi beğenmeni beklemiyorum."

Kollarımı havaya kaldırıp ona bakıyorum, hararetli kelimelerimin havaya nüfuz etmesine izin veriyorum ve ben söyledikten sonra ortalık sessizleşiyor. O sadece bana bakıyor, yüzünde hiçbir ifade yok.

Ve bir an için, sanki kırılan *kendisiymiş gibi davranma cüretini gösterdi*.

Sonra kanepeye döndüğümde, biraz daha yaklaşıyor. Omzumun hemen üzerinde durana kadar. Nefesini hissedecek kadar yakın değil ama teninden yayılan enerjiyi hissedecek kadar yakın. İçine girmek istediğim sıcak bir güneş ışını gibi.

"Ben yargılamıyorum-"

"Şunu çekelim," diyerek sözünü kestim.

"Beni nerede istiyorsun?" diye soruyor gömleğini yırtıp çıkarırken.

Tripodun üzerindeki kamerayı aşağıya doğru hareket ettirip kayıt tuşuna basarken dudaklarım düşünceli bir şekilde bükülüyor. Sonra diz çöküp ona bakıyorum.

İçinde bulunduğum bu en iyi oral seks pozisyonunu kavrarken gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Bunu taklit etmek zor olacak, Peaches."

"Beni tokatlamayı istiyorum."

Gülmeye zorluyor. "Kesinlikle olmaz." "Sadece yap. Çok zor değil."

"Seni tokatlamıyorum, Sage."

Gözlerimi devirerek hayal kırıklığı içinde ona bakıyorum. "Bu kadar centilmen olmaya çalışmayı bırak, Adam. Suratımı tokatla, boğazımı sık ve ağzıma tükür."

"T a n r ı m , " diye kekeliyor, saçlarını kafa derisinden tutarak. "Gerçekten benden bunu yapmamı mı istiyorsun?"

"Sana yapmanı söylüyorum," diye cevap veriyorum inatla. "Peki ya istemezsem?"

"Ama sen biliyorsun," diyorum, gözlerimi ona dikerek. "Öyle olduğunu biliyorum."

Etrafımda volta atarken zihinsel olarak yıpranmış ve sinirli görünüyor. Açıkça kendisiyle savaş halinde ve bir parçam bunun için kötü hissetmeye başlıyor.

"Tamam, bak," diyorum, onu sakinleştirmeye çalışarak. "Eğer gerçekten istemiyorsan, seni zorlamayacağım."

"Bu normal değil, Sage. Bu...doğru değil."

"Neden olmasın? Eğer sana rıza gösteriyorsam ve ikimiz de bunu istiyorsak, bunun doğru olmadığını kim söyleyebilir?"

"Bilmiyorum..."

"Tanrı mı?" Başımı eğerek soruyorum.

Bana düz, alaycı olmayan bir ifade veriyor. "Dur. Bunu iyice düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım var."

İçimi çektim ve beklerken topuklarıma yaslandım. Adam sapıkça olan her şeyin kötü olduğuna inanarak yetiştirilmiş. Hayatı boyunca gizlice yaptığı her şey için kendini içten içe cezalandırmış. Yaptığını biliyorum. Keşke bu saçmalığı bırakmasına yardım edebilsem.

"Adam, hoşuna gitmesi sorun değil. Ben hoşlandığım sürece, ve sana gerçekten hoşlandığımı söylüyorum-"

Beni sıkıştırırken bıkkın bir şekilde ofluyor. "Siktir et," diye mırıldanıyor. "Sage, bana bak."

İşte yine o otoriter ses tonu beni güçsüzleştiriyor. Ben de itaatkâr bir şekilde ona bakıyorum.

Sonra bir baktım, elinin parmakları yanağıma vuruyor, nefesim kesiliyor ve gözlerim kapanıyor. Ağzımdan bir inilti çıkıyor. Sonra eli boğazıma dolanıyor ve dikkatimi kendisine doğru çekiyor.

"Aç gözlerini, Şeftali," diye mırıldanıyor sıkı bir çeneyle.

Göz kapaklarım bana doğru eğildiğini görmek için tam zamanında açılıyor. Gözlerindeki vahşete bakarken tahrik karnımda yanıyor. Sanki kabuk bağlamış bir yarayı kanattığım için gardını indirmiş. Ve şimdi fişkırıyor.

Sonra yüzümü sıkıca kavrayarak iki parmağını ağzıma sokuyor, çıkarırken öğürmem ve boğulmama neden oluyor. Tükürük ağzından uçup yüzüme geliyor. Ama sonra orada duruyor, dilini yanağımda gezdiriyor.

Dişlerini yüzüme doğru gıcırdatırken yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. "Beni mahvediyorsun. İstememem gerektiğini bildiğim şeyleri istememe neden oluyorsun. Bunu biliyor musun?"

Kafam karıştı, başımı salladım.

"Ama bunu seviyorum, Peaches. Senin böyle *olmana bayılıyorum*."

B i r an tereddüt ettikten sonra ekliyor, "Tıpkı senin gibi pis bir sürtük. Öyle değil mi?"

Tekrar başımı sallıyorum. Bu garip, her şeyi tüketen his üzerime çöküyor. Adrenalin ve uyarılma birbirine karışmış gibi ve kulağa ne kadar saçma gelse de, hepsi çok... yoğun hissettiriyor.

Sonra ağzı benimkine çarpıyor, boğazımdaki kavrama sıkılaşıyor, o kadar ki nabzımı kendi kulaklarımda hissetmeye başlıyorum.

Baş döndürücü öpücüğünde kayboldum ve çok çabuk bitti.

Beni yerde sallanırken bırakarak uzaklaşıyor. Tekrar uzaklaşıyor, cılgınca volta atıyor. "Kes," diye bağılıyor yüksek sesle.

Yerden kalkamıyorum. Zar zor hareket edebiliyorum. Sonunda donup kalana ve bana doğru bakana kadar ona bakıyorum. Bana doğru koşarken yüzündeki çizgiler katıksız bir utanç ve sempatiyle eriyor.

"Siktir, Sage. Kalk," diye mırıldanıyor beni ayağa kaldırırken. "Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum.

Kanepeden kendi atılmış gömleğini alarak yanaklarımın, dudaklarımın ve çenemin yüzeyini silmek için kullanıyor. Sonra yüzümü ellerinin arasında tutarak beni ona bakmaya zorluyor. "Özür dilerim. İyi olduğuna emin misin?"

Yüzümü ellerinin arasında çevirerek tokat attığı yanağıma inceliyor. "İyiyim dedim ya," diye karşı çıkıyorum, kelimeleri zorla söylerken sesimin titremesine aldırmadan. Neden ağlamak üzereymişim gibi hissediyorum? Hoşuma *gitmişti*. Çok hoşuma gitmişti. Ama birden kollarının beni sardığını ve üzerime titrerken nazıkçe dokunduğunu hissedince hüngür hüngür ağlamak istedim.

Ben de onu ittim. "Adam, dur!"

"Bana bunu sen yaptırdın. Şimdi de ben sana bunu yaptıracam," diyor emredici bir tonda.

"On saniyelik bir klipti, Adam. Sonradan bakım için pek gerekçe sayılmaz."

"Umurumda değil," diye tersliyor. "Otur." Sözleri çok keskin, birden kendimi onun dediğini yaparken bulduğumda tüylerim diken diken oluyor.

A

Bir dakika sonra bana bir bardak su uzatıyor ve yüzüme serin bir bez tutuyor.

Gözlerinin içine bakıyorum, Adam'ın bu saf ve nazik versiyonunu gördükçe daha da duygulanıyorum. Ve tüm bunlar olurken, kamera tripod üzerinde kayıt yapıyor, onun bakımının her saniyesini yakalıyor.

Ve buna izin verdim.

"O pislik eski erkek arkadaşından hâlâ haber alamadın mı?" Adam tanıştığımız lokantada karşımda otururken soruyor. Bu biraz Cumartesi sabahı ritüeli haline geldi, ama tüm bunlar olduğundan beri neredeyse uyanık olduğumuz her dakikayı birlikte geçirdiğimizi düşünürsek, haftanın hangi günü burada yediğimiz gerçekten önemli değil.

"Hayır," diye mırıldanıyorum dudaklarımı kahve fincanına dayayarak. "Sence videoları izlemiş midir?"

Fincanı yere koyup düşündüm. Onları gördü mü? Muhtemelen görmüştür. Yani, nasıl gözden kaçırabilir ki? Yayınladığımız küçük bozulma parçası şimdiden ilk videodan daha iyi iş yapıyor. İzleyiciler küçük bir tokat ve tükürüğe bayılır.

"Sanırım onları görmüş olmasından ve umursamamasından korkuyorum," diyorum gözlerinin içine bakmadan.

Adam onaylamadığını mırıldanıyor ve tekrar konuşmadan önce bir an sessizlik oluyor. "Hadi kulübe gidelim."

"Ha," diyorum, çatalımla onun waffle'larından bir ısırık alarak. "Çok komik." "Ben ciddiym. Hadi gidip ilişkimizi yüzüne vuralım. Hatta Orada bir video kaydedin."

O kadar basitmiş gibi anlatıyor ki, sanki Brett dünyanın en büyük krizini yaşamayacakmış gibi, sanki burada bir şekilde kurban oymuş gibi davranıyor. Ve ben de bir şekilde buna kanacakmışım.

"Hayır, yapmamalıyız," diye yanıtlıyorum. "Neden olmasın?"

"Öncelikle, kulüpte kayıt yapmak son derece etik dışı. İkincisi, eski sevgilimi görmek ya da onun yüzüne bir şey vurmak gibi bir arzum yok. Hayatıma devam ediyorum."

Sesimin ne kadar inandırıcı olmadığını ben bile duyabiliyorum.

"Hadi ama. Ondan intikam almak istediğini ve bunun anlaşmanın bir parçası olduğunu söylemiştin. Ayrıca, onun babamla ilişkisini mahvetmek istiyorsak, bence bizimkini göstermemiz bunun büyük bir parçası."

Uzun, sinirli bir iç çekişle koltuğumda arkama yaslanıyorum. "Peki."

Kabinin diğer tarafından bana hınzırca bir göz kırptıyor ve ben de kendi gülümsememi kahve fincanımın arkasına saklıyorum. Konuşmaya devam edip yeni videonun ne kadar iyi performans gösterdiğinden bahsederken, gözlerimin onu görmesine izin veriyorum.

Adam onunla tanıştığımdan bu yana geçen iki ay içinde çok değişti. Kıyafetleri daha yıpranmış, duruşu daha rahat ve tavırları daha yumuşak. Sanki daha fazla kendine geliyor ya da belki de ben artık ona bulaşıyorum.

Her iki şekilde de değişiyor.

Sanki ne kadar kötü davranırsa o kadar iyi oluyor.

YIRMI Altı

ADAM

Otoparktan kulübe doğru yürürken Sage'in eli benimkinde çok küçük hissediyor, topukları kaldırımda tıkırdıyor. Biraz dejaja yaşıyorum vu, buraya ilk kez gelmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayarak.

Hâlâ o zamanki kadar garip ve yabancı geliyor, ama bu sefer yalnız değilim.

Sage'i rahatlatmak için, "İçeri girip bizi birlikte görmesine izin vereceğiz ve sonra gideceğiz," diyorum. Her zamanki kendinden emin ve dik başlı tavrı binaya yaklaştığı her adımda değişiyor. Sanki gözlerimin önünde küçülüyor.

Hostes standındaki kız, ilk gece bana yaptığı gibi ikimize de ödeme yaptırmadan veya telefonlarımızı kontrol etmeden onu el sallayarak geçirdi. Yani ya bu kız onun arkadaşı ya da seks kulüplerinde laflar çok hızlı yayılmıyor.

Kulübün ana salonuna girer girmez, ikimiz de yoğun kalabalığın eteklerinde duruyoruz ve etrafta sarı saçlı tanıdık bir dangalak arıyoruz. Ondan bir iz bulamayınca ve biz de rahatsız olmaya başlayınca, onu bara doğru çekestiriyorum.

Meşgul barmenin dikkatini çekecek kadar yaklaşabilmek için cesetlerin arasından geçmem gerekiyor.

İçkilerimizi beklerken omurgamda garip bir ürperti dolaşüyor ve bu izlendiğime dair ayırt edilemez bir his. Bir kamera ya da izleyen bir çift göz aramak için usulca odaya bakıyorum ve bulduğum şey bir çiftten çok daha fazlası. Neredeyse buradaki her çift göz ya Sage ve bana bakıyor ya da kaba bir şekilde bizi aval aval süzüyor.

Sage de bunu hissetmiş olmalı, çünkü elimi sıkıyor.

"Neler oluyor?" diye fısıldıyor.

Tam ona cevap verip buradan siktir olup gitmemizi önerecekken, barın karşısından bir kız yüzeye doğru eğilip doğrudan bizi işaret ediyor. "Aman Tanrım, bu sensin!"

Yüce İsa.

Şimdi, kelimenin tam anlamıyla herkes bize bakıyor, bazıları şaşkınlıkla bazıları da tanıyarak. O da gürültülü kulüpte bağırmaya devam ediyor.

"Siz FanVids'deki seksi çiftsiniz!"

İnsan kalabalığı bize doğru dönerken, toplu bir huşu soluğu odayı dolduruyor. Sage ve ben birdenbire fotoğraf ve imza talepleri bombardımanına tutuluyoruz ve ikimiz de kibarca reddetmek için elimizden geleni yapıyoruz. Erkeklerin ona bakma şekinden hoşlanmıyorum, çok yakınımda duruyorlar, bu yüzden vücudunu benimkiyle bar arasına koyuyorum.

Biri bize içki uzatıyor ve Sage'in pipeti dudaklarına götürdüğünü fark ettiğimde, neredeyse elinden alıp tokatlayacaktım.

"İçme onu." İçkiyi yırtıp barın üzerine koyuyorum ve ona sert bir bakış atıyorum.

Birden fazla kişinin *bizi izlemek* istediğini duyduğumda sabrım tükeniyor. Elini tutuyorum, kulüpten çıkmaya hazırız. Ama tam o sırada dalgalı kızıl saçları ve makyajlı yüzüyle bir kadın yanımıza yaklaşır sakince *onu takip etmemizi söylüyor* ve nedense dinliyorum.

Güzel kızın bizi kalabalığın arasından çekip çıkarmasına, dans pistini geçmemize ve iki ay önce babamla serserilerinin beni eşek sudan gelinceye kadar dövdükleri VIP odasına götürmesine izin verdim.

Kapıdaki tabela görünür görünmez topuklarım fayanslara gömülüyor ve kadının bizi içeri çekmesine engel oluyorum. Yüzünde sempati ifadesiyle bana doğru dönüyor. "Rahatla," diyor gülümseyerek, "baban bu gece burada değil."

Yolun geri kalanında beni sürüklemesine izin verdiğimde vücudum gevşiyor. VIP odasına girdiğimizde, buranın son kez bu kapıdan içeri daldığımdan çok daha sakin olduğunu fark ediyorum. Kızıl saçlı kıızı bara kadar takip ederken gözlerimi ileri dikiyorum.

Sage'e dönüp bakıyorum, o da bana hızlıca omuz silkiyor, bu kadını tanımadığını anlıyorum. Brett'ten de bir iz yok, bu da sinirlerimi bozuyor. Onu kızdırmak için buradayız ve o bunu yapmamıza izin vermiyor, bu yüzden tek kızgın olan benim.

"Eminim siz ikiniz bunu beklemiyordunuz," diyor kız gülümseyerek. Sage'den biraz daha uzun boylu, yuvarlak hatlara sahip ve göğüs dekoltesi ince elbisesinden taşıyor. Gözleri vücudumda önce aşağı sonra yukarı doğru gezinirken, Peaches'ı daha da yanıma çekiyorum.

"Biz yapmadık," diye cevap veriyorum. "Siz kimsiniz?" Sage soruyor.

"Ben Sadie," diyor her birimize elini uzatarak. "Nisan ayında burada çalışmaya başladım."

Sage'in ifadesi göz açıp kapayıncaya kadar değişir. Sadie'ye dikkatle bakarken merakı kızgınlığa dönüşüyor. Sage bu kadın hakkında konuştu da ben mi dinlemedim? Bir şey mi kaçırıyorum?

"İşe aldığı kişi sensin," diye mırıldandı Sage.

Sadie mizacındaki değişiklikten etkilenmiş gibi görünmüyor. Aslında, bundan memnun görünüyor.

"Merak etme," diyor yanındaki kıza. "Ben de senin kim olduğunu biliyorum.

Bir şeyler içmek ister misin?"

"Lütfen," diye araya giriyorum. Sage başıyla onaylıyor ve üçümüz köşedeki uzun kabine doğru ilerliyoruz, babamı yakaladığım kabine *değil*.

İçkilerimiz elimizdeyken Sadie bize her şeyi anlatıyor, aslında beni bilgilendiriyor. Her şeyi tekrar anlatırken Sage'in gözlerindeki acıyı görüyorum -Brett onu bir kenara atıyor, fikirlerini ve sıkı çalışmasını reddediyor, kendi kız arkadaşına hak ettiği değeri vermeden önce başkasını işe alıyor. Bu ondan daha da nefret etmeme neden oluyor.

Sonra bana baktı. "Babanla ilgili her şeyi de biliyorum. Sen o videoları çekmeye başladığından beri geri gelmedi. Brett de ortalıkta görünmüyor. İkinizin birlikte olması ikisini de gerçekten korkutmuş."

"Neden?" Sage öne doğru eğilerek soruyor.

Sadie gülerek, "Çünkü akli dengesi yerinde değil," diyor. "O videolar burada Bay İlham'dan bekledikleri son şeydi. Herkes sizi çok seviyor. Bu da onları çıldırtıyor çünkü tüm sırları sizde. Artık kendi alanlarının kralı değiller."

"Brett'le çalışmayı sevmiyor musun?" Sage yankılanan bir tedirginlikle soruyor.

Sadie cevap olarak "Siktir et," diye tersliyor. "Harika kulüpler de gördüm, kalitesiz kulüpler de. Buraya geldiğimde bir kadın dokunuşu olduğunu söyleyebilirim ama benden istediği bu değildi. Kontratım biter bitmez buradan gideceğim."

"Sanırım Brett burada değil," diye yanıtlıyor Sage.

"Oh, o burada." Sadie'nin bakışları yukarıya, aynalarla kaplı ikinci kat balkonuna yöneliyor. "Sadece yüzünü gösteremeyecek kadar korkak."

Sıkıntıyla homurdandım. "Buraya gelmek bir kayıptı."

"Öyle miydi?" Sadie merakla bana bakarak soruyor. "Bir seks kulübündesin ve hevesli bir izleyici kitlen var. Bence gerçek bir sahne yaratmak istiyorsan, bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyorsun."

Sage'in gözlerinin yüzümde gezindiğini hissediyorum ve sadece bir anlığına ona bakıyorum, yüz hatlarında endişe yazılı. Ama ne hissettiğimden tam olarak emin değilim, bu yüzden hızla başka tarafa bakıyorum.

Birincisi, Sage ve benim *sahte* canlı seks yapmamızın imkanı yok. Etrafta bazı şeylerin olması gerektiği gibi gitmediğini görecektik çok fazla insan var.

Ama yaptığımız şeyin gerçekten sahte olmamasını uman bir yanıma da saklayamıyorum. Sage'i bu odalardan birine götürüp izleyici olsun ya da olmasın onunla birlikte olma düşüncesi, sikimin neredeyse pantolonumdan fırlamasına neden oluyor. Fermuarımın arkasında zaten rahatsız edici derecede sert.

Ve bu gece bu kulüpte Sage'i becermeyeceğimden hiç şüphem yok. Bana yapmamı söylese bile. Bana yalvarsa bile, bunu gerçekten istediğine ve sadece baskı hissetmediğine nasıl güvenebilirim?

Ben burada oturmuş varoluşsal krizimi yaşarken, Sadie Sage'e doğru eğiliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Sadie'nin kafasına yerleştirdiği fikirlerden korkarak randevumu geri çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

Sonra Sadie bana el salladı ve kasılarak masadan uzaklaştı. Sage ve ben yalnız kaldık, VIP alanının etrafındaki birkaç göz hâlâ üzerimizdeydi.

"Ne dedi?" Merakla soruyorum.

Dudakları rahatsız bir şekilde birbirine yapışıyor. "Seni oyun odalarına götürmemi söyledi."

"Neden gitmiyoruz?" Başka bir şey sormadan cevap veriyorum.

"Gitmek istiyor musun?" diye soruyor, bana yaklaşıyor ve gözlerimin içine umut ve korku gibi bir şeyle bakıyor.

Hayır, Sage. Buranın her aptal odasında beynini sikmek istiyorum, ta ki her yer bizimle kaplanana kadar ve sonra da burayı yakıp kül etmek istiyorum.

Ama bunu söylemiyorum. Bu iyi bir şey çünkü gerçekten söylememeliyim, ama yalan söylemeye ve gerçekten gitmek istediğimi söylemeye kendimi ikna edemiyorum. Ve bu noktada düşünmenin çoğunu aletim yapıyor. Üzerindeki o küçük gümüş elbise ve dudaklarının o koyu lekeyle öpülesi görünmesi.

Sage'in etrafında olmak beni çok savunmasız hissettiriyor. Ve nedenini açıklayamıyorum. Bu yüzden şu anda burada onunla birlikte olmak istediğim tüm iğrenç şeyleri itiraf edemiyorum.

Ama onu takip edebilirim.

"Beni oyun odalarına götür," diye fısıldıyorum, eğilip dudaklarımı kulağına bastırıyorum.

Titrediğini hissediyorum.

"Emin misin?" diye yumuşak bir sesle yanıtlıyor. "Orada her şey açıkta. Numara yapmana gerek yok."

"Sevişmeyeceğiz," diyorum ve bu itiraf karşısında ağzının kenarlarının nasıl biraz düştüğünü fark ediyorum. Bu yüzden bir elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum ve devam ederken onu daha yakına çekiyorum, "Ama seni göremiyorsa, o zaman seni duyduğundan emin olalım."

Neredeyse vücudumun içine düşerken ağırlığı dokunuşuma biraz teslim oluyor. Ve ben bunu evet olarak kabul ediyorum.

Yirmi Yedi

ADAM

Oyun odası aslında garip mobilyaların ve görmeyi zorlaştıracak kadar yoğun flaş ışıklarının bulunduğu açık bir alan. Duvarlar aynalı ve zemin siyah. Etrafımızı saran seks sesleriyle tuhaf bir şekilde kalabalık ve bu hemen ayrılmak istememe neden oluyor.

Bizi takip eden gözlerin üstüne.

Ama benim tek odak noktam o ve elimizdeki görev. Brett biz yokmuşuz gibi davranmak istiyorsa, uzun süre davranamayacağından emin olacağım. Birazdan kulüpteki tüm gözler onun üzerinde olacak.

Şimdilik bir plan yapmak için kendimi toparlamaya çalışıyorum. Odanın içinde dolanıyoruz ve tavandan sarkan bir çift yumuşak deri kelepçe ile aynalı bir duvar görene kadar gözlerimi çevremizden ayırmıyorum.

Sage'i onlara doğru çekiyorum ve ikimiz de aynadaki yansımamıza bakana kadar onu durduruyorum. Tıpkı ailemin evinde olduğu gibi, birlikte görüntümüzün tadını çıkarıyorum. Çenemin altına çok güzel oturuyor. Ama sonra, yanıp sönen ışıklar arasında aynada kendimi görüyorum.

Ve ne kadar farklı göründüğümü fark ettim. Saçlarım aynı şekilde taranmamış. Kıyafetlerim eskisi kadar düzgün ve ütülü değil. O kollarımdayken farklı bir adam gibi görünüyorum ve uzun zamandır ilk kez bana bakan adamı seviyorum.

Kısa bir an için onu korumanın benim işim olduğunu hayal ediyorum. Benim işim ona bakmak, ihtiyaçlarını karşılamak, onu gülümsetmek ve boşalmasını sağlamak.

Bunun için yeterince iyi miyim? Bu kadarını hak ediyormuyum? Artık kim olduğumu bile bilmezken bunu nasıl yapabilirim?

"İnsanlar bakıyor mu?" diye fısıldıyor. "Ne yapıyoruz biz?" Omurgamı dikleştiriyorum. "Bana güveniyor musun?"

Başını sallıyor.

"Sadece durmamı söyle, duracağım, tamam mı?" "Tamam," diye yanıtlıyor.

Onun bu kadar hevesle kabul etmesinde bir şey beni etkiliyor. Bu da demek oluyor ki bunu mahvedemem.

Hâlâ aynaya dönük olan Sage'i sırtı cama değene kadar çeviriyorum ve kelepçelere ulaşana kadar ellerini kaldırıyorum. Oraya ulaşmak için ayak parmaklarının üzerinde durması gerekiyor ama yeterince yükseğe çıktığında her bir bileğini deriye sabitliyorum ve dudaklarından duyulabilir bir nefes sesi geliyor.

Kollarını kulaklarına bastırmış, kelepçelerden sarkıyor, bakışları hâlâ yüzümde, yavaşça sallanıyor.

Kelepçelerin onu tutacağından ve güvende olduğundan emin olduktan sonra çenesinden tutuyorum. Dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme beliriyor. Belki izleyicilerden, belki de ortamdan, ama genellikle kendime sakladığım şeyleri ağzımdan kaçırmakta özgür hissediyorum.

"Her zaman seni böyle merhametime bırakmak istemişimdir, Peaches. Artık sana istediğim her şeyi yapabilirim."

"Öyleyse yap," diye yanıtlıyor meydan okuyan bir tonda.

Etrafımızda insanlar toplanmıştı ama ben onlar için endişelenmiyordum. Odaklandığım tek şey o ve bu şekilde bağlıyken ne kadar enfes görüldüğü. Küçük bedeninin üzerinde sadece kolları var, tamamen *benim*. Ve ona gerçekten her şeyi yapabilirim. Elbisesini kaldırıp onu sikimle doldurmak istesem, yapabilirdim.

Ve bu düşünce cezbedici.

Ama şu anda onun için başka planlarım var.

Yüzü ellerimdeyken, dudaklarını kendi dudaklarımla kavramadan önce ona bakıyorum. Sert ve baskın bir şekilde ağzının içine doğru yalıyorum, böylece bu ağzın bana ait olduğunu biliyor.

Ben onu öperken tek yapabildiği mırıldanmak ve nefes almak için mücadele etmek. Sonra elbisesinin yakasını aşağı çekerek göğüslerini ortaya çıkarıyorum ve zaten sıkı olan meme ucunu ısırarak için ağzımı hareket ettiriyorum.

Çok sert ısırıldığında çığlık atıyor. Sonra dudaklarımı ondan çekiyorum ve nefesini kesecek kadar tokat atıyorum. Kocaman gözleri yüzümü buluyor ve bir an için çok ileri gittiğimi düşünüp panikliyorum.

"Tekrar yap," diye fısıldıyor ve o bunu söyledikten sonra dudaklarımı onunkilerden uzak tutamıyorum. Sage'le ilgili bir şey vücudumdaki tüm sinir uçlarını uyandırıyor. İstediğim her şeyin ulaşamayacak kadar uzak olmadığını fark etmemi sağlıyor.

Ve onları istediğim için kendimi kötü hissetmemem gerektiğini.

Ama şimdilik sadece vücuduna ve tekrar o yüzü yapmasını sağlamaya odaklandım, bu yüzden elbisesinin diğer tarafını yırtıp diğer göğsünü ortaya çıkardım. Önce hayranlıkla bakmak için bir dakika ayırdım.

Gerçekten mükemmel. Çok küçük, yine de canlı ve elimi sıkıştırmaya yetecek kadar.

Diğer tarafa tokat atıp tekrar nefes almasını sağladığımda, aklımı kaybetmemek için her şeyimi harcıyorum.

"Bundan daha yüksek sesle söylemen gerekecek, Peaches." Dudaklarım boynundan köprücük kemiğine kadar teninin her santimini yutuyor, her nefeste inleyip nefesi kesilene kadar ısıyor ve emiyor.

"O gece yatağında olduğun kadar ıslak mısın?" Kulağına doğru ilerlediğimde fısıldıyorum.

Sorum üzerine kısa bir nefes çekti. Bu noktaya kadar söylediğim her şeyi yüksek sesle söyledim ki herkes duyabilsin. Sanki bu bir performansmış gibi.

Ama o son satırı fısıldadım çünkü bilmek istiyorum. Bilmeye *ihtiyacım* var. "Neden öğrenmiyorsun?" diye cevap veriyor, gözleri benimkileri yakarak.

Cevap vermeden, elbisesinin kumaşını yavaşça çekiştirerek tamamen ortaya çıkana kadar kaldırıyorum. Sonra gözlerimiz hala kilitliken bacaklarının arasına uzanıyorum ve elimi külotunun önünden aşağı kaydırıyorum. Dokunuşumdan titriyor, ama kıvrımlarının arasından geçip onu uyarılmış halde bulduğumda, tepki veren ben oluyorum.

Hatırladığımdan daha da mükemmel hissettiriyor. Sıcak, yumuşak ve benim için hazır. Amcığı sanki sikime ihtiyacı varmış, onun için *ağlıyormuş* gibi sızıyor.

"Bunu bana yapmaya devam edemezsin," diye homurdanıyorum, başının üstündeki kelepçeleri tutup ona doğru eğilirken. "Elim bacaklarının arasında, Sage. Ve kendini çok iyi hissediyorsun."

Dudaklarını ısırırken şehvet dolu gözleri benimkilerde kalıyor.

Parmağımı nem havuzunun içinden geçirirken gözlerimi ondan ayırmıyorum, onu sikenin parmağım değil de sikim olmasını o kadar çok diliyorum ki. Elimin her itişinde ve kayışında inliyor ve mırıldanıyor, elimin baskısına ayak uydurmak için kalçalarını eğiyor. Kendi küçük dünyamızda var oluyoruz ve şu anda bu dünya onun mükemmel amının etrafında dönüyor.

"Seni tatmalıyım, Peaches."

"Lütfen," diye sızlanıyor, ihtiyaçtan kıvranırken başı geriye sarkıyor.

Elimi külotundan çekerek hızla bacaklarından aşağı indiriyorum.

İçinden dikkatlice çıktı ve ben de cebime soktum. Elbisesi yukarı çekilince, ona iyice bakabiliyorum ve beklerken kıpırdanıyor, açıkça ağzımı amının üzerinde bekliyor.

Bunun yerine ona dokunuyorum, parmaklarımı kıvrımlarında gezdiriyorum ve onu ısıtıp rahatlatıyorum. Sonra elimi geri çekip bacaklarının arasına sert bir tokat atıyorum. Dudaklarından tiz bir nefes çıkıyor ve bana şok içinde bakıyor. Ağır nefes alıp verişiyile göğsü inip kalkıyor.

Bu yüzden tekrar yapıyorum. Ve tekrar. Elimle amını kıp kırmızı yapıyorum, vuruşlarımdan çıkan her nefes ve inleme daha çaresiz bir ses çıkarıyor. Şimdi sallanıyor, bacakları titrerken bileklerinden asılı duruyor.

Yeterince içti, ben de sonunda ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine çöküp ona bakıyorum, göğüslerinde ve çıplak teninde tüylerin diken diken oluşunu seviyorum. Ellerimi kalçalarına koyarak onu sabitliyorum ve o da bana heyecan ve ihtiyaçla bakıyor.

"Merak etme. Daha iyi öpeceğim," diyorum gülümseyerek. Sonra dikkatimi önümdeki sırlıslıkla amcığın veriyorum. Ayaklarındaki ağırlığın bir kısmını hafifleterek kalçalarını aralıyorum ve ne kadar mükemmel olduğuna yakından bakıyorum. Yüzüne bir kez daha baktıktan sonra eğilip dilimi kıvrımlarının uzunluğu boyunca gezdiriyorum ve o da hemen uzun, yumuşak bir zevk iniltisiyle karşılık veriyor.

"Kahretsin, tadına bayılıyorum," diye mırıldanıyorum. Yüzümü bacaklarının arasına sokup susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi amını yalıyorum ve bir kez bile havaya çıkmıyorum.

Daha önce olduğum adam değilim. Artık daha önce kendime asla izin vermediğim tüm kirli, seksi, güzel şeylerin tadını çıkarmama izin verdiğim için kendimi özgür hissediyorum.

Ve açlıktan.

Bir hırıltıyla Sage'i yerden kaldırıyorum ve uyluklarını başımın etrafına, omuzlarıma sarıyorum. Sırtını duvara yaslayarak yüzümü doruk noktasına daha da yaklaştırıyor.

Onun dilime karşı verdiği hissin ve tadın tadını çıkarırken kayboluyorum. Hassas klitorisini sertçe emmek bacaklarının bükülmesine ve omurgasının eğilmesine neden oluyor. Saniyeler içinde onu kıvrandırdım ve nefes nefese bıraktım. Onu boşaltacağım ve bir yandan sabırsızlanıyorum, ama diğer yandan... Bunun bitmesine hazır olduğumu sanmıyorum.

Klitorisini emmeyi bırakarak parmaklarımla onu tekrar aralıyorum ve arkamdaki seyircilerin *benim olanı görmek için can attığını* hissediyorum. Bu yüzden ağzımı eski yerine koyuyorum ve onlara bir gösteri sunarken izliyorum, şimdiye kadar gördüğümünden daha zarif görünüyor. Parmağımı içine soktuğumda, onu kıvranmasına neden olan noktayı emmeye devam ederken, *buraya gelme* hareketiyle kıvrıyorum.

Çözölüyor.

"Tanrım, durma!" diye haykırıyor. Ben de hayatımın amacı haline getiriyorum onu tam burada, omuzlarımın üzerinde boşaltmayı. Acımasızım, emiyorum ve kemiriyorum, aynı zamanda o kadar sert itiyorum ki, pratik olarak kavramamdan çıkmaya çalışıyor.

"Adam!" diye bağılıyor, vücudunun kollarımın arasında sıkıştığını hissetmeden hemen önce, orgazmın sancılarını çektiğini biliyorum. Dalgayı dilimde geçirmesine izin verdim ve bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi şeydi.

Sonunda onu omuzlarımdan indirdiğimde, gerçeklik hissimi kaybetmiş gibi hissediyorum. Bazı açılardan öyle.

Ona dokunurken, tadına bakarken, hissederken içimde bir şeyler değişti. Onu.

Ve asla geri dönmek istemiyorum.

Yirmi Sekiz

Sage

Bileklerim yanıyor ve kollarım ağrıyor ama bacaklarımın arasındaki ağzından başka bir şey hissedemiyorum. Kim derdi ki Bay Kilise Çocuğu

böyle yetenekli bir dili var mıydı? Ben değildim, orası kesin. O ilk gecenin bir şans ya da bir tutku anı olduğunu düşünmüştüm ama bu gece yanıldığımı kanıtladı.

O kadar iyi.

Sonunda ağzını kalçalarımın tepesinden çektiğinde soğuk terler içinde kalıyorum ve kalbim hâlâ göğsümde çarpıyor. Elinin tersiyle ağzını silerken gözlerimiz buluşuyor ve aniden yeniden eriyorum. Sonra çıplak göğüslerimi örten elbisemi düzeltiyor. Ellerimin bağını dikkatlice çözüyor ve geride kalan kırmızı izleri fark edince bileklerimi ovuşturuyor.

Beni ayağa kaldırıp bana bakarken, sanki birbirimizi ilk kez görüyormuşuz gibi hissediyorum. Yutkunurken adem elması sallanıyor ve terden sıırıslam olmuş saçlarımı yüzümden çekip alıyor.

Ve onu öpmek istiyorum. O olağanüstü yetenekli dudaklara tapmak istiyorum. Etrafımızda duran bu insanların hiçbirinin var olmadığı kadar samimi bir bağın içinde kaybolmak istiyorum. Sadece ben ve Adam varız. *Benim* Adam'ım.

Yukarı doğru bastırarak ağzına uzanıyorum, bombardımana tutulduğumuzda sadece birkaç santim uzaktaydım.

"Size bir içki ısmarlayayım," diyor yaşlı bir ses mırıldanarak.

"Kız arkadaşım ve ben ikinizi de bir odaya götürmek isteriz," diye araya giriyor bir kadın sesi.

"Siz ikiniz çok ateşlisiniz," diye bir başka ses daha katılıyor.

Kısa süre sonra, cinsel davetlerin kakofonisine dönüşüyor, sesler birbirine karışıyor ve bedenler bizi sıkıştırıyor. Sabrının tükenmeye başladığını hissettiğimde Adam beni kendine çekiyor. Beni kalabalığın arasından kapıya doğru iterken çenesi sıkılıyor.

Sonunda kapıya ulaşana kadar bir kaos yaşıyoruz, otoparka geldiğimizde temiz havayı içimize çekiyoruz, beni neredeyse arabasına itene kadar el ele koşuyoruz. Ben içeride güvendeyken kapıyı çarptığında, kışıma değen serin deri bana iç çamaşırı giymediğimi hatırlatıyor. Buraya gelirken yanımda getirdiğim külotlar şimdi Adam'ın cebindeydi.

Bunu ona hatırlatmalı mıyım yoksa kalmasına izin mi vermeliyim? Eğer onları istiyorsa.

Şimdi neyiz biz? Adam Goode için bir şey ifade edip etmediğimi hala bilmiyorum, bu da sinir bozucu çünkü her geçen an benim için daha fazla şey ifade ediyor. Bu kırık, parçalanmış adam gözlerimin önünde yavaş yavaş hayata geri dönüyor.

Elbette, kalabalığın önünde beni diliyle becerdi ve bundan gerçekten zevk alıyor gibiydi, ama bu sadece rolünü oynamaktı. Bu *beni* önemseydi anlamına gelmez.

Tüm bunlar, kapımı kapatıp arabanın diğer tarafına geçmesi ve kendi koltuğuna tırmanması için geçen sürede aklımdan geçiyor. Kendi kapısını kapatıp garip bir şekilde sıcak bir ifadeyle bana baktığında kendimi umutsuz ve şaşkın hissediyorum. O da bunu hissedebiliyor.

"Seni eve götürmeliyim," diyor, neredeyse bir soruymuş gibi.

Arabayı garip bir sessizlik kaplıyor ve ben buna dayanamayıp ona doğru dönüyorum.

"Konuşalım mı?"

Kaşları çatılır. "Ne hakkında?"

"Az önce orada olanlar hakkında. Bu numara değildi Adam."

"Hepsi planın bir parçası, değil mi?" diye cevap vermeden önce yüzünde bir anlık bir dalgınlık ifadesi belirdi.

"Sahte olması gerekiyordu. Bu sahte değildi. Ailenin evinde olanlar da sahte değildi. Ve babanın ofisinde-"

"Tamam," diye tersliyor ve dudaklarımı kapatarak yanaklarımın kızarmasına izin veriyorum. İçimden Adam'a beni dışlamaktan başka bir şey yapmaması için yalvarıyorum. Sırf gerçeklerle yüzleşmekten kaçabilsin diye beni burada kalbim kolumda asılı bırakma. Beni aptal gibi gösterme ve hissettirme.

Bunun onun için büyük bir değişim olduğunu anlıyorum. Daha önce hiç yapmadığı şekilde davranmasını anlıyorum ama yine de bir ayağı geçmiş hayatında, bir ayağı da bu hayattaymış gibi geliyor. Keşke benim için bir adım atsa.

Tamam demekten başka bir şey söylemeyeceği belli olunca öne dönüp ön camdan dışarı bakıyorum ve sessizce öfkeleniyorum. "Boş ver. Sadece beni eve götür."

Konuya çok hızlı yaklaştım. Neden onu bu kadar zorlamak zorundaydım ki?

"Ne söylememi istiyorsun?" diye itiraz ediyor. "Kendimizi kaptırdık, Sage. Birkaç kez boşaldım diye sana kişisel ve derin bir şey itiraf etmemi mi istiyorsun? Her şey *sahte*, tamam mı? İlişki. Seks. O videolarda sana davranış şeklim. Ben gerçekten *böyle biri* değilim. Hepsi *sahte*."

Arabanın kapısını çekip dışarı çıkarken "Siktir git," diye mırıldandım. "Nereye gidiyorsun?" Beni koltuğumda tutmak için kolumu tutuyor.

"Beni eve bırakacaksın Adam, ama sen beni aptal gibi hissettirirken bu lanet arabada seninle oturmayacağım."

"Sana kendini aptal gibi hissettirecek ne söyledim?" Yüzüm ona dönük olana kadar beni geriye doğru sarsıyor ve birden ona o kadar kızıyorum ki, ona vurmak istiyorum. O ve Brett ve duygularımın üzerinde tepinen ve cehaleti bahane olarak kullanan diğer tüm pislikler.

"Kendine yalan söylemeye devam edebilirsin, Adam, ama bana yalan söylemene izin vermeyeceğim," diye bağıriyorum. "Beş numaralı kural. Sahte olsun, tamam mı? Ama o gece, elini eteğime sokmadan hemen önce ne dedin? Sana *gerçek* olduğunu söylememi istedin. Peki bu sabah ne oldu, beni aşağılamayı nasıl seviyorsun? İstedğin kadar rol yapabilirsin ama *bu* sahte değil. Ama sen iyi bir adamın hoşlanmayacağına inanmaya o kadar takıldın ki bütün utancı bana yükledin. Peki, ne oldu Adam? Eğer gerçekten kuralları çiğniyorsak, neden en azından bunun hakkında konuşmıyoruz?"

Başka tarafa bakıyor ve benim öfkem daha da artıyor, bu yüzden yüzünü tutup onu kendime doğru çeviriyorum. "Sana yardım etmeye çalışıyorum, Adam. Seni *görüyorum*."

Bir an için onun ifadesi yumuşuyor, benimki de öyle. Bir anlığına, Adam'ımı geri kazandım. Kimsenin ne düşündüğünü umursamayan, beni ben olduğum için gören ve umutsuzca arzuladığım ilgiyi bana veren. İyi olmak için biraz kötü olmayı umursamayan.

Ama ne kadar çabuk geldiyse, o kadar çabuk gitti. Mırıldanırken ifadesi donuklaşıyor, "O anın sıcaklığıydı. Hepsi gösteriş içindi, Sage."

İçimdeki her şey buza dönüştü. Hiçbiri gerçek değildi. Bunca zamandır hiçbir şeyi değiştiremeyen ya da hissedemeyen bir adam için bu duyguları büyütüyordum. Bir an bile savunmasız kalmaya dayanamıyorum.

Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum ve akmak üzere olan gözyaşlarımla savaşıyorum.

Arabadan inerken "Sen tam bir pisliksin," diye mırıldandım.

Dışarı çıkıp kaputun üzerinden bağırırken "Neden ben bir pisliğim?" diye tartışıyor. "Kurallara uyduğum için mi?"

"Tek yaptığın bu Adam," diye bağıyorum kollarımı açarak. "Kurallara uyuyorsun, böylece hiçbir şey hissetmek zorunda kalmıyorsun. En son ne zaman biri için kendini tehlikeye attın, Adam? Hayatın boyunca kurallara uydun ve bunun seni getirdiği yere bak. Kimse seni gerçekten tanımıyor, bu yüzden kimse seni gerçekten sevmiyor."

Bu sözler ağzımdan uçup gitti ve ben de ona bir saldırı gibi çarpmalarını izledim. Eğer bir silah çıkarıp onu göğsünden vurmuş olsaydım, bu daha az acı verirdi. Anında pişman oldum ve keşke söylediklerimi geri alabilseydim.

Ağzı düz bir çizgiye düşüyor ve çok sert vurduğumu anlıyorum. Utanç ve suçluluk duygusu boğazımda düğümleniyor, neredeyse midemi bulandırıyor. Tam özür dileyecekken Adam'ın bakışlarının omzumun üzerinden bir şeye kaydığını fark ediyorum.

Kaldırımda koşan ayakkabıların sesi dikkatimi çekiyor ve Brett'in bana doğru koştuğunu görmek için döndüğümde, içimdeki duygular karmakarışık oluyor. Öfke, arzu, suçluluk, korku, rahatlık... Hepsi birbirine karışıyor, farklı renklerin birbirine karışıp çirkin kahverengi bir çamur oluşturması gibi yanlıs hissediyorum.

"Neler oluyor?" Brett arkamdan sesleniyor ve Adam'ın yüzünü görmek için geri dönüyorum, tam olarak anlayamadığım bir şey arıyorum. Olduğu yerde donup kalıyor, yüzünde bir buruşukluk beliriyor.

"Bir şey yok. Biz iyiyiz," diye cevap veriyorum ve arabaya doğru bir adım atıyorum.

Sonra Brett belime dokunuyor ve uzun zamandır unutulmuş duygular yüzeye çıkıyor. Onun dokunuşunu tanıyorum. Tanıdık, rahatlatıcı ve güvenli.

"Ne sikime ona bağıırıyorsun?" Brett elini Adam'a doğru uzatıp ona bir tehditmiş gibi davranarak sorar.

"O değil-"

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor Adam, bana bakarak. "Tek bildiğim, bir sabah o lanet lokantaya girene kadar hayatım gayet iyiydi. Şimdi..."

Ona ters ters bakarken gözlerim yaşıyor. "Şimdi ne olacak?"

"Artık bilmiyorum. Kim olduğumu bilmiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum."

Gözlerimi kırptıştırırken yanağımdan bir damla yaş süzölüyor. Adam'dan bir itiraf almaya ancak bu kadar yaklaşabilirim. Kendini hiçbir zaman tam olarak ifade edemeyecek ve daha fazlasını itiraf etmesini beklersem vaktimi boşa harcamış olurum.

"Seni eve götüreyim," diyor Brett, bir elini diğer kolumda gezdirerek. Bir dakika önce, bu geceyi benimle bitirmeyi hayal bile edemezdim.

Ama Adam'la yaşadığımız güzel bir an bu kadar kolay boka döndü. Ne bekliyordum ki?

"Peki," diye mırıldanarak Adam'dan uzaklaşıyorum.

"Sage," diye sesleniyor arkamdan ama geri dönmüyorum.

Adam Goode için bir şey ifade etmediğim açık. Bu yüzden onun benim için bir anlamı yokmuş gibi davranmaya çalışacağım.

Yirmi Dokuz

Sage

Eski alışkanlıklar zor ölür. Brett'in bana sarılmasına, ellerini sırtımda gezdirmesine ve dudaklarını dudaklarıma bastırmasına neden izin verdiğimi tam olarak açıklayamıyorum.

yanak, ama yine de ona izin veriyorum. Kendimi bunun iyi hissettirdiğine ikna ediyorum. Buna ihtiyacım olduğuna. Olmam gereken yerin burası olduğuna.

Belki de Adam'dan daha iyi değilim, geçmişini bırakamıyorum, kötü seçimlerden tekrar tekrar geçiyorum, aynı sefaleti tekrar tekrar yaşamaya mahkum oluyorum, ama asla öğrenmiyoruz ve değişmeyi reddediyoruz.

Bana açılması için ona nasıl baskı yaptığım gibi, sevgisi ve ilgisi için o kadar çaresizdim ki, çocukluğumdan beri yaptığım şey buydu. İnsanlara beni sevmeleri için şans veriyorum ve sevmediklerinde onları suçluyorum. Kendimi tekrar tekrar hayal kırıklığına uğrattıyorum.

Adam arabasına binip uzaklaştıktan sonra Brett'le birlikte kulübe geri döndük. Her zaman takıldığımız ofise gittik. Eskiden olduğu gibi masanın üzerinde, bacaklarımin arasında oturuyordum.

Ama Adam'ı düşünmeden edemiyorum. Onun için tüm duygularımı nasıl ortaya koyduğumu ve onun bunları nasıl bir kenara attığını. Benim için aynı şeyleri hissetmesine asla izin vermeyecek bir adama nasıl bağlanmaya başladığımı.

Dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyorum.

Brett yüzümü kendine doğru çekip beni öpmek için eğilmeden hemen önce gözlerimin içine bakarken kendi kafamın içinde kayboluyorum. İrkilerek geri çekildim.

"Ne yapıyorsun?"

"Sen hâlâ benim kıızımsın, Sage. Her zaman öyleydin."

Biraz uzaklaşmak için bir elimi göğsüne bastırarak uzaklaşıyorum. "Şu anda biraz boşluğa ihtiyacım var."

"Benden uzak mı?" diye soruyor, yaralı görünüyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. "Biz ayrıldık, Brett. Ben... başka biriyle görüşmeye başladım. Neden kızgın değilsin? Az önce ne yaptığımızı görmedin mi?"

Cevap vermeden önce gözleri yüzümde iki derin nefes alıyor. "Tabii ki yaptım. Benim içindi, değil mi?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Senin için değildi.

"Elbette... Sanırım. Ama neden kızgın değilsin?"

"Çünkü bana geri döneceğini biliyordum. Seni tutamayacağını biliyordum." Gözleri karanlık ve kapüşonlu, tehditkâr bir ifadeyle bana bakıyor. Brett çok yakışıklı ama ukala ve mesafeli tavrıyla tüm yakışıklılığını kaybediyor. Yıllardır Adam'a yaptığım gibi kendimi onun kalbine gömmeye çalışıyordum ve bakın bu beni nereye getirdi.

"Ama... Ben hâlâ onunla birlikteyim. Sadece küçük bir kavga ettik." "Şu anda buradasın, değil mi?"

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. "Şu anda buradayım çünkü onunla kavga ettim. Çünkü duygusal desteğe ihtiyacım var. Bu senin için bir tür rekabet mi?"

Beni yerimde tutmak için üzerime bastırıldığında masadan atlamaya çalışıyorum. Ne yaptım ben? Bana kızmakta sonuna kadar haklı olan bir adamla kendimi bir odada köşeye sıkıştırdım. Brett beni asla gerçekten incitmezdi ama hak ettiğimi düşünseydi beni incitme fırsatını da asla kaçırmazdı.

Boynumun arkasını tutuyor ve korkudan ve biraz da acıdan bir çığlık atıyorum. Sonra ağzını ağzıma çarpıyor ve beni öpmesine izin veriyorum çünkü tek bildiğim bu. İstedikim için değil, *mecbur olduğum için*. Bildiğim tek şey bu ilişki.

Uzaklaşırken koyu renk gözleri benimkilere odaklanıyor. "Bir aydan fazla bir süredir o videolara katlanmak zorundayım Sage. İkinizi birlikte görmek. Onun seni öyle siktiğini görmek. Bu beni öldürdü."

"Brett..." Tutuşundan uzaklaşırken yalvarıyorum.

"Ama geri döndün, Sage. Bana geri döndün ve sadece benim olduğumu söylediğini duymaya ihtiyacım var."

"Brett..." Tekrarlıyorum, elini sıktıkça sesim gerginleşiyor. "Adam Goode gibi adamlar her şeyi elde eder. Mükemmel bir aile. Mükemmel bir ev. Para, şöhret, hatta mükemmel kadınlar. Seni onunla düşünmeye *dayanamıyorum*. Lütfen bebeğim..." Alnı benimkine değiyor ve **titrediğini** hissedebiliyorum, sanki patlamaya hazır bir şekilde uçurumun kenarında sallanıyormuş gibi uyarı olmadan.

Boynumu bıraktığında, bir anlık rahatlama hissediyorum.

Sonra gafil avlandım. Avuç içi yüzümün yan tarafına çarparak neredeyse beni masadan düşürüyordu. Nefes alamayacak, ağlayamayacak ya da tepki veremeyecek kadar sersemlemiştim. Sadece elimi yanağıma götürdüm ve şok içinde ona baktım.

"Sertlikten hoşlandığını sanıyordum. Sana vurduğu videoyu gördüm." "O kendi *rızamla* oldu!" Göğsüm hıçkırıklarla titrerken haykırıyorum.

Korku ve hayal kırıklığı zihnimde birbirine karışırken panik baş gösteriyor. Bu onun için bir şaka mı? Brett beni asla gerçekten incitmez ama gerçekten *böyle bir şey* istediğimi mi düşünüyor? Beni o videolarda gördüğü için mi?

Eliyle saç diplerimi tuttuğunda içimde bir şeyler kopuyor. Elimi sertçe savurup yüzüne sert bir tokat indiriyorum ve o da donup kalıyor, bir an önce yaşadığım şokla bana bakıyor. Sanki bir şekilde suçlu benmişim gibi.

Bir an için onu daha da kızdırdığımdan ve sadece cüsse ve güç yüzünden kesinlikle kaybedeceğim bir kavgaya tutuşmak üzere olduğumuzdan korkuyorum ama siktir et. Dövüşürken ölürsem, dövüşürken ölürüm.

Rahatladım, bana karşılık vermedi. Onun yerine uzaklaştı.

"Yani o güzel çocuk seni tokatlayabiliyor ama ben yapamıyorum öyle mi?"

"Öyle bir şey değil ve sen de bunu biliyorsun."

Gözlerinin ve burnunun sert, konturlu şekline yazılmış incinmişlik ve öfkeyle bana bakıyor. "Hayır, bildiğimi sanmıyorum, Sage. Gerçek şu ki, artık hiçbir şey anlamıyorum. Sen *benim* kıızımdın. Sonra çekip gittin ve bir hafta sonra o adamla mı takılıyorsun? Her şeyi eline yüzüne bulaştıran adamla. Uğruna çalıştığımız, savaştığımız, yoksulluktan kurtulmak için tırnaklarımızla kazıdığımız her şey, onun için bir bok yapmak zorunda kalmadı. O adamın seninle uğraşmasına izin veriyorsun."

Gözyaşlarım bir musluk gibi gözlerimden akıyor. Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Beni hiç önemsemedin, hâlâ da önemsemiyorsun. O videoları izleyip de nasıl hiç aramazsın? Hiç mesaj atmadın? Çünkü ben senin için bir hiçim ve bunu artık biliyorum."

Ağrıyan yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı silerken tek kelime etmiyor.

"Sence Adam Goode sadece mükemmel kadınları mı elde ediyor?" Göğsümü parçalayan hıçkırıklarımın arasından söylüyorum. "Bir an için *bana* sahip oldu ve ben de mükemmelim, ama ikiniz de bunu düşünmüyor gibisiniz. Sen bana sırtını döndün, Brett. Sonra o da bana sırtını döndü. İkiniz de cehenneme gidebilirsiniz."

Masadan indiğimde bana doğru uzandı ama elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, beni tokatlamasına onun zevki için izin vermiyorum. Ben *kendim* için yapıyorum. Çünkü bu *rızaya dayalı*. Ve bunu sana açıklamak zorunda değilim."

Kulüpten tökezleyerek çıkarken başımı öne eğiyorum ve gözyaşlarım durmuyor. Ne zaman duygularımı kontrol altına aldığımı düşünsem, tek bir düşünce

tekrar saldırmaya başlıyor. Kulübün önünde durup, aracımı sipariş ederken kendimi tutuyorum.

Ama yaşlı kadının mavi steysin arabasına bindiğim anda, bu gece Adam'la yaşadığım o duyguyu hatırlıyorum. Gözlerindeki yumuşaklığı ve aralarında bir kıvılcım olmadığından nasıl bu kadar emin olduğumu. Ama beni görmek için hâlâ çok kırgın olduğunu öğrendim.

Sonra benim sokağıma dönüyoruz ve kitap kulübüne geldiği o geceyi hatırlıyorum ve ihaneti yüzünden yeniden öldürülmüş gibi hissediyorum. Bana "*benim*" demişti. Gözlerimin içine baktı ve ona güvenmemi istedi. Bana dokundu ve sanki onunmuş gibi bedenimden zevk aldı ve ben öfkeden kuduruyorum.

Binamın önünde durduğunda, neredeyse arabadan inemeyecek kadar güçsüz hissediyorum.

Kapıyı yırtıp açarak çamaşırhaneye girerken burnumu çekerek, "Teşekkür ederim," diyorum. Kapıma doğru koşarken yüzümü Gladys'ten saklıyorum.

Daireme, güvenli alanıma, *evime* girmek için umutsuz bir yarış içinde her adımı atarken, merdivenlerin tepesinde oturan toplu kitleyi neredeyse kaçıırıyordum.

Onunla göz göze geldiğimde bir çılgılık attım.

"Bilge mi? Yüce Tanrım." Adam'ın çılgın sesi kulaklarımı dolduruyor. Beni kollarının arasına almadan önce tek kelime edecek bir saniyem bile olmuyor. Ve gözyaşlarım geri geldi.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Başka nereye gideceğimi bilemedim." Sesi hırıltılı ve yorgun geliyor. Pişmanlık dolu.

Sarılmamızdan uzaklaşırken yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözyaşlarımı görünce kaşları içe doğru kıvrılıyor. "Ne oldu? Seni incitti mi?"

Önce başımı sallıyorum. Sonra hıçkırarak başımı sallıyorum.

Beni incitti. Ve sadece yüzüme vurduğu tokatla değil. İhanet acıttı. İsim takma. Saldırgan ton. Her şey acıttı.

Yıllarca her şey çok acı verdi ve ben bu acıyı ilaç gibi yuttum. Bu acının her zerresini *olması* gerektiği gibi sineye çektim çünkü acıyı sessizce kabul etmek *iyi olmanın* tek yoluydu.

Her türlü savunma bir suçtu.

Adam'ın yumuşak dokunuşu saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve elimin tersiyle yüzümü siliyorum ama beni durdurmak için bileğimi tutuyor.

"Onları silip atma. Sadece ağla. Yanındayım."

Bir hıçkırık daha, gözyaşlarım akmaya devam ediyor. Kapının kilidini açıp beni içeri çekerken neler olduğunu zar zor fark ediyorum. Mutfakta ya da oturma odasında durmuyoruz. Beni doğrudan banyoya götürüyor.

Orada beni göğsüne yasladı. Ve kararsızlıktan nasıl felç olduğunu hissedebiliyorum. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yok ama ihtiyacım olan tek şeyin *bu olduğu konusunda* da hiçbir fikri yok.

Gözyaşlarım dindiğinde ve yüzüm acıyıp şiştiğinde beni nazikçe göğsünden çekip alıyor. Konuşmak yerine büyük ayaklı küvete doğru ilerliyor ve musluğu açıyor, suyun altına lavanta kokulu köpükler döküyor ve sıcaklığı kontrol ediyor.

Sonra beni nazikçe küvete doğru çekiyor ve elbisemi dikkatlice başımın üzerinden çekerken kenarına oturuyor. Külotum hâlâ cebinde olduğu için önünde çırılçıplak kalıyorum.

Elleri kalçalarımın ve gözleri yüzümde. Sessiz an, beni suya götürmeden önce sözsüzce uzuyor, ben suya girerken elimi tutuyor, güvenli sığınağımın gibi hızla köpüklerin altına batıyorum.

Bir an ortadan kayboluyor ve elinde bir bezle geri geliyor. Onu bana vermek yerine köpüklerin altına daldırıyor ve yanaklarımdaki gözyaşı lekelerini nazikçe silmek için kullanıyor. Sonra suyu başıma sıkarak saçlarımı ıslatıyor.

Ve orada öylece uzanıyorum, üzerime titremesine izin veriyorum, kendimi tamamen huzurlu hissediyorum çünkü en son ne zaman birinin benimle ilgilendiğini hatırlayamıyorum. Ona hala kızgın olabilirim ama kendimi onun ilgisinden ayırmak imkansız.

Eli yüzeyin altına inip her santimimi nazikçe temizlediğinde gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Elindeki bezi göğsümün üzerinde, karnımın altında, kalçalarımın üzerinde ve her bir bacağımın uzunluğu boyunca gezdiriyor. Hatta dikkatini her iki ayağımın parmaklarına da veriyor.

Eli bacağımın iç kısmında gezinirken gözlerim açılıyor. Ama tam bana dokunmasını beklerken elini çekiyor. El bezini sıkıyor ve küvetin kenarına asıyor. Sonra oturur pozisyona geçip sırtını duvara yaslıyor ve gözlerini tavana dikeyiyor.

Bir süre sonra nihayet konuşur.

"Haklıydın. Haklı olmandan nefret ediyorum." "Ne hakkında?" Fısıldıyorum.

"Hayatım boyunca kurallara uydum. Her zaman söylemem gerekenleri söyledim. Nasıl davranmam gerekiyorsa öyle davrandım. Ve şimdi... Çoğu zaman ne diyeceğimi bilemiyorum. Kim olduğumu bile bilmiyorum."

"Adam, bu-" diye fısıldıyorum.

"Kardeşim için elimi taşın altına koymadım. Babam onu azarladığında, küçümsediğinde, aşağıladığında hiçbir şey söylemedim. Isaac ortaya çıktığında on yedi yaşındaydı." Konuşurken sesi titriyor. "O sadece bir çocuktuk ve ben bir erkektim. Neden onu savunmadım? Ona yardım edebilirdim. Onu korumalıyım ama *iyi bir evlat* olmaya çok odaklanmıştım.

"Sonra on sekizinci doğum gününden bir gün önce ortadan kayboldu. Bu annemin kalbini kırdı ve ben hiçbir şey yapmadım."

Bu gözyaşları acıtıyor çünkü bunlar ağlamak istemediklerim. Adam'ın acısını duymaktan hoşlanmıyorum. Aslında babasının hatası olan bir şey için kendini dövdüğünü bilmekten nefret ediyorum.

"Özür dilerim..."

"Korkarım sana hak ettiğin şeyi veremem, Sage."

Boğazımda bıçak gibi hissettiğim şeyi yutarken cevap vermiyorum. Ama Adam'ın benim ihtiyaçlarımı düşündüğünü, biz olabileceğimizi kabul etmesi bile konuşmamı engelliyor.

Kan çanağı gözlerle bana doğru dönüyor.

"Gerçektir ve sen bunu kabul edebilecek bir erkeği hak ediyorsun." "Az önce itiraf ettin," diye cevap veriyorum ağlamaklı bir gülümsemeyle.

Gözlerindeki bakıştan bunun onun için yeterli olmadığını anlayabiliyorum. Kendini hala değerli hissetmiyor.

OTUZ

ADAM

Ben çiseleyen yağmurun arasından aya bakarken yağmur sessizce cama **vuruyor.** Uyuyamıyorum. Sage yanımda sessizce nefes alıyor, bana sarılmış

Ağır bir battaniyenin altında, huzurlu görünüyor ve tek düşünebildiğim ona yaptığım her zalimce ve ahlaksızca şey.

Ondan daha iyi değilim. Onunla Brett'i mi yoksa Truett'i mi kastettiğimden bile emin değilim ama fark etmez. Çünkü üçümüz de aynıyız.

Hayatım boyunca kendimi *iyi* bir adam olarak gördüm ama şimdi bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Tüm kurallara uydum. İncil'i okudum. Babamın ve Tanrı'nın benim yaşamam için belirlediği hayatı yaşadım ve gerçekten değer verdiğim herkes incindi. Annem. Kardeşim. Ve onun.

Eğer babamın hayatını mahvedersem ve şimdi Brett'in dairesine gidip onu eşek sudan gelinceye kadar döversem, bu beni kahraman yapar mı?

Yapmayacağım. İstemediğim için değil, çünkü gerçekten çok istiyorum. Ama yapmayacağım çünkü iliklerime kadar işlemiş olan onur ve dürüstlük bana izin vermiyor. Yapmak istediğim her şeyden beni alıkoyan aynı onur ve dürüstlük.

Belki de aynı anda hem gerçekten iyi olup hem de sevdiklerimizi koruyamayız. Belki de onları gerçekten güvende ve mutlu tutmak için kötü bir adam gerekiyordur.

Truett'in kardeşime vurduğu o geceyi düşünüyorum. Ellerini on yedi yaşındaki korkmuş bir çocuğun üzerine koyduğu geceyi ve benim koridordan izleyişimi. İrkildim. Hareket etmeye çalıştım ama dağa karşı esen bir rüzgâr gibiydim.

Ben de dürüst olanın ben olduğumu sanıyordum.

Sadece Isaac'le geçirdiğim son gece değil, Sage'le tanıştığım andan itibaren her şey kafamda tekrar tekrar canlanıyor. Onun benden farklı olduğuna inanıyordum, sanki ben farklı bir kumaştan dikilmiştim. Ve o bir şekilde daha az hak ediyordu. Ben kim olduğumu sanıyordum ki?

O lanet güneşi hak ediyor. Ayı da. Yıldızları.

Ve bu düşünce beni gerçekten güldürüyor. Tanıdığım dürüst, Tanrı'dan korkan insanlar arasında bu kız tanıdıklarımın en iyisi olabilir.

Onu onunla bıraktım. Arabama bindim ve o tacizcisinin kollarında ağlarken oradan uzaklaştım. Çünkü ben *doğru olanı* yaptım. Benim yüzümden yaralandı ve çok daha kötüsü olabilirdi.

Ben kahraman falan değilim.

Ve hiçbir zaman gerçekten öyle olmadım. Peki neden yleymişim gibi davranıyorum?

Ne yaptığımı anlamadan yataktan kalkıp kot pantolonumu giyiyorum. Öfke yüzeyin altında kaynıyor, attığım her adımda daha da ısınıyor ve boğduğum bir parama hayat veriyormuşum gibi hissediyorum.

Ne yaptığımı bile tam olarak bilmiyorum. Çok fazla düşünmeden iğdlerimin beni taşımasına izin veriyorum.

Tamamen giyindikten sonra yatağında uyuyan Sage'e dönüp bakıyorum. Doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorgulamak için durmuyorum. Bunu hayatımda yeterince yaptım. Bu yanlış bir şey ve şimdiye kadar doğru hissettiren ilk şey.

Başka bir şey söylemeden, onun dairesinden ıktım.

Arabayı sürerken yollar sessiz. Yağmur çiselemeye başladı ve karanlık asfaltı yansıyan ışıkla boyuyor. Yumruklarım direksiyonu sıkıca kavırıyor ve içimdeki öfke uğultusunun yanıyormuşum gibi hissedene kadar cızırdatarak büyümesine izin veriyorum.

Nereye gittiğimi zihinsel olarak kabul etmiyorum ama içten içe biliyorum. Kulübe ulaştığımda, daha önce bulunduğum yere park ediyorum.

Ve bekliyorum.

Otoparkta hâlâ park etmiş bir avuç araba var ve buradan kulübün arka tarafını iyi görebiliyorum. Brett hakkında emin olabileceğim birkaç şey biliyorum. Kendini beğenmiş ve aptal biri. Bu da bir noktada güvenlik olmadan buradan çıkıp gideceğini bildiğim anlamına geliyor ve zamandan başka bir şeyim yok.

Beklerken, kendimle konuşmaya ya da bu durumu yeniden düşünmeye zahmet etmiyorum. Kaynamanın tam kaynamaya dönüşmesine izin veriyorum. Ve düşündüğüm kadar uzun süre beklemek zorunda kalmadım. Onu kolunun altında geçen bir kadınla kulübün arkasındaki otoparkta yürürken gördüğümde saat neredeyse sabahın beşiydi.

Arabamdan atlayıp asfaltı hızlı bir yürüyüşle geçiyorum. Ayak seslerimi önce o duyuyor ve tam yumruk mesafesine geldiğimde bana doğru dönüyor.

"Hey, gt herif," diye mırıldandıktan sonra burnuna tatmin edici bir ıtırtyla inen bir sağ kroşe attım.

Brett burun deliklerinden kan akarken yüzünü tutarak yere düşerken kız çığlık atar ve kaar.

"Ne oluyor lan?" diye bağılıyor ama ayağa kalkmaya çalışmadan yakasından tutup yukarı doğru çekerek yanağına bir yumruk daha indiriyorum.

"Kendini sert mi sanıyorsun?" Ona tekrar vururken alaycı bir sesle homurdandım. "Ona zarar verebileceğini mi sandın? Eve gözyaşları içinde geldi, seni bok parçası."

Ona bir yumruk daha attım ve bu sefer gevşedi. Yumruğum acıyor ama yetmiyor. Yırtıp açmak, parmak eklemlerimi çatlatmak ve elimdeki kemikleri yüzünde kırmak istiyorum.

Adil dövüşüyor muyum? Hayır, ama umurumda değil. Adil olanla işim bitti.

Ne kadar korktuğunu düşünüp duruyorum. Gözyaşlarını ve öfkesini düşünüyorum ve bu, yumruğumun onun yüzüne her vuruşunu *çok iyi* hissettiriyor.

"Uyan, Brett," diye bağıyorum onu tekrar sarsmadan önce. Gözü çoktan şişip kapanmıştı ama yavaşça açmaya çalışırken ona tekrar tekrar vuruyorum.

Etrafımdaki her şey bulanıklaşmaya başladı. Bir yerlerde bir kız çığlık atıyor ve uzaktan siren sesleri geliyor. Elimi daha fazla yumruk yapamıyorum, bu yüzden onun gevşek bedenini kaldırıma bırakıyorum.

Ayağa kalktığımda, içimi hastalıklı ve çarpık bir tatmin duygusu kaplıyor. Ona bakarken, iniltilerini duyarken ve hareket etmek için çırpınışını izlerken, sanki yanlış bir şeyi doğru yapmışım gibi hissediyorum. Bu çok çocukça, biliyorum ama bunu olgun olmak için yapmıyorum.

Gece etrafımda kırmızı ve maviden oluşan bir parıltıya dönüştüğünde hala nefes nefese, soğuk terler içindeyim.

Polis bana ellerimi havaya kaldırmam için bağırdığında, bunu gülümseyerek yapıyorum.

Thirty-One

ADAM

"Goode. Adam Goode," diye sesleniyor derin, tanıdık olmayan bir ses.

Gözlerimi açtığımda, başım saldırgan parlak ışıkla zonkluyor. Ve Gözlerim nihayet alıştığında, bu sabah beni içeri aldıktan sonra işlem yapan memurun yanında duran kardeşim Caleb'i tanıyorum.

Caleb'in yüzünde kendini beğenmişlikle eğlence arasında bir ifade var. Elleri ceplerinde ve ben banktan kalkıp ayağa kalkmaya çalışırken burnunun ucuyla bana bakıyor. Kırık elim tıbbi gazlı bezle sarılmıştı ve doktorun taburcu olur olmaz baktırmam için kesin talimatlar verdiğini hatırlıyorum. Ama muhtemelen baktırmayacağım. Umarım bu elimi sonsuza dek berbat ve yaralı bırakır. Acı iyi hissettiriyor, sanki hayatım boyunca hissettiğim ilk şeymiş gibi.

Belgeleri sol elimle beceriksizce imzaladıktan sonra, yanımda ağabeyimle birlikte sessizce istasyondan çıkıyorum. Volvo SUV'una binerken tek kelime etmiyor ve ben de başımdan ya da elimden şikâyet etmiyorum. Ona sadece çamaşırhanenin adresini veriyorum ve beni evim yerine oraya götürmesini istiyorum. Şaşkın bir ifadeyle götürüyor.

Belki daha önce yaptığı gibi beni de düzeltir. Kızacak mı yoksa gurur mu duyacak merak ediyorum.

"Sanırım senin bu yeni halini sevdim," diyor Caleb sonunda kırmızı ışıktaki durduğumuzda. "Bunu söylerken kendimi tuhaf hissediyorum ama biraz sorun çıkarmak aslında senin için iyi olabilir."

"Neden sorun çıkaran ben oluyorum?" Ona doğru dönerek soruyorum. "Bu iyi bir soru," diye gülerek yanıtlıyor.

"Hayır, Caleb. Yani... neden hayatımız boyunca o pisliği takip ettik? Hepimize bok gibi davranmasına izin verdik. Neden sorun çıkaran bir tek ben oluyorum?"

"Yani bu babamla ilgili."

"Her zaman öyle değil mi?" Yüzümü buruşturarak cevap veriyorum. "Bu sefer ne yaptı?"

"Bir seks kulübü sahibi olduğumu öğrendim," diye mırıldanıyorum, pencereden dışarı bakarken. Caleb bana şok içinde bakarken araba neredeyse tamamen duracaktı.

"Ne oluyor lan?"

"Onu orada buldum. Yüzü bir kadının bacaklarının arasına gömülmüştü." Dönüp kardeşime baktığımda yüzündeki dehşeti görmek beni memnun etti. En azından başka biri de bunu hissedebiliyor.

"Hepimizi mahvedecek," diyor. "Yaptığı her şeyi ne için riske atacak? Seks için mi?"

Cevap vermedim. Birden midem bulandı, sanki dün geceki olaylardan dolayı akşamdan kalma gibiydim. Ve tüm bu konuşmadan.

"Bütün bunlar bununla mı ilgili?" diye sorar Sage'in dairesine yanaşırken.

"Sayılır," diye cevap veriyorum çünkü artık bilmiyorum. Onunla ilgili başladı. Sonra benimle ilgili oldu. Ve şimdi de onunla ilgili. Arabamın hâlâ kulüpte park halinde olması ya da kırık elimin zonklaması umurumda değil. Sadece onu görmek istiyorum.

"Tanrım, Adam. Bu delilik. Neden bana daha önce söylemedin?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, ona doğru dönerek. "Çünkü o benim kafamın içinde, sanırım. Dışarı çıkıp çıkamayacağını bilmiyorum."

"Peki ya o?" diye soruyor ve Sage'den bahsettiğini anlıyorum. "O gerçek mi, yoksa sadece..."

"Bu gerçek." Bununla birlikte, yolcu kapısını çekip açıyorum ve sendeleyerek dışarı çıkıyorum. Her adımda başım zonkluyor. Kapıyı kapatmadan önce Caleb'a dönüp bakıyorum ve bu haberin onu nasıl etkilediğini görüyorum. Bana vurduğu gibi. Ve onun için neredeyse üzülüyorum. Babamıza hiçbir zaman benim kadar güvenmedi ama dünyanın düşündüğün gibi işlemediğini kabul etmek yine de zor.

"Beni aldığın için teşekkürler," diyorum yüzümü buruşturarak ve o da başını salladıktan sonra kapıyı kapatıp onun dairesine doğru caddeyi geçiyorum. Merdivenleri çıkarken bana kızmaması için sessizce dua ediyorum. Tabii kızdıysa da onu suçlayamam. Gecenin bir yarısı çekip gittim.

Yaptıklarımın sonra onu tutarsam Brett'ten daha iyi olamam. Ona bu şekilde davrandıktan sonra. Aslında, hiçbir erkek onu gerçekten hak edemez, bu yüzden bana deneme hakkını kim veriyor?

Sol elimi kapıya vurur vurmaz kapı açılıyor ve o kadar rahatlıyorum ki zorlukla hareket edebiliyorum. Beni gördüğünde sesli bir nefes verdi.

"Aman Tanrım, Adam," diye bağılıyor korku ve rahatlamayla. Sonra kollarını boynuma doluyor, yüzümü yüzünün kıvrımlarına bastırıyor ve sanki bu bir şekilde hayatımın en önemli anıymış gibi onu içime çekiyorum. Hayatımın merkez üssü

Ona değişmiş bir adam olarak d6ndüğüm şu anda tüm varlığım değişti. Yalanlardan ve aldatmacalardan kurtuldum. Son birkaç saatten daha uzun sürdü ama o karanlığa teslim oldum, bileklerimdeki kelepçeleri ve sabıka fotoğrafı kamerasının flaşını hissettim, değiştim.

Dün gece canavarı besledim ve şimdi sanki o canavar benmişim gibi hissediyorum.

"Senin için çok endişelendim," diye fısıldıyor boynuma. "Bunu neden yaptın?"

Beni dairenin içine çekip kapıyı arkamızdan kapatırken kucağından çekiliyorum ve ona bakıyorum. "Sana ne yaptığımı söylemeliyim," diye mırıldanıyorum ama o çoktan başını sallıyor.

"Ne yaptığını çok iyi biliyorum, Adam. Bunu anlayamayacağımı mı sanıyorsun? Burada öylece oturup senin geri dönmeni bekleyeceğimi mi?"

Ona bakarken kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. "Sen nasıl..." "Bunun gerçekten bir önemi var mı? Bunu *neden* yaptığını bana anlatmaya ne dersin?"

Ona doğru bir adım atarak sağlam elimle ona uzanıyorum ve o da bana doğru geliyor, parmaklarımı koluna ve sırtının alt kısmına koymama izin veriyor. "Çünkü... Ben istedim." Mantıklı olan tek yanıt bu. Basit ve açık.

"Eski sevgilimi dövmek mi istedin? Beni ağlattığı için mi?" "Evet," diye cevap veriyorum dikkatle.

"Sen bundan daha iyisin, Adam. Brett'i hastaneye yatırdın. Gözündeki görme yetisini kaybedebilir."

"Güzel," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Bir adım geri çekilirken elim tenini terk ediyor. "Sage, *bundan daha iyi olmadığımı* bilmelisin. Düşündüğün gibi iyi bir adam değilim. Bir centilmen ya da kahraman değilim. Dün gece yaptığım şey çok iyi hissettirdi ve eski sevgilinin canına okuduğum için ondan daha iyi olmadığımın farkındayım ama sana zarar veren herkesi seve seve döverim. İletişim kurmakta ya da duygularımı itiraf etmekte iyi olmayabilirim ama bunu kabul ediyorum. Hayatımda korumak istediğim ilk şey sensin ve bunu yapmak için kimin canını yakmam gerektiği umurumda değil."

Kollarıma atlayıp yüzümü kendine doğru çekerken ve ipeksi yumuşak dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken neredeyse sözlerimi kesiyordu. Elim acıyla çığlık atıyor ama ellerimi kalçalarına dolayıp onu yerden kaldırırken umursamıyorum. Hevesle, onları etrafımda sıkıyor ve ben bir hırıltı çıkarıyorum.

Onu duvara taşıyarak, uzun ve derin bir iniltiyle kendimi ona yaslıyorum. Öpücüğünden uzaklaşırken, fısıldarken alnımı onunkine bastırıyorum,

"Bacaklarının arasında olmak benim için cennet gibi, Peaches." "O zaman sık beni, Adam. Bu sefer gerçekten."

Dudaklarına kendi dudaklarımla tekrar saldırıyorum, onu yatak odasına götürürken sertçe öpüyorum. Hayatımda hiç başka birine bu kadar yakın hissetmemiştim. Ellerini saçlarımla arasına sokup beni o kadar yakınıma çekerken öpüşü ateşli ve aç, neredeyse onu içime çekiyorum.

Onu yatağa bıraktığımda acıdan irkildim ve kırık elimle kendimi tutamayacağımı fark ettim. Elimin avuçlarının arasına alıp kanlı parmaklarımla açıkta kalan derisini öperken bir kahkaha atıyor.

"Neden rahatlamıyorsun ve seninle ilgilenmeme izin vermiyorsun?" diyor gülümseyerek ve kendimi tekrar zevkle hırlarken buluyorum. Sırt üstü döndüğümde, kalçalarımla üzerine oturuyor ve kotumun düğmesiyle uğraşıyor. Gömleğimi çabucak çıkarıyorum ve kalçalarımla kaldırarak pantolonumu aşağı indirmesine izin veriyorum, boxer külotumu da onlarla birlikte çekiyor.

Beni eline aldığı anda sikim çoktan sertleşmiş ve onun için damlıyor, sert uzunluğunu okşarken dudağını ısırtıyor.

"Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi bilemezsin," diye fısıldıyor bana doğru eğilip dudaklarını usulca başıma yerleştirmeden önce. Beklentiden neredeyse titriyorum.

Ona cevap vermek ve bunu yapmasını ne kadar uzun zamandır istediğimi bilmediğini söylemek istiyorum, ama dudaklarını ayırıp sikimi ağzına aldığı anda, kelimeleri oluşturamıyorum. Sadece sesler. Gırtlaktan gelen, hayvani, coşkulu sesler.

Bize doğru çevrilmiş tek bir kamera ya da telefon yok. Bu bir seyirci ya da intikam için değil. Bu bizim için. Olması gerektiği gibi.

Şaftımı ıslatmak için zaman ayırıyor, ben kaplanana kadar yukarı ve aşağı doğru yalıyor. Sonra bakışlarını benimkilere kilitleyerek aletimin dilinin üzerinden boğazının arkasına kadar kaymasına izin veriyor.

"Siktir," diye inliyorum, kendini boğuyor ve öğürme refleksiyle biraz kabarak hava almak için geri geliyor. "Bunu tekrar yap, Peaches."

Ağzını sikimin üzerinde aşağı yukarı oynatıyor ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki nefes almayı unutuyorum. Sage her zaman kontrolümü kaybetmemi sağlıyor gibi görünüyor. Kontrolümü kaybedecek kadar güvende hissetmemi sağlıyor. Bu yüzden kendimi onu yatağa bağlayıp boşalana kadar gırtlaklarını sikmek isterken bulduğumda, onun da bunu benim kadar seveceğini biliyorum.

Ama benim yaptığım bu değil, bu sefer değil.

Onun yerine, ağzını aletimden çekip dudaklarını öpmek için kendime doğru çekiyorum. Kötü elime ağırlık vermeden, yatak başlığına yaslanana kadar kendimi geriye doğru itiyorum. Sonra yüzünü ellerimle kavrayıp kendime doğru çekiyorum.

"O güzel amcığ! sikimin üstüne koy, Peaches. Aklımı kaçırmadan önce."

Son sözümde avuç içimle kıkına vuruyorum. Bir ığlık atıp tişörtünü yırtıyor, ardından şortunu ve külotunu çıkarıp çınlçıplak kalıyor. Kucağıma tırmanırken gördüğüm manzara karşısında ağzım sulanıyor. Dudaklarımız tekrar birleşirken göğüs göğüse bana sarılıyor. Sonra hevesle kendini sikimin üzerine bırakıyor. Sadece bir santim içerideyken gerildiğini hissediyorum. Kalçalarını tutuyorum ve yavaşça, her seferinde bir santim aşağı indiriyorum.

Ve tam da onu sikimi tamamen kılıfına soktuğum anda, ağırlığını kucağıma yerleştiriyor ve uyum içinde uzun bir inilti çıkarıyoruz. Sonunda onun içindeyim ve neredeyse hareket etmesini istemiyorum çünkü şu anda bu duygu Tanrı'nın kendisinden bile daha büyük.

Kollarım onun beline dolanıyor, o da benim boynuma. Ve bir an öylece oturuyoruz, aynı havayı soluyoruz, kalplerimiz aynı ritimde atıyor.

Kalçalarını eğip kendini gıcırdatmaya başladığında içimdeki açlık büyüyor. Onu yukarı kaldırıyorum ve yerçekiminin onu tekrar aşağı indirmesine izin veriyorum. Sonra hızla birlikte bir ritim buluyoruz, vücudu kucağımda zıplıyor. Bir eliyle boynuma yapışmış, arkasına yaslanıyor ve ona en iyi gelen noktayı buluyor ve beni kullanmasına izin veriyorum, göğüslerinin vücudunun hareketiyle sallanmasını huşu içinde izliyorum.

Bu anı sonsuza dek zihnimin ön saflarında tutmak için her sesi, görüntüyü ve hissi kolayca hafızama kaydedebilirim. O tamamen mükemmel.

Kucağıma vuruşu gittikçe yoğunlaşıyor ve kaslarının sıkışmasından yaklaştığını hissedebiliyorum. Ve umutsuzca onu boşaltmam gerekiyor çünkü ben de daha fazla dayanamayacağım. Aramıza uzanarak başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve ben baskıyı arttırdıkça yüksek perdeden bir çığlık atıyor.

"Benim için çığlık at, Peaches."

"Durma," diyor nefes nefese, zıplamaları hızlanıyor. "Neredeyse... oradayım."

Kasları kasılsa ve nefesi dursa bile, kalçaları orgazmı boyunca kucağımda titreyip sarsılana kadar gıcırdatmaya devam ediyor.

Doruğa ulaştığını anladığımda, kontrolümü kaybetmeme izin verdim. Onu sırtüstü çevirerek, sağlam elimle yatak başlığını tutuyorum ve kalçalarımı ona o kadar sert sokuyorum ki, onu ezmeme engellemek için kendini yatak başlığına yaslamak zorunda kalıyor.

Onu yatağın içine doğru becerirken boynumdan aşağı ter damladığını hissediyor, içinde kaybolduğum yeri izliyorum. Her morartıcı itişte, uçurumun kenarından uçmaya daha da yaklaşıyorum. Elleri vücudumun yanlarını kavrayıp şiddetli bir fırtınaya kapılmışız gibi bana tutunduğunda, boşalırken sağır edici bir çığlık atıyorum. Boşalmamla birlikte tüm vücudum sarsıntılarla sarsılıyor.

Nihayet aşağı indiğimde, gözlerimi açtığımda Sage'i bana sarılmış ve yüzü göğsüme gömülmüş halde buluyorum. Yatak başlığını bırakıp üzerine düşüyorum ve onu kollarıma çekiyorum.

Sonunda başını kaldırıyor ve dudaklarımı kendi dudaklarıyla buluşturuyor. Sonra onu öylece tutuyorum, onu öpmekten ve vücudunun her santimini elime almaktan başka bir şey yapmıyorum.

Kafamda artık kelimeler yok, sadece duygular var.

Bazıları isimlendirilemeyecek kadar korkutucu.

Otuz İKİ

Sage

Parmak eklemlerine tekrar alkol sürdüğümde **bir** baraj ırkılıyor,
dişlerinin arasından emiyor. Parmak eklemlerinin her birinin derisi
kırılmıştı ama

O kadar şiş ve kızarmışlar ki neyin kemik, neyin kıkırdak, neyin deri
olduğunu anlamak zor.

"Ona kaç kere vurdun?" Temiz gazlı bezle tekrar sararken dikkatini
dağıtmak için soruyorum.

"Saymayı unuttum."

Gülümsememek için alt dudağımı ısırıyorum. Yatağımda oturuyorduk,
bir saatten kısa bir süre önce yaptığımız muhteşem seks yüzünden hâlâ
çıplaktık. Elinin titrediğini fark ettim ve tekrar bakılması gerektiğini
anladım.

"Hepsi beni incittiği için mi?"

Başını çeviriyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Evet," diye cevaplıyor
kendinden emin bir şekilde.

Bir an için neredeyse nefesim kesiliyor.

"Bana zarar veren herkesin yüzünü kıracak mısın?" "Evet."

Eli temizlenip bağlandıktan sonra ağrıyan yumruğunu göğsüme
bastırıyorum. Sonra öne eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Onu
gerçekten öpmek iyi hissettiriyor.

"Aspirin ister misin?" diye
sordum. "Evet, lütfen."

Elini bırakıp kucağından inerken, "Hemen dönerim," diye cevap
veriyorum. Banyodaki ecza dolabını açtığımda ekstra güçlü ağrı kesiciyi
görüyorum. Avucuma üç tane attıktan sonra mutfığa gidip ona bir bardak
su getiriyorum. Sonra yatakta yanına oturup ilaçları içişini izliyorum.

Bir an ona bakarken, onunla tanıştığımdan beri ne kadar değiştiğini
düşünüyorum. O kilise çocuğuydu. Bay Mükemmel. Ama aynı zamanda
kaybolmuş ve kafası karışık. Kim olduğunu bile bilmiyordu. Ve şimdi.

Adam özgür görünüyor. Kendisi gibi görünüyor. Her zaman olması
gerektiği gibi.

Hâlâ bizi ayıran pek çok şey var. Asla üstesinden gelemeyeceğimiz
şeyler. Tam olarak değil.

Ve bu değişiklikler sonsuza dek sürmeyecek. Böyle olacağını
düşünmem aptallık olur. Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez.

Bardağındaki su bittikten sonra kollarına giriyorum ve birlikte yatağa uzanıp tavandaki alçıya bakıyoruz.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Fısıldıyorum.

"Elbette," diye yanıtlıyor, dudakları başıma değiyor. "Tanrı'ya inanıyor musun?"

Geriliyor, kendini geri çekip temkinli ama dikkatli bir ifadeyle bana bakıyor. Sanki cevap vermekten korkuyormuş gibi. Sonunda usulca fısıldıyor, "Evet." Sonra bir süre daha bana bakıyor ve acaba bu cevaba dayanarak kalkıp gideceğimi mi düşünüyor diye merak ediyorum.

"Eğer ima ettiğiniz buysa, ben babam gibi değilim."

Sesindeki kaba gerginliği duymak beni endişelendiriyor, bu yüzden yüzüstü dönüp ona bakıyorum. "Onun gibi olmadığını biliyorum. Sadece merak ettim. Bunun ne kadarı gerçekten sendin ve ne kadarı şimdi sen oldun?"

Kaşları çatılıyor ama tam olarak ne istediğimi bildiğini söyleyebilirim. Başını yastığa koyup gözleri benimkilere kilitlendiğinde, başımı kolunun üzerine koyup gözlerinin içine bakıyorum.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Ama hâlâ kendimden daha büyük bir şeye inanıyorum. Hiçbir zaman Truett gibi olmadım, ama onun durduğu yerde durabilirsem, bir şekilde Tanrı'ya daha yakın olacağıma inanırdım. Buna layık olacağıma."

Yüzüne dokunuyorum, parmaklarımı kısa kesilmiş sakalında gezdiriyorum. "Sen buna layıksın."

"Babam için hiçbir zaman yeterince iyi olamadım. Ama kutsal ve dürüst bir adam olursam, Tanrı için yeterince iyi olacağıma inandım. Şimdi..."

"Şimdi ne olacak?" Öne doğru eğilip dudaklarımı kısa bir an için onunkilere bastırıyorum. Acısı yüzünden okunuyor ve bunun onun dönüşümünün bir parçası olduğunu, kendisiyle mutlu olmak için katlanmak zorunda olduğu değişimin bir parçası olduğunu bilmeme rağmen, bunu izlemek çok zor. Sanki ona hazır olduğumdan daha fazla değer veriyormuşum gibi.

"Şimdi sadece senin için yeterince iyi olmak istiyorum."

Odadaki tüm hava çekilmiş gibi hissediyorum ve gözyaşlarım benimkilere sıçrarken onun gözlerine bakıyorum. "Gerçekten mi?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor.

"O zaman burada kalalım. Onların galalarına ya da yemeklerine gitmeyelim. Kulübe bile gitmeyelim. Tüm planın canı cehenneme, Adam." Gözlerimi kırıştıtırırken boğazım düğümleniyor. "Siktir et onları."

"Tamam," diyor ve yüzünü ellerimin arasına alıp onu sertçe öperken yanaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Sen yeterince iyisin. Yeterince iyi olmaktan çok daha fazlasısın," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Sonunda dairemenden çıktığımda saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum. Bu sabahki konuşmadan sonra Adam'la birlikte duş aldık, tekrar seviştik ve sonra o uykuya daldı. Ben de uyuyamadığım için yataktan çıktım ve bir süre dairemi temizledim, videolarımızdaki güncellemeler için uygulamayı kaydurdum.

Numara yapmayı bıraktığımızı söylemiştim ama umarım bu video yayınlamayı bıraktığımız anlamına gelmez. Bu kısmı gerçekten seven bir yanım var ve şimdi bunu gerçek olarak yapabildiğimize göre, daha da iyi olmalı.

Çamaşırhanenin önünden gelen sesler merdiven boşluğunun kapısını arkamdan kapatırken duraksamama neden oluyor. Bir erkek sesi ve yüksek sesle konuşuyor. Bir an için duraksıyorum.

Sonra Gladys ve Mary'nin kahkahalar attığını duyuyorum ve omuzlarım kulaklarımdan uzaklaşıyor. Müdavimlerden Dan'in her zaman yaptığı gibi hareketli bir hikâye anlattığını fark etmem biraz zaman alıyor. Yıkayıcı sıralarının arasından ön tarafa doğru yürürken, orada toplanan kalabalığa ulaştığımda gülümsüyorum.

Gladys'in Çamaşırhanesi'nin ön tarafında, üzeri yemeklerle kaplı sekiz metrelik beyaz bir katlanır masa var. Masanın etrafında çoğunlukla müdavimler ve birkaç yeni gelen, önlerindeki yemekleri hızla mideye indiriyor.

Birçoğu için bu, aylardır geçirdikleri ilk sıcak gün olabilir.

"Hey," diye sesleniyor Gladys geldiğimi görünce. "Gel biraz enchilada al. Çok lezzetliler."

Mary bana bir tabak uzatırken uykulu bir gülümsemeyle "Elbette," diyorum. Masanın etrafında oturan erkeklere ve bir kıza el sallayarak tezgâha yaslanıyorum ve Mary'nin meşhur tavuklu enchiladasından bir ısırik alıyorum. Çocuklardan biri kalkıp bana oturmasını teklif ettiğinde başımı sallıyorum ve onun oturması için ısrar ediyorum.

Ben yemek yerken onlar sohbetlerine devam ediyorlar ve Gladys'in gözlerini üzerimde hissediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, konuşmaya sırtını dönerek. "Uzun bir hafta sonu oldu," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Umarım Adam sana iyi davranıyordur."

Bir ısırik alırken gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Dün gece buraya berbat bir halde geldi. Ona evde olmadığını söylemeye çalıştım ama bir saatten fazla merdiven boşluğunda oturup bekledi."

"Evet... Biliyorum."

Bir an için beni izliyor ve ben de geleceğini bildiğim bilgelik külçesini bekliyorum.

"İyi birine benziyor," dedi. Ben de hemen "Öyle" diye cevap verdim.

"Ama..."

Ona bakıyorum, neden bir ama olması gerektiğini tam olarak anlayamıyorum. O bir şey söylemeyince, içimde sakladığım büyük bir ama olduğunu fark ediyorum. Adam'ın başından geçenler ve tüm bu sahte buluşma şeması bir yana, beni "*Evet, işte bu*" demekten alıkoyan çok şey var.

Tabağımı bıraktım ve ona doğru döndüm. "O ve ben çok farklıyız Gladys. Farklı dünyalardan geliyoruz. Ve biliyorum. Biliyorum... aşk her şeyin üstesinden gelir ve ben bunun böyle olduğunu söylemiyorum. Ama... eninde sonunda balayı dönemi sona erecek ve gerçekler ortaya çıkacak ve bizi ayıran her şey aşılamaz olacak."

Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. Sonra beni şaşırtarak kabul etti. "Haklısın. Yapacaklar."

"Vay canına, bu cesaret verici," diye şaka yapıyorum.

"Ama bu doğru, Sage. Bu farklılıklar asla ortadan kalkmayacak ve aşk onları görmezden gelmeyi kolaylaştırmayacak. Walter'la kırk yedi yıl evli kaldım. O bunun yirmi yılında donanmadaydı ve ben sütyenimi yakıp Woodstock'a gittim."

Genç Gladys'in eline geçen her şeyle kafayı bulmuş bir şekilde etrafta koşuşturduğu görüntüsüne dudağımı ısırarak gülüyorum.

"Üzerinde *asla* anlaşılmadığımız temel şeyler vardı. Asla değişmeyeceğine inanarak yetiştirildiğimiz şeyler. İyi şeyler ve kötü şeyler. O

inatçı, dik kafalı bir pislik olabilirdi, ben de öyle. Ama onu dünyadaki her şeyden çok *sevdim*."

Konuşurken gözyaşları gözlerini nemlendiriyor, bir duygunun içinde kaybolurken gözlerini bir anlığına kapatıyor.

"Nasıl?" Fısıldıyorum. "Tüm bunları nasıl atlatabildin?"

"Çünkü," diye yanıtlıyor, "birlikte bir hayat kurduk. Sevdığımız bir hayat. Ve tüm saçmalıkların ve kontrolümüz dışındaki her şeyin altında, önemli olan şeyler üzerinde anlaştık. Ve kimsenin değişmesine gerek yoktu."

Uzanıp eline dokunuyorum. "Bu çok güzeldi, Gladys. Teşekkür ederim."

"Sage, bebeğim. İster onunla, ister başka biriyle, ister tek başına olsun, dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyorsun."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum beni sıkıca kucaklamak için kendine çekerken.

Tam ayrılacağımız sırada yukarı bakıyorum ve Adam'ın merdiven boşluğundan çıktığını görüyorum. Dün gece giydiği kanlı kıyafetlerin aynısını giymiş çünkü dairemde başka bir şeyi yok.

Beni görür görmez gülümsüyor. Sonra dağınık saçları ve uykulu gözleriyle odayı geçiyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor, elini başının üzerinde gezdirerek.

Tabağımdan bir lokma alıp ağzına götürürken, "Mary enchiladas yaptı," diye cevap veriyorum.

"Kim bu insanlar?" diye fısıldıyor dudaklarını çatala dolamadan önce. Çiğnerken hemen memnun bir yüz ifadesi takınıyor.

"Sadece... toplumdaki insanlar," diye cevap veriyorum.

Gladys, "Fazladan yiyeceğimiz vardı, bu yüzden paylaşıyoruz," diye ekliyor.

Gözleri yüzümde ve ifadesi sıcak. Ondan şaşkınlık ve gurur gibi bir şey yayılıyor. "Bunu çok mu yapıyorsun?"

Gladys'e bakıyorum ve ikimiz de omuz silkiyoruz. "Bilmiyorum. Ayda bir falan."

Gülümsemesi büyüyor. Sonra, sanki bir anının içine çekiliyormuş gibi, eriyen balmumu gibi kayıp gidiyor.

Kendini hırpalamaya başlamadan önce gömleğini çekiştirdim. "Yıkayabilmemiz için bu kıyafetleri çıkarman gerekiyor."

Sonra onu uzun odanın arka tarafına doğru çekiyorum. "Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyor muzipçe.

"Sana giyecek bir şeyler alıyorum."

Kaşlarının arasındaki kırııklık derinleşiyor ve ben endüstriyel kurutma makinelerinin arkasındaki büyük dolabı açarken beni izliyor. İçeride katlanmış bir dizi giysi var. "Burası neredeyse yatak odan kadar kötü," diye mırıldanıyor ve ben gülüyorum. "Bütün bunlar da ne?"

"Oh, sadece yıllar boyunca geride kalan kıyafetler. Birinin bir şeye ihtiyacı olursa diye hepsini burada temiz ve katlanmış halde tutuyoruz."

Koyu mavi bir tişört çıkarıp çerçevesine doğru tutuyorum. Aşağı baktığında bir kahkaha atıyor. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Hey, uyuyor," diye cevap veriyorum, kendi kahkahamı bastırarak. Sonra kanlı polosunu başından geçiriyorum, kötü eline çarpmamaya dikkat ederek. Sonra mavi tişörtü giydiriyorum, elimi tişörtün ön kısmında *Dünyanın En İyi Dedesi yazısının üzerinde gezdiriyorum.*

Ellerini uzatarak yeni görünümüne hayran kalmama izin veriyor. Takdirle başımı sallarken çok fazla sırtıtmamaya çalışıyorum.

"Tamam, şimdi şu düğmeleri aç," diyorum, pantolonunu işaret ederek.

Kendi kendine gülerek başını sallıyor. Pantolonunu çıkarırken, kimsenin onu boxer'ıyla görmeye gelmediğinden emin olmak için köşeye göz atıyor, ben de dolabı karıştırıp ona uyacak bir pantolon arıyorum.

Onun bedeninde olduğunu tahmin ettiğim bir çift yeşil jogger bulduğumda, onları çıkarıp ona doğru tutuyorum. Yine gülüyor ama itiraz etmeden elimden kapıp giyiyor.

Bir yabancının temiz, kayıp ve bulunmuş kıyafetlerini tamamen giydiğinde, ellerimi ona doluyorum ve öpmek için parmak uçlarıma uzanıyorum. Ağzını benimkine bastırıyor ve dilini dudaklarımin arasından yavaşça kaydırıyor. Daha ne olduğunu anlamadan iş kızışıyor ve Gladys'in Çamaşırhanesi'nin arka tarafında çok yasadışı bir şey yapmamak için kendimi soymak zorunda kalıyorum.

"Gladys bu lekeleri çıkarabilir," diyorum, kirli giysilerini yerden kaldırırken. Sonra el ele çamaşırhanenin ana bölümüne doğru yürüyoruz ve Gladys'i şaşkınlıkla ona bakarken yakalıyorum.

"Seni zor tanıdım," diyor gülerek.

"Bunları ödünç almama izin verdiğin için teşekkürler," diye kekeliyor. "Her zaman," diye yanıtlıyor kadın, sırtını sıvazlayarak.

"Aç mısın?" Mary soruyor, zaten ona bir tabak hazırlamakla meşgul.

"Çok," diye yanıtlıyor ve gülümseyerek ondan alıyor. "Çok teşekkür ederim."

Sonra masada yeni boşalan koltuğa oturuyor ve yanında oturan adama gülümsüyor. İkisi kendi özel sohbetlerine dalıyor ve bu manzara karşısında göğsümde bir şeyler kabarıırken gözlerimi ayıramıyorum.

Adem Tanrı'ya daha yakın hissetmek istedi ve şimdi ne kadar yakın olduğunun farkında olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

OTUZ Üç

ADAM

Ben kalan kâğıt tabakları ve plastik bardakları içine atarken Sage siyah çöp torbasını açık tutuyor. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum. Sonra Uyandığımda onun gittiğini gördüm ve beklenmedik bir toplantıya katıldım.

Dürüst olmak gerekirse, son iki saattir telefonumu kontrol etmek bile istemedim, bu yüzden saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Gladys ve Mary'de çok otantik bir şeyler var - onlara akşam yemeğinde katılan herkesle birlikte. Onların durumlarını bilmiyorum ama bunun böyle olmadığı çok açık. Kendilerini daha iyi hissetmek ya da Tanrı'ya verdikleri bir sözü yerine getirmek için evsizleri doyurmakla ilgili değil.

Bu, onları aç oldukları için beslemekle ilgili.

Annem buna bayılırdı.

Uzun zamandır ilk kez annemi düşünmek göğsümde ani bir suçluluk acısı yaratmıyor. Bunun yerine, çoğunlukla mega kiliseden ve babamın büyük kariyerinden önceki anılara odaklanıyorum. Her şeyin basit olduğu zamanlara.

Ve sonra Sage'e bakıyorum. Makyajsız haliyle yanakları sakız gibi saçlarıyla uyumlu doğal bir pembe tonuna bürünmüş. Takma kirpikleri ve gözlerinin etrafındaki kalın siyah çizgiler olmasa bile gözleri derin bir okyanus mavisiyle parlıyor.

Aramızdaki bu şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Onun da bildiğini sanmıyorum. Ama bu gerçek. En azından bu kadarının doğru olduğunu biliyoruz.

Bu sabah sahte buluşma planını durdurmak istedi ama kabul etmeme rağmen, bunun peşini bırakmaya hazır olduğumdan emin değilim. Babamın yalanlarının bu şekilde yanına kâr kalmasına izin veremem.

Ama yine de bunu yapmak için Sage'e ihtiyacım var mı?

Şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Çamaşırhaneyi temizledikten ve gece için kapılarını kapattıktan sonra, yukarı çıkmadan önce onu durduruyorum.

"Seni bir yere götürmek istiyorum," diyorum. Olduğu yerde durdu ve kaşlarını kaldırarak bana döndü.

"Nerede?"

"Bu bir sürpriz," diye cevap veriyorum orantısız bir sırıtışla.

"Beğenecek miyim?" diye

soruyor. "Belki."

"Tehlikeli mi?"

"Olabilir."

"Bunu giyecek misin?" Ödünç aldığım kıyafeti işaret ediyor. "Eğer istersen." Gülüyorum.

Bana doğru ilerliyor ve işaret parmağını çeneme bastırıyor. "İşin içinde seks de olacak mı?"

Kahkahalarım kayboluyor. "Olmasını isterdim."

"Tamam, güzel. Ben varım. Bir koşu yukarı çıkıp anahtarlarımı alayım," diyor benden uzaklaşıp merdivenlere doğru zıplarken. Merdiven boşluğunda gözden kaybolana kadar gözlerim onu her adımda takip ediyor.

Yirmi dakika sonra karanlık otoparka giriyorum ve Sage dönüp şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Bunun neresi tehlikeli ya da seksi?" diye soruyor, önümüzde beliren karanlık ve boş kiliseyi işaret ederek.

"Yalan söyledim," diye cevap veriyorum mahcup bir gülümsemeyle. Park yeri çukurlarla ve çatlaklardan çıkan yabani otlarla dolu. Son duyduğuma göre, kilise tesisi etkinlikler için az kullanılıyormuş ama benim çocukluğumda olduğu gibi çalışmıyormuş.

Kamyonu park ederken, bir süre öylece baktım.

"Beni neden buraya getirdin?" diye fısıldıyor, yüzümdeki melankolik nostaljiyi açıkça fark ediyor.

"Burası benim büyüdüğüm yer. Ben buyum," diye cevap veriyorum neredeyse sessiz bir mırıltıyla. "O büyük, süslü mega kilise ya da televizyon yayınları değil. Tanrı'ya inanıp inanmadığımı sordunuz ve cevabım evet. Burası onunla ilk tanıştığım yer."

Uzanıp elime dokunurken hafifçe gülümsediğini fark ediyorum. "Hadi içeri girelim."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Ne? Ciddi olamazsın. Bu izinsiz girmektir."

Alaycı bir tavırla gözlerini deviriyor. "Haydi, İki Ayakkabılı Güzel. Gidip başımızı biraz belaya sokalım." Bununla birlikte, kamyondan atlar

ve karanlık kiliseye doğru yürür.

"Bugün zaten hapse girdim," diye sesleniyorum ama beni duymazdan geliyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, sonra da peşinden gidiyorum.

Ona doğru koşarken her yöne bakıyorum. Artık şehir merkezinde değiliz ama kendimizi tamamen güvende hissedecek kadar da şehrin dışında sayılmayız. Bu gece buraya girmek isteyen tek kişi olmama ihtimalimiz yüksek.

"Güvenlik kamerası bile yok," diyor ön kapıları çekerken. "Bu çocuk oyuncağı olacak."

"Elbette," diye şüpheyle cevap veriyorum. Sonra, arka tarafa doğru ilerliyorum ve arka taraftaki harap oyun parkını gördüğümde başka bir anı dalgasına kapılıyorum. Cidden o şeyi yirmi beş yıldır yenilememişler mi?

Mutfağa açılan arka kapı da kilitli ama Sage çocuk odasına açılan büyük sürgülü kapıyı çekiştirince yerinden oynuyor. Vay anasını, buraya gerçekten gireceğiz.

Neden? Hiçbir fikrim yok.

Biraz güçle, içeri kayacak kadar açmayı başardık. Ve bir anda zamanda geri gittim. Duvarlardan zemine kadar her şey anılarımı canlandırıyor ve aniden kilisenin içinde ilerliyor, sanki beni çağırıyormuş gibi merkeze doğru yol alıyorum. Çocukluğumdan kalma bir siren şarkısı.

Ana mekâna girdiğim anda durup önüme bakıyorum. Kendi gölgeme yeniden kavuşmak ya da yirmi beş yıldır tuttuğum nefesi almak gibi bir şey bu. Var olduğunu bile unuttuğum çocukluğumun bir parçasını hissediyorum.

Birdenbire Sage yanımda beliriyor, eli kolumdan aşağı kayıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Kokuyu alıyor musun?" Fısıldıyorum, zar zor hareket edebiliyorum.

"Toz mu küf mü?" diye öksürerek cevap veriyor ve beni gülümsetiyor. "Yirmi yılı aşkın süredir böyle bir koku almamıştım.

Evim gibi kokuyor."

Elimi sıktı. Sonra beni ön tarafa doğru çekti. Sadece pencerelerden sızan parlak dış ışıklarla aydınlanan kilisede ilk fark ettiğim şey, bir zamanlar koridorları kaplayan halının kaldırılmış olduğu ve aşağıda açıkta beton bıraktığı. Sıralar bakımsız görünüyor ve minberin üstündeki pencereler tahtalarla kapatılmış.

Bunun olmasına nasıl izin verebildiler?

Burası eskiden çok güzeldi. İnsanlar burada ibadet ederdi. Burası Tanrı'nın eviydi ve biz çürümesine izin verdik.

Ön tarafa vardığımızda Sage beni kürsüye doğru dürttü. Şaşkınlıkla ona bakıyorum, o da beni tekrar dürtüyor.

"Devam et."

"Ve ne?" Ben soruyorum.

"Orada dur. Burası seninmiş gibi davran."

Gülüyorum ama sonra dediğini yapıyorum. Tozlu podyuma doğru yürüyorum ve ellerimi yüzeye koyup loş ışıktaki boş sıralara bakıyorum.

"Sen ne yapardın?" diye soruyor, ilk sıraya oturup ellerini kucağına koyarak. "Eğer burası senin olsaydı."

Bir an için düşününce, babam ve kilisesiyle ilgili her şeyi bir kenara itiyorum. Sorusunu, bildiği hayattan koparılmış on iki yaşındaki Adam'ın yanıtlamasına izin verdim.

"Ben... dinlenme odasını Mary'nin enchiladalarıyla doldurdum ve Austin'de doyurabildiğimiz kadar insanı doyurdum."

Karanlıkta gülümsemesini zar zor görebiliyorum. O yüzden devam ediyorum.

"Cemaatin her üyesinin gözlerinin içine bakardım. İsimlerini öğrenir ve her birinin Tanrı tarafından değerli ve sevilen kişiler olduğunu bilmelerini sağlardım."

Bir sonraki cümleyi söylemekte zorlanırken boğazım düğümleniyor ve gözlerim nemleniyor. Dudağım titreyerek, inançla mırıldanıyorum: "Kapının üstüne gökkuşağı bayrağı asardım, böylece Isaac *herkesin* hoş karşılandığını bilirdi."

Sage'in gülümsemesi daha da parlaklaşıyor, dışarıdaki ışık gözlerindeki nem ışıltısını yakalıyor.

"Burayı evim gibi hissettireceğim."

Yavaşça ayağa kalkıp bana doğru yürüyor ve kendini benimle kürsü arasına sıkıştırıyor. "Kulağa hoş geliyor," diye fısıldıyor ayak parmaklarının üzerine kalkıp beni öperken.

Dudaklarını dudaklarıma götürmeden önce gözlerinin içine bakıyorum. "Orada olacak mısın?"

Öpücük vermeden ayaklarının dibine çökerken ifadesi değişiyor. Gözlerini kaçırarak ellerini göğsüme bastırıyor.

"Bilmiyorum, Adam."

Ve anlıyorum. Aramızdaki bu uçurum kolayca aşabileceğimiz bir şey değil. Temelde bu kadar farklı bir insanla nasıl bir hayat kurabilirsin?

Geçmişimiz bu kadar büyük bir çelişki içindeyken geleceğimiz ne olabilir?

Ama şimdilik onun kollarımdaki hissini ve hayatımdaki rahatlığını seviyorum. Şimdilik bu kadarının tadını çıkaracağım.

Parmaklarımı çenesinin altına koyarak, bana bakana kadar gözlerini kaldırıyorum. "Sorun yok," diye fısıldıyorum, böylece biliyor. Sonsuza kadar birlikte olamayabiliriz ama şimdilik olabiliriz.

Kalçalarının arkasından tutarak onu hızla yüzeye kaldırıyorum ve bacaklarının arasına yerleşiyorum. Kollarını boynuma doluyor ve tekrar öpmeye başlıyor. Bu sefer, dudaklarının sıcak tatlılığının ve dilimle o halkayla oynamayı ne kadar sevdiğimin tadını çıkararak alıyorum.

Bu öpüşme çok sıcak olmadan önce, geri çekiliyorum. "Peki ya sen?" Eğilip gözlerinin içine bakarak soruyorum.

"Bu kilise benim olsaydı ne yapardım?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Muhtemelen bir seks kulübüne dönüştürürdüm."

Bu sefer güldüğümde alnımı omzuna yaslıyorum ve kıcını sıkarak onu kendime çekiyorum. Kulağıma gelen kıkırdama sesi tatlı ve sakinleştirici.

Geri çekildiğimde sorumu netleştiriyorum. "Hayır, Pink senin olsaydı ne yapardın? Onunla ne yapardın?"

"Oh." Gözleri heyecanla parlıyor. "Yapacağım ilk şey iki içki sınırını yeniden koymak ve buna sadık kalmak olurdu."

"Güzel."

"O zaman o berbat fedailerin hepsini kovar ve yepyeni bir güvenlik personeli işe alırdım."

"Mükemmel."

Derin bir nefes alıyor ve düşünürken uzaklara bakıyor. "Ve sonra... Erkekler ve kadınlar için cinsellik üzerine gerçek kurslar verebilecek insanlar bulabilirdim. Çiftler birlikte yeni bir kıvılcım bulmak için gelebilir. Saldırıdan kurtulanlar kendilerini güvende ve güçlenmiş hissedecekleri bir yere sahip olabilirler. Üyeler BDSM'yi *güvenli bir şekilde* nasıl uygulayacaklarını öğrenebilir. Ve VIP bölümünü tamamen kaldırırdım."

Heyecanla kollarını boynuma doluyor. "Bir seks kulübünden daha fazlası olacak. Bir seks kilisesi gibi olacak!"

Tekrar gülüyorum, onu daha da yakına çekiyorum. "Seks kilisesi mi?"

"İnsanların da orada kendilerini evlerinde hissetmelerini istiyorum," diyerek benim hayalimle onunkini ilişkilendiriyor. Belki de o kadar farklı değildir. Belli ki öyle olmaları dışında.

"Orada olur muydun?" Bana sorarken sesi yumuşak ve nazikti ve aramızdaki uçurum büyüyordu.

Çünkü o bile bunun imkansız olduğunu biliyor. Babama karşı bu saldırıya ve itibarımı zedeleme görevine rağmen, bir noktada duracağım. Sanırım tüm bu planın altında yatan anlayış hep buydu. Şimdi isyan edebilirim ama eninde sonunda geri döneceğim.

"Gündüzleri vaiz, geceleri Dom," diyor boynumu kendine doğru çekerek. Dudakları dudaklarıma değdiğinde dilimi dudaklarımin arasına sokuyorum ve artık sadece onun öpücüklerinin bana sunduğu rahatlığı hissediyorum.

İkiye bölünmüş hissetsem bile. Kendimi tanıyamayacak kadar kırılmış ve paramparça. Ve tek dayanağım o.

Alnımız hâlâ birbirine değerken fısıldıyor: "Bu iki şey bir arada var olabilir Adam. İkisi de olabiliriz."

Sonra elleri boynumdan yavaşça göğsüme ve karnıma doğru kaydı. Sonra pantolonumun içindeki sert ereksiyonun üzerine. "Bu bir günah değil," diye fısıldıyor ve hafifçe sıkıyor.

Zihnimin onunla tartışıyor olması önemli değil. O yanılıyor. Bu bir günah. Ama biz buyuz, günahkarız.

Elini sikimin üzerinde gezdirirken, alçak sesle hırıltılı bir mırıltı çıkarıyorum ve dokunuşuna karşı geri çekiliyorum. Orada da durmuyor. Parmaklarını gülünç yeşil joggers'ımın lastiğinin altına kaydırarak aletimi buluyor ve sanki tapılacak bir şeymiş gibi okşuyor.

Hâlâ günah gibi geliyor ama seve seve yanacağım bir günah.

"Hisset beni," diye fısıldıyor neredeyse terk edilmiş bu kilisenin tozlu karanlığında. Ve hissetmemeliyiz. Gerçekten ama *gerçekten* yapmamalıyız. Ama şu anda, onun içinde olmak için duyulan bu ezici açlık Tanrı'nın kendisinden daha güçlü hissettiriyor.

İnce pamuklu elbisesinin altına uzanarak, külotunun üzerinden ona masaj yapıyorum ve yeterince eminim, uyarılmasının nemi tam olarak sızıyor.

"Benim için her zaman çok hazırsın, Peaches."

Dudaklarından dökülen ilk iniltiyle soğukkanlılığımı kaybediyorum. Külotunu yırtıp ayaklarımin dibine, yere fırlatıyorum. Sonra onu dizlerinin altından tutup kürsünün kenarına çekiyorum ve kalın aletimin onun ıslak sıcaklığını nereye soktuğunu izlemek için aşağı bakıyorum.

"Benimle izle," dedim ona.

Ben içine girerken birlikte huşu içinde aşağıya bakıyoruz. Onu tamamen doldurduğumda küçük bir nefes veriyor, kollarını tekrar boynuma doluyor ve dudaklarımı öpmek için dudaklarına çekiyor.

"Bundan daha tanrısal ne olabilir ki?" diye fısıldıyor ağır nefesler arasında.

Dışarı çıkıp tekrar içeri girerken, onun içinde olmanın tadını çıkarırken, açlığım her hamlede artarken, onu utanmadan becermenin nasıl bir şey olduğunu hissetmeme izin veriyorum. Burada, çocukluğumun kilisesinde, babamın bir zamanlar vaaz verdiği kürsüde bile. Tanrı'nın burada olduğunu, bunu kınamadığını, aksine kutladığını hayal ediyorum.

Tüm kurallar ve doktrinler olmadan, biz sadece iki insanın birlikte bulabileceği en ilahi ve açık zevki bulan iki bedeniz.

Benim için haykırıyor, ben de onu daha sıkı tutuyorum, daha hızlı ve daha sert hareket ediyorum. Bacaklarının arasındaki cennet gibi noktayı sikerken podyum onun ağırlığına karşı sallanıyor. İnlemelerimiz boş binada yankılanıyor ve tıpkı dün gece olduğu gibi, kendimi bırakıyorum, gerçekten istediğim şeyin tadını çıkarıyorum.

Ve şu anda gerçekten istediğim şey o, onu doldurmak, zevk çığlıklarını duymak ve bu bitmeden önce onu olabildiğince çok becermek.

Doruk noktama gittikçe yaklaşırken kalçalarım ona doğru pistonluyor. Yüzünde kendinden geçmiş bir ifadeyle destek için bana tutunuyor.

Hızımı artırıyorum, derin, boğuk bir inilti çıkarırken ona acımasızca vuruyorum, zevk çığlıklarını atarken kollarımda sıkışıyor. Sonunda onun içinde kendi doruk noktamı serbest bıraktığımı hissettiğimde, bu cennet gibi hissettiriyor.

Ve dediği gibi, bundan daha dindarca ne olabilir?

TEMMUZ

Kahraman

Otuz DÖRT

Sage

"Lanet olsun." Adam'ın sesindeki alarm beni uykumdan uyandırıyor.

Başımı onun çıplak göğsüne yaslamış, Roscoe kucığında yatağında uzanıyordum.

"Ne?" Uykulu bir şekilde mırıldanıyorum.

"Manşetlere çıkıyoruz."

Telefon ekranının parlak ışığını yüzümde hissediyorum, bu yüzden gözlerimi açıyorum ve bir haber makalesine bakıyorum, Truett ve Adam'ın birlikte eski bir fotoğrafı, ön ve orta.

"Ne yazıyor?"

Okurken yüzümden çekip alıyor.

"Austin'in tanınmış vaizlerinden Truett Goode, en büyük oğlunun amatör porno uygulaması FanVids'teki müstehcen davranışları nedeniyle takipçilerinin tepkisiyle karşı karşıya. Ünlü vaiz ve yazar yirmi binden fazla sosyal medya takipçisini kaybetti ve konuyla ilgili sessizliği nedeniyle kamuoyu önünde eleştiriliyor. Sadık takipçileri hala vaizden ve ailesinden bir açıklama bekliyor. Otuz yedi yaşındaki oğlu Adam Goode'dan henüz bir ses yok. Truett Goode, oğlunun eylemlerini kamuoyu önünde kınamaktan ne kadar uzun süre kaçınırsa, o kadar çok kaybetme riski taşıyor.

"Goode ailesinin reisinin değeri kırk milyon dolardan fazla ve Good Shepherd Press ile yedi haneli bir yayıncılık anlaşması söz konusu."

Okumayı bıraktığında doğrulup şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Benden bahsetmediler bile."

Gülümsüyor ve başımı öpüyor. "O zaman kesinlikle en iyi kısmı kaçırıyorsunuz. Ama Peaches, bu çok önemli. Biz konuşurken Truett statüsünü kaybediyor. Tüm bunlar olurken o bir seks kulübünün tapusunda oturuyor. Terliyor olmalı."

Bu ilgimi çekti. "Brett'in aldığı krediyi ona geri ödemesi mümkün değil. Sence baban o tapuyu ne yapacak?"

Aklıma fikirler geliyor ve sanki bir fırsat varmış gibi hissediyorum. Truett'le iki ay önce galada yaptığım pazarlığın aynısını yapsam, bu sefer kabul eder mi?

"Bilmiyorum," diyor Adam yüzüne yayılan karanlık bir gülümsemeye. Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor. Ve ben buna bayılıyorum.

Ben de koluna dokundum. "Bu iyi haber. İşe yarıyor demek."

Başını sallarken makaleye bakıyor. "Evet, işe yarıyor."

Yine de bu konuda beni rahatsız eden bir şey var, çünkü yapmak üzere yola çıktığımız şeyi başardıysak, bu işimizin bittiği anlamına mı geliyor? Daha ne yapabiliriz? Bunu üç aylığına yapmak için yola çıktık ve şimdiden iki ay oldu. Artık *sahte bir* randevumuz olmasa bile, hala ne olduğumuzu ve o son tarihin hala var olup olmadığını bilmiyorum.

"Kutlamalıyız," diye cıvıldıyorum heyecanla. Dizlerimin üzerinde zıplıyorum ve Roscoe bunu *hepimizin heyecanlanması* gerektiğine dair bir işaret olarak algılayıp Adam'ın kucağına zıplamaya ve ikimize de havlamaya başlıyor. O kadar heyecanlanıyor ki Adam'ın elini kemirmeye başlayınca gülüyoruz.

"Aklında ne vardı?" diye sorar.

Yataktan fırlıyorum ve iç çamaşırlarımı yerde bir yerlerde buluyorum. "Şey, geçen sefer senin kilisene gitmiştik..."

"Evet..." diye yanıtlıyor, sesi tedirgin geliyor.

Ona tuzlu bir bakış attığımda kaşları çatıldı. "Sanırım bunu *benim* bölgeme taşımanın zamanı geldi."

"Hastaneye yatırdığım adamın sahibi olduğu seks kulübüne gitmemizi önermediğini biliyorum."

"Dinle," diyorum dikkatlice, "oradaki tüm arka girişleri biliyorum. Seni kolayca içeri sokabilirim."

"Sage, hayır." Huysuz çocuğunu terbiye eden bir babanın ses tonuyla bağırıyor.

"Neden olmasın?" Sızlanıyorum, yatağa sürünüyorum ve dizlerimin üzerine oturup ona bakıyorum. Hâlâ üstümü giymedim, bu yüzden çıplak göğüslerimin planı satmaya yardımcı olacağını umuyorum. "Sana göstermek istediğim çok şey var."

"Gibi..."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Çok fazla, Kilise Çocuğu." Acı dolu bir iniltiyle o da beni öpüyor.

"Daha açık konuşabilir misin?" Dizlerinin üzerine tırmanıyor, böylece birbirimize bakıyoruz ve bu fikirden ne kadar tahrik olduğunu hissedebiliyorum. Kalçalarımı tutarak kendini bana doğru sürüyor.

"Beni bağlayabilirsin," diye mırıldanıyorum öpücükler arasında. "Beni küçük oyuncağın yapabilirsin."

Çekilmeden önce ağzı donuyor. "Tanrım, Sage."

Onu kendime doğru çekerken yüzünü buruşturduğunu fark ediyorum. Adam hala gerçekten kirli, sapıkça şeylerle çok mücadele ediyor ve bu kadar kötü hissetmesinin nedeninin bunu ne kadar çok istediğinden kaynaklandığını biliyorum.

Keşke kendini bıraksa ve gerçekten arzuladığı şeye teslim olsa.

"Bunun kulağa eğlenceli gelmediğini söyleme sakın," diyorum ve bir öpücük daha almak için yaklaşıyorum.

Tekrar geri çekiliyor. "Sana eğlenceli geliyor mu?" "Evet," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

"Benim oyuncağım olmak sana eğlenceli geliyor mu?" Bu sefer sorduğunda, sormaktan çok bana meydan okuyormuş gibi geliyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, daha vurgulu bir şekilde.

Hayal kırıklığı içinde yataktan kalkıyor, yerdeki boxer külotuna uzanıyor ve biz garip bir sessizlik içinde otururken onu bacaklarından yukarı sürüklüyor. Hareketleri hızlı ve gerilim dolu, öfke saçıyor.

"Sadece ne söylemek istiyorsan onu söyle, Adam."

Arkasını döndüğünde, ifadesi gergin. İnce dudaklar, alevlenmiş burun delikleri, geniş gözler. "Neden sana bok gibi davranmamı istiyorsun? İncitmek istemediğim *tek* kişi sensin, ama beni buna zorladığını hissediyorum. Anlamıyorum, Sage."

Bana Sage demesinden nefret ediyorum. Ne kadar nefret ettiğimi yeni fark ettim. Çünkü bu samimi olmadığı anlamına geliyor. Ya bana ya da başka birine küsmüş demektir.

"Anladığımı mı sanıyorsun?" Ayaklarımın üzerine oturana kadar alçalarak cevap veriyorum. "Hiç kimsenin beni bu şekilde aşağılamasını istemedim, Adam, ama bunu seninle *umutsuzca istiyorum*. Sanırım... her zaman çok iyi olduğun için, tüm bunları bırakıp gidebileceğin kadar rahat olduğun kişi olmak istiyorum. Bana karşı *kötü* olmanı istiyorum. Ve istediğim şeyden utanmayı reddediyorum. Ben sadece... senin de hoşlandığını düşündüm."

"Hoşuma gidiyor," diye patlıyor ve parmaklarını saçlarında gezdirirken çok daha sinirli görünüyor. Sonra tekrar yatağa tırmanıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Seni oyuncağım yapma fikrine *bayılıyorum*. Seni çılgılık attıracak kadar sert becerme fikrine bayılıyorum. Sikimin üzerinde öğürürken, gözyaşların yüzünden akarkenki halini seviyorum."

Eli boğazıma dolanmadan önce başparmağı yanağımda geziniyor. Sonra yüzümü hem sert hem de romantik bir şekilde kendine doğru çekiyor.

"Seni incitmek beni tahrik ediyor, Peaches ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Lütfen benden bunu yapmamı isteme."

Yüzümü narin öpücüklerle boğarken parmakları boğazımın etrafından gevşiyor. Kollarının arasında eriyip gidiyorum.

Parmaklarının titreyişinde ve beni kırılgan ve değerli bir şeymişim gibi şefkatle tutuşunda çektiği acıyı hissediyorum. Uzun zamandır, içindeki tüm kırık şeyleri düzeltmeye çalıştım ve şimdi ondan onu daha da kırabilecek bir şey yapmasını istiyorum.

Yoksa onu iyileştirir mi?

Hayatı boyunca, bu şehvet dolu isteklerin yanlış olduğuna inanmak üzere eğitilmiştir. Hasta, ahlaksız ve günahkâr olduğuna. Eğer Âdem bu isteklerini kontrol etmeyi öğrenir ve *gerçek* güveni tecrübe ederse, bu babasının ona yanlış olduğunu öğrettiği her şeyi onarmaya yardımcı olur mu?

"Beni gerçekten incitmiyorsun, Adam. Bunu biliyorsun. Bunların hepsi bizi tahrik eden bir illüzyon ve sorun değil. Ayrıca..." Gözlerinin içine bakarak fısıldıyorum. "Sana güveniyorum."

Bana bakışlarından duymaya ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu görebiliyorum. Güvenme yetisi paramparça olmuş durumda, bu yüzden ona güvendiğimi söylemek en çok ihtiyaç duyduğu şey olabilir.

O yüzden devam ediyorum.

"Beni bağlayabilirsin. Şaplak atabilirsin. Canımı yakabilirsin ve sana durmanı söylediğimde duracağına inanıyorum."

"İş o noktaya gelirse bana söyleyeceğin konusunda sana güvenebilir miyim?" "Evet," diyorum inançla. "Bana güvenebilirsin."

Gözlerimin içine bakarken içindeki çatışmanın ateş gibi yandığını hissediyorum. Bir şeylerin eşiğinde ve şu ana kadar kaydettiğimiz ilerleme benim için dünyalara bedel. Ve bu ilerlemenin geri kalanını birlikte yapmak istiyorum.

"Eğer *gerçekten* istemiyorsan, o zaman yapmayız," diyorum nazikçe. "Gerçekten istemediğini düşündüğüm bir şey için sana asla baskı yapmam, ama nasıl mücadele ettiğini görüyorum Adam. Hayatın boyunca istediğin bu şeylerin kötü olduğu yalanını bırakmayı öğrenmeni istiyorum. Kendine beni becermenin bana zarar verdiğini söylemeyi bırak."

Parmaklarımı göğsüne bastırıp kalp atışlarını hissediyorum.

"Tamam," diyor ve aramızdaki yoğun göz temasından bunu kastettiğini anlıyorum. *Bu* onun için özel bir anlam ifade ediyor ve kalbim gururla kabarıyor.

Salı gecesi olduğu için kulüp, bunu Cumartesi günü yapmaya çalıştığımızdan biraz daha sakin. Kulübün dışındaki sokakta başıboş dolaşan kimse yok ve güvenlik de gevşek.

O zaman bile, hemen içeri girmeye çalışacak kadar kendime güvenmiyorum. Onun yerine, birkaç telefon görüşmesi yapıyorum. Aramaktan kastım, VIP bölümünde barmenlik yapan kızlardan Lacey'e mesaj atmak.

Bu yüzden mesajımdan birkaç dakika sonra Sadie bizi içeri almak için arkadaki kapıyı açtığında şok oluyorum. Yüzünde bir gülümseme ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde kapıda duruyordu.

Adımlarımın ortasında donup kaldım, şok içinde ona bakıyorum ve bana siktirip gitmemi mi söyleyecek yoksa sarılacak mı diye merak ediyorum.

"Selam..." Tedirginlikle söylüyorum. Adam arkamda duruyor, kolumda sert bir el, beni arabaya geri sürüklemeye ve bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu söylemeye hazır.

"İtiraf edeyim," diyor Sadie, "planını başından beri biliyordum. Vaizin oğlunu becerip internette yayınlayarak eski sevgilini kızdırmak. Yine de onu fena halde döveceğini tahmin etmemiştim."

Gözlerimi deviriyorum ve Adam'a doğru dönüyorum. "Bu tam olarak planın bir parçası değildi," diyorum.

Gülüyor ve başını sallayarak Adam'a bakıyor. "İşe yaramış gibi görünüyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Brett şehri terk etti. Geri döneceğini söyleyip duruyor ama bundan şüpheliyim. VIP üyeliğimiz de yüzde elli azaldı. Kirli sırlarını burada saklamakta kendini güvende hisseden her önemli üye ayrıldı, ki bana sorarsanız bu iyi bir şey."

"Babam bile mi?" Adam ekliyor.

"Evet," diye yanıtlıyor, "onu aylardır görmedim. Yaptıklarından sonra burada yakalanmak isteyeceği son şey."

"Yani..." Ben de diyorum ki. "Bizi içeri alacak mısın?"

"Şimdi de gizlice mi dolaşıyorsun? Geçen sefer dikkat çekmeye çalışıyordun.

Ne değişti?"

Adam ve ben birbirimize bakıyoruz ama ikimiz de bu soruya cevap vermiyoruz. Değişen şeyin *biz olduğumuzu* bilmesine gerek yok. Cevap vermemiz için bizi sıkıştırmak yerine gülümsüyor ve içeri girmemiz için kapıyı daha geniş açıyor.

Yavaşça yanından geçerken "Mavi Oda açık," diyor. "Tabii... aradığınız şey Siyah Oda değilse. Orası da açık."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum Adam'ın elini tutup onu doğruca arka merdiven boşluğuna ve sonunda Kara Oda'nın belirdiği koridora götürürken.

OTUZ Beş

ADAM

"Kara Oda" etiketli kapının ardında var olan her şey hem kurtuluş hem de yıkım kokuyor. Sage kapıyı açtığı an.

İçimdeki her şey aniden savaşa girdi. İstedğim şeyler, sahip olmamam gerektiğini bildiğim şeylerle savaşıyor.

Kahraman olmak isteyen adam, kahramanların gerçekte var olmadığını bilen adama karşı - böyle değil. Babamın beni eğittiği şekilde değil.

Kendimin bu yeni yönünü ortaya çıkarmanın heyecanı, olmak istediğim iyi adam olamayacağım korkusuyla savaş halinde.

İnanmam için beynimin yıkandığı telkinleri unuturken kendimi kaybetme korkusu.

Ve hepsinden daha güçlü bir savaş - bu boyun eğmez ve sarhoş edici şehvetle dolu arzuya karşı ona hükmetme arzusu ve bunu yaparsam bir canavar olmanın utancı.

Hangi tarafın kazanacağını bildiğimden oldukça eminim.

İçeri girerken Sage elimi sıkıyor. Ona odaklanmaya çalışıyorum çünkü odanın etrafına bakmak şu anda başımı döndürüyor. Kapının sürgüsünü kilitlerken gözlerini benden ayırmıyor ve ben de kendimi nefes almaya zorluyorum.

Aletim pantolonumun içinde zonklamaya başladı bile ve ona dokunup içimdeki bu acıyı dindirmek için can atıyorum. Tek kelime bile edemedi onu kollarıma çekiyorum, bacaklarını etrafıma sarana kadar onu yerden kaldırıyorum.

"Liderliği senin almanı istiyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma. Gözleri hâlâ benimkilere odaklanmış, sanki diğer her şeyi kapatıyormuşuz gibi. Ta ki biz onları kabul etmeye hazır olana kadar.

Onu yüksek yatağın üzerine bırakıyorum ve eğilip öpüyorum. Bu hararetle alışverişten uzaklaştığımızda bana tekrar bakıyor. "Ben seninim, Adam. Bana ne istersen yapabilirsin ve eğer durmanı istersem, *kırmızı* diyeceğim, tamam mı?"

"Kırmızı. Anladım."

Sonra gözlerimin içine bakarken yüzümü okşuyor ve sanki zihnimin içinde olup biten her şeyi görebiliyor. Sanki orada gerçekleşen savaşın tam içine bakıyor. Yanağıma dokunurken fısıldıyor, "Burası güvenli."

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, onu tekrar öpüyorum. Şu anda hissettiğim tek şey rahatlama ve muazzam bir takdir. Bu kadının beni nasıl rahatlatacağını ve bana nasıl huzur vereceğini her zaman biliyor gibi görünmesi ya onun tek kelimeyle mükemmel olduğunun ya da *benim için* mükemmel olduğunun bir işareti.

Ona da aynı hissi veriyor muyum? En son bir başkasının iyiliğini bu kadar önemseyişimde her şeyi berbat ettim. Bunu bir daha yapmaya niyetim yok.

Sage'in onu korumama, ona *sahip* olmama ihtiyacı var. Ben de öyle yapacağım. "Uzan," diyorum alçak sesle, iddialı bir komutla.

İç çekerek boynumdaki tutuşunu bırakıyor ve bacaklarının kalçalarımın etrafından düşmesine izin veriyor. Sonra dediğimi yapıyor ve yatağa uzanıyor, bir sonraki talimatını almak için bana bakıyor.

Ayağa kalkıp önümde uzanan ona bakarken, kafamdaki tüm seslerin susmasına izin veriyorum. Utanç ya da korku hakkında düşünmüyorum. Sadece ona ve ne kadar zarif görüldüğüne odaklanıyorum.

İnce pamuklu sundress elbisesinin içinde parmaklarımı çıplak kalçalarının uzunluğu boyunca gezdiriyor, kumaşı kaldırarak altında saklanan mavi dantel külotuna ulaşıyorum. Sonra acele etmeden her bir ayakkabısını çıkarıyorum ve dokunuşumu elbisesine kadar geri götürüp, minyon, diri göğüslerini ortaya çıkarana kadar yukarı kaldırıyorum.

Başparmağımı sağ taraftaki sert tomurcuğun üzerinde gezdirirken titriyor. Sage'i böyle görmeye bayılıyorum. Sanki *benimmiş* gibi. O mükemmel, güzel ve seksi ve bana ait. Onu aldığım için değil, kendini bana sunduğu için. Çünkü beni buna *layık* görüyor.

Çünkü ben değerliyim.

"Buraya gel," dedim. Tekrar oturdu ve elbisesini başının üzerine kadar çekmeme izin verdi. Sonra külotunu bacaklarından aşağı indirirken onu tekrar aşağı bastırıyorum. Önümde çıtırçıplak yatıyor ve sanki tüm dünya ellerimdeymiş gibi hissediyorum.

Onunla oynamaya devam ediyorum, neredeyse yatakta kıvrana kadar dokunuşlarımla onu kızdırıyorum. Parmaklarım bacaklarına doğru akıyor, onu hareket etmeye teşvik ediyor ama hareketsiz kalmasını talep ediyor. Onu mahvetmeden önce vücudunun her mükemmel santimini beslemek istiyorum. Çünkü burada işim bittiğinde, bu kadar nazik olmayacağım.

Parmaklarım kıvrımlarında gezinirken bir mızıltı çıkardığında geri çekiliyorum. Ben gömleğimin düğmelerini tek tek çözerken o yatakta kıpırdanıyor. Gömleğimi çıkarıp köşedeki sandalyeye astıktan sonra odaya bir göz atıyorum. O kadar çok farklı türde kısıtlama var ki

-Kelepçeler, ipler, tıkaçlar, ama gözlerim iki yanında iki deri kayış olan uzun siyah bir çubuğa takılınca onu alıyorum. Sonra duvardaki bir kancadan sarkan iki siyah kurdelede karar kılıyorum.

Bileklerini bana doğru uzatmasını söylediğimde gözleri benimkilere yerleşti. Bir eliyle iki elini birbirine bağlarken, bakışlarını yüzümde sabit tutuyor, şehvet dolu bakışları her saniye daha da güçleniyor. Sanki benim için ne kadar çok kısıtlanırsa, o kadar çok tahrik oluyor.

Diğer şeridi gözlerinin etrafına sararak, görme yetisini elinden alırken dudaklarının ayrılmasını izliyorum.

Sonra uzun metal direği elime alıyorum ve ayak bileklerinden birini kelepçeye geçirip kolaylıkla klipsliyorum. Beklentiyle titriyor.

"Benim oyuncağım olmak istediğini söylemiştin, değil mi?" Başını sallıyor, dudağını ısırtıyor.

Diğer ayak bileğine geçiyorum, bacakları benim için açılana kadar genişçe çekiyorum. Diğerini takarken, ona göremediği hınzır bir sırıtma yapıyorum. "Çünkü sen pis bir sürtüksün, değil mi?"

Bara alışmak için biraz kıvranıyor. "Evet," diye mırıldanıyor ve bu sesle içimde bir şeyler kıpırdıyor.

Çubuğu çekip onu yatağın kenarına sürüklediğimde yüksek sesle, korkmuş bir çığlık atıyor. Sonra, "Sen *benim* pis küçük sürtüğüksün" diye mırıldanırken sikimi ona sürtüyorum.

Bana karşı kıvrılıp bükülmeye çalışırken, sürtünme ararken ihtiyaçla mırıldanıyorum, çubuğu elimde tutuyorum, bacakları havada.

"Tekrar söyle, Peaches. Bana ne olduğunu söyle." "Ben senin pis küçük fahişenim."

Sadece bu kelimeler bile sikimin kalkmasına yetiyor. Onu böyle seviyorum, savunmasız, kirli ve *benim*.

"Bacaklarını yukarıda tut. Sana bakmama izin ver."

Dediğimi yapıyor, geniş bacaklarını yukarı doğru kaldırıyor, ben yavaşça pantolonumun kemerini çözerken güzel pembe amını bana gösteriyor. Pantolonumu çıkardığım süre boyunca onun içinde olmanın ne kadar iyi hissettireceğini düşündüm.

Bu anda, utanç yoktur. Sadece güven ve arzu var. Çünkü dediği gibi, burası güvenli ve ben onun bu odadan ya da bu kulüpten değil, *bizden* bahsettiğinin farkındayım.

Bağlı bilekleri başının üzerinde dururken, bacakları onları benim için tutma çabasından dolayı titremeye başlıyor. Tek yapmak istediğim onu becermek. Orada

Bu odada onun üzerinde kullanabileceğim milyonlarca şey var ama olmak istediğim tek bir yer var, o yüzden başka bir şeye odaklanamıyorum.

Bacaklarını birbirinden ayıran direği tutarak ona doğru bastırıyorum, sikimi ıslak, muhtaç amcığıyla hizalayıp kendimi içine sokarken onu neredeyse ikiye katlıyorum.

Çıglıkla inleme arasında bir yerde çaresiz bir ses çıkarıyor, ben çekip kendimi geri sokmaya zorlarken. Ve tam da beklediğim gibi, cennet gibi hissettiriyor. Bağlı ve gözleri bağlı bir şekilde vücudunu bana bir tür ayin gibi sunması bile gördüğüm en güzel şeydi.

Acımasızca içine girerken, tek vücut olana kadar her hamlede bizi birbirimize bağladığımı hissediyorum.

"Bu amcık çok iyi hissettiriyor, Peaches."

Ona daha da sert vurarak çıglık atmasını sağlıyorum.

"Daha yüksek sesle," diye emrediyorum ve o da başka bir çıglıkla karşılık veriyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan içinden çıkıyorum ve iki yanındaki çubuğu tutuyorum. Sonra onu ters çeviriyorum ve onu gafil avladığımda nefesi kesiliyor. Ayakları yere basana kadar onu geriye doğru çekiyorum, hala genişçe açılmış, onu tekrar doldururken başını yatağa doğru itiyorum.

Kendimi bırakmak çok iyi hissettiriyor. Bu karanlık tarafımın şekillenmesine izin vermek, hayatım boyunca sakladığım bir parçamla tanışmak gibi. *Gerçekten* hoşlandığına güvenmek. Ona istediğini veriyorum ve bu sadece benim ya da onun için değil, bizim için.

Onu yatağın içine doğru becerirken kontrolümü kaybediyorum, sadece tekrar çıglık attığını duymak için avucumun içiyle kıkına sertçe vuruyorum. Tüm bu zaman boyunca aklımda sadece "*benim*, benim, benim" diye sayıklıyordum.

Sonra iç düşüncelerim her itişte dudaklarımın arasından kayarak geliyor.

"Benim pis küçük sürtüğüm. Benim güzel, seksi oyuncağım. Peaches'ım. Tanrım."

Bu düşünceyle kendimi bıraktım. Boşaldım, boşaldım ve boşaldım. Zamanın ve kendimin izini kaybederek, vücudumun kontrolü ele almasına izin verdim, onu doldururken ona karşı sürtündüm, dölümü alırken benden bir parça aldığını hayal ettim - kurbanımı.

Ona doğru eğildim, nefes alışını dinlerken kalbim sırtına çarpıyordu. Uzun bir süre birlikte uzandık, nefeslerimizi tuttuk, kalplerimizin yavaşlamasına izin verdik ve seks sonrası sisin üzerimize çökmesine izin verdik.

Sonunda içinden çıktığımda, geri çekilip bacaklarının arasından damlayan dölleri izliyorum. Sanki kirli bir ritüelmiş gibi aşağıya doğru damlamasına izin verdim. Sonra her bir kelepçeyi açmak için dizlerimin üzerine çöküyorum ve ayak bileklerini çubuktan kurtarıyorum. Oradayken dudaklarımı kalçasındaki denizkızı dövmesine bastırıyorum.

Ayağa kalkarak Sage'i kollarıma alıyorum, gözleri hala bağlı ve elleri hala bağlıyken onu göğsüme yaslıyorum. Onu yatağın üst kısmına taşıyarak başını yastıkların üzerine koyuyorum.

Sonra kendimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum, yüzüm kalçalarının arasına gömülüyor. Dilimin dölle ıslanmış göbeğini yaladığını hissettiğinde, onları kapatmaya çalışıyor ve şaşkınlıkla nefesini tutuyor. "Ne yapıyorsun?"

Her birini öperken kalçalarını hafifçe aralıyorum. "Benim iyi küçük sürtüğümü ödüllendiriyorum."

Sonra onu tekrar yalayarak açıyorum, geride bıraktığım şeyin tuzluluğunu onun tanıdık tadıyla karıştırarak tadıyorum. Bu kadar çok sevdiğim için sapık ve hastayım.

Sonunda dizlerini yanlara doğru gevşettiğinde, sırtını kavislendiriyor ve ağzımın verdiği zevke kendini bırakıyor. Nefes alış veriş sığılaşıyor, her nefes verişinde küçük sesler çıkarıyor. Sonra iki parmağımı içine sokuyorum, bacaklarının bükülmesine ve omurgasının kıvrılmasına neden olan noktayı bulmak için parmaklarımı kıvrıyorum.

Onunla zaman geçirirken, ona karşı mırıldanıyorum, dudaklarım klitorisinin etrafında. Onun kıvranışını ve zevkle kıvranışını izlemek bile sikimin tekrar kalınlaşmasına neden oluyor. Şimdiden onun içinde olmayı özledim. Elimden gelse orada sonsuza dek kalmak isterdim.

Vücudunun yavaşça doruğa ulaşmasını izlerken kalçalarım yatağa sürtünüyor. Teni parlıyor. Kasları kasılıyor. Boşaldığını görmek onun olduğu kadar benim de ödülüm gibi geliyor.

Zirveden indikten sonra yavaşça vücudunda geziniyor, karnını ve göğsünü öpüyorum. Sonra göz bağını yüzünden kaldırıyorum.

"Bir keresinde bana izlemeyi sevdiğini söylediğinden beri," diyorum elimi sert uzunluğumun etrafına sararken ve hızlı, istekli vuruşlarla okşarken. Bacaklarının arasına yerleşip, o aç bir dikkatle izlerken yumruğumu beceriyorum. Dudağını ısıyor ve sanki o da hissediyormuş gibi benimle birlikte inliyor. Dilimde onun tadı varken, salıverilmemi homurdanmam ve çıplak vücuduna ılık, tuzlu dölle dökmem uzun sürmüyor.

Soluk soluğa kalıyorum, kendimi kuruturken tenim uğulduyor. Yorgunluktan neredeyse onun üstüne yığılıyordum.

Gözlerimiz buluştuğunda, bir
gülümsemeyi paylaşıyoruz. "Fena değil,
Kilise Çocuğu," diye fısıldıyor.

Kendimi onun üzerine doğru alçaltırken, minik bedeninin etrafımı sarmasına izin verirken kendimi gülerken buluyorum. Kurdeleyi bileklerinden çektikten sonra kollarına yerleşiyorum ve kucaklamasının zihnimdeki tüm savaşı düşünceleeri susturmasına izin veriyorum. Şimdilik huzur içindeyim.

OTUZ ALTI

ADAM

Görünüşe göre Sage'in en sevdiği bakım şekli arabamın bagajında çizburger ve soğan halkaları. Bir saat boyunca ona zorla su içirdikten sonra Boğazını sıktım ve iyi olduğundan emin olana kadar onu kucakladım, yemek yemesi için ısrar ettim ve o da bunu seçti.

Bir ağız dolusu hamburgerin etrafında inliyor, ağzının köşesinde bir parça ketçap var. Yüzündeki ketçabı yalamadan önce gülümsüyorum. Bir kakhaha atarak beni itiyor.

"Bana çok takıntılısın," diye alay ediyor ve ben de gülümseyerek ona doğru eğiliyorum.

Onu.

"Belki de öyleyimdir," diye cevap veriyorum, çizburgerinden bir ısırık çalarak. Sonra bastırıyorum dudaklarımı yanağına değdirdim.

Birkaç ay önce bunun imkansız olduğunu düşünüyordum. Kendimi Sage gibi bir kızla göremezdim. İki hafta önce, bunun geçici bir şey olacağından emindim. Bir kaçamak.

Ve şimdi... Sıkıştım. Mutlulukla sıkıştım.

Tutkal gibi ve her dokunuşta kendimi daha fazla çekemiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu noktada, denemeyi bıraktım. Kilise ve seks kulübüyle ilgili her şey çok keyfi geliyor. Onun da dediği gibi, bu şeyler bir arada olabilir, biz de olabiliriz.

Sanırım aşık oluyorum. Eğer aşk böyle bir şeyse. Karasevda. Saplantı. Her zaman aşkın daha acı verici olduğunu düşünmüşümdür ve nedeninden emin değilim. Ama onunla birlikteyken hiçbir şey acıtmıyor.

"Yani..." diyor boş folyo ambalajı toplarken. "Yani mi?" Ben soruyorum.

"Nasıl hissediyorsun? Tüm bu olanlardan sonra?"

Gözlerim şaşkınlıkla kısılıyor. "Nasıl hissediyorum? Sorunun "Nasıl hissediyorsun?" olması gerekmez mi?

"Hâlâ kulüpteysen bunu bana yüzlerce kez sordun ve ben de sana iyiym dedim." Yumruğunu şakacı bir şekilde omzuma vuruyor. "İyi iş, Kilise Çocuğu. Bakım sonrasında ustalaşmışsın."

Kıkırdayarak cevap veriyorum, "Teşekkürler, Peaches. Ama neden bana nasıl hissettiğimi soruyorsun?"

"Çünkü bu da önemli. Yaptığımız şey senin için yoğun ve yeniydi. Bununla mücadele ettiğini biliyorum, bu yüzden sonrasında nasıl hissettiğini görmek istiyorum."

Dizlerinin arasına yerleşiyorum. Sonra cevap vermeden önce uzun, derin bir nefes alıyorum. Nasıl hissediyorum? Kulüpte işimiz bittiğinden beri bu soruyu düşünüyordum.

Elimi omurgasından yukarı sürükleyerek, parmaklarımı saç derisine doluyor ve onu çekiştiriyorum, emredici kavrayışım ile hareket etmesine bayılıyorum. Burnumun ucuyla ellerimdeki çaresiz bedenine bakarak inliyorum. "Çok iyi hissediyorum, tekrar yapmak istiyorum."

"Öyle mi?" diye hınzır bir gülümsemeyle cevap veriyor dudağını ısırmadan önce.

Elim ensesine doğru inerken rahatlıyor ve bu kez ona şefkatle dokunuyor. "Senin yanında kendim olabiliyorum. Kendimi bırakmamı güvenli kılıyorsun."

Başını sallarken gülümsemesi gözlerine ulaşıyor. "Ben de aynı şeyi hissediyorum."

"Yetiştirilme tarzım bunun şeytanın beni ele geçirmesi olduğuna inanmamı sağlıyor ama ben öyle olduğunu düşünmüyorum."

Sessiz bir kahkaha atıyor. Sonra burnunu kırıştırıyor. "Evet, ben de öyle düşünmüyorum."

Bir süre güldükten sonra, pembe saçlarından bir tutamı yüzünden çekip alıyorum ve parmaklarımı boynunun kenarındaki takımyıldızın üzerinde nazikçe gezdiriyorum.

"Bence senin ve benim bu rolleri oynamaya ihtiyacımız vardı, özellikle de birbirimiz için."

Ve bunu başka biriyle yapabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Ben de öyle," diye fısıldıyor ve damarlarımda dolaşan kan basıncımın yükselmeye başladığını hissediyorum. Kalbim umutla çarpıyor - bu duygularda yalnız olmadığım umuduyla.

Onu biraz daha yaklaşıtıyorum. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama sanırım birbirimiz için mükemmel olabiliriz."

Hemen gülümsüyor ve göğsümdeki endişeyi hafifletiyor. Sonra başını daha yakına eğiyor, böylece dudaklarımız sadece birkaç santim arayla. "Ben de öyle hissediyorum."

"Sadece seks için demiyorum," diye kısık bir fısıltıyla cevap veriyorum.

"Ben de öyle," diyor dudaklarımız birbirine değmeden hemen önce. Birdenbire, Sage ve ben sadece öpüşmemizin mahrem alanında var oluyoruz ve bu uhrevi bir his. Ellerim onu sarıyor, neredeyse tek vücut olana kadar nazikçe kendine çekiyor.

Bu aşk olmalı. Bunun başka bir adı yok, ama kesinlikle acıtmıyor.
Şimdiye kadar hissettiğim en güzel şey gibi geliyor.

Bunu söylemek için çok erken. Bu kadar hızlı söylemem aptallık olur ama hissettiğimi bilmem yeterli.

Şefkatli öpüşmemiz sona erdiğinde, bir şey hatırladığımda gözlerinin içine bakıyorum.

"Ay sonunda annem bir ödül alacak. İyi Samiriyeli ödülü ve bir tören olacak. Benimle gelmeni çok isterim."

Hemen tedirgin görünmeye başladı. Onu en son bir etkinliğe götürdüğümde babam onu tehdit etmişti ve herkesin önünde alay konusu olmuştu ama şimdi her şey çok farklı geliyor. Kollarını sakinleştirici bir şekilde tutarak endişelerini çabucak yatıştırıyorum. "Bir maskaralık ya da planın bir parçası gibi demek istemiyorum. Demek istediğim... Benim randevum olarak gitmeni istiyorum. *Gerçek* randevum."

"Bilmiyorum..."

"Seni bütün gece yanımda tutacağım ve o pisliğin sana doğru bakmadığından emin olacağım."

Hoşnutsuz bir homurtu çıkarıyor. "Ailen çok berbat durumda." "Katılıyorum," diye başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Neden herkes her şey yolundaymış gibi davranıyor?" diye soruyor ama sonra hızla başını sallıyor. "Özür dilerim. Bu beni ilgilendirmez."

"Hayır, haklısın," diyorum, onu sıcak tutmak için ellerimi çıplak kalçalarında gezdirirken. "Keşke yapmasaydım, Sage. Keşke ona sonsuza dek sırtımı dönebilseydim ama zaten kardeşimi kaybettim. Tüm ailemi kaybetmeye dayanmamam."

"Öyleyse onu *ifşa et*," diyor. "Annenin ona aktif olarak ihanet eden biriyle kalmasına izin vermek daha kötü değil mi?"

"O kadar basit değil," diye cevap veriyorum. "Neden değil?"

Sage'in meydan okuyuşunu seviyorum. Ben seviyorum. Sadece meydan okuduğu kişi ben olduğumda değil. Yansımasından hoşlanmadığım zaman yüzümün önündeki aynayı her zaman takdir etmiyorum.

"Çünkü..." Hayal kırıklığıyla mırıldanıyorum. "Onunla kalacak. Ve buna katlanabilir miyim bilmiyorum. Sanırım bu daha da kötü olabilir."

"Bunu bilemezsin, Adam. Kalacağından emin değilsin. En azından şüphenin faydasını hak etmiyor mu?" "Haklı olduğunuzu biliyorum, ama önerdiğiniz şey..."

"İmkânsız gibi geliyor," diyerek cümlemi bitiriyor. "Güven bana. Ben de o yollardan geçtim. Annem benimle ilgilenmeyi bıraktığında, bunun çok zor olacağını düşünmüştüm."

Onu terk etmek imkânsızdı. Kötü bir evlat olduğum için aylarca kendimi suçladım ama suçun asla bende olmadığını anlamam zaman aldı. En başta bu seçimi yapmayı hak etmemiştim, dolayısıyla bu seçimi yaptığım için kendimi kötü hissetmemeliydim."

Ellerimi avuçlarının arasına alıyor, başparmağını parmak eklemlerime sürüyor. "Ailene gerçeği söylemenin suçluluğu senin üzerinde olmamalı, Adam. Hele ki seni bu kararı vermeye zorluyorsa."

Söyledikleri doğru, ancak doğru olması kabullenilmesini kolaylaştırmıyor.

"Annemin ödülünü alayım, sonra ona söylerim. Söz veriyorum."

"Elbette," diyor gülümseyerek ve kollarını boynuma dolayabilmek için beni kendine çekiyor. "Ve bunu yaptığında ben de orada olacağım."

Yüzümü boynuna gömüyorum ve orada huzur buluyorum. O yanımdaysa korkacak bir şeyim yok demektir. Onunlayken her şeyi yapabilirim.

OTUZ Yedi

ADAM

"Daha giyinmedin mi?"

Sage yatak odasından dışarı fırladı, uzun, ısıltılı siyah elbisesi çıplak ayaklarının altında toplanıyor. Bana sırtını göstermeden önce küpelerini yerine yerleştiriyor, bunu fermuarını çekmemi istediğine dair bir işaret olarak algılıyorum. Bu arada ben hâlâ boxer'larımın kanepedeyim, Roscoe uyurken onu okşuyorum ve son videomuzla ilgili yorumlara göz atıyorum. Ağlamaklı gözlerle bana bakarken Sage'in ağzına soktuğum on beş saniyelik bir klip. Bu da neredeyse bir önceki kadar iyi gidiyor ve on bin abone daha kazandık. Artık *gerçek* videolar yapabilmeyi seviyorum.

"Vay anasını. Harika görünüyorsun," diye kekeliyorum kumaşın kalçalarına nasıl yapıştığını, onu aynı anda hem zarif hem de seksi gösterdiğini fark ettiğimde. Bu elbise bir önceki kadar açık değil. Yakası göğsünün bir köprücük kemiğinden diğerine kadar düz bir şekilde uzanıyor ve kolları omuzlarından zarifçe sarkıyor.

Onun deri ve dantel giymesini -ya da hiçbir şey giymemesini- takdir ettiğim kadar bunu da takdir edebilirim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor küpesini takmayı bitirirken, yerinde zıplıyor ve açıkça gergin. "Acele etmezseniz geç kalacağız."

Bir kahkaha atarak Roscoe'yu kucağımdan indiriyorum ve elbisesinin fermuarını çekmek için ayağa kalkıyorum, bunu yaparken dudaklarımı ensesine bastırıyorum.

Bu gece bu kadar gergin olması, benim gerçek randevuma, daha doğrusu *gerçek kız arkadaşıma* katılacak olması çok hoş. Aramızdaki ilişkiyi hiçbir zaman resmiyete dökmemiş olsak da, buna gerek olduğunu sanmıyorum. Son iki aydır kendi evime bile zor gidiyorum. Burada uyuyorum, burada yiyorum ve hatta bazen burada yazıyorum. Benimle kaldığı nadir zamanlarda bile evim soğuk ve cansız geliyor. Burası daha çok evim gibi hissettiriyor, ki bu garip.

Boynuna bir öpücük kondurduktan sonra elimi beline doluyor ve parfümünün kadınsı kokusunu içime çekerek kulak memesini ısırıyorum.

"Adam," diye sızlanıyor, dudaklarımdan o kadar hoşlanıyor ki geri çekilmek istemiyor. "Gitmemiz gerek. Bunu başlatma."

Kalçalarımı onun arka tarafına sürüyorum, ellerimi kumaşın üzerinden onu hissetmek için yanlarından aşağı kaydırıyorum.

Kahretsin, şimdi kendimi onun üzerinden çekmekte zorlanıyorum.

"Tamam, tamam," diyerek uzaklaşıyorum. Başımı sallayarak, takım elbisemin giysi torbasında asılı olduğu yatak odasına doğru ilerliyorum.

Zengin siyah kumaşın içine girerken, bunun ne kadar iyi hissettireceğini düşünüyorum, intikam gibi bir şey değil. Ama onu gerçekten kolumda görmek. Onu tekrar annemle görmek. Babamla yüzleşirken onun varlığını yanımda hissetmek. En son ne zaman bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyorum ama Sage tanıştığımız günden beri üzerimde böyle bir etki yarattı.

Ona karşı ne hissettiğimi hâlâ söylemedim ama saplantımı da saklamıyorum. Ona ne kadar aşık olduğum belli olmalı. Onun için her şeyi yaparım. *Her şeyi.*

"Ta-da," diyorum beş dakika sonra, kollarımdaki kol düğmelerini düzeltirken dairesinin oturma odasına doğru yürürken.

Beni görünce ıslık çaldı. "Lanet olsun, kilise çocuğu."

"Sana hızlı olduğumu söylemiştim."

Ben ayakkabılarımı bağlamayı bitirdiğimde o hâlâ topuklarının kayışını ayarlıyordu. Beş dakika sonra kapıdan çıktık ve Roscoe'yu Gladys'le birlikte resepsiyona bıraktık. Sonra el ele, arabamın park edildiği caddenin karşısındaki otoparka doğru yürüyoruz ve içeri girebilmesi için kapısını açmama izin veriyor.

İçeri girer girmez yolcu koltuğunda oturan ona bakıyorum, o kadar çarpıcı görünüyor ki dayanamıyorum. Konsolun üzerinden uzanarak elimi çenesinde gezdiriyorum ve onu kendime doğru çekip öpüyorum, dilimi dudağındaki altın halka piercingin üzerinde gezdiriyorum.

"Bunu atlayalım. Onun yerine seni o elbisenin içinde becermek istiyorum."

Uzaklaşırken gülüyor. "İkisini de yapamayacağımızı kim söyledi?"

Arabayı çalıştırıp park yerinden çıkarken iddialı bir şekilde "İkisini de yapıyoruz," diyorum.

On beş dakika sonra annemin töreninin yapılacağı şaraphaneye yanaşıyoruz. Benim götürdüğüm galadan çok daha küçük bir toplantı.

Sage de öyle, bu da daha samimi hissettiriyor. Arabayı valeye bıraktıktan sonra Sage'in koluna giriyorum ve onu asfalt yürüyüş yolundan büyük etkinlik alanına doğru götürüyorum. Beyaz ışıklarla kaplı bir ağaç gölgesinin altında, romantik bir hava veriyor.

"Burası çok güzel," diye fısıldıyor etrafına bakarak. Uzakta bir yaylı çalgılar dördlüsü çalıyor ve ufkun hemen altında gezinen sıcak Teksas güneşi havaya beni rahatlatan hoş bir sıcaklık veriyor. Bu gece gerçekten harika olabilir.

Ancak bu gecenin vaat ettiği huzurun hemen ötesinde daha az sakin bir şey var. Bu geceden sonra yapmam gereken gerçekten imkânsız bir şey olduğunu hatırlatıyor. Babamı aileme olduğu gibi göstermeliyim.

Hâlâ imkânsız geliyor. Anneme onun günahlarını anlatmak aklıma gelebilecek en akıl almaz şey olabilir çünkü bu onu incittiğim anlamına geliyor. Ama içten içe, yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyorum.

Bu konuşmanın yaklaşan son tarihi ruh halimi bozmadan önce, onu bastırıyorum ve düşünmemeye çalışıyorum. Bunun yerine, yanımdaki güzel kadına ve birlikte geçireceğimiz bu mükemmel geceye odaklanıyorum.

Partiye yaklaşırken annemi topluluğun en önünde görüyorum. Etrafı kadınlarla çevrili ve hepsi de onunla samimi bir şekilde sohbet ediyor gibi görünüyor.

Kalabalığı tararken köşede babamı görüyorum, etrafında bir yığın adam duruyor.

Gözlerimi kaçırırken dişlerim sıkılıyor.

"Tekrar merhaba," diyor kardeşim Caleb'in karısı Briar, biz ona yaklaşırken barın yanında duruyor.

"Hey, harika görünüyorsun," diye yanıtlıyor Sage, sarılmak için yaklaşarak. Briar bu jest karşısında bir an şaşırılmış gibi görünse de yine de kollarını ona doluyor.

"Teşekkür ederim. Sen de öyle," diyor ve gözlerinin Sage'in elbisesinde aşağı yukarı gezinmesine izin veriyor. Bu kez ne kadar *uygun* giyindiğine biraz şaşırdığını söyleyebilirim.

Bir süre sonra Caleb ve Lucas yaklaşıyor ve selamlaşma sürecini onlarla da tekrarlıyoruz. Sonra beşimiz sıradan bir sohbeta dalıyoruz. Tüm bu süre boyunca memnun sırtışıma tutmakta zorlanıyorum çünkü her şey o kadar mükemmel hissettiriyor ki. Bir oyun olarak başladık ama bir şekilde hayatımdaki en gerçek şey haline geldik. Ve o kadar iyi uyum sağlıyor ki, artık ailemizin bir parçasıymış gibi kardeşlerimle gülüşüyor.

Bir şekilde, sanırım öyle.

Elim sırtının alt kısmında kayıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Lucas fark ediyor, bakışları onu tuttuğum yere ve tekrar yüzüme doğru dans ediyor. Gözlerimiz buluştuğunda bana hafifçe gülümsüyor ve keşke ona bunun ne kadar iyi hissettirdiğini söyleyebilseydim. Böyle birini bulmak için nasıl daha çok çabalaması gerektiğini. Onun biriyle çıktığını bile bilmiyordum. Ama bunun sebebinin kendini ifade etmekte zorlanması olduğunu biliyorum. Caleb ya da benim kadar dışa dönük ya da sosyal değil. Kendini üniversitedeki işine adanmış, hepsi bu. Onun hayatı bu.

Sohbetimiz durulduğunda kendimi etkinlik alanının etrafına bakarken buluyorum. Şimdiden huzursuzlanmaya başladım ve sessiz bir köşe, ateşli sevgilimi götürebileceğim bir yer arıyorum. Sadece elbisesini kaldırıp onu anlamsızca becerme düşüncesi bile beni bu partiyi şimdiden terk etmek için kaşıdırıyor.

Üzerimdeki etkisi bu. Daha önce kendimi hiç bu kadar seks delisi olarak görmemiştim. Ama Sage'le birlikte olmak gözlerimi hayal bile edemeyeceğim şekilde açtı. Seks artık sadece seks değil. Doğal ve özgürleştirici hissettiren bir parçamı kullanmak. Roller oynuyoruz, kendimizin daha derin bir parçasına dokunuyoruz ve aynı anda birbirimizle bağlantı kuruyoruz.

Ve ben buna bağımlıyım.

Ama annem hepimizi bir arada görünce bu ruh hali hemen kayboluyor. Hepimiz onu tebrik ederken seks düşüncelerini bir kenara itiyorum. Çok mutlu görünüyor ve hem ondan sır sakladığım *hem de* sonunda açıkladığım için kendimi bir canavar gibi hissetmeme neden oluyor.

"Gidin yerlerinize oturun," diyor bize o nazik, anaç ses tonuyla. "Hepiniz çok fazla içip kendinizi aptal durumuna düşürmeden önce yemek yemelisiniz."

"Biz mi?" Caleb, çatık kaşlarıyla başını sallamakla yetinen Lucas'a bakmadan önce şaka yollu soruyor.

"Biz değil," diye yanıtlıyor.

Annem gözlerini deviriyor ve dikkatini sevgilime çeviriyor. Sage'in ellerini kendi ellerinin arasına alarak ona kalbimi eriten sıcak bir ifade veriyor.

"Seni tekrar gördüğüme çok sevindim, Sage. Bu gece çok güzel görünüyorsun." "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," diye yanıtlıyor. "Böyle bir düğün için onurlu bir ödül. Bunu hak ettiniz."

Annem gülümsüyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Teşekkür ederim."

Sonra Sage'i kollarının arasına alıyor ve hepimizden daha uzun bir süre ona sıkıca sarılıyor. Annem dünyanın en nazik insanı olabilir ama kız arkadaşına gösterdiği bu sevgi gösterisi gerçek. Bunu anlayabiliyorum.

Ve bir amaçla yenilendim. Bunu düzelteceğim.

Sarılmaları sona erdiğinde Sage'i kolumun altına alıyorum ve onunla birlikte masamıza doğru yürüyorum. Dudaklarımı onun başına bastırarak, zihinsel olarak kendimi yüzleşmek üzere olduğumuz adama hazırlıyorum. Ama korkmuyorum ya da gergin değilim ve adımlarımdaki güvene bakılırsa o da değil.

Otuz SEKİZ

Sage

Truett Goode, karşısındaki masaya oturduğumda bana zar zor bakıyor. Sadece kendi oğluna bakıyor ve zar zor samimi bir selam veriyor, ve sonraki iki saatini sadece içkisine, yemeğine, masaya ve ağaçlara odaklanarak geçiriyor. Etrafında oturan *insanlara* neredeyse hiç dikkatini vermiyor, ama sanırım bu noktada bu onun için bir marka.

Adam'la aralarındaki gerilim çok yoğun.

Bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı biliyorum ama yine de kimse bu konuda konuşmuyor. Aile gülümsemeyi, duygularını halının altına süpürmeyi ve Adam'ın şöhreti babasının kariyerini mahvetmiyormuş gibi davranmayı tercih ediyor. Elbette hiçbir Truett'in bunu ne kadar hak ettiğini bilmiyor. Ama yine de konuşmalarına devam etmeleri ve bunların hiçbir olmuyormuş gibi davranmaları bana çok gülünç geliyor.

Truett Goode bitkin görünüyor. Gözlerinin altında normalden daha ağır torbalar var ve yanakları biraz daha cılız. Benim bir kadeh kırmızı şarabı zar zor yudumladığım süre içinde iki içki içtiğinden bahsetmiyorum bile.

Durumu iyi değil ama ailesinden başka kimse onun kadar endişeli görünmüyor.

Bu da beni memnun ediyor çünkü başına gelecek olan tam olarak bu.

Adam sözünü tutuyor ve bütün gece beni yanından ayırmıyor. Tuvalete gitmem gerektiğinde bile Briar'ı benimle gönderiyor ve ona beni gözünün önünden ayırmaması için kesin talimatlar veriyor. Bunu güvenliğim için gerçek bir endişeden ziyade romantik bir jest olarak algılıyor - ki öyle.

Ama döndüğümde Truett hâlâ viskisine bakıyordu. Adam ayağa kalkıp beni neredeyse dans pistinin ortasına sürüklediğinde oturmaya bile fırsatım olmadı.

Mutluluğu bulaşıcı. Bu bana bunun gerçekten işe yarayabileceğini düşündürüyor. Hayatım boyunca ilk kez, bağlandığım kişinin de bana bağlandığını hissediyorum. Duygularıma daha önce hiç bu kadar karşılık almamıştım.

Bu harika... ve korkutucu.

Adam'a aşığım. Bu çok açık ve içgüdüsel. Ve eğer durumu doğru değerlendiriyorsam, o da beni seviyor.

Beni kendine doğru çekip müzik eşliğinde usulca sallanırken kolonyasının zengin kokusunu içime çekiyorum. Onun kollarında hissettiğim güven göz kamaştırıcı. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim.

"Sage," diye fısıldıyor ve ben yüzümü göğsünden çekip gözlerinin içine bakıyorum. Partinin ön tarafında enstrümantal olarak romantik bir şeyler çalıyor ve ikimizden birinin aklından geçenleri söylemesi için mkemmел bir an yaratıyor.

"Adam," diye cevap veriyorum nefes nefese bir fısıltıyla.

Bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Bize serenat yapan narin müzik eşliğinde daireler çizerek sallanırken, ikimizin de içinde hissettiğini bildiğim şeyi gözlerimizle söylerken, sadece yoğun ve sarhoş edici bir göz teması kuruyoruz.

Seni seviyorum.

Belki de buranın yeri ya da zamanı olmadığını biliyordur. Ya da belki de böyle söylemek bir şekilde bu kelimeleri hayata geçirmekten daha güçlüdür, ama dansımıza devam ederken sessiz kalıyoruz.

Başını bana doğru eğmeden önce eli benimkini sıkıyor. Öpücük yerine alnını benimkine yaslıyor. Gözlerimizi kapatıp bu hassas anı içimize çekiyoruz.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Onun gibi bir adama aşık olduğum için ciddi bir aptal olabilirim. Belki de hiç kimse birisini gerçekten seviyormuş gibi yapamaz, kalbi yanlışlıkla düşmemesi gerekirken düşer. Farklı dünyalardan, farklı yollardan ve farklı değerlerden geliyoruz ama bu kalplerimizin bir atmasına engel değil. Farklılıklarımız ne olursa olsun, ruhlarımız aynıdır.

Dudaklarını kendime çekmeden önce parmaklarım başının arkasındaki kırpılmış saçlarında geziniyor. Aşkını hissettikçe vücudunu daha çok istiyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum ağzına karşı.

Beni elimden tutup dans pistinden çıkardı ve arazideki üç büyük yapıdan birine doğru götürmeden önce öpücükten çekildi ve etrafa baktı.

"Nereye gidiyoruz?" Ana binanın arka tarafına ulaştığımızda fısıldıyorum. Beni etkinlikten uzaklaştırmaya devam ettiğinde, beni nereye götürdüğünü anlıyorum.

Ay ışığının aydınlattığı üzüm bağına girdiğimizde tüylerim diken diken oluyor. Burada tamamen yalnızız, partinin sesi artık uzaklarda.

İki yanımızı saran asma sıralarına birkaç metre yaklaştığında dönüyor ve ağzımı morartan bir öpücükle alıyor.

Dudakları ağzımdan boynuma doğru inerken nefes nefese, "Siktir, sana ihtiyacım var," diyor.

"O zaman al beni," diye cevap veriyorum, bir tutku çılgınlığı içinde onu kavırıyor ve çekiyorum.

Ellerim pantolonundaki sert çıkıntıyı buluyor ve onu kumaşın üzerinden sertçe okşuyorum. Derin bir inilti çıkararak ellerini saçlarıma gömüyor ve alt dudağımı ısıırıyor.

"Bu ağzı sikimin üzerinde istiyorum, Peaches. Onsuz çıldırabilirim."

Hevesle dizlerimin üzerine çöküyorum, elbisemin çamur içinde kalması umurumda bile değil.

Ay ışığının altında pantolonunun düğmesini çözüp fermuarını indiriyorum, beni bekleyen sert uzunluğa karşı çaresizim.

Aletini elime alır almaz, ona bakarken okşuyorum. Ağzım açılıyor, başını ona sunduğum sıcak, ıslak yüzeyde kaydırırken dilim dışarı sarkıyor.

Yine inliyor ve sesindeki çaresizlikten bu bağdaki zamanımızın hızlı ve kirli geçeceğini anlayabiliyorum.

Kafa derimin arkasından tutarak sikini ağzıma o kadar sert sokuyor ki, boğazımın arkasında hissediyorum, nefes yolumu kesiyor ve öğürmemeneden oluyor. Hızla çekip çıkarıyor, memnuniyetle aşağı bakıyor.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı. "Ağzına tıka."

Tekrar içeri sokuyor, tekrar çekmeden önce bir süre orada tutuyor. Dudaklarımdan bir tükürük dizisi sarkıyor ve ağzımı bir kez daha doldurmadan önce ona gülümsüyorum. Aletin başının dilimin üzerinde şiştiğini hissedebiliyorum ama henüz boşalmaya hazır olmadığını biliyorum.

Bir an sonra çekildi ve beni ayağa sürüklemeyi önce kendini toparlamak için bir saniyesini ayırdı. Beni döndürerek, asmalar boyunca dizilmiş, her biri devasa bitkileri tutmak için tellerle gerilmiş ahşap direklere doğru itiyor. Elbisemi yukarı çekip çıplak amımı ortaya çıkardığını hissettiğimde ellerimi tahtaya doluyorum.

"Çok pis bir kızsın, Peaches. Bu gece seni becermemi istedin, değil mi?"

"Evet efendim," diye cevap veriyorum hınzır bir gülümsemeyle.

Bildiğim bir sonraki şey, avucunun kıkırma sert ve gürültülü bir şekilde indiğini hissediyorum ve bir çılgınlığı bastırıyorum. Bana doğru eğilirken eli ağzımın etrafında kenetleniyor. "Sessiz ol, Peaches. Bu bizim küçük kirli sırrımız."

Kıçıma tekrar şaplak atıyor, bu sefer daha sert, sonra işi bittiğinde hassas etime hızla masaj yapıyor. Avucunun içinde inliyorum, çıplak kıçım havada kıvraniyorum. Üç kez daha vuruyor, her seferinde bacaklarımın arasındaki uyarılmayı besliyor.

Sonunda siki girişime dayandığında, sanki sonsuza dek beklemişim gibi hissediyorum. İçime zorla girerken ağzımı kapalı tutmak zorunda kalıyor çünkü daha da yüksek sesle haykırmaya çalışıyorum. Bir eli dudaklarımda, diğeri kalçamda, beni hızlı, güçlü itişlerle sikiyor.

Vücudum arzuyla karıncalanmaya başladığında, bu hissin zirvesinde hızlı ve yoğun bir orgazmın zirveye ulaştığını hissediyorum. Tam boşalmak üzereyken, kalçamdaki parmaklar bacaklarımın arasından kayıyor, zonklayan klitorisime sertçe sürtünüyor ve neredeyse eline doğru çığlık atıyorum.

"Sikime gel, Peaches. Bana her şeyini ver. Sonra içine boşalacağım ve partiye dönene kadar sıırılsıklam olmanı istiyorum."

Ayak parmaklarımın ucundan başımın tepesine kadar zevkin içine gömüldüm. Orgazm, doruğa doğru titrerken uzuvlarımın kontrolünü ele geçiriyor. İçimdeki sikinin sadece birkaç acımasız darbesiyle, söz verdiği gibi beni doldurarak kendi salınımını sarsıldığını ve titrediğini hissediyorum.

Nefes nefese kaldık ve gecenin sessiz havasında soluk soluğa kaldık. Elini ağzımdan çekip bırakıyor ve yavaşça içimden çıkıyor. Dölleri bacaklarımdan aşağı damlarken, bedenimi kendine doğru çekiyor. Dudakları kulağıma, yanağıma, boynuma değiyor. Sonra kolları beni sarıyor ve ben de onları kendi kollarımla sarıyorum.

İkimizin de aklından geçenleri söylememiz için mükemmel bir an ama söylemiyoruz. Sessizlik başladı.

Sonra sessizce mırıldanıyor, "Benimle geldiğin için teşekkür ederim. Sadece sen olduğun için teşekkür ederim."

Dönüp ona bakmadan önce kendi kendime gülümsüyorum. Bu kadarı yeterli. Şimdilik bu kadar yeter.

Otuz DOKUZ

Sage

Adam elbisemdeki kiri fırçaladıktan ve partiye dönecek kadar kendimize geldikten sonra

Banyo.

"Bu pisliği gerçekten temizlemem gerekiyor. Kalçalarımı yapış yapış döllerin kaplaması sandığınız kadar rahat değil."

Bana hoşnutsuz bir ifade takınıyor ama ben gülüp geçiyorum. "Merak etme.

Sonra geri koyarsın," diye fısıldıyorum onu öpmeden önce.

Hâlâ en büyük binanın arkasındayız ve daha az belirgin olan tuvaleti kullanıyoruz. Muhtemelen bu noktada benim için iyi bir seçim çünkü etrafta başka kadınlar varken bunu gizlice temizlemek kolay olmayacak.

"Seninle masada buluşuruz," diyerek onu partiye doğru itiyorum.

"Seni bekleyeceğim," diyor ama hemen başımı sallıyorum.

"Birlikte dönerken görülmemeliyiz, yoksa küçük kirli sırrımızı öğrenirler. Sadece git. Ben iyi olacağım."

Biraz düşündükten sonra kabul ediyor ve banyoya yalnız girmem için isteksizce yanımdan ayrılıyor. Kapıyı arkamdan kilitleyerek sebilden bir avuç kağıt havlu alıp lavabodaki suyun altında ıslatıyorum. Ardından, ayakkabımı lavaboya o kadar da zarif olmayan bir şekilde dayıyorum ve iç bacaklarım boyunca yavaşça kuruyan pisliği temizlemek için elimden geleni yapıyorum. Tüm bu süre boyunca, bağdaki her seksi anı yeniden yaşayarak, gülümseyerek onun adını lanetliyorum.

Tuvaleti kullanıp elimi yüzümü yıkadıktan ve aynada saçlarımı düzelttikten sonra, banyo kapısını açıp ılık gece havasına adım atmadan önce son bir kez yansımama gülümsüyorum. Banyo partiden epey uzakta, bu yüzden arkamdaki patikada ayak sesleri duyduğumda neredeyse çığlık atacaktım.

Arkamda yürüyen Truett Goode'u fark ettiğimde bir çığlık atarak dönüyorum. Sarhoş olduğunu gösteren adımlarındaki tökezlemeyi fark ettiğimde kanım buz gibi oldu. Ve onunla yalnızım.

Partiye doğru dönerek hızımı artırıyorum.

"Şimdi, şimdi," diye mırıldanıyor. "Kaba olma. Sadece seninle konuşmak istiyorum." "Siktir git," diye mırıldanıyorum, daha hızlı yürüyerek.

Yavaş adımları hızlanıyor ve neredeyse korkudan çığlık atacağım. Şişman, nemli eli koluma dolanıyor, beni durduruyor ve dönene kadar döndürüyor.

ona bakıyorum. Viski kokulu nefesinin kokusunu aldığımda yüzüne tükürme isteği duyuyorum ama korkudan donup kalıyorum.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye homurdanıyor derin bir Güneyli ses tonuyla. "Benden kaçmaya çalışmayı bırakacak mısın, lanet olası?"

Ona bakarken nefesim titreyerek çıkıyor. Yerimde donmuş, konuşmasını bekliyorum.

"Ne istiyorsun?"

"Teklifini kabul etmek istiyorum," diye cevaplıyor çarpık bir gülümsemeyle. "Teklifimi mi?" Şaşkınlıkla cevap veriyorum.

Neredeyse düşüyordu, sarhoş bacakları altında çırpınıyordu. Dengesini sağlamak için omzumu tutuyor ve kendini toparlarken bana yaslanıyor.

Bıkkın bir iç çekişle konuşurken sinirli görünüyor. "Hatırlamıyor musun? Galada, kulübün tapusu karşılığında oğlumdan uzak durmayı teklif etmiştin. Şey... Pazarlığını kabul etmeye hazırım."

Ona bakarken dudaklarım aralanıyor, bunun sarhoşça bir konuşma mı yoksa ciddi mi olduğunu merak ediyorum. O teklifi ilk başta yaptığımı düşünmek beni hasta ediyor ama o zamanlar Adam benim için şimdiki gibi değildi.

Elini omzumdan itip başımı dik tutarak takım elbisesine tükürüyorum. Şaşkınlıkla ona baktı.

"Siktir git," diye mırıldandım öfkeyle. "O lanet kulüp umurumda bile değil. Umarım yanıp kül olur. Adam'ı yalnız bırakması gereken tek kişi sensin. Onu *asla* terk etmeyeceğim. Asla."

Kaşlarını içe doğru kıvrarak beni sıkıştırıyor. Geri adım atmaya çalıştığımda elbisemi tutuyor, kumaşı yumruklarıyla sıkıyor ve yüzüme bakarak alay ediyor.

"Beş para etmez bir sürtükten başka bir şey değilsin. Oğlum için yeterince iyi olduğunu mu sanıyorsun? Asla layık olamayacaksın. Hiç kimse seni kabul etmeyecek ve senden bıktığında, tıpkı annenin yaptığı gibi seni bir kenara atacak."

Kendimi onun elinden kurtarmaya çalışırken boğuk bir hıçkırık tutturuyorum ama tutuşu çok güçlü.

"Evet, kendi çocukları tarafından nefret edilen bir adam olmaktansa beş para etmez bir sürtük olmayı tercih ederim. Ama oğlun beni *seviyor*. Ve sana katlanamıyor."

"Seni küçük orospu," diyor ve geri çekilirken tökezlememe neden olurken yüzüme tükürüyor.

"Bırak beni," diye bağıriyorum, bu sefer daha yüksek sesle.

Sarhoş ağırlığı çok fazla geliyor ve topuklarımın üzerinde tökezliyorum, ezici bir etkiyle yere düşüyorum, ağır gövdesi beni örtüyor.

Zalimce bir şeyler mırıldanıyor ama zihnim onun sözlerini kaydetmeyi bıraktı. Benimle alay ediyor, cehennemde yanmamı söylüyor, ölmemi diliyor ve benim tek yapabildiğim karşılık vermek.

Elleri vücudumda gezinirken, etimi sıkıştırırken ve bacaklarımın arasına girmeye çalışırken, midem dehşetle dönüyor. Yine de mücadele ediyorum, saldırılarına karşı bacaklarımı tekmeliyorum, onu üzerimden itmeye çalışıyorum. Sonra çığlık atıyorum.

Beni susturmak için iki eliyle boğazımı sıkıyor ve beni ezerek öldürecekmiş gibi hissedene kadar ağırlığını nefes boruma veriyor. Görüşüm bulanıklaşıp kenarları siyaha dönerken korku ve panik kan dolaşımımı dolduruyor.

Tek düşünebildiğim öleceğim. Ve bu Adam'ın kalbini kıracak.

Bacaklarım ağırlaşıyor ve ellerim artık Truett'i itecek gücü bulamıyor.

Hareket edemiyorum, savaşıyorum ve çığlık atamıyorum. Bu yüzden dua ediyorum.

KIRK

ADAM

Çok uzun sürüyor.

Kardeşim son ders yükü hakkında konuşup dururken, ben Odaklan. Hâlâ karanlık geceye bakıyor, Sage'in gülümseyerek köşeyi dönmesini bekliyorum.

Caleb babamızı ön taraftaki valeye doğru giderken gördüğünü söyledi ama ben buna inanamayacak kadar gerginim.

Onu bulma düşüncesi bile beni iliklerime kadar ürpertiyor. Ona zarar vermez, değil mi? Yalancı ve ikiyüzlü olabilir ama gerçekten bir canavar mı?

"Randevun nerede?" diye soruyor kardeşim, içkisinden bir yudum daha alarak. "Banyoda," diye cevap veriyorum. "Ama bir süredir orada. I neden bu kadar uzun sürdüğünü görmeliyim."

Annem kardeşimin yanından sesleniyor: "Hazır oradayken babanı da kontrol et." "O da gideceğini söyledi ve ben eve gitmeye hazırım."

Donup kaldım, şaşkınlıkla ona bakıyordum. Babamın annem olmadan eve gittiğini ve annemin şoförü çağırıp onu aldıracağını sanıyordum ama babamın hâlâ burada olduğunu, muhtemelen Sage'i tehdit ettiğini ya da ona zorbalık yaptığını bilmek Sage'*imin* kanını buz gibi dondurdu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, az önce onu bıraktığım yere doğru koşmaya başladım. Annem arkamdan sesleniyor, muhtemelen tüm grup beni sebepsiz yere böyle panik içinde koşarken görünce telaşlandı.

İyi olduğunu biliyorum. Ona gerçekten zarar verebileceğini düşünmek çok saçma ama o adam tarafından daha önce de kandırıldım ve içimdeki her içgüdü bana onun bana ihtiyacı olduğunu söylüyor.

Ana binanın arkasındaki köşeyi döndüğümde, uzaktaki yerdeki hareketi fark ederek duruyorum. Gözlerimin alışması biraz zaman alıyor ve alıştıklarında tek gördüğüm kırmızı oluyor.

Babam onun üzerinde duruyor, elleri boğazında ve kızın elleri zayıf bir şekilde babamın tutuşuna karşı koyuyor.

Her şey bulanıklaşmaya başlıyor ve sanki içimde bir şeyler kopuyor. Brett'e saldırdığım gece hissettiklerimin aynısı.

İçimdeki tüm iyilikler kararıyor ve yerine sadece öfke geliyor.

Ona doğru hücum ettiğimi ve onu kadının üzerinden sürüklediğimi hatırlamıyorum. Bildiğim tek şey onu yakasından tuttuğum, yumruk yaptığım elimi onu öldürmeye hazır bir şekilde havada tutarken, sarhoş bir adamın affedilmek için hıçkırığa hıçkırığa ağladığı.

"Sen... bir canavarsın," diye homurdanıyorum, burun deliklerim alevlenmiş ve zihnim delilikle hastalanmış. Kendimi onun beton yolda kanlar içinde ölmesini izlerken hayal ediyorum. Bunu iğrenç bir memnuniyetle hayal ediyorum.

"Özür dilerim," diye ağlıyor. "Özür dilerim, Adam." Yumruğum titriyor, tekrar vurmaya hazırım.

Brett'e vurmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum. Onu inciten herkese bunu ödeteceğime dair ona nasıl söz verdiğimi ve bunun ne kadar kolay bir pazarlık olduğunu. Artık ruhum için endişelenmiyorum, intikamımı zevkle almakta özgürüm.

"Kontrolümü kaybettim," diye hıçkırıyor, sarhoş ve histerik bir halde. "Ona zarar vermek istememiştim."

Yumruğumdan korunmak için ellerini yüzünün önünde tutuyor, ama onu burada öldürürsem, bu beni ne yapar? Aklanmış mı?

Eğer o bir canavarsa ve damarlarımda onun kanı dolaşıyorsa, o zaman ben ne oluyorum? Ondan daha iyi değilim. Şu anda onun için yapabileceğim en iyi şey, dünyasını bu aşağılık adamdan kurtarmak ve kaderimi mühürlemek. O buna değer. Onun için seve seve cehennemde yanarım, bu yüzden hapse girmek basit bir fedakarlık.

Onun hikayesindeki kahraman olmak için, yapardım.

Yumruğum beklentiyle titriyor ve onu tekrar kırmaya hazırım, bu sefer yüzünde.

Ama sonra bir ses duyuyorum ve bu ses beni zihnimin çarpık karmaşasından çekip çıkarıyor.

Öksürüyor. Acı veren, çaresiz, hırıltılı bir ses, duraksamama neden oluyor.

Başımı çevirdiğimde, karnına doğru yuvarlandığını ve nefes almak için umutsuzca yere doğru öksürdüğünü görüyorum.

Uluyan babamı yere bırakıyorum, yumruğumu gevşetiyorum ve onun yanına koşuyorum.

"Adam," diyor ama sesi milyonlarca parçaya bölünmüş gibi geliyor.

"Buradayım," diye cevap veriyorum, onu yerden kaldırıp kucağıma alıyorum.

Kollarını. Her nefes alışında acı dolu bir öksürük çıkararak mücadele etmeye devam ederken elleri takım elbisemi yumruklarının arasında sıkıca

kavırıyor. Boğazı şimdiden şişmiş durumda ve paniklemeye başlıyorum.

Onunla birlikte kalabalığa doğru ilerlediğimde, başımı kaldırdığımda annemin beyaz ışıkların altında durduğunu ve olanları dehşetle izlediğini görüyorum. Elini ağzının üzerine koyuyor ve ben de ona acı dolu bir ifade gönderiyorum.

"911'i ara," diye bağırdım. "Lütfen."

Sage'i kollarımda taşıyarak ona doğru koşarken o da çantasındaki telefonu hızla çıkarıp numarayı çeviriyor. Gözlerim anneminkilerle buluştuğunda, telefonun diğer ucundaki kişiye bilmesi gereken her şeyi anlatarak histerik bir şekilde ağlamaya başlıyor.

Elini uzatıyor ve yardım isterken Sage'in elini tutuyor.

Çok geçmeden kardeşlerim ve partiden diğerleri de geldi ama ben onlara odaklanmıyorum. Sadece Sage'e bakıyorum, her nefeste çırpınısını izliyorum, onu ambulansın bizi karşılayacağı yola doğru taşırken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

Arkamda, babamın karısı ve oğulları için haykırdığını duyuyorum ama kimse ona yardıma gitmiyor.

Vale şoförünün bizi arabamdan indirdiği yola ulaştığımda, ambulansın kırmızı ve beyaz ışıkları gökyüzünde parlıyordu. Sage gözlerimin içine bakıyor, her soluk alış veriş nefes almaktan çok hırıltıya benziyor. Dudakları doğal olmayan bir mavi tonunda ve ben sadece ona bakıp dua ediyorum.

Lütfen iyi olmasına izin ver. Lütfen onu benden alma.

Ya hastaneye giderken boğazını o kadar kötü ezerse ve onu kaybedersen?

Hepsi benim suçum olacaktı. O adamın serbestçe dolaşmasına izin verdim çünkü gerçekte nasıl bir şeytan olduğunu ortaya çıkarmaktan çok korktum. Onun ölmesine izin verdim çünkü ben bir korkağım. Çünkü çok geç geldim. Çünkü en başta onu yalnız bıraktım.

Yüzü acıyla buruşuyor ve Tanrı'ya ondan alıp bana vermesi için dua ediyorum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum, başını öperek. Ambulans kaldırıma park ediyor ve sağlık görevlileri dışarı fırlıyor, ama son anda, onu ağrıyan kollarımdan almadan hemen önce, dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Seni seviyorum."

Sonra kollarım boşalıyor ve yüzüne oksijen maskesi takıp hayati değerlerini ölçüyorlar. Onu ambulansın arkasındaki sedyede tedavi ederken kaldırımda çaresizce duruyorum. Göğsü nefes alışıyla birlikte hareket etmeye başladığında dünyayı sarsan bir memnuniyetle sarsılıyorum.

Gözlerimi olabildiğince uzun süre onun üzerinde tutuyorum. Uzaktan, sıcak bir elin kolumu kavradığını hissediyorum ve sonunda kapıları

kapattıklarında, sanki bir

Kalbime bir yumruk.

Ve aniden, aşık olmaktan duymayı beklediğim tüm acıyı hissettim. Onu kaybetme korkusu. Onu hayal kırıklığına uğratmanın pişmanlığı. Benim yüzümden acı çektiğini bilmenin suçluluğu.

Ambulans uzaklaşırken ve polis gelirken kendime ve ona sessiz bir söz verdim. Bunu düzeltmek için bana bir şans verilirse, bunu kullanacağım.

Şu andan itibaren.

Kırk Bir

ADAM

"A dam, dur," diye sesleniyor annem arkamdan, ben yoldan uzaklaşıp babamı yerde bıraktığım yere doğru yürürken.

Caleb'ın eli önce koluma dolanıyor ama ona sert bir ifade veriyorum ve o da elini gevşetiyor. Uzaklarda bir yerde parti devam ediyor ama ben polis gelip onu götürmeden önce Sage'i yaralayan adamı *öldürmeye* odaklanmış durumdayım.

"Ne yaptığını biliyorsun. Bunu hak ettiğini biliyorsun," diye mırıldanıyorum dişlerimin arasından.

"Sen neden bahsediyorsun?" Luke bize yetişirken soruyor. Onu Sage'le birlikte bulduğum çimenlik alana doğru yürümeye devam ediyorum. Annem hala histerik bir halde arkamızdan geliyor.

Kardeşimin sorusuna cevap veremem. Henüz veremem.

Uzaktan babamın ayağa kalkmaya çalıştığını gördüğümde, bir amaç uğruna hareket ediyorum.

"Adam!" diye bağılıyor annem arkamdan ama artık her şey birbirine karışmış durumda. Ona doğru koşuyorum, elimi boğazına doluyorum ve onu binanın tuğla duvarına çarpıyorum. Benimle savaşıyor ama çok sarhoş ve çok zayıf.

Kardeşlerimin iki yanımda pusu kurduğunu hissettiğimde, tereddütlerini sezebiliyorum. Beni ondan uzaklaştırmaya, ona zarar vermemi engellemeye çalışıyorlar. Arkamda annemin hıçkırıklarını duyuyorum.

Ve şimdi tam zamanı olduğunu fark ettim. Çok uzun süre bekledim ve onu yumruklarım ile incitmek *gerçekten* iyi hissettirecek olsa da, ona hak ettiği adaleti sağlamak daha da iyi hissettirecek.

Boynundaki tutuşumu bırakarak ondan bir adım uzaklaşıyorum. Küçümseyen bir bakışla gözlerini kendi gözlerimle buluşturuyorum.

"Tutun onu," diye mırıldanıyorum kardeşlerime. Babamın yüzündeki korku ve şaşkınlık ifadesi memnuniyet verici.

"Ne?" Lucas cevap verir.

"Tutun onu dedim," diye bağıriyorum küçük kardeşime.

Önce Caleb harekete geçiyor, babamızı kolundan yakalayıp yerinde tutuyor. Sonra Lucas onu takip ediyor.

"Çocuklar, kesin şunu!" Annem çığlık atıyor.

"Bu nasıl bir his?" Ona soruyorum, sesim kısık. Uzaktan sirenler çalıyor ve zamanımın tükenmekte olduğunu biliyorum. Onu ifa ettiğimde burada olmasını istiyorum. Hayatını kendi yalanlarıyla mahvedişimi izlemesini istiyorum.

"Oğlum, bunu yapma" diye yalvarıyor ve onu yumruklamayı mı yoksa onlara her şeyi anlatmayı mı kastettiğinden emin değilim. Ama dehşet dolu gözleri uzakta yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklara doğru bakarken içimi bir rahatlama kaplıyor. Yaptıklarının bedelini ödemek üzere.

"Bize söylediği her şeyin yalan olduğunu öğrendim," diye aileme duyurdum. "ocukluğumuzdan beri yıkacağını iddia ettiği seks kulübünün tapusu onda. Onu orada yakaladım."

"Ne?" Lucas mırıldanarak, onu tutmaya çalışan yaşlı adama baktı.

"Annemi aldatıyormuş. Onu bulduğumda burnumu kırdı." Annem arkamdan daha yüksek sesle ağlıyor.

"O gerçekte böyle biri. Bir sahtekar."

Teslim oluyor, mücadele etmeyi bırakıyor ve bana pişmanlıkla bakıyor. Kardeşlerim onu tutmayı gevşetiyor ama o kaçmıyor. Bir dakika sonra polisler geldi ve bu geceki saldırıdan sorumlu olan adamı sorduklarında ailemin her bir yesi onu işaret etti.

Babamın kelepçelenerek götürüldüğünü görmenin daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm. Sonunda günahlarının bedelini ödediğini bilmenin tatminini yaşamak istiyordum ama bu şekilde değil.

Sage'in zararına değil.

Polis onu götürürken bağ sessizleşiyor. Anneme doğru döndüğümde Caleb ve Lucas'ın çoktan onun yanına gelmiş, ellerine sarılıp ağlarken onu teselli ettiklerini görüyorum.

Kendimi kaybolmuş hissediyorum. Bir an önce arabama atlayıp Sage'i görmek için hastaneye gitmem gerektiğini biliyorum ama aynı zamanda bir şey beni durduruyor. Neden gideyim ki? Kendimi onun hayatına daha da fazla sokup tekrar incinmesine neden olmak için mi? Ona yeterince acı ektirmedim mi?

Hayatım boyunca hiç bu kadar değersiz hissetmemiştim.

Anneme doğru yürüyüp omzuna dokunuyorum. "Tren için çok zgnm anne."

"Tren umurumda bile değil," diye tersliyor başını kaldırarak. "Zavallı kız." Son kelimedede sesi titiyor ve biraz daha ağlıyor. "ok korkmuş olmalı."

Annemin sevdiğim kadın için ağlayışını dinlerken boğazım düğümleniyor, duygularıma yenik düşüyorum.

"Bunların hepsi benim suçum," diyorum ve imkânsız bir itiraf olacağını bildiğim şeye başlarken ailemin gözlerinin ağırlığını yüzümde hissediyorum.

"Ah, Adam," diye mırıldanıyor, parmakları dudaklarının üzerinde geziniyor.

"Tüm bu maskaralık onun içindi. Seks kasetleri. Sage ile ortaya çıkmak. Sadece itibarını mahvetmek istedim ama kimsenin incinmesini istemedim. Ve aşık olmayı hiç beklemiyordum."

Annem şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Onu kullandın mı?"

Bu beni mahvediyor. Nasıl açıklayabilirim ki? Annemin gözündeki imajımın bozulduğunu hissediyorum ve kendi annemin benim bir pislik olduğumu düşündüğünü fark ettiğimde artık kimsenin benim hakkımda ne düşündüğünün bir önemi kalmıyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum, yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Çabucak siliyorum. Şu anda kendimi bu gözyaşlarına layık hissetmiyorum.

"O zaman onunla olan hiçbir şey gerçek değil miydi? Adam, bunu nasıl yapabildin?" "Onunla olan her şey gerçektir," diye fısıldadım, kelimeleri zar zor

Dışarı. İçlerindeki ağır gerçek, ben konuşurken beni kesen bıçaklar gibi hissettiriyor. "Onu her şeyden çok seviyorum."

"O zaman burada ne işin var? Baban, kulüp ya da onun yalanları kimin umurunda?"

Hareket etmiyorum, ona bakıyorum ve kendimi yutkunmaya zorluyorum. "Ben onu hak etmiyorum."

Annem bana doğru adım atıyor. Sonra ellerini yüzüme koyuyor ve ben onun gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerine bakıyorum, makyajı yanaklarından aşağı akıyor. "Sen onun gibi değilsin. Sen o kızın hayatını kurtardın. Sen acı çeken bir kadını hastanede yalnız bırakacak türden bir adam değilsin. Ona nasıl zarar vermek istediğini gördüm. O öfkeyle ne kadar mücadele ettiğini gördüm ama yapmadın Adam. Sen iyi bir adamsın ve iyi adamlar bile hata yapar. Önemli olan, şans verildiğinde bunu doğru yapman."

Sözlerinin üzerime çökmesine izin verirken bir damla gözyaşı daha süzülüyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. Sonra annemin kolları boynuma dolanıyor ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor.

Birdenbire tek düşünebildiğim Sage'in hastanede yalnız olduğu oldu. Korkmuş, yalnız, beni bekliyor. Ve yeni bir aciliyet duygusu üzerime çöküyor.

Hemşire beni hastanenin koridorunda ilerletiyor ve sağdaki son odada duruyor. Kapıyı açtığında Sage'in boynuna kalın bir gazlı bez sarılmış halde yatakta oturduğunu görüyorum ve hemşirenin yanından geçip yanına koşuyorum. Sage beni gördüğünde yüzü hıçkırıklarla buruşuyor, ona ulaştığımda kollarını boynuma doluyor.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum kulağına. Parmaklarımı saçlarında gezdirirken, iyi olmasının verdiği rahatlamayı içime çekiyorum. Ve olabileceklere ne kadar yaklaştığımızı uzun süre düşünmemeye çalışıyorum.

Eğer başaramazsa ikimizi de kelepçeleyip götüreceklerdi - eğer açıkça yapmaya çalıştığı gibi onu öldürmüş olsaydı.

"Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diyorum, yatağın kenarına oturup ona sarılıyorum. "Ve seni incittiği için çok üzgünüm."

Cevap vermeyince geri çekiliyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Boğazını ve ağzını işaret ediyor, *konusamıyorum*.

"Hiç mi?" Panik içinde cevap veriyorum.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. Sonra yatağın yanındaki masanın üzerinde duran kâğıt ve kalemi işaret ediyor. Belli ki hemşireleriyle iletişim kurmak için bunu kullanıyor çünkü üzerinde *susadım* ve *Adam Goode* kelimeleri karalanmış bile.

Beni istedi.

Üstteki kâğıdı yırtıp kenara fırlattıktan sonra altındaki yeni kâğıda bir şeyler yazarken parmaklarım kolunu okşuyor.

Konuşmaya çalıştığımda çok acıyor. Yine de ameliyat yok.

Sıkı bir gülümsemeye zorluyor ve *iyi haber* karşısında başparmağını kaldırıyor.

Hem rahatladım hem de suçluluk duygusuyla hastalandım. Bunu ona babam yaptı. Neredeyse onu öldürüyordu ama bunun en başta benim hatam olduğunu bildiğim halde kendimi kutsanmış hissetmek çok zor.

"Bundan nefret ediyorum," diye mırıldanarak saçlarını yüzünden çekiyorum. Onu bu hastane yatağında, acı içinde görmek. Bu beni öldürüyor. "Çok üzgünüm, Peaches."

Kaşları içe doğru çatılıyor. "Beni kurtardın," diyor, sesi havadan başka bir şey değil.

"Ben olmasaydım, zaten orada olmazdın."

Başını sallayarak, bu tartışmadan tatmin olmamış görünüyor. "Dur," diye fısıldıyor, elini uzatarak. Sonra tekrar deftere bir şeyler karalıyor ve bana gösterdiği kelimeler karşısında kalbim kırılıyor.

Sen de oradaydın.

Sonra altlarına bir şeyler karalıyor.

Seni seviyorum.

Bana tekrar baktığında gözleri yaşlarla nemlenmişti, ben de onu incitmemeye dikkat ederek şefkatli bir öpücük için ağzını kendime çektim. Yatağa doğru kayarken, oturmam için yanındaki boşluğa vuruyor.

Boşluğa uzanıyorum ve onu kollarıma çekiyorum, başının üstünü öpüyorum ve kolunu şefkatle okşuyorum. Bir süre sessizlik içinde uzanıyoruz, çünkü bu anın ciddiyetinden daha ağır basacak söylenecek pek bir şey yok. Ama aynı zamanda Sage konuşmadığı ve benim de söyleyecek bir şeyim olmadığı için.

Sonunda Sage'e aileme nasıl itiraf ettiğimi anlatacağım. Ve polis onu kelepçelerken babamın nasıl ağladığını. Ama şimdilik, o an bize ait. Ve bunda sahte bir şey yok.

Benim için asla sahte değildi.

Kendimden geçtiğimi bile hatırlamıyorum ama bir süre sonra hemşireler Sage'i kontrol etmek için geldiler. Ağrısından şikâyet ettiğinde serumuna bir şey koyuyorlar ve ben de alması için baskı yapıyorum. Ona karşı ne kadar nazik olduklarını fark ediyorum, dikkatli ve besleyici davranıyorlar.

Doktor gelene kadar birkaç dakika daha geçti. Bize şişliği azaltabildikleri sürece sabah eve gidebileceğini söylüyor. Onu tekrar muayene etmeleri gerektiğinden bahsettiğinde Sage yüzünü buruşturuyor ve ben de durumun böyle olmaması için dua ediyorum. Sonra buna ilk kez katlanmak zorunda kaldığında burada olmadığım için utanç duyuyorum.

Birkaç telefon görüşmesi yapmak için bir süreliğine koridora çıkıyorum. Önce annemi arayıp Sage'in durumunun stabil olduğunu ve yarın eve gidebileceğini söylüyorum. Sonra Gladys'i arıyorum. Aramak acı veriyor ama Sage'in annesine en yakın kişinin o olduğunu ve sevdiği birinin hastanede olduğunu bilmeyi hak ettiğini biliyorum. Ona babam olduğunu söylemek beni dünyanın en aşağılık pisliği gibi hissettiriyor.

"Orospu çocuğu," diye bağıyor Gladys telefonda. Haberi verdiğimde sesi öfke ve acıyla doluydu ama birinin Sage'i bu kadar önemsediyiğini bilmek garip bir şekilde iyi hissettiriyor. Öz annesi yanında olmasa bile Sage'in asla gerçekten yalnız olmadığını bilmek.

"Roscoe'ya bu gece bakabilirseniz, umarım sabah evde oluruz."

"Bütün gece kalmana izin verecekler mi?" diye soruyor sesinde umutla.

"Gitmem için çok uğraşacaklar," diyorum.

kuru bir kahkaha ile cevap

verdi. "Cehenneme

kadar yolları var."

"Teşekkürler, Gladys. Seni haberdar

edeceğim." "Teşekkür ederim, bebeğim. Ve

Adam..." diyor. "Öyle mi?" Cevap veriyorum.

"Birbirinize sahip olduğunuz için şanslısınız."

Hastane odasında yatakta yatan Sage'e bakarken daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti diye düşünüyorum.

"Katılıyorum. İyi geceler, Gladys."

Telefonu kapattıktan sonra yatağın yanındaki masanın üzerine bırakıyorum. Sonra tekrar yanına tırmanıp başının üstünü öpüyorum.

Kağıda çoktan bir mesaj yazmış, görmem için havaya kaldırıyor.

Yarın 3 gibi taburcu olacak.

Mesajı başımla onaylıyorum, ona bakıyorum ve yüz hatlarına kazınmış endişe ifadesini fark ediyorum. Kalemı tekrar kağıda koyuyor ve geri kalanını yazıyor.

Orada olacak mısın?

Nefesim göğsümden ağır bir şekilde çıkıyor. Kilisedeki o geceyi hatırlıyorum, en büyük hayallerimizi birbirimizle paylaşmıştık, o zaman sanki birlikte bir gelecek imkânsızmış gibi hissetmiştik. Sadece *orada* olacağımız fikri çok yüce bir dilekti, ama şimdi çok önemsiz geliyor. Bu dünyada beni *orada olmaktan* alıkoyabilecek tek bir şey bile yok. Gerçekten de başka hiçbir şey bundan, ondan daha önemli değil.

Elinden kâğıdı aldım ve masanın üzerine fırlattım.

Sonra onu kollarımla sarıyorum ve dudaklarımı alnına bastırıyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum, Peaches. Orada olacağım. Ne kadar istersen."

Sonra kollarını göbeğime doluyor ve kendini göğsüme gömüyor. Yorgunluk bizi ele geçirene ve birlikte uykuya dalana kadar bir süre böyle yatıyoruz.

Ağustos

Erkek ARKADAŞ

Kırk İki

Sage

"Bisküviler ve-"

Adam elini kaldırır. "Kes şunu. Dinleniyor olman gerekiyordu. Sesin." Sonra garsona bakar. "Bisküvi ve sos, yanında da yumurta lütfen. Çırpılmış. Ve sanırım bir ketçap şişesine daha ihtiyacımız olacak. Bu boş."

Ona gülümsüyorum, parmaklarımı ısıtmak için kahve fincanını ellerimde sıkıca tutuyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Hastaneden çıkalı dört gün oldu ve sesim neredeyse tamamen geri geldi, sesimi sigara tiryakisi gibi çıkaran hafif bir törpü dışında, ama bunun dışında iyiyim. Yine de üzerime titiyor. Olanları telafi etmek için böyle davrandığını biliyorum.

Keşke endişelenmem gerekenin sadece boğazımdaki hasar olmadığını anlamasını sağlayabilseydim. Gözlerimi her kapattığımda, Truett'in ağırlığını boynuma bastırırken nefret dolu alayını görüyorum. Ölmemi istiyordu ve bu sadece birkaç ağır kesici ilaç ve hastanede bir geceyle atlatılacak bir şey değil.

Sanırım her şeyden çok, beni *neden* öldürmek istediği egomu rahatsız etmeyi bırakmıyor. Ona karşı bir tehdit oluşturmadım. Ona zarar vermedim ya da ondan bir şey almadım. Kim olduğumdan dolayı onun için bir problemdim ve bu düşünce beni geceleri uyutmuyor. Oğlu beni sevdiği için ölmemi istedi.

Hayatımda hiçbir zaman olduğum kişi için özür dileme ihtiyacı hissetmedim. On yedi yaşında tek başıma olduğumda şekerçi dükkanındaki bir çocuk gibiydim. İstedğim kadar vahşi ve özgür olma özgürlüğüne sahiptim, buna bir de başımı sokacak bir çatı ile kendimi hayatta tutma sorumluluğu eklenmişti.

Kendi kurallarımla kendim için yaşadım ve asla başkasını düşünmedim. Peki ya şimdi?

Gözlerim lokantada karşımızdaki başka bir çifte takılıyor. Birbirine uyan siyah gömleklerinden yumurta beyazı omletlerine kadar her şeyleri uyumlu görünüyor.

Adam masanın öbür ucuna uzanıp parmaklarıma dokunuyor. Dikkatimi ona yöneltiyorum.

"Saçımı boyamayı düşünüyorum," diye fısıldıyorum pembe saç tellerime dokunarak.

Hemen küstahlaştı. "Ne? Neden?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Belki de pembe saç için fazla yaşılanıyordumdur."

Kaşlarının arasındaki endişeli çizgi daha da derinleşiyor. "Bu sabah kaç tane ağrı kesici aldın?"

Parmaklarımla bir *O* şekli oluşturmada önce gözlerimi deviriyorum.

"O zaman saçmalama," diye yanıtlıyor kahvesinden bir yudum alarak. "Sen yirmi yedi yaşındasın. Altmış yedi yaşında olsan da fark etmez."

Cesaretlendirici sözlerinin içime işlemesine izin vermeye çalışıyorum ama tek düşündüğüm hastanede bana her konuda yanımda olacağına dair verdiği söz. Ve kilisedeki fantezi konuşmalarının hâlâ geçerli olup olmadığını merak ediyorum. Ya bir seks kulübünde çalışsaydım? Ya onun kendi kilisesi olsaydı? Benim yaşam tarzım onunkini mahveder miydi? Ya da tam tersi?

Onu seviyorum ama onun için değişecek kadar seviyor muyum? O beni benim için değişecek kadar seviyor mu?

Elindeki kahve fincanını yere bırakıp bana bakarken, ondan yayılan endişeyi hissedebiliyorum.

"Peaches, bana bak."

Kabinimde arkama yaslanıp masanın karşısından ona bakıyorum.

Gözlerimin dolduğunu gördüğünde çenesi kenetleniyor ve burun delikleri açılıyor. Duyguları benimkilerden bu kadar kolay etkilenen başka bir insanla birlikte olmak benim için hala inanılmaz. Ben ağladığımda, o acıyor. Ben mutlu olduğumda, o gülümsüyor.

Romantik ama aynı zamanda... bunaltıcı. Daha önce başka birinin ruh halinden hiç bu kadar sorumlu olmamıştım.

"Her seferinde bir gün," diyor tekrar elime dokunarak. Ve bu sözlerin beni sakinleştirmesine izin veriyorum. Geleceğe ya da geçmişe dair düşüncelerimi susturarak, sadece onun şu anda burada olmasına odaklanmaya çalışıyorum.

Telefonu çaldığında, yerinden bile kıpırdamıyor. Gözleri benim üzerimde. "Cevap ver," diye fısıldıyorum, annesinin yüzünü görmek için ekrana bakıyorum.

İsteksizce telefonu açıyor ve cevaplamak için tuşladıktan sonra diğer uçta Melanie'nin sesini duyuyorum.

Truett'in tutuklanmasından bu yana basın onun peşini bırakmadı. Haberin duyulduğu anda Adam evlerindeki güvenliği arttırdı ve saldırının

ertesi günü olan Pazar günü kilisedeki ayini iptal etti.

İnsanlar kızgın, kafaları karışık ve cevap istiyorlar. Adam'ın omuzlarına bu kadar çok yük binmiş olmasından nefret ediyorum, her ne kadar her şeyi sineye çektiğini iddia etse de. Kilisede Truett'in pisliğini temizlemekle görevli başka adamlar da olduğunu söyledi ama hala annesi için endişeleniyor.

"Evet, kendini daha iyi hissediyor," diyor annesine, gözleri bende.

Tüm bunlar olurken ne kadar şefkatli davrandığını düşündükçe gülümsüyorum. Taburcu olmadan önce beni hastanede ziyaret etti ve o zamandan beri her gün evime yemek gönderiyor.

Truett'in çalışanlarından biri saldırıdan iki gün sonra kefaletini ödemiş ama bildiğimiz kadarıyla o zamandan beri bir otelde kalıyormuş. Melanie ile aralarında ne geçtiğini bilmiyorum ama Adam'ın söylediğine göre Melanie onu eve geri almadı.

Kafamda onu kapının önünde elinde tüfekte dururken, evini savunurken ve adamı uzaklaştırırken canlandırıyorum. Olayın tam olarak böyle geliştiğinden emin olmasam da, bu görüntüyü seviyorum.

Adam'ın yüzünde endişeli bir ifade belirdiğinde öne doğru eğildim.

"Neler oluyor?" Ağzımı açıyorum.

"Öyle mi?" Adam annesine sorar.

"Kim?" Fısıldıyorum.

"Hazır değilim," diye yanıtlıyor.

Konuşmayı bitirmesini beklerken endişeyle zıplıyorum, böylece ne hakkında konuştuklarını bana anlatabilecek.

Sonunda annesine onu sevdiğini söylüyor ve telefonu kapatıyor. Sonunda derin bir nefes almadan önce ona beklentiyle bakıyorum. Endişe çizgisi hala alnının ortasında duruyor, yani bu her neyse, iyi değil.

"Benimle görüşmek istiyor."

"Kim?" Ben soruyorum.

"Sence kim?" diye cevap verir. "Babam."

"Siktir et," diye mırıldanıyorum ve Adam konuşmaya çalıştığım için bana küçümseyici bir ifade veriyor.

"Hazır değilim," diyor alt dudağını çiğneyerek. "Ben sadece... onu görürsem ne yapacağımdan korkuyorum."

Bu kez masanın öbür ucuna uzanıp eline dokunma sırası bende. "Onun kıcını tekmelemek istediğin için kötü biri değilsin," diye fısıldıyorum. "İyi insanlar bazen sevdikleri insanlar için kötü şeyler yaparlar. Kötü insanlar ise kendileri için kötü şeyler yaparlar."

Dudaklarının kenarları çarpık bir sırtıyla kalkıyor. O çarpıcı, nazik gözleri ve ağzını çevreleyen gülme çizgileriyle, bu adamın ne kadar mükemmel olduğunu fark ederek bir süre ona hayranlıkla bakıyorum. Sonra parmaklarını kendi parmaklarımla sıkıyorum.

"Benimle neden konuşmak istediğini merak ediyorum," diyor. "Özür dilemek için mi?" Ben soruyorum.

Gözlerini devirerek alaycı bir ses çıkardı. "Çok komik." "Hoşuma gitmiyor," diye cevap veriyorum, Adam başını sallıyor. "Ben de sevmiyorum."

Hostes koridorun karşısındaki kabine bir çifti oturttuğunda hâlâ el ele tutuşuyor ve masanın üzerinden birbirimize bakıyorduk. Saniyeler içinde meraklı bakışlarını üzerimizde hissediyorum, ama sadece kısa bir süre onlara doğru bakıyorum. Bizi videolardan mı yoksa Adam'ın son aile skandalından mı tanıdıklarını bilmiyorum ama her iki durumda da bu çok yorucu. Ve hak etmediğim bir utançla örtülüymüşüm gibi hissediyorum, sanki üzerimde bir tür yara bandı varmış gibi

Göğsüm.

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldıyorum.

Adam hızlıca garsona el sallayarak kahvaltımızı paketlemesini istiyor, sonra da hesabı ödüyor. Birkaç dakika sonra, elimizde yiyecek poşetleri ve Adam'ın koluyla omuzlarımda koruyucu bir şekilde restorandan çıkıyoruz.

Daireye kısa bir yürüyüş mesafesinde ama yol boyunca sessiziz.

Ve küçük dairedeki muşamba masada soğuk yemeğimizi yerken sessizlik hakim. Midem dönmeye başladığında, yemek ağır bir şekilde bağırsaklarıma indiğinde, gökyüzü griye dönmüş ve yağmur oturma odamdaki büyük pencereye yağıyor.

Yatak odasını işaret ediyorum ve yenmemiş yemeğimi çöpe atıyorum. Başka bir şey söylemeden odamdaki ağır yorganın altına giriyorum ve uyuyabilmek için zihnimin sessizleşmesi için yalvarıyorum.

Elleri nefes borumda olan o canavarın görüntüleri göz kapaklarımda iç kısımlarında oynamaya başladığında, yatağın Adam'ın ağırlığıyla alçaldığını hissediyorum. Arkama yerleşiyor, beni kendine yakın tutarken bir kolunu etrafıma sarıyor, dudakları saçlarımda.

"Buradayım," diye fısıldıyor ve ellerim kolunun etrafında kenetleniyor.

Kulağa aptalca geliyor ama kendimi daha güvende hissettiriyor. Adam'ın kâbuslarımı korkutup kaçırdığından değil ama onun sıkı sarılışı sayesinde kolaylıkla uykuya dalabiliyorum.

Kırk Üç

ADAM

Çaresizim. Annem bana iyi bir adamın her şeyi yoluna koyacağını söyledi ama bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ona sarılmak ve yanında olmak yeterliyse

öyle hissetmiyorum. Sage acı çekiyor ve hepsi benim suçum.

Boğazı iyileşince geçeceğini düşünmekle aptallık etmişim.

Saldırıdan bu yana üç hafta geçti ve onunla tanıştığım günkü ışıltısını kaybetti. Adımlarında artık bir sıçrama yok ve gözlerindeki ışıltı söndü ve onun için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Uyandığında kendini *daha iyi* hissetmesini bekliyorum ama ne kadar dinlense de bir faydası olmuyor. Hatta bazı günler neredeyse hiç kalkmıyor.

Tanrı'ya lanet ettiğim kadar dua da ettim. Çaresiz ve öfkeliyim.

Dünyada incinecek onca insan varken, neden o?

Annemin evinin önüne geldiğimde, ekstra güvenliğin hâlâ yerinde olduğunu görmek beni memnun ediyor. Medya sakinleşmişti. Artık evlerinin kapısının etrafında konuşlanmış kamera ve muhabir orduları yok. Bildiğimiz kadarıyla babam kendine kısa süreli bir yaşam alanı buldu ve Austin Belediye Mahkemesi'ndeki yargıca göre, öngörülebilir bir gelecek için bu evden ve Sage'in evinden en az bin fit uzakta kalması emredildi.

Rahatlamış olmalıyım.

Ama hiç bu kadar huzursuz hissetmemiştim.

Annem yan kapının yanında duruyor, elleri kalçalarında ve önlüğüne un serpmiş beni bekliyor. Yalnız olduğumu fark ettiğinde ağzı ince, endişeli bir çizgiye oturuyor. Yolcu koltuğundan bir buket çiçek ve bir şişe şarap alıp anneme uzatıyorum, o da yanağıma bir öpücük konduruyor.

İyi bir Hristiyan kadın olan annem asla fazla içki içmez. Yani, hiç fazla *içmezdi*. Son zamanlarda bir istisna yaptı, tamamen desteklediğim bir karar.

Pazar yemeği için erken geldim ama daha çok konuşmaya ihtiyacım olduğu için buradayım.

"O nasıl?" ağzından çıkan ilk kelimeler. "Bir değişiklik yok," diye cevap veriyorum, bu cevaptan nefret ederek.

"Luke'un önerdiği danışmanı aradın mı?"

"Onu iki gün önce görmüş," diye cevap veriyorum mutfağa girerken. "Ve? Hiçbir şey yok mu?"

Omuz silkiyorum. Her şey çok belirsiz geliyor. Sage'in olanların travmasını yaşadığını biliyorum ama sanki daha fazlası varmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Bana söylemediği daha fazlası. Onu endişelendiren ve bizi ayırmakla tehdit eden daha fazlası. Ve farkında bile olmadan onu kaybediyor olabileceğim düşüncesi beni öldürüyor.

Annem tirbuşonu üstten çekerken şarap şişesi patlıyor. Sonra iki bardak doldurup birini bana uzatıyor. Birlikte evin ön verandasına doğru yürüyoruz. Güzel bir yaz sonu akşamı ve burada, Teksas'ta bu, havanın boğulacak kadar nemli ama buna dayanacak kadar serin olduğu anlamına geliyor.

İkimiz de oturuyoruz ama ben rahatlayamayacak kadar üzgünüm. Kuru kırmızı Cabernet'ten uzun bir yudum aldıktan sonra elimde tutup öne doğru eğiliyorum, dağınık saçlarım gözlerimin üzerinden sarkıyor. Şu anda hayatımdaki her şey *dağınık gibi geliyor*.

"O iyileşiyor, Adam. Ve iyileşmesi zaman alır."

"Ya iyileşmiyorsa?" Ben soruyorum. "Ya... benim varlığım onun iyileşmesini engelliyorsa?"

Cık cık ile başını sallar. "Ben de böyle düşünmenden korkuyordum."

"Yani... bunu ona yapan benim babamdı. Onu düşünüyor mu bana baktığında?"

Annem sessiz kaldığında, ince dudakları özür dileyen bir ifadeye büründüğünde, cevabı biliyorum. Ve duymak istediğim şey bu değil.

Sage'in iyileşmemesinin sebebi *ben* olabilirim. Ya da en azından yavaş iyileşmesinin. Her ne kadar bana kızgın olmadığını, beni sevdiğini ve yanında olmamı istediğini söylese de, kırgınlık kendini derinlere gömüyor. Sage'in orada olduğunu bile bilmemesi büyük bir olasılık, sonunda kırılganlık kadar onu yavaşça zehirliyor.

"Ne yapacağım? Onu terk mi edeyim?"

"Bence şu anda işe yarayacak tek şey sabır, Adam."

Annemin buna verdiği tepkinin Tanrı, dua ya da lütuf olmamasını seviyorum. Gerektiğinde inancının mantığının önüne geçebilmesini seviyorum.

Ama yine de cevabı sevmiyorum, *sabır*. Çünkü bekleyerek geçirdiğim her dakika endişelenerek geçirdiğim bir dakika. Ve eğer çok beklersem, çok geç olacağından korkuyorum.

Keder ve acı içinde paramparça olmuş birini en son annemde görmüştüm... Isaac'in geri gelmeyeceğini anladığımız gün. Bu imkansız geliyor.

ama en son bir şey hakkında konuşmanın imkânsız olduğunu düşündüğümde, bu Sage'in incinmesiyle sonuçlandı. Artık imkânsızdan kaçmıyorum.

"Anne..." Konuya nazikçe yaklaşarak söylüyorum. Şarap kadehini bırakıyor ve beklentiyle bana bakıyor. Kardeşimden bahsetmek annemi bilerek incitiyormuşum gibi hissettiriyor ama bunu yapmak zorundayım. "Isaac... kaçtığında. Kendini toparlaman ne kadar sürdü?"

Gözlerinde yaşlar toplanırken yüzünde yavaş, hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Tatlım, ben hiçbir zaman gerçekten iyileşemedim," diye yanıtıyor. "Onun gidişinden sonra değil. Ne de babanın ona davranış şeklinden."

"O zaman neden onunla kaldın?" Saldırı gibi hissettiren bu soruyu sorarken sesim çatlıyor.

Bir damla gözyaşı yanağındaki pembe kızarıklığın üzerinden süzülürken omuz silkiyor. "Korkmuştum. Ve babana o kadar bağımlıydım ki kendi başıma bir şeye nasıl karar vereceğimi bilemiyorum."

"Çok üzgünüm," diye cevap veriyorum, anneme ve ona yaşattığım tüm acılara ıstırapla bakarken kendi yüzümdeki tuz izlerini göz kırparak siliyorum. "Daha iyi olmalıydım. Sana ya da ona yardım etmeliydim. Ben sadece... iyi bir evlat olmak istedim."

"Sen iyi bir evlatsın, Adam."

"Ona," diye cevap veriyorum acı içinde. "Isaac'i koruyabilirdim. Onun için ayağa kalkmalıydım. Ona kalabileceği güvenli bir yer sunabilir ya da onu sevdiğimi söyleyebilirdim. Ama ben sadece sessiz kaldım. Isaac'i benim yüzümden kaybettin."

Şimdi hıçkırarak ağlıyorum, yüzümü kapatırken ellerim gözyaşlarımla ıslanıyor. Omzumda onun rahatlatıcı dokunuşunu hissettiğimde, kendimi başımı kaldırmaya zorluyorum.

"Adam, tatlım. Onu hiç kaybetmedim."

Yutkundüğümde boğazımda iğneler varmış gibi hissediyorum. Yüzümü tekrar siliyorum, şaşkınlıkla ona bakıyorum çünkü bu hiç mantıklı değil. Tabii ki onu kaybetti. Bunu sadece benim duygularımı incitmemek için söylüyor.

"Hayır, anne..." Başımı sallayarak cevap veriyorum. "Isaac gitti." "Hayır, gitmedi, Adam. Isaac'in nerede olduğunu biliyorum."

Duraksıyorum, gözlerinde cevap ararken donup kalıyorum. "Ne?" "Kardeşinle neredeyse her gün konuşuyorum."

Bana söylediklerini bir araya getirmeye çalışırken vücudumdaki kaslar

endişeyle geriliyor. "Sen... Isaac ile konuştun mu?"
Gözyaşları içinde başını sallıyor.

Bunca yıl boyunca kardeşimin hâlâ hayatta olduğuna dair umudumdan başka bir şeyim yoktu. Hiçbir iz bırakmadan kayboldu, on yedi yaşında zamanda donup kaldı, ama şimdi yirmi beş yaşında bir adamın ulaşamayacağım bir yerde var olduğunu hayal etmeye çalışarak beynimi zorluyorum.

"Neden bana söylemedin?" Çaresizlik içinde sordum.

Yine dudakları geriliyor ve kaşları kalkıyor. Sonra kötü haber verir gibi elimi okşuyor. Sonra aklıma geldi.

"Onu koruyordun," diyorum bir başka kırık hıçkırıkla.

Benim bilmem için başını sallamasına gerek yok. Annem kardeşimi benden koruyordu. Çünkü ben babamın oğluyum. Çünkü onun *gibi* olmaya odaklanmışım, oysa olmak isteyeceğim en son şey buydu.

Sandalyemden fırladım, panik duygusuyla ellerimi saçlarımda gezdirdim. Benim neyim var böyle? Bunca zaman o adama isyan ederek itibarımı zedelediğimi düşünmüştüm, ama bunca zaman... Ona benzemeye çalışırken daha da *kötü oldum*.

Asla videolarla, kulüple ya da Sage'le ilgili değildi. Onu asla ondan intikam almak için kullanmadım. Onu kullandım... ondan *uzaklaşmak* için. O benim can simidimdi. Beni fırtınadan kurtaran cankurtaran botu.

Bunca zamandır yanlış anlamışım.

Yaptığım tek *kötü* şey, bir sonraki Truett Goode olmaya çalışmaktı.

"İyi misin tatlım?" diye soruyor annem arkamdan yaklaşıp ellerini sırtıma koyarken.

"Evet," diye cevap veriyorum, başımı sallayarak. "Bir şey fark ettim."

"Adam, beni dinle." Ellerini kollarıma koyarak beni döndürmeye başladı.

Yüzüm ona dönük. Sonra ellerini yanaklarıma koyarak beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Sen onun gibi değilsin, bebeğim. Sen iyi bir adam ve iyi bir evlatsın. Kaybolduysan ya da bir adama olan inancın seni yoldan çıkardıysa sorun değil. Oğullarıma kendi başlarına düşünmeyi öğrettim ama onun pençelerini sana çoktan geçirmiş olmasından korktum."

Kalbime yumruk yemiş gibiyim, hayatımda ilk kez gözlerim açıldı. Ailemi oldukları gibi görmek.

Bileklerine dokunduğumda, annem hakkında bilmem gereken şeyin ne olduğunu fark ediyorum.

"Sen... biliyor muydun?" Gözlerinde cevap ararken soruyorum.

Yüz hatları düşüyor, suçluluk duygusu yüzüne yansıyor. "Evet. Babanı biliyordum."

"Tanrım," diye cevap veriyorum, yüzümü ondan çevirerek. Masadaki yarısı dolu şarap bardağını kaptığım gibi, hiç durmadan yudumluyorum. Yeterince güçlü değil. Anneme ve yüzleşmeye hazır olmadığım bu küçük bilgi kırıntısına sırtımı dönerek eve giriyorum ve doğruca merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Arkamdan sesleniyor ama ben durmuyorum. Ofisinin kapalı Fransız kapılarına ulaştığımda bile, kapıları yırtıp açıyorum ve doğrudan şişeye doğru yürüyorum

köşedeki küçük barda tuttuğu viski.

Ellerim titreyerek kendime bir bardak dolduruyorum. Tıpayı yere fırlattıktan sonra içkiyi yüzümü buruşturarak geri atıyorum.

Alkolün boğazımı yaktığını ve kan dolaşımımı ısıttığını hissettiğim de, annemin ayaklarımın dibine bıraktığı bombaları düşünüyorum.

Isaac'in nerede olduğunu

biliyor. Onu benden koruyor.

Babamın aldatma yöntemlerini başından beri biliyordu.

Karanlıkta kalan bir tek ben miydim? Kafamı o adamın kışına o kadar çok sokmuştum ki önümde ne olduğunu göremiyor muydum? Bunların hiçbiri olmasaydı bana ne olurdu?

Bir sonraki Truett Goode ben olurum. Yalancı, ikiyüzlü, hilekar, homofobik, tacizci, katil, canavar bir pislik.

"Hayır," diye mırıldanıyorum kendi kendime bir kadeh daha doldururken. "Hayır." İlki gibi yakıp geçiyor.

Ne olduğunu anlayamadan yere uzandım, başım dizlerimin arasında hıçkıra hıçkıra ağlarken sırtımı duvara dayadım.

Bu ben değilim. Asla yalan söylemedim ve milyon yıl geçse de aileme onun yaptığı gibi davranmazdım. Çocuğuma ya da Peaches'ım kadar masum ve mükemmel bir kadına elimi sürmeden önce kendi elimi keserdim.

Otuz yedi yılımı o adama adadım ve karşılığında ne aldım?
O mu?

Gözyaşlarım kurduğunda ve üzüntüm öfkeye dönüştüğünde, ayağa kalkıyorum

masasına doğru yürüyorum. Bir zamanlar oturduğu boş sandalyeye bakarken, şimdi ona söylemek istediğim her şeyi düşünüyorum.

Üç hafta önce annemden benimle görüşmek için bir mesaj göndermesini istedi. Alkolden mi bilmiyorum ama birden kendimi bu görüşmeye hazır hissettim. Ama hazırlıklı gitmek istiyorum.

Masasını darmadağın ederek, istediğim belgeyi bulana kadar çeşitli

yığınlardaki kağıtları karıştırıyorum.

Senedi parmaklarımın arasında tutarak telefonumu çıkarıyorum. Numarasını çevirdikten sonra kulağıma götürüyorum ve çalmasını bekliyorum.

Sesi diğer taraftan zayıf ve yorgun geliyor. "Adam?"

"Konuşmak mı istiyorsun, orospu çocuğu? Hadi konuşalım."

Kırk Dört

ADAM

Ellerim zarfın etrafında kenetlenmiş durumda. Zarfı çok sıkı tuttuğum için kenarında yumruk büyüklüğünde bir çukur oluştu bile. Her bir Asansörün geçtiği katta kemiklerimdeki titreme daha da artıyor.

Onunla yalnız kalmak üzereyim ve ellerini Sage'in boynuna doladığı görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum.

Ahlaki pusulam sadece çarpık değil. Öldü. İbre artık kuzeyi göstermiyor. Şu anda nereyi gösterdiğinden emin değilim çünkü o otel odasına girip onun sefil varlığına son vermenin cazibesi beni iğrenç, şiddetli bir baştan çıkarma gibi çağırıyor.

Asansör çaldığında başımı kaldırıp öne doğru bakıyorum.

Normalde yardımcılar ve güvenlik görevlilerinden oluşan bir maiyetin olması gereken yerde kimse yok. Babamın şu anda saklandığı dört yıldızlı otelde sadece boş bir koridor var.

Kapısına yaklaşırken derin bir nefes alıyorum ve elimdeki kâğıtlara tekrar bakıyorum. Bu dosyada çok fazla kâğıt yok ve aslında önemli olan sadece bir tane var. Bu işi nasıl yapacağımdan emin değilim, şantaj mı, yalvarmak mı yoksa şiddet mi, ama hangisinin daha tatmin edici olduğunu biliyorum. Oraya gittiğimde ne durumda olacağını da bilmiyorum. Dört ay önce karşısında oturduğum, kendini beğenmiş, egosu şişmiş pislik mi olacak?

Yoksa alçakgönüllü mü olacak?

Hangisini istediğimden emin değilim.

Çaresiz ve özür dileyen biriye kışına tekme basmak çok daha zor olacaktır ama imkansız değildir.

Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Parmak eklemlerim kapıya vuruyor. Sonra otelin halısında ağırlaşan ayak seslerini duyuyorum, ardından sürgünün kilidini açarken çıkardığı tıkırtıyı. Bir dakika sonra, kapıyı açtı ve sonra... işte oradaydı.

Kirli giysiler içinde, viski kokan, zayıf ve bitkin bir halde başkanlık süitinde durmak... tek başına.

Gözleri gözlerimin içine bakarken, hayatımda ilk kez gerçek babamla göz teması kuruyormuşum gibi hissediyorum. O bir tanrı, bir idol ya da bir kahraman değil. O sadece kendinden başka kimseyi umursamayan basit bir adam.

Gözlerinde teslimiyetle geri çekiliyor ve kapıyı açarak içeri girmeme izin veriyor.

"İçeri gel," diye mırıldanıyor yorgun bir ses tonuyla.

Tereddütle içeri girip etrafı kolaçan ediyorum. Şu anda hangimizin daha savunmasız hissettiğinden emin değilim, ama şimdi onun yanında gardımı indirirsem lanetleneceğim.

"Mark nerede?" Duvara dayalı masanın yanında dururken acımasız, alaycı bir tonda soruyorum. Ofisindekinin aksine bu masa boş. Çalışmaları gitmiş.

Öfkelendi. "Şu an için başka bir papazın devreye girmesinin en iyisi olduğunu düşünüyorlar. Bakanlığın adını korumak için."

Yavaş, karanlık bir kıkırdama göğsümden yukarı doğru süzülüyor ve çok geçmeden tam bir kahkahaya dönüşüyor, uğursuz ve tatmin edici.

"Bunun çok komik olduğunu düşünmene sevindim," diyor bordo renkli kanepeye çökerken. O ayaklarını sehpaye uzatırken, ben de Karma'nın çalışmasını keyifle izliyorum.

"Otur," diyor babacan bir ses tonuyla ve gözlerim ona dikiliyor. Karşısındaki sandalyeye doğru bir santim bile kıpırdamıyorum.

"Buraya kendi işim için geldim, senin işin için değil. Eğer bir saniye bile seni daha önce dinlediğim gibi dinleyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Neredeyse hayatımın aşkını öldürüyordun ve bunun için ölene kadar senden nefret edeceğim."

Kendini beğenmiş, acı bir ifadeyle alay ediyor. "Hayatının aşkı mı? Beni rahat bırak, Adam. Sırf iyi bir kış parçası buldun diye-"

"Kesin şunu!" Yumruğumu masaya sertçe vurarak bağıriyorum. Duygularım kabarcıklar halinde yüzeye çıkıyor ve artık kendimi tutamıyorum. Bu adamın hayatım boyunca aileme yaptığı her şey beni bu noktaya itti.

"Neden sadece babam olamıyorsun? Kendinden başka kimseyi sevme arzun yoksa neden çocuk sahibi oldun? İyi bir adammış gibi davranmak yerine... neden sadece iyi bir adam *olamadın*?"

Bana duygusuzca bakıyor ve dürüst olmak gerekirse, duygusu var mı bilmiyorum. Belki de bu yüzden sevmesi gereken insanları ezip geçebiliyor. Hiçbir şey hissetmiyor.

Zarfı önündeki masaya fırlatıyorum ve kendimi yenilmiş hissederek sandalyeye çöküyorum. Buraya ona ulaşmaya çalışarak geldim ama asla ulaşamayacağım çok açık. İstedğim kapanış mevcut değil.

"Sage'i ne kadar sevdiğimi anlamam mümkün değil," diyorum, sesimdeki patlama ve öfke dağılıyor. Sonra başımı kaldırıp ona baktım. "Hayatının aşkı şöhretin ve başarın. Tanrı, inanç, annem ya da herhangi birimiz değil. Kesinlikle ikizler değil ve kesinlikle Isaac de değil."

Küçük kardeşimden bahsedince çenesi sıkıştı ve gözlerini benden kaçırdı.

"Ama dürüst olacağım. Bir an için ben olduğumu düşündüm." Sesimin bu kadar çaresiz çıkmasından nefret ediyorum. Sahibi tarafından defalarca tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi üzgün ve kırgın. "Ve ben senin favorin olmak için yaşadım. Hayatta tek istediğim buydu. Buna karşılık, değer verdiğim herkes zarar gördü. O yüzden benden bu kadar."

Uzun bir oh çektim. Zincirler kırılmış gibi hissediyorum ve hayatımda ilk kez gerçekten özgürüm.

"Ne istiyorsun o zaman?" diye soruyor, sanki söylediğim tek bir kelimenin bile önemi yokmuş gibi.

Zarfı açıp tapuyu ona doğru itmeden önce kendi kendime gülüyorum. "Sage'e devretmek için imzala. Onun için en azından bunu yapabilirsin. Yaptıklarından sonra."

Bir süre kâğıda bakıyor ama ona doğru hareket etmiyor. Beklenti içinde bekliyorum. Hazırladığım evrakları ne kadar çabuk imzalarsa, buradan o kadar çabuk çıkabilirim.

Gözlerini yüzüme kaldırdığında kanım donuyor. "Hayır," diye mırıldanıyor ve ben hemen sinirleniyorum.

"Ne demek hayır? Şimdi ne yapacaksın?" "Adam, bir seks kulübünü oğluma devretmek bana hiç iyi gelmiyor. kız arkadaş."

"İtibarın zaten yerlerde sürünüyor. Ne fark eder ki?" Bağırıyorum.

"Dinle," diyor gergin dudaklarının arasından. "Hapse gireceğim, muhtemelen en az beş ila on yıl. Ben yokken inşa ettiğim her şeyin yerle bir olduğunu görmek istemiyorum."

Ona bakarken ağzım bir karış açık kaldı. "Ve?" "Ve sana ihtiyacım var."

"Siktir git," diye cevap veriyorum gülererek. "Sana yardım etmemi mi bekliyorsun? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Kiliseyi senin almanı istiyorum, Adam. Benim yerimi al. Bakanlığın başına geç ve o pislikler başkasına vermeden önce her şeyi tersine çevir. Bunu istiyorum."

bizim adımıza kalmak için. İnsanlar seni hâlâ seviyor evlat. İtibarını geri kazanmak için çok geç değil."

Konuşmayı kestiğinde farkına bile varmıyorum. Yetişkin hayatım boyunca her gün söylemesi için dua ettiğim sözleri nihayet söylediğini fark ettiğimde ona bakıyorum.

Zihnimde kendimi orada hayal ediyorum. Kürsüde, kalabalığın önünde, kendi vaazlarımı yazarken ve onları sunarken sesimin mikrofondan gümbür gümbür çıktığını duyarken. Her şeyi görüyorum.

Bu istediğim her şey.

Benim yöntemimle.

Bana krallığın anahtarlarını veriyor ve ben hâlâ kıpırdayamayacak kadar sersemlemiş durumdayım.

Sonra gözlerim masanın üzerindeki açık dosyaya, orada duran kulübün tapusuna takılıyor. Ve her şey yerli yerine oturuyor. Şimdi her şey mantıklı geliyor... ama aynı zamanda hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Koltuğa geri yaslanıp tavana bakıyorum ve gülüyorum.

Çünkü bu noktada her şey çok komik. Ve duramıyorum. Kıkırdamam çılgın bir ulumaya dönüşüyor ve sesim düpedüz manyakça çıkıyor.

Ben kıkırdamaya devam ederken "Kendini topla," diyor.

"Bu çok ironik," diyorum kahkahalarım arasında. "Aynı anda hem seks kulübünü ona hem de kiliseyi bana devredemezsin. Bu ne kadar aptalca?"

Bana kaşlarını çatı. "Onunla evlenebileceğini mi sanıyorsun? İtiraf edip af dilersen insanlar çektiğin seks kasetlerini unutur ama o kulüp onun adına olursa papaz olarak geleceğin yok olur. Seni asla kabul etmeyecekler Adam, bunu sen de biliyorsun."

"Umurumda değil. Umurumda değil çünkü istemiyorum. Ne kilise, ne şöhret, ne iş, ne de beni sana dönüşme riskiyle karşı karşıya bırakacak herhangi bir şey. İstemiyorum."

Sandalyeden kalktım ve odayı adımlamaya başladım. Kendimi yenilenmiş hissediyorum. İstediğim her şeyi geri çevirmek korkutucu ama sanki hayatımdaki ilk *doğru* şeyi yapmışım gibi hissediyorum ve aniden kafam güzelleşiyor.

Ben de ona doğru döndüm ve parmağım ile işaret ettim. "Ve bence yanılıyorsun. Bence pek çok insan bizi kabul ederdi. Çocukluğumdan beri bana o yerin kötü ve yanlış olduğunu öğrettiniz ama tek yaptığınız korku ve cehalet aşılardı. Şimdi gerçekten anlıyorum. Seks ve Tanrı bir arada var olur. İkisine de sahip olabilirsin. İkisi de olabilirsin."

Ben konuşurken odaklanmamış bakışları odanın öbür ucunda bir yere yerleşiyor ve aniden artık burada olmak istemediğimi fark ediyorum. Beni dinlemiyor ve umursamıyor, yani bir anlamı yok.

Sage'e yeni bir kulüp alacağım. Ona dünyayı vereceğim, ne isterse. Ve sonunda Brett ya da babam olmadan hayatımıza devam edebiliriz.

Sonunda konuşurken elim kapıda.

"Hemen şimdi imzalayacağım ve ona istediği her şeyi verebilirsiniz..."

Sözleri kara bir bulut gibi üzerimde gezinirken olduğum yerde donup kalıyorum. İfadesinde çok bariz bir eksiklik var ve ben bunu duymak için bekliyorum. Kağıtların hışırtısı dikkatimi çekiyor ve nihayet arkamı döndüğümde elinde bir kalem tutuyor. Beklenti dolu bir ifadeyle bana bakıyor ve cevabımı bekliyor.

Bizi günaha sokma, bizi kötülükten koru.

Ben aptal değilim. Bana karşılıksız bir şey vermediğini biliyorum.

Ama sevdiğim kadının kayıtsız gözleri aklımdan geçtiğinde, onun haklı olduğunu anlıyorum. Ona istediği her şeyi verebilirim. Ve bu cazibe şimdiye kadar karşılaştığım en büyük cazibe.

Kırk Beş

Sage

Dairenin ön kapısı kapanıyor ve Roscoe yataktan atlayarak Adam'1 karşılıyor. Uyuduğumu düşünmesi için gözlerimi yatakta kapalı tutuyorum, ve bunun için kendimi bok gibi hissediyorum.

Onun suçluluk dolu yüz ifadesine, daha iyi olmamı dilemesine bir an daha katlanamam. Onun tesellisi ve ilgisi bana olmam gereken kişi olmadığımı hatırlatıyor. Benimle tanıştığında olduğum o parlak, gülümseyen, mutlu kız değilim.

Saç diplerim görünüyor çünkü saçımı boyamam gerekiyor. Makyajım haftalardır dokunulmadan duruyor. Kıyafetlerim de yerden yatağa ve oradan tekrar yere sürekli bir döngü içinde. Bir çamaşırhanenin üstünde yaşayan bir kız için son zamanlarda onları bu kadar az yıkıyor olmam üzücü.

Ama Adam'la yüzleşemediğim tek şey, tüm bu olanlardan sonra, son üç haftadır bana dokunmadığı gerçeği. Bir öpücük ya da sıkı bir sarılma alabilirsem şanslıyım. Bacaklarımdaki ellerini ve vücudumdaki ağırlığını özleyorum. Sakalının enseme ya da kalçalarımın arasında dolaşmasını özledim. İstendiğimi *hissetmeyi* özledim.

Ona bağırarak istiyorum. Bunalımdayım, hatta belki depresyondayım ama ölmedim. Sanırım normale dönmek için biraz sikilmeye ihtiyacım var.

Açıkçası, işler böyle yürümüyor, ama arzuladığım normallik bu ve yardım edemem ama bana bir daha asla *benim* gibi davranamayacağını hissediyorum ve bu düşünceye katlanamıyorum. Eğer ben ben değilsem, o da o değilse, o zaman biz kimiz ve ne yapıyoruz?

Ayakkabılarını çıkarırken ve yağmur ceketini çıkarıp kapının yanındaki sehpa ya asarken hareketleri sessiz. Yatak odasına yaklaştıkça döşeme tahtaları gıcırıyor, ama tam beni burada uyumaya terk ettiğini düşündüğümde, yanımdaki yatağa yerleşirken ağırlığını hissediyorum.

Elleri her zamanki gibi belime dolanıyor ve dudakları usulca omzuma bastırıyor.

"Neredeydin?" Fısıldıyorum.

Cevap vermiyor, ben de arkamı dönmeden önce donup kalıyorum. Annesinin evi ya da dükkân gibi bir şey söylemesini bekliyordum ama cevap vermemesi bana saklayacak bir şeyi olduğunu söylüyor.

"Adam..." Bir uyarıda bulunuyorum. "Anlat bana."

Gözleri yüzümü buluyor ve yutkunuyor. "Onu gördüm."

Kan yanaklarıma hücum etti. "Neden?"

"Önemli değil. Onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacağız."

Gözlerim ona dikildi. "Lütfen benden sır saklama. Brett yaptı bunu-"

"Tamam, tamam. Özür dilerim," diye yanıtlıyor yastığın üzerinden, ellerimi tutarak

on

un. "Benden onun yerini almamı istedi. Bana iş teklif etti."

Dirseğimin üzerinde doğruldum ve ona baktım. "Ne?"

Cevaplar için yüzünü arıyorum, bilmek için çaresizim ve korkuyorum aynı anda onun cevabını duymak. İş kabul edecek miydi? Hep istediği buydu, ama şimdi?

"Ne dedin sen?" Bir süre cevap vermeyince soruyorum.

Yüzünde derin düşüncelere dalmış gibi bir tereddüt ifadesi var.

"Ona siktirip gitmesini söyledim," diye fısıldıyor ve bir anda rahatlıyorum.

Teklifi geri çevirdiği için ne kadar mutlu olduğumu düşünerek kendimi kötü mü hissetmeliyim? Adam'ın babasının izinden gitmesi isteyeceğim son şey ama yine de hayalini kurduğu her şeye sahip olmasını istiyorum.

Öyle değil mi?

Hâlâ çok tedirgin görünüyor, bu yüzden ona yaklaşıyorum ve her iki yanağından birer kez öpüyorum. Kolları beni sıkıca sarıyor.

"Bu konuda ne hissediyorsun?" Kendimi onun kucağına gömerek soruyorum.

"Kendimi iyi hissediyorum," diye yumuşak bir sesle yanıtlıyor. "O işi hiçbir zaman gerçekten istemedim. Bu onun hayaliydi."

"Hayalin nedir?"

"Bu," diyor bedenimi kendi bedeniyle kaplarken. Bacaklarım açılıyor ve onların arasına yerleşiyor. Ona bu şekilde sahip olmak çok iyi hissettiriyor, ama onu tutan bir şey olduğunu hissediyorum.

"O zaman dokun bana, Adam."

"Emin misin?" diye fısıldıyor, ayağa kalkıyor ve empatik gözlerle bana bakıyor.

Ellerimi beline doladım ve onu daha da aşağıya çektim. "Bana dokunmana ihtiyacım var. Hâlâ istediğini bilmem gerek."

Bunun üzerine ifadesi şaşkınlığa benzer bir şeye dönüşür. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Seni her şeyden çok istiyorum."

"Bedenim mi?" Soruyorum ve sanki balık tutuyormuşum gibi geliyor ama sadece onun söylediğini duymaya ihtiyacım var.

"Şeftali, evet." Elleri göğüslerimin üzerinden geçip kalçalarımın iniyor. Sıkıca kavradıktan sonra gözlerimin içine bakarak şöyle diyor: "Sana söyledim, bu vücut bana ait. Eğer bana hazır olduğunu söylersen, sana onunla ne yapmak istediğimi tam olarak göstereceğim. Ama sadece sen hazır olduğunda."

Nefesim göğsümde sıkışıyor. Bu mütevazı, iyi adamın benim için vahşileşmesini izlemek içimde bir şeyler yapıyor. Onun için mum gibi erirken sıcaklık omurgamdan aşağı süzülüyor.

"Hazırım," diye fısıldıyorum kalçalarımı ona doğru iterken.

Haftalardır ilk kez yeniden yaşadığımı hissediyorum. Birbirimize bağlıyız, bu da yalnız olmadığımı anlamına geliyor. Şu anda olduğu gibi gözlerimin içine bakıyor, kalbi benimkiyle birlikte atıyor.

Dudakları benimkilere doğru dalıyor ve bedenim onun etrafını sararken öpüşürken inliyorum. Dudakları aç ve çaresiz, benimkiler de öyle. Dokunuşu ve tadı artık bana çok tanıdık ve rahatlatıcı geliyor. Umarım onun kollarında hep böyle hissederim.

Üzerinde tişörtlerinden biri ve bir çift külottan başka bir şey yokken, tişörtü hızla başımın üzerinden geçiriyor ve göğüslerime doğru ilerlemeden önce dudaklarını yumuşak, sevgi dolu bir şekilde boğazıma bastırarak aşağıya doğru öpüyor.

Ağız her iki tarafı da harap ederken, sıkı tomurcukları ısırıp yalarken bana bakıyor ve karanlık bir şekilde "Benim" diye mırıldanıyor.

Sonra daha aşağılara iniyor, göbeğimden aşağı doğru emerek vücuduma ürperti gönderiyor. Külotumun üst kısmına ulaştığında, elastik bandın üst kısmı boyunca uzun ve yavaş bir çizgi yalıyor ve ben beklentiyle titriyorum.

Parmaklarım saçlarında dolaşıyor. *Sakın durma. Lütfen durma.*

Başparmaklarını külotumun eteğinin altından geçirerek bacaklarımın doğru kaydırıyor. Dizlerinin üzerine çökerek çıplak bacaklarımı göğsüne yaslıyor. Sonra bacaklarımı öpüyor ve bunu yaparken gözlerimin içine bakıyor. Kalçalarımın yaklaştıkça ihtiyaçtan daha çok kıvraniyorum.

Gözlerini bana kilitleyerek, zirveye ulaştığında hırlıyor. "Bu," diyor. "Bu benim."

Bedenim arzuyla uğulduyor. Dili sanki benim tadıma bakıyormuş gibi aşağıdan yukarıya doğru kayarak içimden geçtiğinde neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Alçak bir hırıltı ağzından omurgama kadar titreşiyor. Beni uyandırıyor. Beni hayata döndürüyor.

O burada. O benim.

Ben evimdeyim.

Bana zevkle saldırmaya, yalamaya, emmeye, ısırmaaya devam ederken, gözlerimi kapatıyorum ve kendimi sadece onu *hissetmeye bırakıyorum*. Orgazmı tam olarak nerede bulacağını biliyormuş gibi bedenimden çekip çıkarıyor. Ne olduğunu anlamadan nefesim kesiliyor ve kör edici bir doruğun coşkusuyla uçuyorum.

Üstüme uzanıp sikini içime bastırduğında daha bu yükseklikten inmemiştim bile. Vücudum onu kendimin bir uzantısı gibi karşılıyor.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyor boynuma doğru. "Cennet gibisin."

Ben de hissediyorum. Sadece onun dokunabildiği bu sıcak hazzı ve her itişte daha da artan bir ihtiyacı. Hiç bitmesini istemiyorum.

Ve daha fazlasına ihtiyacım var.

"Daha sert," diye inliyorum, vücudunun etkisi için çaresizce. Beni dinliyor, yatağa vuruyor.

Ayağa kalktığında, elleri başımın üstünde benimkilerle iç içe geçerken gözlerimiz birleşiyor, uzun zamandır hissetmediğim kadar mutlu hissediyorum. Belki de hiç olmadığım kadar. Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak birbirimize bağlıyız.

"İçine boşalmak istiyorum," diyor nefes nefese kalışları arasında.

"Evet," diye haykırıyorum, vücudunun sert çarpışması yüzünden zar zor nefes alabiliyorum.

Sadece bir an sonra, üzerime yıkanan zevk dalgasıyla neredeyse çılgılık atıyorum. Aynı anda hareketsiz kalıyor, boşalırken beni sıkıca tutuyor, söz verdiği gibi beni dolduruyor.

Bir süre burada birbirimize sarılarak yatıyoruz. Dikkatlice çekiliyor ve bacaklarımı birbirine bastırıyor. Kaşlarım şaşkınlıkla kırışıyor.

"Beni bir süre daha orada tut."

"Tamam," diye cevap veriyorum.

Ağırlığını arkamdaki yatağa yerleştirirken bunun hakkında fazla düşünmüyorum. Beni kollarıyla sararak başımı öpüyor ve "Seni seviyorum" diye fısıldıyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ve gözlerimi kapatıp beni sıcak tutan bedeniyle rahat bir uykuya dalıyorum.

Her şey oturmuş, güvenli ve mükemmel hissettiriyor, bu yüzden hiç rüya görmüyorum. Beni endişelendirecek kabuslar ya da korkular yok. Sadece onun yanımda olduğunu hissediyorum ve onun sevgi dolu sözleri zihnimde tekrarlanıyor.

Birkaç saat sonra uyandığımda gitmişti.
Önünde adımın yazılı olduğu bir zarf komodinin üzerinde duruyor.

KIRK Altı

*Sevgili Isaac,
Annem bana telefon numaranı ya da
ama bunu size ya da bana teslim edeceğini söyledi.
Alabileceğim tek şey bu, o zaman alırım. I
Bunun duygusal bir mektup olmayacağına söz veriyorum.
Bundan ne kadar nefret ettiğini biliyorum.*

*Şimdilik, umarım iyisinizdir.
Ve size hayatınızla ilgili herhangi bir ayrıntı
soramayacağıma göre, size kendi hayatımı anlatayım
dedim.*

*Eminim şimdiye kadar /ather'ımızın içinde bulunduğu
boku görmüşsünüzdür ve son zamanlarda yaptığım bazı
şeyleri görmüş olabilirsiniz (umarım videoları
izlememişsinizdir.
Lütfen yapmayın.)*

*Birini buldum. /Ona bayılırsın. Dürüst, sert ve komik biri.
Beklediğiniz gibi olmadığına eminim, ama bu onun en
sevdiğim kişi olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Ona kafayı
takmış durumdayım.*

İkinizin yakın arkadaş olmanızı. Belki bir gün olursunuz.

*Dürüst olmak gerekirse, sanırım otuz yedi yaşında
benimle / ya da isyanımla biraz gurur duyardınız... Ben
öyle biri değilim.*

Sen gittiğinde **ben de** aynı adamdım ve burada olsaydın bana tezahürat yapacağını hayal ediyorum.

Temel olarak, başından beri bizim hakkımızda haklıydın. Ve her ne kadar kendim buldum **desem de**, gerçek şu ki her zaman biliyordum. Seni uzaklaştırsa bile. Kiliseye başlamadan önce bile. Bizim için her zaman bir canavardı ve seni daha önce korumalıyım. Bu davranışı görmezden gelmemeliydim. Şansım varken onu sorumlu tutmalıyım ve belki o zaman kimse zarar görmezdi.

İşte burada. Özür dilerim.

Muhtemelen bin kez daha ve her fırsatta tekrarlayacağım ama umarım bunun doğru **olduğunu** biliyorsunuzdur. Annem derdi ki, "Bütün erkekler hata yapar, ama iyi erkekler hatalarını düzeltir." Ben de şimdi bunu yapmaya çalışıyorum.

Burada, en sevdiğim lokantamda oturmuş sana bu mektubu yazarken, okurken gözlerini devirdiğini hayal etmeye çalışıyorum. Bana bok attığını / ya da böyle bir "/ancy yazarı" olmaya çalıştığını. Bana bu kadar dürüst olmayı bırakmamı söylüyorsun.

Belli ki zihnimde hâlâ on yedi yaşındasın. Artık yirmi beş yaşında olduğunu biliyorum, ama seni tekrar görene kadar, hala hatırladığım o alaycı, şımarık gençsin. Hâlâ en iyi arkadaşımsın. Hâlâ sırf sen bana olabilecek en kötü tavsiyeyi verebilesin diye içimi döktüğüm çocuksun.

Ve artık çocuk olmadığını bilsem de, yine de bu kötü tavsiyenin bir kısmı için ölürdüm.

Ne yapacağımı söyle Isaac.

Eminim görmeyi çok isteyeceğiniz **bir** zorlamayla babamın kulübün mülkiyetini Sage'e devretmesini **sağladım**. Çünkü o bunu hak ediyor.

Çünkü bunu söylemekten nefret ediyorum ama o haklıydı. Hem kiliseye hem de ona sahip olamam, istediğim şekilde değil.

Yani ya burayı tek başıma yönetme hayallerimden vazgeçeceğim ya da ondan vazgeçeceğim.

*Ve muhtemelen şöyle düşünüyorsunuz, "Tanrım, Adam. Bu nasıl bir soru?" Şunu belirtmek isterim ki Sage hiçbir zaman **beni** kötü etkilemedi ama her zaman onun üzerindeydi. Yani, bu senaryoda gerçekten onu düşünüyorum. Sadece bensiz daha iyi olacağından korkuyorum.*

Parlak fikirleri ve iyi niyetiyle neler başarabileceğini ancak hayal edebilirim.

Benim geleceğimin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok ama onunkinin ne getireceğini biliyorum.

Kulüpte çalışan kadına göre, Sage'in eski sevgilisi/arkadaşı kasabadan kaçmış ve babamın olayı ortaya çıkınca kulübü kapatmış. Görünüşe göre, tüm VIP pislikler sırlarının ortaya çıkmasından korkmuşlar, bu yüzden patronluklarını geri çekmişler.

Yani hepsi onun.

***Ben** kim oluyorum da karışıyorum? Öyle değil mi?*

Kalırsam sadece bencil mi olurum? Tüm bunlardan sonra, onu geri mi tutacağım?

İşte bu yüzden seni düşündüm. Senin hayatında bir yer edinmek için babamıza çok fazla benzediğimi anlıyorum, ama yine de mutlu olmanı, özgür olmanı ve asla /Yine onun yargısını ya da bağnazlığını izleyeceğim. Her şeyin en iyisini istiyorum.

dünyadaki şeyler /ya da sen, Isaac. Umarım aşkı bulursun. Ve başarı.

Umarım yeni bir aile kurmuşsunuzdur.

Ve umarım beni hayatında bir gün bile özlemezsin.

*Çünkü artık anlıyorum ki birini sevmek, onun hayatına girmek anlamına gelmiyor. **Bu**, onların iyiliği için dışarı çıkabilmek demek.*

Bu mektubu hiç okumayacağını biliyorum ama yazmaya devam edeceğim. Belki bir gün cevap yazarsın, ama yazmasan da olur.

/Sen ondan uzaktasın, sen de benden uzaktasın. Seni seviyorum, Isaac.

Ve kollarımı sana tekrar sarabileceğim bir günün gelmesi için dua etmeye devam edeceğim.

*/Kardeşimiz,
Adam*

Kırk Yedi

Sage

Araba kullanırken gözyaşlarımın eşiğindeyim. Aşırı tepki mi veriyorum?

Hayır.

İçgüdülerime göre hareket ediyorum ve içgüdülerim bana Adam'da bir şeyler olduğunu söylüyor. Telefonuna cevap vermiyor ve bana imzalı mülkiyet devri evrakı ile birlikte hesabından elli bin dolarlık bir çek ve üzerinde "*İlk yatırımcınız*" yazan bir not bıraktı.

Kalbim bana onun o kulüp için babasıyla asla bir anlaşma yapmayacağını söylüyor.

İçgüdülerim endişelenmemi söylüyor.

Onu hayal edebileceğim sadece bir avuç yer var. Hemen annesini aradım ve onu görmediğini söyledi. Ve eski kiliseye uğradığımda yine yanıldığımı anladım. Neden oraya gitmiş olabilir, bilmiyorum. Ama en azından kontrol etmeliydim.

Babasının oteline geri döndüğünden ya da şehir dışına tek yönlü bir uçak yolculuğu yaptığından endişe ederek birkaç dakika şehirde dolaşıyorum. Tabii ki, şu an sadece dramatik davranıyorum. Telefonuma baktığımda bugünün Cumartesi olduğunu fark ediyorum, sabahın sekizinde.

Ve farkına varır.

Tabii ki.

Cadde boyunca bir noktaya çekerek yolcu koltuğundaki dosyayı kaptığım gibi kamyonetten dışarı fırlıyorum. Sessiz kaldırımda aceleyle ilerlerken dudağımı sıkıyor, gergin olduğumda yaptığım gibi dilimi halkanın üzerinde gezdiriyorum.

Ben içeri girerken Sal'ın zili çalıyor. Kalabalık çoktan lobide toplanmıştı ama ben hepsinin yanından geçip gidiyorum, bardaki müşterilere bakarken standındaki hostesi görmezden geliyorum. Her zaman oturduğu köşedeki son koltuk başka biri tarafından doldurulmuş.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor hostes, ben umutsuzca iç çekerken.

Gözlerim lokantanın geri kalanını tarıyor ve bir şeyler yazıyormuş gibi başını öne eğmiş siyah saçlı bir adama takılıyor.

Hostes tekrar "Hanımefendi?" diye sesleniyor ama onu duymazdan gelerek Adam'ın tek başına oturduğu arka taraftaki kabine doğru koşuyorum. İnsanlar bana bakıyor ve olay çıkarıyormuşum gibi bir hisse kapılıyorum ama şu anda umurumda değil.

"Ne yapıyorsun?" Masasına yaklaşıp elimdeki kâğıtları kahve fincanının yanına bırakırken yüksek sesle soruyorum. Panik öfke olarak ortaya çıkıyor ama düşündüğüm şeyi yapmadığına dair beni temin etmesine ihtiyacım var.

Başını kaldırıp beni orada dururken bulduğunda, gözlerinde şaşkınlıkla karışık bir yumuşaklık var.

Elime uzandı.

"Hey, Peaches. Neyin var?"

Onu gördüğümde, uzun boylu, yakışıklı ve onunla tanıştığım günkü kadar mükemmel, bir duygu kabarmasının zirveye çıktığını hissediyorum. Sonraki kelimelerimle sesim çatlıyor.

"Söyle bana, Adam. Bunun için şeytanla bir anlaşma mı yaptın?" Omuzları kulaklarından düşer.

"Ne-" diye söze başladı ve oturmam için eliyle işaret etti. Orada panik içinde dururken diğer yemek yiyenlerin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissediyorum ama şu anda gerçekten umurumda değil. "Otur, Sage. Konuşalım."

Ona bakarken gözlerim yaşlarla doluyor. Bu ana kadar Adam'ın hayatımda ne kadar kalıcı bir demirbaş haline geldiğini tam olarak fark etmemiştim. Evimi onsuz düşünmek bile beni paramparça ve umutsuz hissettiriyor. Bir plan olarak başladı ama benim için hiçbir zaman gerçekten sahte olmadı. En başından beri onun sesinin rahatlığını ve dokunuşunun güvenliğini hissettim. Flörtümüzün sahte olduğu iddia edildiğinde bile, onu yanımda görmekten ve ona *benim demenin* gururunu hissettim. Adam Goode'un yanında bir saniye bile geçirmek benim için pervasızlıktı çünkü dört ay önce bana koltuğunu verdiği andan itibaren kalbim risk altındaydı.

"Sadece soruya cevap ver," diye titreyerek cevap veriyorum. "Bunu alması için ona ne verdin?"

Zarfa bakıyor. Sonra başını sallar. "Bir şey yok."

"Ne?" Karşısındaki koltuğa çöktüm. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve bir duygu seli içinde kayboluyorum. Kızgın mı olmalıyım, kafam mı karışmalı, yoksa rahatlamalı mıyım? Çünkü şu anda bunların hepsiyim.

"Yani, denedi..." diyor, elime dokunmak için masanın öbür ucuna uzanıyor. "Seni terk etmem ve kilisesindeki işi kabul etmem için bana şantaj yapmaya çalıştı. Karşılığında da sana bunu verecekti."

"Peki nasıl..."

"Onu reddettim. Ayrıldım. Ona siktir olup gitmesini söyledim. Ve sonra... yine de imzaladı."

"Anlamıyorum," diye ağlıyorum.

İç çekerek kabinde arkasına yaslanıyor ve masanın karşısından bana bakıyor, gözlerinin etrafı yumuşacık. Artık o kadar perişan ya da endişeli değil. Huzurlu görünüyor.

"Bana seçimin bana ait olduğunu söyledi. Sonra, sen bu kulübün sahibiyken seninle kalırsam bakanlıktaki kariyerimin sona ereceğini söylemeye çalıştı. Bana senin beni geride tuttuğunu söylemeye çalıştı, ama merak etmeden duramıyorum... *seni geride* tutan ben miyim?"

Paniğin yeniden yükselmeye başladığını hissederek öne doğru eğildim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Peaches, sadece istediğin her şeye sahip olmanı istiyorum." O kadar açık söylüyor ki, burada oturmuş aklını mı kaçırdı diye düşünüyorum. Ellerim sıkı yumruklar haline geliyor ve şu anda bu kadar aptalca davrandığı için onu yumruklamak istiyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Etrafımızdakilerin gözlerini tekrar üzerime çekerek cevap veriyorum. "Tek istediğim sendin, seni aptal. Benim hiç ailem olmadı, Adam. Hiçbir zaman gerçekten ait olduğum bir yerim olmadı. Şimdi sen varsın. Kulüp umurumda bile değil. Sadece sana ihtiyacım var."

"Bunun zor olacağını biliyorsun, değil mi? Biz birlikte olduğumuz sürece VIP'lerinizi ya da üyelerinizi asla geri alamayabilirsiniz. Ve sıfırdan başlamak zorunda kalacaksınız."

Uzun, sinirli bir inilti çıkardım. "Bu kadar *iyi* olmaya çalışmayı bırak. Kurallara uymaya çalışmayı bırak, Adam. Kuralları siktir et. *Doğru* olanı siktir et. VIP'lerin de canı cehenneme. Kulübümde VIP bölümü bile olmayacak. Ve seninle sorunu olan herkes siktirip gidebilir."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme beliriyor ama ben yine de onu yumruklamak istiyorum. O aptal, mükemmel, yakışıklı suratını yumruklamak istiyorum. Sonra da öpmek istiyorum.

"Buraya gel," diye mırıldanıyor alçak sesle, seksi bir komutla ve ben de kabindeki yerimden sıçrayıp onun yanına, kolunun altına giriyorum. Beni sımsıkı kucaklıyor ve kolonyasının tanıdık kokusunu içime çekiyorum. Kolları artık bana evim gibi geliyor.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," diyor başımın tepesine doğru. "Ben sadece... burada elimden gelenin en iyisini yazıyorum."

"Beni terk ettiğini sanıyordum," diye cevap veriyorum, sıcak kahverengi gözlerine bakarak. "Seni asla böyle terk etmem, Peaches. Sana söyledim. Senin için burada olacağım. sen istediğin sürece."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve

ben de onu bir dakika boyunca orada tutuyorum. Ağızlarımız birbirine bastırılmış, sadece

Dokunmak.

Koridorun karşısındaki biri boğazını temizliyor ve Adam başını kaldırıp gücenmiş görünüyor. Gözlerini devirerek, "Ahmak." diye mırıldandı.

Kollarımı ona doladığımda kıkırdıyorum. "Ne yazıyorsun?" Masanın üzerindeki sarı kâğıt çoktan dolmuş.

"Kardeşime bir mektup."

"Ona benden bahsettin mi?" Ben sordum.

Kıkırdıyor. "Evet. Ona senin hakkında her şeyi anlattım."

Garson Adam'ın kahve fincanını dolduruyor ve benim için masaya bir tane daha koyuyor. Gözlerim masanın üzerindeki manila zarfa takılıyor ve aniden kulübün nihayet bana kaldığını fark ediyorum. Brett gitmişti. Ve nihayet girişimime istediğim gibi başlayabilirim.

"Yani..." Adam çırpılmış yumurtasından bir ısırık alıp ketçaba batırıyor ve bir çocuk gibi bana yediriyor. "Yeni kulübünün adını ne koyacaksın?"

Çiğnerken kaşlarımı çatıyorum. "Pink'in nesi var?"

Omuz silkiyor. "Yeni bir başlangıç yapmak istersin diye düşündüm. Gerçekten seveceğin bir şey seç."

"Hmm..." Kahveme krema karıştırarak söylüyorum. "Peki ya... Seks Kilisesi."

Gülüyor, neredeyse waffle'ında boğuluyordu. "Neden biraz daha beyin fırtınası yapmıyoruz?"

Başımı omzuna yaslamadan önce kahvemi yudumlarken kıkırdıyorum. Dudaklarını başımın üzerinde hissederken restoranın karşısından bizi merakla izleyen yaşlı bir çifti fark ediyorum.

Garip bir çift gibi görüldüğümüzü biliyorum, ama artık benim için önemli değil. Uyumsuz ya da tamamen zıt olabiliriz ama ben iyi bir adam buldum ve gitmesine izin vermeyeceğim.

Onun bir kahraman olmasına ihtiyacım yok, sadece burada olmasına ihtiyacım var.

ADAM'ın SONSÖZÜ

Üç AY sonra

"Daha fazla tabağa ihtiyacımız var," diyor Sage, etrafımda dolanarak mutfığa doğru ilerlerken.

"Buzdolabının yanına yığılmışlar," diye cevap veriyorum, kaybolduğu odaya doğru bakarak. Eğer dirseklerime kadar patates püresine batmamış olsaydım, ona yardım ederdim.

"Buldum onları!" diyor, kucagında bir yığın kâğıt tabakla koşarak dinlenme odasına geri dönüyor.

"Hey, hey, hey," diye bağıriyorum yanımdan geçip giderken. Şaşkın bir bakışla dönüp bana bakıyor, ben gülümseyip ona doğru eğilerek öpücük bekliyorum.

"Meşgul olduğumu göremiyor musun, Kilise Çocuğu?" diye cevap veriyor, yine de dudaklarını dudaklarıma bastırmak için yaklaşıyor.

Orantısız bir sırtışla, annemin misafirlerimizi karşıladığı masanın ucuna tabakları götürerek uzaklaşmasını izliyorum.

Kardeşim Caleb yanımda hindi ve patates püresi için sos hazırlarken gülerek, "Çok fena sıçtın," diyor.

"Berbat mı?" Ben soruyorum.

"Evlenmenize üç ay, hamile kalmasına da altı ay var," diye cevap veriyor ve sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi başını sallıyor.

"Ve sen buna berbat mı diyorsun? Karının bunu duymasına izin verme." Caleb'in gülümsemesi bir an için duraksıyor.

"İyi bir şekilde becerildim tabii ki. Evlilik mutluluktur," diye ekliyor. Bu kez yüzünde gülümsemeye dair hiçbir ipucu yok.

Patates püresini kaşıklamaya ve misafirlerimizi karşılamaya odaklanırken, Caleb'in söylediğinden daha fazla şey olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Dehşet çatlaklardan içeri sızmaya başlıyor.

O ve Briar da bir zamanlar birbirleri için deli oluyorlardı. Onu eve getirdiği zamanı hatırlıyorum. Ona dünyanın gördüğü en göz kamaştırıcı elmasmış gibi bakışı uzun süre hafızamdan silinmedi. Briar ve Caleb gerçekte.

Sage odanın diğer tarafında gülüyor ve ben de başımı kaldırıp onu Gladys, Mary ve Sylvia ile birlikte izliyorum. Onunla göz göze geldiğimde bana göz kırptı.

Yüzünde sinsi ve gizemli bir gülümseme vardı.

Onunla evli olmak mutluluk olurdu. Hayatım zaten mükemmel. Günlerimizi artık dairemizde geçiriyoruz çünkü sonunda benimkini satışa çıkardım ve hemen kapışıldı. Geceleri kulüpte birlikte çalışıyoruz ve Pazar günleri de buradayız.

Yeni kilisede ayin yapmıyoruz. Henüz değil, belki de hiç olmayacak. Resmi olarak benim olmadan önce aşılması gereken pek çok yasal düzenleme ve kilise mülkiyeti yasası var, ancak şimdilik sahipleri burayı toplantılar ve bugün olduğu gibi etkinlikler için bize kiralıyor - cemaat için ücretsiz Şükran Günü yemeği.

Bu yerle ya da hayatımla ne yapmak istediğime dair henüz bir fikrim yok. Bakanlık artık benim yolum gibi gelmiyor ama burayı da bırakacak gibi görünmüyorum. Hâlâ babama dönüşmekten o kadar korkuyorum ki vaaz verme ve bir cemaat oluşturma fikri beni huzursuz ediyor. Şimdilik bu kadarı yeterli.

Özellikle de kitabımı bitirene kadar... Bu kitap, katı bir dini terbiyenin dışında kendini bulmanın yapı sökümünü ve reformunu inceliyor. Henüz bir adı yok, ancak Sage hala Church Boy'un kulağa hoş geldiği konusunda ısrar ediyor.

Ama isim fikirleri her zaman berbat olmuştur.

İşte bu yüzden kulübün adı Seks Kilisesi *değil*, çok daha çekici ve aynı derecede *uygun* bir isim olan Günahkârlar ve Azizler. Çünkü içeri giren herkes *her ikisi de*.

Sıra azaldığında, ilk büyük etkinliğimizi değerlendirmek için bir an odaya göz gezdiriyorum ve şu ana kadar başarılı görünüyor. Dinlenme odası dolu. Herkes mutlu, doygun ve rahat görünüyor.

Köşede Briar, Abigail'le birlikte bir el işi istasyonu kurdu; mahallenin çocukları burada teşekkür kartları ve yer minderleri yapıyor. Karşı tarafta Gladys ücretsiz bir kitaplık kurmuş, *The Rake and His Reluctant Bride*'ın tanıdık bir kopyası en üstte dokunulmadan duruyor.

Bir çift kolun belime dolandığını hissettiğimde gülümsüyorum.

"O patates püresini servis edişini izlemek beni azdırıyor," diye fısıldıyor ve göz ucuyla Caleb'in eldivenlerini çıkarıp uzaklaşmadan önce kendi kendine kıs kıs güldüğünü görüyorum.

Ben de kendiminkini soyuyorum ve kilisede benimle edepsizce konuşmaya çalışan pembe saçlı güzelle yüzleşmek için dönüyorum. Gerçi... Sanırım burada daha kötülerini de yaptık.

"Öyle mi?" Ona bakıp alt dudağımı ısırarak soruyorum. Arkamdan bir kaşık uzatıp kremalı patatesten bir topak alıyorum. "Aç, Peaches."

Yüzünde boğucu bir ifadeyle dudaklarını ayırıyor ve çenesini bana doğru eğiyor.

"İyi küçük sürtük," diyorum kaşığı ağzına sokmadan önce. Dudaklarını kaşığın etrafına kapatıyor ve ben kaşığı çekerken bir mırıltı çıkarıyor. "Yalayarak temizle," diye fısıldıyorum ve yaramaz bir gülümsemeyle bunu yapıyor.

"Sanırım depo dolabından bir şeye ihtiyacımız var," diyor göz kırparak.

Gülerek öne doğru eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum, elimi çenesinin üzerinde gezdiriyorum ve nazıkçe boğazının etrafında tutuyorum. Bu kız beni deli ediyor.

"Peki bu ne?" Annemin sesini bir adım öteden duyuyorum ve hızla büyüyen aletimin üzerine buzlu su dökülmüş gibi oluyor.

Boğazımı temizleyerek geri çekiliyorum ve annemin dehşet içinde baktığı şeye bakıyorum.

"Yakalandım..." Sage dalga geçiyor.

İşte o zaman gömleğimin kolunun, ön kolumun büyük kısmını kaplayan siyah-gri dövmeyle ortaya çıkaracak kadar kıvrıldığını fark ediyorum.

Annem yaklaşıyor, oradaki sanat eserini görmek için neredeyse kolumdaki düğmeleri koparıyor. Bildiğim kadarıyla, oğulları arasında dövme yaptıran ilk kişi benim.

Parmakları mürekkebin üzerinde gezinirken "Ne oldu?" diye soruyor.

"Şeftali ağacına sarılmış bir yılan," diye cevap veriyorum, alt dudağımı ısırarak ve bana gülümseyen Sage'e bakarak.

"Bunu neden aldın ki?" diye soruyor annem telaşla.

"Yılan her zaman deri değiştirdiği için yeni başlangıçları ve yeniden doğuşu temsil ediyor. Ve şeftali ağacı... kişiseldir."

İlk başta annemin yüz ifadesi duygu yüklü, yanağıma dokunurken bana bakıyor. Sonra bakışları kız arkadaşına kayıyor, her geçen saniye daha da yaramaz görünüyor. Annem bir kolunu omzuna atmadan önce gözlerini ona dikeyyor.

"Kötü örnek oluyorsun," diyor Sage'i yanına sıkıştırırken şefkatle.

Sage bunu bir iltifat olarak kabul ederek, "Teşekkürler," diye yanıtlıyor. "Bir dahaki sefere sana da bir tane alabiliriz."

"İyi deneme," diyor annem gülerek.

Sage'i bıraktıktan sonra bir elini koluma doluyor ve sıkıyor. Sonra da verdiğimiz yemekleri yiyen kalabalığa bakıyoruz. Bir an için üçümüz arasında yoğun bir duygu seli yaşanıyor; bir yanımda annem, diğer yanımda hayatımın aşkı.

Sage kollarını gövdemın etrafına sararak kolumun altına girdiğinde annem gülümsüyor. Sonra gözlerimin içine bakarak "Seninle gurur duyuyorum" diye fısıldıyor.

Ve sadece bu beş kelime bile her şeye değer.

SAGE'in SONSÖZÜ

O gecenin ilerleyen saatlerinde

"Her şey iyi görünüyor," diyorum harcama raporunu Sadie'ye geri verirken. "Bir şeylerin gerçekten hesaplanması çok güzel."

Paketi alıp masanın üzerine bırakırken gülüyor. Sadie'yi kulüpte yönetici olarak tutma kararı verdiğim en iyi karardı. Kendini kulübü en iyi hale getirmeye adanmış çok açık.

"Şuna bir bakın," diyor gururlu bir gülümsemeye, arka cebinden bir şey çıkararak. "Bakın kim resmi olarak kaydolmuş."

Önünde fotoğrafı olan üniversite kimliğine bakarken çenem düştü.

"Aman Tanrım, Sadie!" Kimliği elinden kaptığım gibi sarılmak için. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Çekingen bir omuz silkmeye kimliği parmaklarımın arasından alıyor ve dudaklarını bükerek ona bakıyor. "Teşekkürler. Umarım işletme diplomamla burayı daha da iyi bir yer haline getirebilirim."

"Harika şeyler yapacağından hiç şüphem yok," diye cevap veriyorum, onun adına çok gururlu ve heyecanlı hissederek. Onunla sadece birkaç ay önce tanıştıktan sonra, burada benimle olmasının ne kadar *doğru olduğunu* hissetmek inanılmaz. Bu kulübü ve bu sektörü önemsiyor. Günün sonunda sadece rakamlara bakan Brett'in aksine Sadie, buranın ne olabileceğine ve pek çok insan için ne kadar değerli olacağına dair bir vizyonu benimle paylaşıyor.

"Erkek arkadaşın burada," diyor güvenlik kamerasına doğru başını sallayarak. Ekranda Adam, siyah uzun kollu düğmeli kazağı ve dar siyah pantolonuyla çok iyi görünerek kulübün zemininde kasıla kasıla yürüyor.

Bir süre sonra ofisin kapısı çalınıyor ve kapıyı açarken gülümsememi bastırıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim efendim?" Başımı dışarı çıkarırken ona takılarak soruyorum.

Eğiliyor, sanki onsuz bir dakika daha geçiremeyecekmiş gibi bir öpücük çalıyor.

Uzaklaşırken bana kamerayı gösterdi.

"Yapacak işlerimiz var" diyor.

"O zaman insanlara istediklerini verelim," diye cevap verdim.

Ben de Sadie'ye el sallıyorum, o da ofisten çıkmadan önce Adam'a el sallıyor. Kapı kapanmadan önce arkasından "Mutlu Şükran Günleri," diye sesleniyor.

Kulübün arka tarafındaki Mavi Oda'ya doğru birlikte yürürken elim onunkiyle birleşiyor. Ben ana anahtarımın kapının kilidini açarken Adam arkamdan yaklaşıyor ve saçlarımı yana doğru çekerek boynumdaki takımyıldızı dövmesini öpüyor. Tüylerim diken diken oluyor ve kanım onun şefkatli dokunuşuyla ısınmaya başlıyor.

Videolarımızı çekmeye devam etmek aslında kulüp için de harika oldu. Hesabımız yaklaşık iki milyon takipçiye ulaştıktan ve beklediğimizden daha fazla üne kavuştuktan sonra, gerçekten yapmak istediğimiz şeyin bu olup olmadığına karar vermemiz gerekti. Artık geri dönemeyecek kadar ileri gitmişiz gibi geliyor ve hala bunun Adam'ın hayallerine ulaşma şansını mahvetmesinden endişe ediyorum. Özellikle de internet onu gururla *Porno Yıldızı Vaiz* ilan ettikten sonra.

Bana geleceği hakkında endişelenmediğine dair söz verdi - *Porno Yıldızı Vaiz* olmak onu rahatsız etmiyor. Başkası tarafından çoktan döşenmiş bir yolda yürümek yerine kendi yolunu çizmek istiyor. Ve öyle görünüyor ki, tırnak içinde "porno yıldızı" olmanın bile kürsüde durma şansını tamamen mahvetmediğini düşünüyor. Eğer bunu başarır, onu dinlemek için akın eden cemaati görmek için sabırsızlanıyorum.

Ben soyunurken o kamerayı tripoda yerleştiriyor. Telefon kameralarımızı neredeyse her şeye takılabilen macera tarzı kameralara yükselttik. Videolarımızı çekmeyi çok daha eğlenceli hale getirdi. Yolda eğlenirken arabasının ön paneline bağladık. Bir keresinde jakuzide su altında bile çekim yaptık. Çok eğlenceliydi.

İşini bitirdikten sonra bana doğru yürüyor, eliyle çenemi ve boynumu okşarken beni kendine çekiyor. Sonra eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Seni seviyorum Peaches," diye fısıldıyor ve ben de bu sözlerin içimi ısıtmasına izin veriyorum.

içten dışa.

Parmaklarımın gömleğinin kumaşından kemerine kadar süzülmesine izin verirken, ona hayranlıkla bakıyorum. "Ben de seni seviyorum, Kilise Çocuğu."

Sonra ince bir gülümsemeyle ekliyorum, "Ama bunu düzeltmemiz gerekecek." Gülüyor. "Evet, izleyicilerimiz bunu duymak istemez."

"Ne duymak istiyorlar?" Ben soruyorum. "*Sen* ne duymak istiyorsun?"

Başımı eğip kirpiklerimin arasından yukarı bakarak usulca fısıldıyorum: "Ne duymak istediğimi biliyorsun."

Bir içgüdü gibi, eli omzumdaki hassas noktadan boğazımın dibine doğru hareket ediyor, sertçe sıkıyor ve yüzümü onunkine doğru eğiyor.

"Sana ne kadar pis bir oyuncak olduğunu söylememi mi istiyorsun?"

"Evet, lütfen," diye cevap veriyorum ayak parmaklarım kıvrılmaya başlarken ve kalçalarım sıkılırken.

Sonra Adam göz kırpmıyor ve beni dizlerimin üzerine itmeden önce hızlıca ağzıma bir öpücük konduruyor.

"Dizlerinin üzerine çok ve seni sikmem için yalvar."

Yerden ona bakarken, onu bu açıdan seviyorum. Çok baskın ve kendinden emin ve üç ay boyunca gözlerimin önünde şekil değiştiren ve dönüşen adama hiç benzemiyor.

Beni pis bir sürtük gibi sikmesi için ona yalvarırken bile aramızdaki güven olmadan bunların hiçbirinin onun için mümkün olmayacağını biliyorum. Adam başka biriyle asla bu kadar özgür ve serbest olamazdı ve bu da beni hayatımızın geri kalanında onun seks oynacağı olmak istememe neden oluyor. Biliyorum çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum. Adam'la bunun bizim fantezimiz olduğuna ve hayatımın geri kalanında beni güvende tutmak, sevmek ve korumak istediğini bildiğim sürece benimle sapıkça ve kirli olmaya istekli olduğuna inanıyorum.

İkisi de.

Yüzümü kasıklarına yaklaştırırken eliyle başımın arkasını kavıyor.

"Çıkar o zaman, sürtük. Madem bu kadar çok istiyorsun."

Parmaklarım hevesle kemerini açıyor ve fermuarını indiriyor. Sert ve benim için hazır olan zonklayan sikini görünce ağzım sulanıyor. Kalın damarlar uzunluğu boyunca ilerliyor ve ucunda bir damla sakız beni bekliyor.

Dilimle uyarılmışlığını tadarak yarığına dokunmadan önce izin istemedim. Yüzümü tekrar sikine doğru çekerken bir mırıltıyla ona gülümsüyorum.

"Aç," diye emrediyor ve ben de açıyorum. Dudaklarımı aralayıp dilimi ağzımdan dışarı sarkıtarak shaftı yüzey boyunca kaydırmasını bekliyorum. Ağzımda ağırlaşıyor, o da zamanını bekliyor, girip çıkmasını kolaylaştırıyor. Dayanabildiğim kadar dayanıyorum, boğazımın arkasını her sıyırdığında gözlerim sulanmaya başlıyor. Sonunda, daha sert bir dalışta, öğürüyorum ve öksürüyorum, o tekrar tekrar yaparken boğulma sesi çıkarıyorum.

Elim onun istediği şekilde kalçasını kavıyor, eğer çok fazla gelirse, onu sıkıca sıkabileceğimi ve duracağını biliyorum.

"Boğazına kadar soktuğum sikimi ne kadar çok sevdiğine bir bak, Peaches. Bence o kadar çok seviyorsun ki tam buraya gelmeliyim."

Konuşamadığım için *hayır* gibi bir ses çıkarmaya çalışıyorum. Benimle alay ediyor. Öyle olmalı çünkü boğazımdan aşağı inerse

ve beni gerçekten istediğim şeyden mahrum bırakırsa, hayal kırıklığına uğrayacağım.

Neyse ki, tam sikinin başının şiştiğini ve sıkılaştığını hissettiğimde kendini ağzımdan kurtarıyor, ama üflemeden önce kendini durduruyor.

"Yatağa çık, Peaches," diye sert bir komutla bağırıyor, belli ki kıl payı kurtulmuş. Yatağa doğru koşuyorum. Yatağın başına doğru sürünerek ilerlerken, kalçalarımın altından kayan ve beni geri çeken sert bir kol tarafından durduruluyorum. Bir ciyaklama ve sızlanma sesi çıkarıyorum, parmaklarım çarşafı kavırıyor, tam da onun sikini içimde hissederken, zaten ıslak olan sıcaklığa bastırıyorum.

Canımı acıtmadığından emin olmak için içeri girmesini kolaylaştırdıktan sonra kendini eve bırakıyor. Sağladığı tanıdık dolgunluk karşısında dudaklarımdan tatmin olmuş ve çaresiz bir inilti kaçıyor.

"Madem bu siki bu kadar çok istiyorsun, neden benden kaçmaya çalışıyorsun Peaches?"

Sözleri biter bitmez eli yankılanan bir şaplakla kığımın yanağına indi. Bir çığlık attım.

"Şimdi sürünerek kaçmaya çalışmıyorsun, değil mi?" diye soruyor seksi, karanlık bir tonda.

Tanrım, onu böyle seviyorum.

Benim pis, güzel, seksi ucube vaiz erkek arkadaşım. Gündüzleri ne kadar tatlıysa, ışıklar söndüğünde o kadar kirli oluyor ve ben buna doyamıyorum. Onun bu yönünü görebilen tek kişi benim.

Tamam, ben ve iki milyon FanVids abonesi. Ama asıl mesele şu ki, bunların hepsi hâlâ benim için.

Diğer tarafta kıcıma daha da sert vuruyor, aklım karışmaya başladığında sertçe vuruyor, zevkle dikkatim dağılıyor. Beni bu şekilde sikerken vurduğu nokta neredeyse tam anlamıyla kör edici. Bu hem zevk hem de acı ve ben bu acının daha fazlasını istiyorum. Beni her böyle becerdiğinde, duyularım patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Eli boğazımı bulmak için aşağı uzanıyor, başımı geriye doğru kaldırırken parmaklarını boğazımın etrafına doluyor. Kığım havadayken, kaldıraç elde etmek ve bana daha da sert vurmak için beni mükemmel bir konuma getirdi.

Sanki en ilahi ölümü yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Sonra bir saniye daha dayanamayacağımı düşündüğümde, içimdeki her şey patlıyor. Bedenim tutulurken ve uzuvlarım titrerken bir çığlık atıyorum. Bu hissin sonsuza dek sürmesini istiyorum - nabız gibi atıyor, atıyor, atıyor.

Ve her şey boyunca kendini acımasızca içime sokuyor. Bedenim toparlanmaya başladığında, itişlerine devam ediyor. O el

Kollarını gövdemin etrafına dolayabilmesi için beni dik tutuyor. Yüzümü ona doğru çevirmeye zorlayarak, beni hayata geri döndürüyormuş gibi öpüyor.

"Amin benim için çok ıslak, Peaches. Seni bütün gece becerebilirim. Orada benim için bir tane daha var, değil mi?"

Kameranin kırmızı ışığı periferimde yanıp sönüyor. "Sanırım biliyorum," diye cevap veriyorum boş bir gülümsemeyle.

"Eminim seviyorsundur." Hala içimde yavaşça hareket ediyor, yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor ve "Seni seviyorum" diye fısıldıyor.

Ona doğru dönerken gülüyorum. "Ben de seni seviyorum."

Gözlerimiz bir anlığına buluşuyor ve bu çok güçlü. İki ruh tek bir bakışla birbirine bağlanıyor ve ben bu aşkın *gerçek* olduğunu ve onun benim sonsuzluğum olduğunu böyle anlıyorum. Onun gözlerine bakabiliyorum ve asla gözlerimi kaçırmak istemiyorum.

Hızlı bir göz kırpmının ardından başımı tekrar yatağa doğru itiyor ve kalçalarımı tutarak daha sert vuruyor ve bir an için gerçekten bütün gece sevişmek isteyebileceğini düşünüyorum. Bir gülümsemeyle, buna o kadar da aldırmayacağımı fark ediyorum.

Ve odanın köşesinde her anı yakalayan bir kamera var.

Caleb'in hikayesine hazır mısınız? [Yuva Yıkan'ı hemen indirin!](#) 16 Şubat 2024'te geliyor.

Teşekkür

Her şeyden önce, okuyucularıma ve kitaplarımdan birine şans veren herkese teşekkür etmem gerekiyor. Hikâyelerimin bir başkasında yankı bulması beni çok mutlu ediyor ve onurlandırıyor. Bu çılgın işime devam etmemi sağlayan şey bu, bu yüzden teşekkür ederim. Ciddiyim.

Tamam, işte yazmayı en sevdiğim şey - kitaplarım için zaman ve enerji ayıran insanların listesi. Yetenek ve sevgiyle dolup taşan bir liste. Bu liste üzerinde çalışmak için her oturduğumda, kendimi dünyanın en şanslı yazarı gibi hissediyorum.

Beta okuyucularım - yazdıklarıma ilk önce gözlerini koydukları için kutsanmış ve lanetlenmiş insanlar. Gerçekten sert seviyor olmalısınız. Adrian, Jill, Becca, Amanda ve Janine. Katkılarınız, dayaklarınız, emojileriniz ve cesaretlendirmeleriniz için teşekkürler. En çok da, ben sevmezken bile Adam'ı sevdiğiniz için teşekkürler.

Kızlarım, en iyi arkadaşlarım, ruh eşlerim-Rachel, Katie, Gail, Ashton, Lori, Misty ve Tits. Siz olmadan bunun nasıl olacağını düşünmekten nefret ediyorum.

Sektördeki en iyi asistan Lori Alexander. Rakip yok.

Amanda Anderson, dünyayı fethederken ve her yönüyle bir baş belası olurken bana bir dakikanızı bile ayırdığınız için.

Menajerim Savannah Greenwell, harika bir menajer ve arkadaş olduğu için.

Dükkanımın çalışmasını sağlayan rock yıldızı Misty ve çoğunlukla bana her zaman inandığı için. Ve kitapçı gezileri için.

Wander Aguiar fotoğrafçılıktaki yetenekli ekip. Çarpıcı kapak fotoğrafı için teşekkürler Wander ve Andrew. Sonsuza dek benimle kalacaksınız.

Lori Jackson ve Emily Wittig, bu kapakların tasarımında sizinle birlikte çalışmak büyük bir zevkti.

Benim Salacious Sluts'um ve bu grubun devam etmesini sağlayan kadınlar - Christine, Heather, Daniela ve Brooke.

Ve son olarak, hiç bitmeyen desteği ve sevgisi için kocam. Bu işim pençelerini gösterdiğinde ineceğim güvenli yer olduğun için teşekkürler. Sen

çok güzel idare etti.

SARA Cate TARAFINDAN da

Salacious Oyuncular Kulübü

[Övgü](#)

[Gözler](#)

[Üzerimde Bana](#)

[Daha Fazlasını](#)

[Ver](#)

[Mercy En](#)

[Yüksek Teklifi](#)

[Veren](#)

[Madam.](#)

Goode Kardeşler serisi

[Anti-kahraman](#)

Yuva Yıkan - 2024'te geliyor Kalp

Kıran - 2024'te geliyor Savurgan

Oğul - 2024'te geliyor **Yaş aralığı**

romantizmi

[Güzel Canavar](#)

[Güzel Günahkar](#)

Wilde Boys düeti

[Yerçekimi](#)

[Serbest Düşüş](#)

Siyah Kalp Düeti

[Dört](#)

[Beş](#)

Ukala

Kahramanlar

Kulübü [Yakışıklı](#)

[Şeytan Zorba](#)

Romantizm [Benim](#)

[İçin Yan](#)

Kötü Kalpler Serisi

[Hassas](#)

[Tehlikeli](#)

[Meydan okuyan](#)

SARA Cate Hakkında

Sara Cate, bolca kızgınlık, biraz yaş farkı ve yığınla buhar içeren yasak romantizm yazıyor. Kocasını ve çocuklarıyla Arizona'da yaşayan Sara, zamanının çoğunu okuyarak, yazarak ya da yemek yaparak geçiriyor.

Kendisi hakkında daha fazla bilgiye
www.saracatebooks.com adresinden ulaşabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.